MICILE TICĂLOASE

ALEX MARWOOD

ALEX MARWOOD

MICILE TICĂLOASE

Original: *The Wicked Girls* (2012)

Traducere din limba engleză de:
GABRIELA GHIRCOIAȘ

virtual-project.eu

2020

PROLOG

1986

Vede o pătură, însă, după mirosul care vine dintre pliurile sale, bănuiește că n-a fost spălată niciodată. Celulele sunt încinse peste măsură și, în ciuda faptului că atunci când a fost adusă prima oară aici Jade a mototolit-o și a aruncat-o în colțul încăperii, duhoarea de pișat stătut și piele nespălată e greu de ignorat. Ofițerul Magill o ridică și i-o întinde, așa cum e.

— Va trebui să te acoperi cu asta, spune ea. Pe cap. După câte se pare, n-au voie să te vadă la față.

Nici nu prea e nevoie. Cu câteva luni în urmă, mutra lui Jade a fost deja expusă în toate ziarele și mâine o să apară din nou. Se uită scârbită la pătură. Magill mijește ochii.

— Știi ce, Jade? zice ea. N-ai decât să ieși descoperită, dacă asta vrei. Abia așteaptă lumea să dea ochii cu tine, crede-mă! Mă lasă rece.

„M-au văzut deja”, se gândește Jade. „De atâtea ori. În ziare, la știri. De-aia ne pun să ne strângem an de an, cică să ne facă poze pentru școală. Că doar nu pentru familiile noastre, ci ca să aibă mereu o poză de vândut ziarelor. Ca să aibă ce să pună sub titlul articolului. ÎNTREAGA LUME SE ROAGĂ. GĂSIȚI-NE ÎNGERUL. *Sau, în cazul meu,* ÎNTRUCHIPAREA ANGELICĂ A RĂULUI”.

Prin ușa deschisă, o aude pe Bel cum țipă. Încă țipă. S-a pus pe zbierat când a sosit verdictul și de-atunci au trecut câteva ore. Jane auzea doar liniștea prin zidurile groase ale celulei. Un sunet nu pătrunde, nici strigătele mulțimii, nici pașii grăbiți care gonesc în caznele pregătirilor. Din când în când, se mai aude zăngănitul metalic al vizorului dat la o parte sau ecoul răsunător al unei

uși grele, pe care o trântește cineva, altfel e o liniște mormântală și nu-și aude decât respirația și bătăile accelerate ale inimii. Când a deschis polițista ușa, zgomotul era asurzitor, chiar și aici, în subsol: vocile nemiloase ale străinilor care cereau Dreptate. Gloata o voia. Pe ea și pe Bel. Mai mult nu știa.

Magill îi întinde din nou pătura. De data asta, Jade o ia. Vrea, nu vrea, o conving ei cumva să se acopere. Li se ating mâinile și Magill își smulge mâna de parcă pielea copilei ar fi otrăvită.

Bel zbiară și mârâie ca o sălbăticiune. „Și-ar mânca brațul, dacă asta ar ajuta-o să scape”, se gândește Jade. „Pentru ea e mai rău decât pentru mine. Ea n-a trăit în mizerie, ca mine”.

Polițista Magill așteaptă, cu colțurile gurii îndreptate în jos.

— Cum te simți, Jade?

Preț de o clipă, Jade are impresia că o întreabă îngrijorată de soarta ei, dar când se uită la ea, își dă seama că nu-i deloc așa. Jade o privește cu ochii mari. „Ce mică mă simt!” își spune. „Mă simt mică, și singură, și speriată, și nedumerită. Știu că numele meu îl strigă lumea, dar nu înțeleg de ce mă urăsc atât de tare. Doar n-am făcut-o cu intenție. Nu am vrut să se întâmple așa ceva”.

— Nu prea bine, nu? continuă Magill în cele din urmă, fără să vrea vreun răspuns. Nu-i deloc minunat, așa-i?

Aude vocea lui Bel, care se zbate pe coridor:

— Nunununununu! Vă rog! Vă rog! Nu pot! Vreau la mama! Mamiiii! Nu pot! Nu mă duceți acolo! Nununununu nuuuuuuuuuu!

Jade se uită spre polițistă. Magill arată ca o mască de Halloween, cu riduri descendente, negre și roșii. Se uită urât, semn că-și dă consimțământul în privința vocilor dezgustate ale gloatei de-afară. Jade e vinovată. De-acum, nimeni nu mai trebuie să se poarte ca și cum ar presupune contrariul.

„Asta e, astea suntem noi: nu «suspectele», nu «copiii reținuți». Suntem Fetele care au ucis-o pe Chloe. Acum suntem Satana".

Magill se uită peste umăr, ca să vadă dacă superiorii ei sunt atenți, apoi coboară glasul.

— Așa-ți trebuie, nenorocită mică ce ești! șuieră ea. Dacă ar fi după mine, aș reintroduce pedeapsa capitală.

1

2011

Martin se uită la ceas. E aproape zece seara. Curând ea o să plece la muncă. În parcul de distracții Funnland, luminile de neon ale roller coasterului s-au stins, iar cele cu halogen luminează parcul după terminarea programului, ca să gonească vagabonzii și, totodată, ca să ajute personalul de la curățenie să vadă mai bine guma de mestecat aruncată pe jos, sucurile lipicioase vărsate pe asfalt și petele de ketchup scurs peste tot. Probabil a ajuns deja în vestiar. Asemenea multora dintre cei care sunt plătiți cu ora, și ea se grăbește să sosească, dar nu și să înceapă munca. Probabil că acum își scoate hainele de stradă și-și pune pantalonii de trening și salopeta.

Îl cuprinde obișnuita furie din cauza felului în care a tăiat-o cu el femeia asta. Nu-i mai răspunde, nu-l mai caută. Trec zilele și ea nu zice nimic. Oare măcar se gândește la el? L-a lăsat din mână trei ore, dar nu mai suportă așteptarea. Ridică telefonul mut și trist și-i găsește numărul. Scrie un mesaj: „te rog răspunde-mi. nu mă ignora". Se uită la ecran în timp ce pleacă mesajul.

Din stradă se aude un grup de burlăcițe. Știe că sunt burlăcițe, fiindcă zbiară cât le țin plămânii „Going to the Chapel" sau „Nice Day for a White Wedding", doar refrenul, la nesfârșit, ori „Here Comes The Bride, Short Fat and Wide". Există milioane de cântece, dar femeile astea nu mai știu nimic altceva în afară de această selecție săracă.

Un țipăt, apoi toată gașca se strică de râs. A căzut una din ele. Martin face un efort să se ridice de pe pat și se duce la fereastră. Dă perdeaua puțin la o parte și se uită în stradă, unde vede opt tinere în diverse stadii de ebrietate. Mireasa, pitică, cu voal și plăcuță de începător[1], s-a lățit pe jos,

doborâtă de tocurile de cincisprezece centimetri și de fundul corpolent. Se zbate pe trotuar în fusta ei mini și strâmtă, faldurile burții îi cad peste talia fustei și țâțele i se revarsă din decolteu, în vreme ce două dintre prietenele ei trag de brațul ei alb, gras și cu gropițe. Celelalte femei sunt care încotro pe trotuar, ba arătă cu degetul, ba se împleticesc, în timp ce horcăie de râs. Una dintre ele, cu pantaloni foarte scurți, cercei rotunzi gigantici și o bluză în dungi orizontale care-i acoperă doar pieptul, ca un sutien, agasează bărbații care trec pe lângă mireasa turmentată, ca să-i dea un foc.

Bluza-sutien dă lovitura. Un grup de burlaci – orașul e plin de ăștia, în fiecare weekend, genul de burlaci care nu-și permit sau care n-au pașaport sau permis de eliberare condiționată să vomite sangria pe asfaltul cald al Spaniei – se opresc, o ridică și încep să vorbească cu ele. Mă rog, să strige unii la alții. Sub fereastra lui Martin nimeni nu comunică altfel decât prin răgete și duduieli care-ți distrug timpanul. Oamenii sunt distruși de alcool, ecstasy și cocaină care, mai nou, par să coste mai puțin decât un pachet de țigări. Și nici măcar nu trebuie să ieși din casă ca să le iei.

Până la urmă, mireasa se ridică de jos. Șchioapătă sau cel puțin se preface și se ține de umărul unuia dintre burlaci. Martin se uită la mâna tipului care coboară peste fusta strâmtă și încearcă să intre sub ea din spate. Mireasa chicotește, îl plesnește într-o doară și dă din gene încurajator. Mâna se întoarce la loc. O iau în susul străzii și se îndreaptă spre zona cluburilor de noapte.

Bluza-sutien rămâne în urmă, se sprijină de o vitrină și vorbește cu tipul care i-a oferit bricheta. Se leagănă dintr-o parte în alta, nu pare să observe că prietenele ei au dat colțul. Își trage bluza ca să-și ridice pieptul căzut și strivit și-și dă părul lucios din ochi. Îi zâmbește cochet bărbatului și-l împunge ușor în partea superioară a brațului. Trece la treabă conform cuceririi moderne. Acum nici nu

mai trebuie să-i cumperi de băut unei fete, îi împrumuți bricheta și faci ce vrei cu ea.

Martin dă drumul perdelei și se târăște în bezna camerei, din ce în ce mai deprimat. Nu înțelege cum funcționează lumea. Uneori i se pare că oamenii vin în fața ferestrei lui doar ca să-l tachineze. Ca să-i aducă aminte că el nu se distrează, că toate creaturile astea cu paiete ar trece pe partea cealaltă dacă ar da să li se alăture. Whitmouth îl dezamăgește. După ce a murit mama lui și a fost capabil să-și aleagă destinul, a crezut că lumea va fi a lui, că lucrurile vor fi în sfârșit cum vrea el, dar uite că nu face decât să se uite la alții cum se distrează, ca la televizor.

„Credeam că e Tărâmul Basmelor”, își zice el, în timp ce aprinde becul din tavan. „Când eram mic. Când veneam aici din Bromwich. Pe-atunci erau familii care veneau aici ca să-și ia gustarea și helter-skelterul[2] de pe ponton era cea mai înaltă clădire. De-asta m-am întors aici, pentru vremurile bune de demult, pentru amintirile alea și pentru speranța pe care o aveam. Acum, abia mai îndrăznesc să arunc o privire în magazinele pe lângă care trec, de frică să nu o găsesc pe Linzi-Down cu picioarele-n sus și pe Keifer cu pantalonii în vine, în timp ce eu rămân exclus, nedorit nicicând, mereu uitându-mă pe furiș cum și-o trag alții”.

Tot n-a răspuns. I se face pielea găină în timp ce se uită la ecranul gol. *Cine se crede tipa asta?* Martin își aruncă telefonul pe pat, deschide televizorul și se uită la știrile nefaste de la BBC. „Ce naiba, Jackie, n-ai niciun drept să te porți așa cum mine! Dacă știai că ești ca toate celelalte, de ce te-ai mai prefăcut că ești altfel?”

Alt țipăt în stradă. Martin ia telecomanda și dă volumul la maximum. Furia respingerii i se strecoară sub piele, invizibilă, fără să lase urme. Nu trebuie decât să-i răspundă la mesaj și gata. Nu vrea să-i ceară întâlnire, dar dacă ea refuză să

reacționeze, Martin nu va avea de ales. Așa cum îl tot asigura maică-sa, stăruința e cea mai importantă calitate în viață, iar el știe că mai perseverent decât el nu există.

2

O dată pe săptămână, Amber Gordon scoate lucrurile din dulapul cu obiecte pierdute. E sarcina ei preferată. Îi place că nu presupune mizerie, că poate pune totul în ordine, chiar dacă asta înseamnă să decidă că, dacă cineva nu a mai venit după nouă luni, nici nu se va mai întoarce vreodată după ele. O distrează curiozitatea, senzația că trage cu ochiul în viețile altora, în timp ce se uită și se minunează de danturile, cerceii de diamant ori jurnalele pe care oamenii habar n-au că le-au pierdut sau nu au considerat că merită să se întoarcă după ele. Dar cel mai mult îi place că poate face cadouri. Pentru echipa de curățenie de la Funnland, duminică seara vine ca un Crăciun timpuriu.

În seara asta e marfă bună. Printre umbrele uitate, pungi de plastic cu pietre semiprețioase și brelocuri pe care scrie „Cadou de la Whitmouth” se află și lucruri de preț: o brățară aurie și vulgară, din cele care poartă noroc, inimioare și cupidoni rătăciți printre cioburi de pietre semiprețioase, un MP3 player ieftin, nu din cele cu touch-screen care piuie și zăngăne, dar funcțional și plin cu muzică, o pungă mare cu jeleuri Haribo și o cartelă pentru apeluri internaționale, în folie, neactivată încă. Amber zâmbește când vede astfel de lucruri. Știe exact cine s-ar bucura să poată suna acasă, fără să grăbească interlocutorul.

„Mersi, străinule care-ai venit la distracții, oricine ai fi!” mulțumește ea în gând. „E adevărat că nu știi, dar, în seara asta, un sfânt Lucian se va bucura foarte mult”.

Se uită la ceas și vede că mai are un pic și întârzie la pauza de ceai. Încuie dulapul, pune darurile în geanta de umăr și traversează în grabă foaierul luminat, spre cafenea.

∵

Moses iar fumează. E un fel de sport pentru el. El știe că ea știe – acum, că nu mai fumează nimeni, un singur fum de țigară în interior se remarcă precum rujul pe guler – și că ea știe că el e cel care fumează înăuntru. Și totuși îi place să facă teste, să încalce regulile și să vadă ce se întâmplă. Au ajuns la un armistițiu negrăit în privința asta. Amber consideră că unele războaie merită purtate, dar că altele sunt o pierdere de timp, iar situația asta aici se încadrează.

Și oricum, de muncit muncește. Până ajunge personalul cafenelei dimineață, spațiul va sclipi de curățenie și se va simți aroma de lămâie a soluțiilor de dezinfectare.

Cum deschide ușa, îl vede cum tresare și aruncă chiștocul într-o cutie deschisă de cola. Ea se abține să zâmbească, iar el face pe nevinovatul și pe rănitul și, în același timp, se preface că n-a văzut-o. Amber insistă asupra contactului vizual, dar, în timpul ăsta, îi zâmbește cu înțeles, ca de obicei. Viața e plină de mici complicități, iar ea a aflat că a fi șef înseamnă să faci ceva mai mult decât ai făcut până atunci.

Lui Amber nu-i prea scapă nimic din ce se petrece la Funnland. E plin de oameni cu probleme pentru care nu vrea să se agite. Jackie Jacobs, de exemplu, căreia de câte ori îi sună telefonul, nu mai muncește nimeni, dar care, totodată, le ridică moralul cu tot soiul de aluzii pe care le debitează din când în când. Apoi e Blessed Ongom, prima care vine și ultima care pleacă în fiecare noapte, dar care muncește pe jumătate cât colegii ei, în același timp petrecut acolo. Și Moses, normal, care are stomac de robot și pe care te poți baza să strângă mizeriile clienților, care, pe cei mai slabi de înger, i-ar face să plângă.

Cantina e plină. Pauza lor e un ritual la care n-ar renunța niciunul dintre acești muncitori de noapte, nici măcar cei nou-veniți, nici cei a căror engleză e așa de slabă, încât comunică prin zâmbete și

semne. E foarte obositor să petreci noaptea strângând după distracția altora și Amber știe asta, iar dacă un moment de tihnă și o mână de gogoși vechi de ieri fac totul mai suportabil, nu vede de ce-ar pune biciul pe ei. Atâta vreme cât treaba e terminată până la sfârșitul turei, adică la șase dimineața, nu o interesează în cât timp își face personalul ei treaba. Nu-i ca și cum o să apară Suzanne Oddie sau restul din conducere cu cronometrul și cu dosarul, în loc să zacă foarte bine în așternuturile lor din bumbac egiptean de înaltă calitate. Ăsta e avantajul orelor incomode, atât timp cât se face treaba, nu-i pasă nimănui cine sau cum o face.

Lui Moses îi pică fața și ochii lui negri dau semne de îngrijorare când o vede pe Amber schimbând direcția și îndreptându-se spre masa lui. Ea își dă seama că el crede că de data asta o să-l admonesteze.

„Chiar dacă ne cunoaștem de ani de zile, faptul că am fost promovată îl face – și nu doar pe el, ci pe toți – să mă privească cu o oarecare suspiciune".

Zâmbește și îl vede și mai îngrijorat. Face un efort să râdă, cu toate că o doare puțin reacția lui.

— E OK, Moses! îl liniștește ea. Am ceva pentru tine.

Ajunge la masa lui, scoate cartela din geantă și i-o întinde.

— E seara obiectelor pierdute, îi zice. Cred că are vreo douăzeci de lire pe ea. M-am gândit că vrei s-o suni pe bunică-ta.

Suspiciunea dispare și o bucurie amicală, profundă îi ia locul. Bunica lui Moses, care locuiește în Castries, a fost bolnavă în ultimul timp și probabil urmează să moară curând. Amber știe că el nu va avea bani să ia avionul când va fi înmormântarea, dar cel puțin un ultim telefon îl poate ajuta să suporte mai ușor pierderea.

— Mulțumesc, Amber! îi spune și afișează un zâmbet larg cu toți dinții. Mersi. Apreciez.

Amber îl ciufulește și țâțâie.

— Pentru nimic. Nicio problemă, zice și pleacă mai departe.

Știe, ca toată lumea de altfel, că nu e adevărat. Predecesorul ei păstra tot ce găsea, dar ea nu ar putea face asta. Nu a câștigat în viața ei atât de mult și s-ar simți prost să păstreze toate astea, în loc să le dea unor oameni care trăiesc din salariul minim pe economie. Ăștia nu-s doar angajații ei, ci și vecinii și prietenii ei și dacă ar păstra distanța la serviciu, ei ar ocoli-o pe stradă. Îi dă brățara lui Julie Kirklees, o slăbănoagă de optsprezece ani, al cărei machiaj goth, bănuiește ea, ascunde niște ochi învinețiți și se duce la tejghea.

Își toarnă o cană de ceai din termos și pune două plicuri de zahăr. Se uită la dulapul frigorific și la mormanul de farfurii de pe el. Jobul ăsta are puține avantaje prețioase, dar unul dintre ele e mâncarea rămasă. Amber bănuiește că o parte din personalul ei nu mănâncă mai mult de niște chifle de hamburger râncede, crenvurști călduți, cârnăciori și cartofi prăjiți reci. Supa de roșii la conservă și ștrudelul de mere reprezintă singurul aport vegetal.

Nu-i e foame, pe bune. Vrea doar să lungească intervalul dintre contabilitate și singura îndatorire pe care vrea s-o facă singură, fiindcă nu are încredere în nimeni altcineva. Trece cu privirea peste farfuriile cu biscuiți și fursecuri imense cu ciocolată topită. Blessed perorează în spatele ei, cu un ton care sugerează dezgustul omului rafinat.

— Nu știu ce-i în capul lor, zice. Și prietenii lor… oamenii ăștia-s animale?

Amber alege un sandviș cu șuncă și salată, expirat de ieri. Sigur e terci la mijloc și are coaja ca de carton, dar oferta nu e generoasă și nu are chef de dulce.

— Ce-ai zis, Blessed? întreabă, în timp ce se întoarce la masa lor.

Jackie dă cafeaua pe gât.
— Blessed a mai găsit un rahat, anunță ea.
— Ce?
Amber se așază și începe să-și desfacă sandvișul.
— În waltzer?[3]
Blessed încuviințează și se strâmbă.
— Chiar în mijlocul banchetei. Nu înțeleg cum reușesc. Adică trebuie să-și scoată pantalonii ca să se așeze pe vine.
Jackie are o expresie gânditoare.
— Mă întreb dacă o fac în timp ce merge instalația.
— Îmi pare rău, Blessed! spune Amber. Poți să te ocupi de asta? Vrei să mă ocup eu…?
— Nu, răspunde Blessed. Din fericire, s-a ocupat Moses deja. Dar, mersi, apreciez.
— Noroc cu Moses, recunoaște Jackie.
Lângă cotul ei, telefonul se trezește la viață și vibrează pe masă.
— Of, Doamne! face Tadeusz, tresărind brusc din reveria care îl cuprinde la aceste ore mici. Nu pot să cred. La două jumate dimineața? Cine primește telefoane la ora asta? Femeie, nu te mai saturi!
Jackie șuieră printre dinți.
— Ai vrea tu, îi răspunde.
Răspunde la telefon și se încruntă.
— Aoleu, băga-mi-aș picioarele!
Amber mușcă din sandviș. Cald, înmuiat, oarecum bun.
— Ce-i?
Jackie împinge telefonul spre ea. Tadeusz citește mesajul peste umăr: „Unde ești? Nu ai niciun drept să-mi faci asta. Sună-mă!”
— Cineva e nerăbdător, zice.
— Mai degrabă dus cu capul, îl corectează Jackie.
Tadeusz se uită lung la ea, dintr-odată mult mai respectuos.

— Te hărțuiește careva?
Ea ridică privirea brusc din ecran.
— Asta mă face mai valoroasă pe piață, Tad?
Tadeusz ridică din umeri. Aspectul lui sfrijit, ușor rapace, l-a obișnuit cu cuceriri ușoare și despărțiri anevoioase. Blessed se uită cu îngrijorare.
— Cine-i tipul ăsta?
— Un… cretin. M-am văzut de două ori cu el.
„Și cu restul", își spune Amber în gând, lipsită de mărinimie. Dar nu comentează, ci împinge telefonul la loc peste masă. A învățat de mult să nu judece. Cel puțin nu cu voce tare.
— Sper că nu-i răspunzi, nu? întreabă Blessed. Nu ar trebui să-i răspunzi, Jackie!
Jackie scutură din cap.
— Nu-i mai răspund, nu. Am fost proastă și i-am făcut pe plac la început, dar nu, acum, nu. Labagiu netrebnic! A doua oară m-am văzut cu el doar pentru că mi-era milă că nu i se sculase prima oară.
— Jackie! protestează Blessed.
Nu-i plac discuțiile astea și totuși se așază doar la masa lui Jackie.
— Fiindcă nici n-ar trebui să-i răspunzi. Trebuie să ai grijă. Știi că e unul pe-aici care omoară femei. Doar știi asta. Trebuie să ai grijă.
— Mă rog, face Jackie. Nu-i tocmai ucigaș în serie, nenorocitul. E un labagiu vai de capul lui.
— N-ar trebui să glumești pe tema asta, zice Blessed. Anul ăsta au fost omorâte două fete în Whitmouth, nu departe de zona centrală. Iar tu nu știi nimic sau mai nimic despre tipul ăsta.
— Nu glumeam, Blessed! Îmi pare rău.
Blessed clatină din cap.
— Păi, să nu glumești! Nu înțeleg cum de nu vă afectează asta.
— Pentru că nu erau de pe-aici, zice Tadeusz. De-aia.

— E oribil dacă așa gândești, protestează Blessed.

— Dar așa e, insistă Tadeusz. Nu le cunoștea nimeni pe fetele alea, așa că nu se pune.

— Dar tot oameni sunt, continuă Blessed.

— Așa-i, spune Jackie, dar nu de-ai noștri. Dacă erau de-ai noștri, ne era frică să mai scoatem capul din casă. Slavă Domnului că-s străine, io așa zic!

Blessed dă din cap cu jale.

— Ce rece ești, Jackie!

— Realistă, o corectează Jackie.

— Și de când durează chestia asta? mai întreabă Blessed. Tipul ăsta…

Jackie suspină și pune telefonul jos.

— Aoleu! De-o veșnicie! Cât, Amber? Șase luni?

— Habar n-am, răspunde Amber. De unde să știu eu?

E sigură că o vede pe Jackie îmbufnată.

— Păi, e prietenul tău.

Asta nu știa.

— Poftim?

— Martin. Bagshawe.

Numele îi e vag familiar, dar nu-l poate asocia vreunei figuri. Clatină din cap și simte că se încruntă.

— Cine?

— De la ziua lui Vic.

— Ziua lui Vic? Asta a fost acum câteva luni.

— Eeexact!

Amber clatină iar din cap. Mare lucru nu-și amintește de la ziua lui Vic, mai ales ce-au făcut alții.

— Știu. Ți-am zis, spune Jackie. Nu pot să scap de libidinosul ăla. Unde naiba s-a împrietenit Vic cu un asemenea dubios?

Amber încearcă să-și aducă aminte. Sâmbătă seara, la Cross Keys. N-a fost atât petrecere, cât un loc în care să se întâlnească cu prietenii. Vic era în formă, a ținut-o pe după umăr toată noaptea, a băut

Jack cu cola și n-a comentat deloc când ea și-a turnat al treilea pahar de vin alb. A fost o seară ca lumea, s-au distrat. Și vag, în adâncul memoriei, parcă o vede pe Jackie, târziu, cățărată pe un tip oarecare, pipernicit și, din câte-și amintește, care purta hanorac. Hanorac, sâmbătă seara… Probabil că Jackie evalua totul prin filtrul Heineken de-a înghițit așa ceva.

— Nu-i vina lui Vic, Jacks! În Cross Keys nu poți cere nimănui să se care, nu? A venit pur și simplu.

— Nu, o contrazice Jackie. A zis că Vic era…

Amber nu se poate abține și rânjește compătimitor.

— Și nu ți-a dat prin cap să-l întrebi pe Vic?

— Păi, dacă mă avertiza cineva…

— Dacă întrebai, aveai o șansă să fii avertizată. Bănuiesc că Vic nu știe nici cum îl cheamă. E pur și simplu genul de dubios din cârciumă, de care nu mai scapi.

— Vezi? face Blessed. De-asta zic. Trebuie să ai grijă. Nu poți pur și simplu să agăți oameni în cârciumă.

Jackie îi aruncă o privire tăioasă.

— A, da, păi, la biserică nu prea mă duc, Blessed! Dar mersi. Asta e. Mama naibii, și-atunci am vorbit cu el doar pentru că mi-era milă de el.

— Ești o sufletistă, Jackie! spune Tadeusz.

— Mda, păi n-are toată lumea bafta lui Amber, zice Jackie. N-avem toți un Vic drag și iubitor la care să ne întoarcem seara acasă.

— Ar trebui să anunți poliția, o sfătuiește Blessed. Serios. Dacă te hărțuiește.

Jackie râde.

— Da, pe bune.

— Nu, chiar ar trebui. Dacă te îngrijorează, ar trebui să ceri ajutor.

Amber se tot miră că, din toată lumea asta, singura care are încredere deplină în autorități să fie tocmai o femeie care și-a petrecut două treimi

din viață în Uganda. Blessed a ieșit din iadul subsaharian cu o ținută morală care-i face pe vecinii ei să plece capul de rușine. Își aduce aminte de ultimul cadou pe care îl are și bagă mâna în geantă după el. Se apleacă spre Blessed și, coborând glasul, în timp ce restul continuă discuția, îi spune:

— Am găsit asta la obiecte pierdute.

Îi întinde reverențios MP3 playerul.

— Ce-i aia? întreabă Blessed. Sigur nu l-am pierdut eu.

— E un MP3 player, îi explică Amber. Mă gândeam că poate-i place lui Benedick. Îmi pare rău că nu-i iPod, dar face același lucru.

— Serios?

Blessed se uită șocată.

— Dar asta sigur costă o avere, zic.

Din nou, Amber ridică din umeri în completarea gestului ei generos. Știe cât de greu îi e lui Blessed ca mamă singură, știe și că fiul ei n-are dispozitivele de care beneficiază toată lumea din jurul lui, fără să le aprecieze.

— Probabil că nu. Nu știu. Dar are deja muzică, să te uiți. Cel puțin pentru început.

Blessed ridică ochii plini de lacrimi.

— Nu știu ce să zic.

— Atunci nu zice nimic, ia-l și gata.

— De ce nu-ți schimbi telefonul?

Tadeusz ia telefonul lui Jackie și începe să caute prin meniu.

— Ei na, face Jackie. Că nu-mi permit, tu de ce crezi?

— A! răspunde el.

Asta e o chestie pe care o înțeleg toți. Doar nu muncești noaptea făcând curat după alții dacă ai de ales. El apasă pe *Reply* și începe să scrie un mesaj.

— Ce faci?

Alarma din glasul lui Blessed țiuie.

— Tadeusz! Nu!

Tadeusz nu se oprește.

— Am zis să nu răspunzi, că altfel îi dai speranța că vor avea o relație. Trebuie să-l ignore. E singura soluție.

— Stai calm.

Tadeusz ridică privirea și le zâmbește.

— Dă-mi-l înapoi, Tadeusz! exclamă Jackie.

El trimite mesajul și îi dă telefonul înapoi.

— Căcat! zice Jackie. Ce-ai făcut?

Apasă disperată butoanele, ca să ajungă la mesajul trimis, îl deschide și începe să râdă.

— Ce-i? Ce-a scris? întreabă Blessed.

— „Mesajul dumneavoastră nu a fost trimis, pentru că numărul a fost dezactivat". Genial. Ești un geniu.

Tadeusz se ridică de la masă și, mulțumit, își încrucișează brațele. Telefonul vibrează din nou. Jackie citește mesajul cu voce tare.

— „Test".

Începe să scrie.

Amber se uită la ceas. E aproape trei și mai sunt multe de făcut până în zori.

— Haideți, oameni buni! îi îndeamnă ea.

Se ridică în picioare, ca să le arate că vorbește serios.

— Trece timpul. Trebuie să ne apucăm de treabă, că altfel stăm aici toată noaptea.

De jur-împrejur, tot personalul pricepe și se pune în mișcare. La geam, Moses își rulează ostentativ o țigară pe care s-o fumeze afară. Se ridică toți. Tadeusz se ocupă de cafenea azi. Ia cănile celorlalți și se îndreaptă spre coșul de gunoi din bucătărie.

— Mda, spune Jackie. Cei răi nu vor avea odihnă.

3

Fata e moartă. Nu trebuie să se ducă lângă ea ca să constate asta. E ca o păpușă de cârpă, oarbă și searbădă. Poartă un maiou cu dungi și o fustă strâmtă, ambele adunate în jurul taliei, sânilor proaspăt mijiți și pulpelor albe care se reflectă la nesfârșit în oglinzi, spre infinit.

Amber nu se uită direct la cadavru. De fapt, nici măcar nu stă aproape de el. A șters de multe ori oglinda din labirint și știe fiecare cotitură în parte, la fel cum cineva care se află la celălalt capăt al clădirii poate să pară atunci când intri că stă chiar în fața ta.

Sau – în cazul fetei moarte – întinsă pe jumătate, cu capul și cu umerii sprijiniți de perete.

Amber se apucă de cadrul ușii și face eforturi să respire.

„Băga-mi-aș picioarele!” se gândește. „De ce-a trebuit s-o găsesc tocmai eu?”

Nu pare să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Fața lividă – gura întredeschisă, ca și cum încearcă să respire pentru ultima oară – încă arată nedezvoltată în zona maxilarului, ca de copil. Are părul blond, tapat și ridicat în sus, cercei rotunzi gigantici, ochii măriți cu ajutorul unei cantități generoase de fard de pleoape albastru metalic, sclipici pe decolteul gol, bocanci cu platformă, ireali în unghiurile pe care le formează cu oglinda din podea.

„A fost la Stardust”, își zice Amber. „E sâmbătă. La Stardust e noaptea muzicii din anii ’70”.

I se face greață. Se uită în spate și prin ușa deschisă vede că nu e nimeni pe culoar, ca și cum toți colegii ei au dispărut de pe fața pământului.

Intră și închide ușa ca să nu mai pătrundă lumina. Nu vrea să vadă nimeni. Nu încă. Cel puțin până nu-și recuperează masca senină, smulsă de șoc.

„Slavă Domnului că port mănuși de cauciuc”, își spune prostește.

În ultimii trei ani, a făcut curat aici noapte de noapte și, oricâtă grijă are, amprentele ei tot se vor găsi peste tot, ca să nu mai vorbim de amprentele vizitatorilor care au trecut numai de ieri încoace. Încearcă să reducă apariția urmelor oferind la intrare mănuși de unică folosință, dar nu poți obliga pe nimeni să le poarte, că nu faci poliție nonstop.

Innfinnityland e singura atracție unde Amber face singură curat de când a fost promovată. Locul ăsta îi neliniștește pe toți, de parcă se tem că oglinzile sunt posedate de fantome. Treaba asta, care trebuie să fie extrem de minuțioasă, este de foarte multe ori făcută în treacăt sau deloc și mereu rămân pete, iar într-un loc ca ăsta, o singură pată se vede de o infinitate de ori. E aproape imposibil să te prinzi unde e pata de fapt, dacă nu ești meticulos, amprentă cu amprentă, oglindă cu oglindă. A decis mai demult că cel mai simplu era să se ocupe ea de asta, dar acum își dorește foarte mult să nu fi făcut-o.

Fata are ochi verzi, ca și Amber. Geanta e din imitație de piele de crocodil și zace deschisă, iar obiectele împrăștiate sugerează planuri făcute și speranțe prețuite. Un ruj, o sticlă de parfum JLo, un telefon roz cu șnur și breloc metalic în formă de toc de pantof stiletto, forme de expresie cool, devenite stridente, sub privirea sticloasă a posesoarei lor.

Sânge nu-i, doar urmele albe ale degetelor care au strâns-o de gât.

„E a treia oară anul ăsta”, se gândește Amber. „Nu poate fi o coincidență. Două, da, e coincidență, dar trei… of, copil amărât!”

Amber e înghețată bocnă, deși e afară cald. Înaintează încetișor, ca un bătrân căruia îi tremură mâna cu care se sprijină de oglindă. În timp ce se

deplasează, îi sar în ochi alte reflexii: un milion de cadavre prăvălite în sala infinită.

Apoi, brusc, ea însăși. Cu fața albă, ochii măriți, gura o linie dreaptă, stă deasupra cadavrului precum Lady Macbeth.

„Ce-aveai de gând? S-o atingi?”

Simplul gând o face să încremenească. Nu i-a trecut prin cap. Șocul a transformat-o într-o creatură dominată de instinct, într-un robot. A făcut-o să uite.

„Ce faci? Nu te bagi. N-ai voie. Anonimă. Trebuie să rămâi anonimă. Dacă te bagi, o să se prindă cine ești și odată ce află cine ești…”

Începe să o cuprindă panica. O gâdilă ușor, începe s-o mănânce de-i vine să vomite. Cunoaște senzația, n-a dispărut niciodată. Trebuie să ia o hotărâre rapid.

„Nu pot fi aia care-o găsește”.

Începe să dea înapoi. Pipăie drumul spre ieșire. Fata moartă se uită spre infinit.

„Mama dracului”, se gândește Amber, brusc înfuriată. „De ce-a trebuit să te lași ucisă aici? De fapt, ce cauți aici? E închis de nu știu câte ore. Parcul e închis de ore întregi”.

Își aude gândurile și râde ironic.

— Băga-mi-aș picioarele! spuse cu voce tare. Dumnezeule, ce naiba fac?

„Du-te și cere ajutor. Fă ce ar face oricine altcineva în locul tău, Amber! Ieși și arată ce simți: șoc și groază. N-o să te întrebe nimeni nimic. Cineva omoară fete în orașul ăsta, dar asta nu înseamnă că te vor recunoaște.

Dar îți vor face fotografii, doar știi cum e presa. Ăștia fac orice ca să-și umple paginile. Detaliile compensează pentru lipsa faptelor. O să apari în toate ziarele ca femeia care a găsit cadavrul.

Nu pot”.

Cineva dă să intre și se aude brusc clanța apăsată în zadar. Tresare. Îi aude pe Jackie și pe Moses, ea vorbește întruna și flirtează, el

reacționează monosilabic, dar îi simte zâmbetul în voce.

— Întotdeauna e aici, zice Jackie, după pauză. Amber? Ești înăuntru? E încuiat!

Amber își ține respirația și se teme să și expire ca să nu atragă atenția.

„O, Doamne, ce mă fac? Trebuie să ies de-aici”.

— Hai! zice Jackie. Să încercăm prin spate. Poate face pauză.

— Sigur, spune Moses.

„Aia e, nu mai am scăpare”.

Le aude pașii îndepărtându-se pe trepte, în timp ce se duc spre aleea de serviciu. În cel mult două minute vor ajunge la ea. N-are scăpare, n-are cum să nu fie ea cea care a făcut descoperirea.

Se îndreaptă de spate, calcă peste picioarele de marionetă ale fetei și se duce degrabă spre ieșirea de urgență, ascunsă în spatele perdelei negre. Mai bine s-o găsească afară, pe trepte, la aer, în timp ce vomită.

Ora 9 dimineața

Ușa dormitorului părinților e deschisă și duhoarea de brânză stricată a pielii și a așternuturilor nespălate plutește asemenea gazului metan deasupra unei mlaștini. Mama ei nu s-a trezit încă, îi vede corpul lipsit de formă ghemuit sub păturile cenușii. Rămâne în ușă și îngaimă:

— Mamă?

Mama nu răspunde, dar brațul ei grăsan se mișcă vag peste pătură, așa că e trează.

— Mamă?

Lorraine Walker mormăie și se întoarce pe spate, împotmolită ca o țestoasă pe carapace. Întoarce o mutră inexpresivă și învinsă spre fiica ei:

— Ce vrei?

Are o voce de bețiv, istovită și nedeslușită: încă nu și-a pus dinții. Azi e torid, cu toate că nu-i nici ora zece și cele o sută șaizeci de kilograme ale lui Lorraine o vor sufoca sub pături. Jade vede că poartă cămașa de noapte specială: până la genunchi, de nailon scămoșat, cu imprimeu înflorat, suficient de mare cât să acopere un fotoliu. Are pielea albă prin contrast și coatele-i ies în evidență din mormanul de grăsime.

— N-avem nimic de mâncare.

— Ei, ce să-ți povestesc…

Doamna Walker face un efort să se ridice în șezut și Jade îi privește fața fluidă. Nu-i pasă destul cât să simtă dezgust.

— Spune-i lu' tac tu.

„Mda, pe bune, că o să și aibă vreun efect…”

Jade se întoarce, coboară scara și face slalom pe coridorul de la parter. De când se știe, în casa asta a trebuit să se uite foarte atent pe unde calcă. Taică-su se crede negustor de metal vechi, când, de fapt, tot ce face e să colecționeze compulsiv tot

soiul de rahaturi pe care alții le aruncă și multe dintre ele au ajuns în casa asta pentru că îi e frică să nu pună careva ochii pe marea lui colecție de capace de roți, balamale, rugină și cauciuc.

În bucătărie, încearcă fără chef să găsească ceva cu care să-și astâmpere foamea, dar pe rafturi nu-i nimic. Șase cutii de cereale goale, o pungă în care a fost o pâine feliată și o sticlă de lapte stricat.

O să se facă seară până să se prindă cineva și tot n-o să facă nimeni nimic în sensul ăsta. Maică-sa, așa masivă cum e, pare capabilă să nu bage nimic în gură o zi întreagă. Amândoi părinții sunt la cură de slăbire cu Nescafe și Old Holborn[4] *sau, dacă funcționează capcanele, mai bagă și câte-un iepure. „Cred că poate trăi din rezervele de grăsime o vreme”, își spune Jade. Mai departe de-atât nu se aventurează s-o judece.*

Îl aude pe bătrân înjurând și bătând cu ciocanul în curte. „Nu mă apropii de el când e în starea asta. Îmi sparge buza și tot cu foamea rămân”.

Vede haina tatălui atârnată pe spătarul scaunului. Vara e toridă rău dacă nu o poartă. Nu l-a văzut niciodată fără ea. De multe ori știe că e pe-aproape fără să-l audă, doar după mirosul de tutun, combinat cu cel de sudoare și de rahat de porc impregnat în fibrele alea. Aruncă o privire în curte ca să se asigure că e departe, se duce tiptil la jachetă și bagă mâna în buzunar. Cutia cu tutun, niște bucăți de metal amorfe, un briceag. Și, da! Degetele ating cu bucurie și cu certitudine o monedă de douăzeci de pence. Douăzeci de pence. Probabil că nici n-o să-și aducă aminte că o avea. Îi ajunge cel puțin de un Kit Kat, ba chiar de-un Mars. Nu-i mult, dar dacă mănâncă încet, ar trebui să-i ajungă toată ziua.

4

— Pentru că așa am zis eu! se aude vocea lui Jim.

„Chestia asta nu mai ține mult”, se gândește Kirsty. „În paisprezece luni o să fie oficial adolescentă”.

— Pentru că așa am zis eu? Pe bune? Mai bine de-atât nu poți?

Sophie îl ia peste picior. Pâinea sare din prăjitor. Kirsty mai pune două felii la prăjit și întinde margarină cu ulei de măsline pe cele făcute.

„Ce bine era dacă aveam prăjitor cu patru staturi!” își zice. „Cu totul, cred că mi-am petrecut trei săptămâni din căsnicia asta așteptând să se prăjească pâinea”.

Jim lasă ziarul *Tribune* din mână și își ridică ochelarii pe cap. De curând a acceptat faptul că linia părului nu va reveni printr-o minune unde era și a adoptat o tunsoare extrem de scurtă. Lui Kirsty îi place.

„E puțin metrosexual și îi scoate pomeții în evidență, îl face să pară mai slab și mai intens. Mă bucur că încă-mi mai place soțul meu după treisprezece ani”, își spune ea și zâmbește singură, în timp ce aduce pâinea prăjită la masă. „Din păcate, va trebui să-l lase să crească dacă vrea să se mai ducă la al doilea interviu, pentru că în lumea finanțelor nu poartă nimeni părul așa”.

— Fiindcă arată oribil, explică Jim, de-aia. Copiii cu urechi găurite arată oribil și nu te las să te duci la școală cu cercei.

— Dar de ce? scâncește ea, înainte să adauge: nu mai sunt mică.

— De-aia! exclamă Jim.

— Dar mama are găuri în urechi de când era bebeluș! protestează Sophie.

Jim îi aruncă o privire lui Kirsty. Prea multe informații, adică. „De ce-a trebuit să-i spui asta?”

— Mama ta e o femeie minunată, zice el. Dar crede-mă, e cine e *în ciuda* educației primite în copilărie, nu mulțumită ei. Vrei să ajungi și tu instituționalizată?

Prăjitorul anunță din nou că e gata. Kirsty se întoarce cu spatele.

„Da, fix din cauza cerceilor, asta era cauza”, își spune ea.

Luke își dezlipește ochii de Nintendo. Ridică ochii din ecran numai când are ocazia unei răutăți.

— Noi suntem snobi? întreabă el.

— Nu, răspunde Jim ferm. De ce?

— Păi…

Se scarpină în cap.

„Aoleu, iar are păduchi?” se întreabă Kirsty. „Va trebui să-l rad în cap, ca pe taică-su”.

— Din mai multe motive.

— Cum ar fi?

Luke împunge pâinea prăjită cu degetul.

— Mâncăm pâine cu chestii, zice.

— Ca toată populația Europei de Est, răspunde Jim.

— Și nu mergem niciodată la McDonald’s, continuă el cu reproș.

— Fiindcă nu vreau să faci diabet sau să te doară oasele. Și, oricum, încercăm să facem economii. Folosește cuțitul, Luke! Nu roade numai pe margini.

Sophie își studiază reflexia în fundul unei linguri și își dă părul pe spate. Adolescența e aproape.

— Mănâncă-ți pâinea, Sophie! spuse Kirsty. Ce vrei? Melasă sau marmeladă?

— Nutella.

Privirile lui Kirsty și Jim se întâlnesc peste capetele copiilor.

— Știu, mormăie Sophie, facem economie. Și cât mai facem economie?

După un moment de liniște, Jim răspunde:

— Până găsesc de lucru. Hai, oameni buni, e timpul să plecăm!

Primește obișnuitul răspuns:

— Hai mă, tată…

Jim se ridică.

— Vreți să vă duc sau nu? Pe bune. Nu am chef de prostii azi. Am o grămadă de treabă.

— Prostii? Pe vremea când ne-am cunoscut ai fi zis „rahaturi”, se gândește Kirsty. De când suntem părinți ne-am înmuiat.

— N-am terminat, protestează Sophie.

Jim se oprește o clipă:

— Păi, poți termina de mâncat în mașină sau în mers. Cum vrei.

— Nu înțeleg de ce trebuie să merg în tabăra aia nenorocită, mârâie Sophie. Vacanța trebuie să fie vacanță, nu?

— Da, spune Jim. Dar, din păcate, lumea trebuie să-și vadă de mersul ei și când nu ești tu la școală.

— Ne-am gândit că o să te distrezi mai bine decât dacă stai toată ziua în camera ta, îl ajută Kirsty.

— Mama stătea cu noi în vacanță, spune Sophie. Nu văd tu de ce nu poți. Nu-i ca și cum ai…

Surprinde privirea mamei, depistează avertismentul și se oprește în mijlocul propoziției. Se ridică de la masă și se duce supărată spre teniși, în șosetele bleumarin prin care degetele mari i se văd proeminente.

„Șosete”, își zice Kirsty. „Cresc încontinuu copiii ăștia. Trebuie să mă opresc la Primark. Poate-i mai bine dacă nu-i place în tabără, că dacă nu se schimbă situația în bine, va fi ultima în care mai merge. O s-o trimitem să muncească în fabrică la anul”.

Îi aruncă o privire lui Jim și vede, spre ușurarea ei, că Jim nu s-a lăsat afectat de lipsa de tact a Sophiei. În perioada asta nimic nu e sigur. Uneori, un singur cuvânt la întâmplare, presupunerea că e disponibil, că nu are nimic mai bun de făcut îl

poate devia spre lipsă de încredere în sine, lucru care poate întârzia cu alte câteva zile căutarea unei slujbe.

„Se descurcă de minune”, își spune ea, „dar e greu pentru noi toți și el uită asta uneori. Mă sperie de moarte faptul că sunt singura care aduce bani în casă și nu pot discuta despre asta cu el. De câte ori o fac, sună ca un reproș”.

Jim bagă dosarul în servietă și vine să o sărute. Pentru el, căutatul unei slujbe e o slujbă în sine, din fericire. Când n-o să mai iasă din pijama, atunci o să se îngrijoreze.

— Scuze, îi zice, făcând semn spre masa necurățată. Mă ocup la întoarcere.

Atitudinea asta umilă o face să se cutremure. Niciunul dintre ei nu se simte bine de când a preluat el treburile domestice, chiar dacă așa e normal.

— Nu-i nimic, răspunde ea. Oricum nu trebuie să plec până la unsprezece.

El își pune geanta pe umăr.

— Ce-aveam azi pe listă?

— Conferință de presă. O mișcare politică nouă. Ceva legat de UKIP[5] și totalitarismul lui sau ceva așa.

— Pare amuzant.

— Floare la ureche, spune ea.

Jim râde.

— Când ai dubii, dă-o pe glumă, corect?

— Prima lege a jurnalismului.

Încă o pauză scurtă și penibilă. Nu vrea să-l întrebe ce planuri are azi. De când nu mai lucrează, faptul că în fiecare zi urmează aceeași rutină, de a căuta anunțuri, de a bea cafea și de a face treburi gospodărești, e un subiect care-i amărăște pe amândoi. Kirsty știe cum s-ar simți ea dacă ar fi în locul lui. Îi place să muncească, prin asta se definește. Numai gândul că nu ar mai putea face asta o umple de o melancolie cumplită.

— Cum se cheamă?

— Armata Noii Morale.

El râde. Își ia ceaiul și îl dă pe gât.

— Mare ți-e grădina… Haideți, copii!

— Cred că o să fie zi scurtă azi, adaugă ea. Nu va fi nevoie să apelez la glume. Doar să scriu discursul.

— Nici n-am auzit de ei.

— Nu. Sunt noi. Tipul ăla, Dara Gibson, intră pe fir.

— Ce? Ăla cu caritatea?

Kirsty încuviințează. Dara Gibson, devenit miliardar prin propriile mijloace, a atras atenția în ultimul timp cu o serie de contribuții uriașe pentru cancer, animale, ecologie și copii necăjiți. Toate cauzele care stârnesc emoții, nicio donație anonimă.

— Hmm! murmură el. Trebuia să mă gândesc că pune ceva la cale.

— Toată lumea face asta într-un fel sau altul.

5

Un polițist tânăr și amabil o duce pe Amber cu mașina poliției acasă, unde o lasă puțin înainte de ora unsprezece. Se simte extenuată, murdară și însetată, dar când își vede ușa casei îi crește moralul, ca de obicei. Ușa în sine o face fericită, doar uitându-se la ea. A fost primul lucru pe care l-au cumpărat după ce au devenit proprietari: o ușă ca lumea, din lemn solid, care a luat locul celei cu sârmă împletită de la căminul social. Ușa asta reprezintă foarte multe pentru ea: trăinicie, independență, evoluția ei treptată în lume. În fiecare zi, chiar și într-o zi ca astăzi, înainte să bage cheia în broască, se trezește că mângâie cu afecțiune vopseaua albastră, lucioasă.

Amber speră că Vic e încă treaz, drept care e dezamăgită să vadă că e liniște când deschide ușa și inspiră aroma de poptourri de pe masa din hol. Aruncă o privire spre living și îl examinează automat. Liniște, întuneric, ordine: canapeaua la locul ei, măsuța de cafea din ratan cu sticlă e goală, cu excepția suporturilor pentru pahare care sunt acolo la locul lor, hârtiile sunt ordonate pe suportul pentru reviste, covorul e aspirat, tablourile îndreptate și televizorul de pe perete e stins, nu doar în stand-by. Totul e la locul lui. Doar Vic lipsește.

— Hei! strigă ea.

Din spatele casei se aude un cor scheunat. Câinii sunt încă în grădină. Iar or fi stat toată noaptea afară. Nu că o face intenționat, dar câinii nu intră în cadrul lui emoțional. Sunt câinii ei, nu ai lui, și Vic are talentul de a scoate din peisaj lucrurile care nu au de-a face cu el.

Pe Amber o dor toate de oboseală. Pune geanta pe jos și se duce în bucătărie: dulapuri IKEA, pentru care a economisit din greu, o vază cu flori pe masa extensibilă, pereți galbeni care simulează

lumina soarelui când e înnorat. Deschide ușa din spate.

E deja cald afară, dar Mary-Kate și Ashley tremură printre mușcate, ca niște prințese cu pedigree ce sunt. Se apleacă și le ridică în brațe, încă o dată mirată, ca de fiecare dată când face asta, că nu par să cântărească mai mult decât fluturii după care e numită rasa lor. Au un nas delicat, curios și blana moale ca puful de scai. Le strânge la piept, iar ele, ca recompensă, se agită vesel și drăgăstos.

Le dă mâncare, face o cană cu ceai și se duce cu ea la Vic. Are nevoie de el. Trebuie să știe că lumea nu s-a schimbat.

Nu s-a trezit încă. Ziua lui de lucru la Funnland începe la trei și se termină la unsprezece și de multe ori după muncă se duce să se relaxeze, ca orice muncitor, numai că șase ore mai târziu. Viețile lor sunt cu susul în jos față de restul lumii și unul față de altul. Se mai văd uneori când începe ea tura, dar de multe ori ajung să vorbească doar la telefon sau când ajunge ea în pat. E prețul pe care îl plătesc pentru viața pe care au ales-o.

„E o viață bună”, își spune ea ca să se liniștească. „Nici nu îndrăzneam să cred că voi avea o astfel de viață”.

Mary-Kate și Ashley nu se dezlipesc de lângă picioarele ei când înaintează pe covor și adulmecă hainele aruncate de Vic în lumina slabă care trece prin perdelele subțiri. Amber stă la piciorul patului o clipă, încălzindu-și mâinile pe cană și studiază trăsăturile cunoscute. Se întreabă din nou ce caută un bărbat ca el cu o femeie ca ea. La patruzeci și trei de ani e încă frumos, n-a chelit deloc și părul e la fel de negru, iar ridurile fine care încep să-i apară pe tenul bronzat îl fac doar să pară mai înțelept, nu mai obosit, cum se întâmplă la ea.

„Nu s-ar zice că sunt șapte ani diferență între noi”, își spune ea. „Ce caută cu mine, când poate avea pe cine vrea?”

Pune cana pe noptiera lui. Își scoate pantofii de muncă și-și pune hainele pe scaun. Își miroase subrațul. O lovește brusc oboseala și își aduce aminte de fața lividă a fetei, de capilarele sparte, și îi vine să plângă.

Vic se mișcă în pat și deschide ochii. Durează o clipă să focalizeze și să o vadă.

— Hei! zice. Cât e ceasul?

Ea se uită la ceas.

— 11.10.

— Aha!

Își scoate din așternuturi brațul tonifiat – brațul de care s-a îndrăgostit la început, brațul care o făcea să se simtă vulnerabilă când o cuprindea – și își trece degetele prin păr. Gata, și-a făcut freza. Așa e Vic: cu un singur gest e gata să iasă în lume.

— Ai venit târziu, spune el, cu o nuanță de reproș.

— Ți-am adus ceai.

Îi arată cu mâna, se așază pe pat și își masează picioarele obosite.

— N-ai primit mesajele mele?

— Ce mesaje?

— Ți-am scris toată noaptea. Te-am și sunat.

— Da? A!

Își ia telefonul de pe noptieră și-l întinde ca să vadă și ea că ecranul e gol.

— Scuze. L-am închis. Eram obosit.

E ușor indignată, dar se abține. El nu bănuiește că s-a întâmplat ceva. Nu-i vina lui.

— Aoleu, miroși cam urât! exclamă el.

— Îmi pare rău.

Izbucnește în plâns și Vic se întinde și îi prinde ceafa între palmă și degetul mare, ca un maseur.

— Hei, hei, ziceam și eu așa, Amber, nu-i nimic! Nu contează.

Ea termină de plâns la fel de brusc cum a început. Știe că așa se manifestă emoțiile la ea și că, în ciuda faptului că le poate controla, lacrimile nu-s niciodată departe de suprafață.

Ea se dă la o parte, se ridică și își scoate pantalonii, apoi își masează punctul în care fusese mai devreme mâna lui. Se simte vinovată.

„Încetează. Încetează, Amber. Nu e vina lui. Fii și tu drăguță”.

Deodată simte că nu are chef să-i mai spună. Nu vrea să-i spună, fiindcă nu știe cum vrea ca el să reacționeze. Nu știe dacă ar suporta compătimirea, nu știe dacă ar suporta să nu aibă parte de ea. Ultima oară când a văzut un om ucis au urmat zile în care s-a prefăcut, în care a ținut totul pentru ea și s-a ascuns. O mică parte din ea vrea să încerce din nou cu Vic: doar ca să vadă dacă rezultatul va fi diferit de data asta. Ce idee tâmpită! La Funnland e plin de poliție și parcul e închis. Poate păstra secretul doar până ajunge el la muncă.

— S-a întâmplat ceva, îi spune cu o voce echilibrată, controlată, de parcă îi spune că a venit factura la lumină cu o surpriză.

Stă cu spatele întors, nu are încredere în expresia pe care o afișează. Vic se apleacă în față.

— Ce?

Amber își împăturește pantalonii și îi pune pe scaun.

— La muncă. În seara asta. O, Doamne, Vic, a mai fost ucisă o fată! La muncă.

— Ce? Unde? exclamă el.

— La Innfinnity.

— Innfinnity?

Îl aude pronunțând cuvântul și se gândește la implicații. Amber e singura care se duce în sala oglinzilor noaptea. O să înțeleagă el foarte repede că ea e cea care a găsit-o.

— Iubito, o, iubito, ce frică ți-o fi fost! Trebuia să mă fi sunat. Trebuia să-mi fi spus.

E supărată. Se întoarce și se uită urât la el.

— Te-am sunat. Te-am sunat și ți-am scris. Ți-am spus deja. Toată noaptea. Deschide telefonul. O să vezi.

Nu au fix, doar telefoane mobile cu cartelă. El își ia telefonul și îl deschide.

— Amber, îmi pare tare rău!

Ea se așază pe marginea patului în timp ce intră mesajele. Își masează gâtul din nou. Vic se așază în genunchi în spatele ei și îi dă mâna la o parte. Începe să-i maseze mușchii cu putere, strânge și apasă cu mâinile lui de muncitor, cu degetele puternice îi atinge falca fină. Ea își aduce brusc aminte de fața umflată, buzele sparte prin care i se vedeau dinții albi ai tinerei. Se cutremură și închide ochii. El apasă cu podul palmei pe coloana ei și o trage de umăr. Ea simte mușchiul relaxându-se în profunzime și suspină ușurată.

„Când eram tânără, nu mă ajuta nimeni. Credeam că durerea de spate e normală la orice om. Noroc cu Vic. Ce bine că-l am pe el!”

— Cum a fost? întreabă el. Cine era?

— O biată fată. N-avea mai mult de douăzeci de ani. Împopoțonată de distracții. Of, Vic, a fost oribil!

— Dar cum? Ce s-a întâmplat?

Amber suspină.

— Nu știu. Dacă știam, eram fie medium, fie polițist, nu?

Mâinile lui rămân nemișcate.

— Știi la ce mă refer, Amber! spune el ofensat.

— Scuze! răspunde ea repede. N-am vrut să fiu grosolană, doar că a fost o noapte lungă.

El o iartă, din fericire, și începe să o maseze din nou. A trecut o zi de la ultima lor ceartă și nu îi mai trebuie una. Vic are multe calități, dar poate ține supărarea săptămâni întregi și răceala lui ține casa într-o liniște mormântală. Toată tura s-a temut că după cearta asta urmează alt episod, până a uitat, din cauza descoperirii.

„Probabil de-aia și-a închis telefonul”, își explică ea, „dar n-am de gând să insist să aflu, nu când e atât de amabil”.

— Deci cum a fost? o întreabă din nou, deodată. Bănuiesc că n-ai mai văzut așa ceva, nu?

Ea se întoarce și se uită la el. Nu știe la ce se aștepta, dar privirea lui entuziasmată o surprinde. Brusc, se preface îngrijorat, dar deja a văzut ce simte și nu-i place deloc.

„Pentru tine nu e ceva real”, își spune ea în gând. „Nici fata de sub ponton, nici cea pe care au găsit-o printre tomberoanele din Strada Mare, nici asta. De fapt, acum sunt trei victime și numai un prost nu-și pune problema că e același individ care face asta, iar tu te simți ceva mai entuziasmat că te gândești că apare Whitmouth pe hartă. Tocmai chestia asta îi face pe oameni să citească ziarele zilnic: dacă nu e vorba de familia ta sau de prietenii tăi, o crimă nu-i cu mult mai interesantă decât o ieșire la film, ci un subiect pe care-l discuți vesel, în bar”.

Vede din nou fața fetei într-un crâmpei, cu ochii ieșiți din orbite și limba înnegrită, cu rețeaua de vene pe fața lividă. Moartea asta aberantă, dar atât de familiară, șocul, pustietatea cavernoasă din spatele ochilor înroșiți. Așa arată mereu. Nimeni nu moare pregătit, cu o mutră prezentabilă, ca și cum s-ar fi așteptat.

— A fost…

Trebuie să-și aleagă cuvintele. Se chinuie să-și amintească ce-a simțit, să separe reacția ei la fața locului de panica pe care doar ea o putea resimți.

— Nu știu. E ciudat. Parcă eram într-o bulă. Mă uitam la mine. Într-un mod ciudat, parcă nici nu eram pe bune acolo.

Vic se lasă pe spate și deschide sertarul noptierei. Scoate inhalatorul de astm și trage un puf.

— Pun pariu că te-ai speriat, totuși, spune el, cu glasul pițigăiat din cauză că-și ține respirația. A fost vreun moment în care te-ai gândit că te vor crede vinovată?

— Vic! E scandalizată. Dumnezeule!

— Scuze! spune el și expiră.

Ora 7 după-amiaza

— Nu putem merge așa acasă.

Stau față-n față pe câmp, cufundate până la brâu în tufele de hasmațuchi. Soarele stă să apună, dar încă strălucește și acum, că se află în câmp deschis, arată ca niște siluete amețite și prăfuite. Bel își privește mâinile și vede că are unghiile crăpate și negre de cât a săpat. Ridică ochii la Jade. E murdară rău. De țărână, de licheni, de frunze și crenguțe prinse de ea, zgâriată de spini și de scoarță de copac pe brațe și pe picioare.

— O să mă omoare mama, zice Jade.

— Nu-i nimic, răspunde Bel. Le pui pe toate direct în mașina de spălat. O să pună alte rufe peste ele și nici n-o să observe.

Jade e șocată. În casa familiei Walker nu există mașină de spălat. Credea că lucrurile astea se găsesc doar la spălătorii. Faptul că Bel presupune că ar avea așa ceva arată diferența uriașă dintre ele. Mama lui Jade spală rufele de mână, după ce le pune în cadă la înmuiat luni seara, apoi freacă și stoarce, în timp ce respiră hârâit, înainte să le agațe marțea la uscat pe sforile întinse în curte. Ăsta-i alt lucru care o face pe Jade să iasă în evidență la școală: toate hainele ei, moștenire de la frații mai mari, sunt cenușii și tocite pe lângă ale colegilor. Toată lumea știe că familia Walker e murdară și că nu au pic de respect de sine. Cineva îi spune asta zilnic, ca nu cumva să uite.

— Nu pot…

Nici măcar acum, în fața acestei fete, cu accent sofisticat și blugi Levi's, nu e dispusă să recunoască adevărul. Nu are prieteni, dar știe instinctiv că fata asta nouă și sclipitoare va dispărea din viața ei în secunda doi dacă ar

descoperi care-i sunt originile. Nici măcar nu-și dă seama că scurta lor prietenie s-a terminat deja.

— O să mă omoare, încheie ea cu glasul stins. Uită-te la mine!

— Hai, face Bel, trebuie să ne spălăm!

Se întorc la pârâu pe cărarea oilor. Câmpia strălucește datorită păpădiilor și florilor de cruciuliță galbene. Tac acum, nu îndrăznesc să se privească. Sarcina lor scârboasă le-a răpit cheful de vorbă pe care-l aveau de dimineață. Singurele cuvinte pe care le găsesc sunt practice, laconice. Se duc la mal. Apa părea mai adâncă atunci când se chinuiau să se țină la suprafață și să-și țină echilibrul, dar e destul de adâncă încât să le ajungă la coapse și e curată. Noroiul pe care l-au stârnit s-a așezat la loc. Niciuna nu spune nimic, dar fiecare se uită pe furiș după sângele lui Chloe și alte urme ale celor petrecute acolo.

— Haide! o îndeamnă Bel.

Își scoate bluza, își scoate blugii și le aruncă în apă. Jade rămâne în urmă.

— Haide, Jade! insistă ea.

— O să fie ude, spuse Jade nesigură.

— O să le stoarcem. E cald afară. Se usucă imediat. Și oricum, putem să zicem că am căzut în râu. N-o să știe nimeni unde am fost toată ziua. Haide!

Jade își scoate bluza și fusta. Are genunchii verzi de când s-a sprijinit pe ei în pădure. Intră șovăitoare în apă și rămâne acolo, tremurând cu hainele strânse la piept, cu toate că e cald încă. Bel îi smulge hainele și le aruncă în apă.

— Freacă-le! îi ordonă. Haide! Apucă-te odată!

Bel se lasă în genunchi, cu apa până la piept și freacă cu putere pielea de pe brațe și de pe umeri și curăță sudoarea de la subraț. Își cufundă capul și iese cu părul șiroind, în timp ce se spală de țărână pe față. Îi face semn lui Jade să facă la fel.

„Nu pot”, își spune Jade. „Acolo unde... fața ei...”

— Nu știu să înot, spuse ea.

— N-ai nevoie. Haide!

Bel se aruncă brusc spre ea și o apucă de braț. Se uită drept în ochii ei.

— Jade! Nu te lăsa acum! Dacă nu faci asta, dacă te duci așa acasă…

Intenționat nu termină propoziția. Nici nu trebuie. Știe că Jade a înțeles deja la ce se referă. EI vor ști. Își vor da seama. Deja se distanțează de fapta comisă. Încearcă să separe acțiunile pe care le fac acum de motivul pentru care trebuie să le facă.

Jade îngenunchează și se bagă sub apă ca la botez.

∵

Deschide ochii sub apă și vede că mâlul e răscolit din nou. Ce întuneric e! Liniște. „Asta a văzut și ea”, își mai spune în gând. „Așa au fost ultimele ei clipe”.

Fața lui Chloe îi apare din beznă. Se sperie și dă din picioare, se chinuie să se ridice din apă și iese la aer. Se luptă cu apa până ajunge la mal, unde urcă pe jumătate târâș, pe jumătate în fugă și rămâne acolo tremurând în chiloți.

∵

Ajung la poartă. Sunt ude leoarcă, cu hainele la fel de ude pe ele.

— Aici ne despărțim, spuse Bel.

„E mult mai calmă decât mine”, consideră Jade. „Pare să știe ce are de făcut. Eu aș fi făcut o grămadă de greșeli până acum. Deja ar ști toată lumea că eu sunt autoarea”.

— Mă întorc acasă la mine prin sat, spune Bel. Nu trebuie să afle că am fost împreună. Înțelegi?

Jade înghite în sec și încuviințează.

— Da.

— Nu trebuie să afle niciodată că am fost împreună, spune Bel. Știi asta, da? Nu ne mai putem vedea niciodată, iar dacă ne mai întâlnim, trebuie să te prefaci că nu ne cunoaștem. OK?

— Da, zice Jade.

— Înțelegi? întreabă Bel din nou. Niciodată. Înțelegi?

Jade dă din cap.

— Da, înțeleg.

— Bun, încheie Bel.

Se întoarce și traversează câmpia către capătul vestic al satului. Soarele începe să apună și îi lungește umbră.

6

Stan și-a rulat o țigară în timp ce lua sfârșit conferința de presă și, cum ajung în parcare, și-o aprinde.

— O, Doamne! exclamă el. Cât de cretin să fii să stabilești o conferință de presă la ora prânzului fără să oferi și tu măcar niște amărâte de sandvișuri? Trebuie să dai sandvișuri dacă vrei un articol favorabil. Toată lumea știe că jurnaliștii au nevoie de sandvișuri. Puteam foarte bine să stau în cârciumă.

Stan e de modă veche. Foarte veche. Lucrează de pe vremea când jurnalismul se desfășura mai mult în baruri și cumva își duce viața mai departe ca și cum vremea aia mai există. Conform standardelor moderne ale jurnalismului britanic, este un dinozaur care-și face treaba la telefon și prin prezență fizică, nu pe Google sau cu ajutorul fluxului de știri, dar, când îl vezi, te trage după el și îți amintește ce te-a atras la meseria asta inițial.

Se așază pe vine și se sprijină de un perete în care au crescut smocuri de brebenel, mucuri de țigară și cutii de suc. Kirsty rânjește și se ghemuiește lângă el.

— Mda. Asta a cam fost pierdere de timp, nu?

El scoate un mârâit cu damf de Guiness.

— Totuși, m-a ținut departe de Sleaford.

— Ai fost la Sleaford?

— Da. Până și numele sună a ceva ce ți se lipește de pantof, nu[6]? A trebuit să mă ofer voluntar să scriu despre asta, ca să scap de-acolo. Ce nu înțeleg e de ce nu omoară și ei oameni în locuri în care chiar să vrei să mergi. Pe bune. Cum ar fi la mare, de exemplu? Io zic că-s niște egoiști nenorociți.

— Copilul F și Copilul M?

Stan încuviințează. Altă săptămână, alt act violent între elevi: doi puști de doisprezece ani

care l-au terorizat pe altul, până când cel din urmă a sărit în fața trenului. Toată chestia a fost înregistrată de camerele de supraveghere, așa că nu există niciun dubiu asupra identității celor vinovați.

— Normal, zice Stan, dacă nu s-ar fi descotorosit de personalul din gara aia, nu ar mai fi avut nevoie de camere și cineva poate ar fi intervenit. Căcat. În ce lume trăim… Prețul oricărui lucru, valoarea nici unuia[7]. Bine că sunt fonduri interminabile pentru de-alde Wheelie-bin Nazi[8], dar Doamne ferește să vrei să aperi niște copii de două jeguri hărțuitoare!

Îi sare inima din loc. Credea că Stan e liberal de fel, cel puțin pentru un reporter de investigații criminalistice.

— Serios? Jeguri hărțuitoare? îi reproșează ea.

Stan suspină.

— Da, știu. Dar asta-i problema, vezi tu? Amărâții ăia n-au avut nicio șansă să ajungă altceva. Clasic: părinți inutili, tați absenți, a treia generație care trăiește din ajutor de șomaj. M-am dus acasă la mama Copilului F. Nicio surpriză. Era în pat la ora unu, în vreme ce copiii se dădeau cu bicicleta afară, printre frigidere aruncate. Știi ce-a zis?

Kirsty clatină din cap. Stan imită un accent nordic universal.

— „N-ari asta triabă cu mini. Ăla-i di necontrolat”.

— Da, dar… începe ea timid.

Nu prea știe cum să abordeze subiectul ăsta.

— Da, știu, suspină Stan din nou. Dar ar fi drăguț dacă, măcar din când în când, am încerca să nu ne mai conformăm stereotipurilor în care ne încadrăm. Și măcar mama lui F a fost cinstită. Știi ce-a zis ailaltă?

Cu vocea pițigăiată și energică, o imită pe mama Copilului M: „Îmi iubesc copiii. Nu-mi pasă ce-a făcut, îl iubesc oricum”.

Kirsty își aduce aminte de propria mamă, pe care a zărit-o o clipă la televizor, înainte să-l stingă cineva în grabă: purta o bluză lăbărțată de poliester, înflorată, proaspăt cumpărată pentru proces, și niște pantaloni peste care îi cădeau burțile, cu părul slinos dat pe spate și o mutră sfidătoare. La fel, aceleași cuvinte chiar, după care n-a mai zis nimic, niciodată. Nicio vizită, nicio felicitare de ziua ei. Dragostea și prezența nu-s același lucru, cel puțin asta a observat Kirsty.

— Dacă și-ar fi iubit copilul, spune el, ar fi făcut ceva să-l învețe ce e bine și ce-i rău.

Ușa cu geam a hotelului se deschide și ies câțiva reprezentați ai mișcării Armata Noii Morale, purtând la subraț pancartele care decoraseră sala de conferință. Kirsty rânjește.

— Vorbești de parcă urmează să te înscrii la ăștia.

Stan râde.

— Nu-i așa? Mă rog. Câte cuvinte ai de scris despre scursurile astea?

— Vreo șase sute. Un simplu articol. Tu?

— La fel. Dar e editorial.

— Norocosule!

La editorial ai mai mult spațiu de mișcare, când vine vorba să lași jurnaliștii să-și exprime părerea, să facă analogii, să descrie similarități între povestea de față și cele din trecut. Lucru care, în cazul unei astfel de povești, poate fi o binecuvântare. A condus o oră ca să participe la cincisprezece minute de discurs intelectual, cameronesc[9], urmat de o sesiune de întrebări și răspunsuri evazive. O să trebuiască să debiteze câteva sute de cuvinte citabile, înregistrate cu reportofonul, iar notesul ei e plin cu aberații exasperate, descriptive de decor.

— Ți-e mai clar decât la început ce susțin ăștia?

Stan clatină din cap.

— Că lumea se duce dracului și Trebuie Făcut Ceva? Cam așa ceva.

— Îhî, spune Kirsty. Așa mă gândeam și eu. Și ce Ceva?

— Pe mine mă-ntrebi? Tipul ăsta, Gibson, a făcut bani din marfa de tip „Ce-ar face Iisus?”, nu? Brelocuri și șlapi parcă.

— Da.

— Păi, aș zice că ar trebui să facă ce-ar face și Iisus, atunci, nu?

— Corect.

— Deși cred că Iisus ar fi început prin a oferi sandvișuri. Ce mai ai pe lista de săptămâna asta?

Kirsty ridică din umeri jenată. Nu e cea mai bună perioadă din lume să fii jurnalist independent, într-o lume care se hrănește din reciclarea știrilor. Mai ales dacă ai și un soț șomer, iar jumătate din cei care scriu pentru News International sunt numai liber-profesioniști.

— Nu mare lucru. Tot încerc să mai scap de deplasări, dar nu-i pot păcăli.

— Da, știu ce zici. Am ajuns să acopăr o zonă așa de mare, că o să-mi cumpăr o dubă, să dorm în ea. Nu prea mai ajung pe-acasă în ultimul timp.

Se uită la tinerii adepți ai lui Dara Gibson. Poartă costume negre și sunt tunși impecabil. Arată ca niște oameni de afaceri.

— Ne trebuie neapărat un criminal în serie pe cinste, spune Stan. Sau un dezastru industrial. Ceva care să ne ajute să trecem peste depresia de după sărbători.

— Îhî, confirmă Kirsty, dar nu prea savuros, ca să nu-i trimită pe londonezi să ne fure jobul.

Tocmai trece o jurnalistă londoneză pe lângă ei, Sigourney Mallory, de la *Independent,* care îi ignoră în timp ce vorbește la telefon. Cei doi ziariști se uită suspicios la ea.

— Ce caută aici? întreabă Kirsty.

— Habar n-am, zice Stan. O arde cam nașpa. N-a mai ieșit de ani de zile din centrul Londrei.

A fost neobișnuit de multă lume la o conferință pentru un eveniment atât de lipsit de importanță.

Se lansează grupuri de presiune politică zilnic. Și dacă și-ar fi făcut prezentarea aia de la NMA[10] odată cu întoarcerea parlamentului și reînceperea știrilor, ar fi primit cel mult un minut la „Știrile pe scurt” și asta, dacă ar fi avut noroc.

— Or fi scientologi? întreabă Stan. Că arată ca și cum ar fi scientologi.

Kirsty clatină din cap.

— Vorbesc prea mult despre Iisus și nu suficient despre teoria conspirației. Nu. E doar proiectul vanitos al unui bogătaș, nu? Nu-i nimic interesant aici. Mai departe.

— Corect, confirmă Stan. Am văzut o cârciumă pe centură, care părea să aibă mâncare. Vii?

Kirsty sare de pe zidul scund și își saltă geanta pe umăr. E deja ora două și la cinci trebuie să predea materialul.

— Nu, răspunde ea. Trebuie să mă duc acasă să scriu.

— Aoleu, scrie și trimite-l din cârciumă ca orice om normal! propune Stan.

Ei îi sună telefonul în buzunar. Îl scoate și se uită la ecran. Nu răspunde. Probabil o sună de la *Tribune* sau de la bancă, ori una, ori alta. Unii îi oferă bani, alții îi cer.

„Puțin probabil să fie de la muncă”, se gândește ea. „Doar știu că am termen-limită și oricum nu e momentul ăla al zilei când primești de lucru”.

O s-o înnebunească. Valurile de cotidiene împing editorii spre telefoane ca să împartă sarcinile între conferința de dimineață și prima ediție.

„Sigur e de la bancă. N-are cum altfel. Mama naibii, nu pot vorbi cu ei, nu când trebuie să mă adun!”

Îl lasă să sune, îl bagă în buzunar și simte telefonul vibrând câteva secunde mai târziu. Are un mesaj.

— Haide, se roagă Stan de ea, bem un pahar și mâncăm un cârnat cu cartofi prăjiți, să vezi ce bine

te simți! Hai că-ți dau adaptorul meu!

— Cum știi tu să convingi o fată, Stan! spune ea. Nu, uite, cum termin de scris, trebuie să le dau de mâncare copiilor. Nu pot să beau bere cu tine toată ziua.

Stan pufnește.

— Știu și io… Nici jurnaliștii nu mai sunt ce erau, nu?

Îi sună și lui telefonul în buzunarul hanoracului vechi și mucegăit. Îl scoate, nici nu se uită cine e și răspunde.

— Stanley Marshall.

Pune geanta laptopului pe jos, ascultă cu atenție.

— Să-mi bag picioarele, unde ai zis? În sala oglinzilor? Cineva are simțul umorului.

Kirsty se uită prin parcare, în timp ce așteaptă ca el să termine convorbirea, își vede toți colegii vorbind la telefon, dând din cap energic și notând chestii pe dosul palmei.

„Aoleu, de la muncă mă sunau, nu? A apărut ceva interesant și eu n-am răspuns”, își reproșează ea în gând.

— Da, zice Stan. Da, sigur. Oricum sunt în Kent. Da, cu mașina. Nicio grijă. Rahații de la Noua Morală? Da, normal. Probabil că ajung în două ore. Bine. Da. Sun de la fața locului.

Deja și-a luat geanta în timp ce închide telefonul și scoate un pachet de tutun Drum din haină. Se uită la Kirsty în timp ce își bagă telefonul în buzunar.

— Dacă era de la *Tribune,* eu zic să-i suni urgent, o sfătuiește. Nu vrei să pierzi povestea asta.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea cu inima cât un purice, dar și interesată.

— Păi, se pare că ăștia nu mai sunt subiectul știrilor, asta-i clar. O crimă. În Whitmouth. A treia anul ăsta și se pare că au mai fost două cu același modus operandi anul trecut.

— Mamă, Doamne! zice Kirtsy.

— Cam da, chicotește vesel Stan. Se pare că am primit ce-mi doream. Plecăm la mare!

7

— Și visul devine realitate, spune Jackie și își desface cutia de suc.

— Ești ușor de mulțumit.

Amber îi aruncă un rânjet.

— Nu, pe bune, spune Jackie, cine-ar vrea să fie oricine altcineva în momentul ăsta?

— Jackie! exclamă Blessed tăios.

Jackie se încruntă la ea, apoi aruncă o privire spre Amber și își aduce aminte.

— Of, scuze! Nu la asta mă refeream. Voiam să zic că – știi tu. Whitmouth. Într-o zi cu soare.

Amber zâmbește fără să vrea, în timp ce se uită la plajă. O fâșie de aproape un kilometru de pietre maronii, umbrite de un roller coaster tăcut, un ponton dărăpănat, câteva zeci de tonete colorate de fast-food pe margine, paravane de pânză umflate de vântul Canalului[11], un prosop și o ladă de plastic de răcit berea.

— Ai dreptate, răspunde ea.

— De-asta locuiesc aici, îi explică Jackie.

— Și eu, confirmă Amber.

Pentru mare venise inițial aici, dar nu mai este singurul motiv pentru care rămâne în continuare. Există și alte zone maritime, știe, alte orașe mai bune și probabil vecini mai buni decât grupul ăsta al ei care s-a adunat aici, dar Whitmouth, lipsit de orice farmec și cu disprețul său față de orice aspirație, cu mulțimile sale veșnic schimbătoare și lipsite de griji, o face să se simtă în siguranță. Când a venit aici, a simțit că poate prinde rădăcini, dar tot mai simte câte un fior de mirare de câte ori își dă seama că a reușit într-adevăr.

— Cum te mai simți, Amber? o întreabă Jackie, cu vocea siropoasă și neobișnuită să ofere compasiune. Te descurci?

„Știi ce?” îi răspunde Amber în gând. „Foarte nasol, mulțumesc de întrebare. Am găsit un

cadavru acum treizeci și șase de ore și îl tot revăd în mintea mea, de câte ori încerc să dorm”.

— Cred că te prefer când ești o vită nesuferită, Jackie! spune în schimb. Cel puțin atunci ești sinceră.

Jackie hohotește.

— Dar așa e, zice Blessed, care șade pe o pernă pe care și-a adus-o de-acasă special.

Tricotează un pulover care să-i protejeze prețiosul fiu de vânturile crunte ale iernii.

— Nu prea se cade, nu? Să profităm de situație în halul ăsta.

— Aoleu, Blessed, protestează Jackie, da’ ce vrei să facem? Niciunul dintre noi n-a omorât-o pe fata aia și nimeni n-o cunoștea. Nu-i vina noastră că nu putem merge la serviciu, nu?

Blessed ia o gură de bere cu ghimbir, apucă cleștele și împunge cărbunele pe grătar.

— Cred că-i gata, anunță ea. Nu, știu ce zici, Jackie, dar să dai petrecere? Oare e cea mai potrivită reacție?

Maria Murphy se dă cu cremă de soare de parcă ar fi la plajă pe Costa Brava și se uită la fiii ei care aleargă pe pietriș.

— Hai că nu-i petrecere, Blessed! mai degrabă cei care locuiesc aici vin la plajă ca să mai schimbe decorul, nu? Nu-i ca și cum a pus cineva asta la cale. Doamne, o să azvârle mingea aia în mare, mă jur!

Se uită toți în direcția privirii ei. Bărbații joacă o miuță, râd și se încaieră, alunecă pe pietre și folosesc digurile ca porți. Coloana vertebrală a Funnlandului, într-o vacanță neașteptată, țipă ca niște elevi care se bat cu bulgări de zăpadă. Inițial a fost ideea lui Jackie, cu toate că Vic a fost cel care i-a sugerat lui Amber și care a convins-o că nu o s-o învie pe moartă doar pentru că se încuie în casă și nici implicarea ei n-o să dispară. Faptul e consumat, de văzut, a văzut-o, dar viața trebuie să meargă mai departe. Nu petrece suficient timp cu

colegii ei în afara programului și, de când e șefă, uneori pare că a căzut o barieră de sticlă între ei.

— Așa-i, spune Amber. Nu rezolv nimic dacă mă închid în casă, nu? Nu-i ca și cum nu am găsit-o deja dacă stau și plâng într-o cameră întunecată.

— Așa te vreau! spune Maria. Mi-ar plăcea să am și eu parte de drogul care te ține așa.

— O rază de soare, asta sunt, radiază Amber.

Maria se ridică brusc în șezut și se uită urât la fiul ei cel mare.

— Jordan! strigă ea. Dacă dai mingea în mare, te duci după ea!

Jordan Murphy se uită peste umăr, cu obrăznicia caracteristică vârstei de paisprezece ani. Frații lui – cu look similar, tunși periuță și cu cercel cu diamant în urechea stângă – își fac de cap în apă cu ceilalți băieți din zonă, luptându-se pe o cameră veche a unei roți de camion.

Jackie mijește ochii.

— Ha! Cine vrea să se uite la slăbănogul ăla? Eu mă păstrez pentru Moses sau Vic.

Își golește cutia cu suc și o aruncă cu un gest firesc pe plajă, în timp ce spune:

— De fapt, dacă știam că Vic al tău o să-și scoată tricoul, mă băgăm și eu să joc.

— Ușurel, spune Amber.

— Ei, haide, preia Blessed, până și eu m-aș bucura să-ți văd soțul intrând în apă! Trebuie să recunoști că arată foarte bine.

Amber râde, dar nu e râsul ei. Știe că fac comentarii nevinovate, dar cele care o tot bârâie la cap cu frumusețea lui Vic și care invocă mariajul lor neoficial o fac să se simtă pe marginea prăpastiei.

„Știu că mă iubește”, își spune ea. „Nu-mi trebuie o bucată de hârtie să-mi spună asta. Și știu că-s doar paranoică. Vic îmi e cât se poate de fidel, dar aș vrea ca femeile să înceteze să-mi reamintească de fiecare dată câte ar sta la coadă să-l aibă dacă ar avea ocazia”.

— Știi că aspectul nu-i singura lui calitate, spune. Mai are și altele.

— Da, dar frumos e, insistă Jackie. Mamă-mamă, ce postură!

— Posterior? întreabă Maria. Jacks, chiar ai vorbit despre fundul iubitului lui Amber? Da' chiar nu știi când să te oprești?

— Postură, protestează Jackie, am zis postură!

— Da, sigur, face Maria. Haide! Trebuie să ne apucăm de gătit dacă vrem să mâncăm.

Amber se ridică, iar câinii, care stau pe un colț de preș, ciulesc urechile. Îi potolește și saltă capacul cutiei frigorifice. A fost la Lidl, fiindcă e singura care are mașină. Și-apoi, vrea să facă ceva pentru toți. Pierderea venitului îi va doborî în câteva zile și se simte bizar de responsabilă pentru asta, de parcă nu doar a găsit fata, ci a și plantat-o acolo.

— Bun, burgeri, pui și cârnăciori. Blessed, sunt niște chifle în punga de plastic de-acolo!

— Amber Gordon, te iubesc! Ce ne-am face fără tine? spune Jackie.

— Ai găsi pe altcineva să învârți pe degete, răspunde Amber.

Cu toate astea, e mulțumită, se simte bine, se bucură că a făcut efortul ăsta. Separă burgerii și îi întinde pe grătarul cel mai apropiat. Sunt grași și un nor de fum de carne ieftină se ridică din cărbuni.

Maria vântură fumul din față și își aprinde o țigară.

— Ia te uită, zice, uitându-se la plajă, înspre ponton, ai companie, Jacks!

Se întorc toți și se uită la Martin Bagshawe, care îi privește de lângă un coș de gunoi.

— Vai de capul meu, nu-și schimbă niciodată hanoracul ăla?

Maria se încruntă la el și observă că el îi surprinde privirea și apoi se uită în altă parte.

— Din câte știu eu, nu, îi răspunde Jackie. Nu l-am văzut niciodată fără el.

„Nici măcar când v-ați tras-o în parcarea din Cross Keys?” se întreabă Amber, dar își mușcă limba.

— Încă te sună? întreabă ea.

Jackie încuviințează.

— Dap. Cretin dubios. Aș vrea să… dispară.

— Putem să-i rugăm pe băieți să vorbească cu el, dacă vrei, propune Maria.

— Nu vă faceți griji, spune Jackie. Se pare că privirea ta de oțel l-a convins.

Martin se întoarce și se târăște spre zona întunecată și mizeră de sub ponton. De cealaltă parte sunt niște trepte care urcă spre promenadă și o ieșire spre Cornișă.

„Nu vrea să treacă pe lângă noi”, își spune Amber. „Îi e teamă c-o să zicem ceva și probabil că are dreptate”.

În spatele lor, Moses îl deposedează pe Vic prin alunecare și împroașcă pietre în toate părțile. Femeile se ridică toate în genunchi.

— Ooo! strigă Jackie.

— Mamă, Doamne! strigă Maria.

Amber sare în picioare.

— Ești ok? Iubitule?

Cei doi bărbați se ridică în șezut, se uită mirați la femei, se ridică unul pe altul și se întorc spre poarta din cealaltă parte.

— Ben, nu vrei să joci?

Amber se întoarce spre fiul de paisprezece ani al lui Blessed, care se sprijină tăcut de dig și citește un manual de biologie. Benedick ridică privirea spre ea, scutură din cap și dă pagina. E un copil serios și ușor durduliu. Amber bănuiește că povara speranțelor pe care le are maică-sa pentru el îi atârnă greu pe umeri. Are căștile de la MP3 player în urechi și, fără să și le scoată ca să o audă, ridică din umeri și își vede mai departe de citit.

„Sper să-i meargă bine. Sper să ajungă un om fericit”, se gândește Amber.

— Cum îi merge la școală? o întreabă pe mama lui, în timp ce întoarce burgerii.

— Bine, răspunde Blessed. E printre cei mai buni din clasă, adaugă cu mândrie.

— Asta-i bine. E deștept.

— O să fie doctor într-o zi, mai spune Blessed vehement.

— Nu mă îndoiesc.

— Și se pricepe și la computere.

— Da?

Nu se miră. Benedick e genul de copil solitar și te aștepți în cazul ăsta să-și petreacă timpul liber în casă.

— Îi place pe internet?

— Da. Zic că-i bine că nu avem acasă, că altfel nu l-aș mai vedea la față.

— Nu aveți internet? Credeam că așa își fac temele acum.

— Se duce la bibliotecă pentru asta. Acolo au computere.

— Voi nu aveți computer?

Blessed clatină din cap.

— A avut unul, dar i-a crăpat o chestie care se cheamă placă de bază. Așa au zis. Oricum, ceva ce nu se poate repara și asta, la o săptămână după ce a expirat garanția.

— Of, Blessed, zice Amber, ce nasol!

— Acum fac economii să iau una nouă. Poate de Crăciun. Sunt foarte scumpe.

— Uau, nu știam! De ce nu mi-ai zis?

Blessed saltă din umeri și se apucă din nou de tricotat.

— Ei, măcar nu mai stă pe site-urile porno o vreme, intervine Maria. Jordan al meu numai la asta se uită. Seara nu pot intra la el în cameră, că mi-e teamă de ce-o să văd.

În spatele ei, Jason Murphy face un *punct* și mingea zboară spre poartă. E o mișcare dificilă și

nebunească. Femeile se uită la arcul descris larg peste plajă de mingea care aterizează în apă.

— Aaa! exclamă Jackie, în timp ce desface o cutie cu suc. Începe spectacolul.

8

Kirsty se uită la rețeaua de stâlpi și piloni ruginiți care sprijină pasarela, de la turnichetul de pe faleză, până la capătul pontonului. E întuneric, umed și urât mirositor, nu doar din cauza putorii de pește și apă de mare cu alge putrezite, ci și de la aerul îmbâcsit de generații întregi de săraci, mâncare neterminată și aruncată și diverse lichide băltite printre pietre.

Nu e cel mai ca lumea oraș în care a fost, dar având în vedere motivul pentru care a fost trimisă acolo, nu-i rău. Treaba ei e să găsească o mie cinci sute de cuvinte pentru articolul de duminică, prin care să-i facă pe cititori să aibă o părere mai bună despre viața lor. Trebuie să sară peste atracții, înghețată, baloane colorate în formă de animale, plăcerea deosebită a cartofilor prăjiți fierbinți și sărați pe care-i mănânci din punga de carton în briza rece a mării, șocul plăcut al apei pe piele și să arate în schimb cum e viața printre kilometri de prefabricate postbelice, cenușii, presărate prin mlaștina din jurul estuarului și să descrie vitrinele de plastic ale chioșcurilor de fast-food, viețile stresante ale unei populații mai mult ambulante, cu slujbe sezoniere și fațadele georgiene care se mai zăresc printre plastic și neon. Practic, trebuie să-i facă să creadă că Balham[12] e minunat prin comparație. Un oraș în care se află un criminal în libertate nu are voie să fie frumos, asta e o lege nescrisă. Dacă s-ar întâmpla astfel de lucruri în orașe frumoase, acolo unde oamenii își cumpără ziarul de duminică și-l mai și citesc, atunci cine s-ar mai simți în siguranță?

Și totuși, n-are cum să nu-i placă. În ciuda magazinelor dărăpănate și sărăcăcioase, în ciuda palorii localnicilor care ar trebui să fie bronzați, că de-aia locuiesc la mare, și a faptului că pe Cornișă nu se vede pată de culoare din natură, în ciuda

lacrimilor prietenelor mahmure ale Hannei Hardy, când au descoperit motivul pentru care fata nu a mai ajuns la casa lor mobilă aseară, chiar dacă aici oricine are cincisprezece ani arată de patruzeci mai degrabă, în Whitmouth există totuși o splendoare vulgară, tupeistă, pe care o consideră uimitor de fermecătoare. O parte din ea, în ciuda naturii sumbre a muncii care a adus-o în locul ăsta, simte că e în vacanță. Îi place Whitmouth și i se pare că-i plac și oamenii.

De exemplu, la cincisprezece metri de ea se află un grup mare, de genul petrecăreților din clasa muncitoare, în care femeile stau între ele și bărbații joacă un meci de fotbal dur, se ciufulesc și fac pauze frecvente ca să bea bere la cutie și să împartă un joint.

„Genul de grup”, reflectează ea, „în care, pe vremuri, mi-ar fi plăcut să mă integrez. Poate de-aia îmi place aici. În altă viață, aș fi zis că e raiul pe pământ”.

Și totuși, stă exact în locul în care a fost găsită Nicole Ponsonby, prima victimă din vara asta. Nicole zăcea, destul de împăcată, cu fața în sus și cu un braț dat pe spate spre ceafă. Ar fi arătat ca orice altă adolescentă iubitoare de soare, dacă n-ar fi fost întinsă pe un morman de cârpe și sticle la umbra digului, cu fața vânătă.

Asta a fost pe 13 iunie. Nicole era în Whitmouth de patru zile în momentul în care a fost ucisă. Ultima oară fusese văzută când a ieșit clătinându-se din barul Sticky Wicket, plină de piercinguri și cu o vânătaie pe gât, ca să caute ceva de mâncare. Era din Lancashire. Avea nouăsprezece ani și, cu un an în urmă, terminase cu rezultate excelente școala de catering și afaceri. În ultimele trei luni, lucrase ca recepționeră la Jurys Inn, în Manchester. Venise la Whitmouth inclusiv ca să vadă dacă poate avansa un pic în lanțul trofic la unul dintre hotelurile de pe coasta din Kent. Nu avea iubit și nici nu avusese unul din clasa a șasea.

Venise aici în copilărie de două-trei ori, cu părinții ei, Susan și Grahame, și cei doi frați, Jake și Mark. Era o fată bună, curată și respectabilă în mare parte din timp și de obicei nu pierdea controlul, dar își mai făcea de cap cu colegii, cum fac adolescenții în general. Nu o observase nimeni după ce plecase din bar și până în momentul în care a apărut strangulată, douăsprezece ore mai târziu. Evident că nu, ea nu era remarcabilă, iar străzile erau pline de oameni.

În timp ce Kirsty stă și se gândește la fată și la circumstanțele morții ei, un bărbat în hanorac se oprește lângă ea.

„Arată ca o hermelină sau ca un dihor”, își spune ea, „cu dinții ăia ascuțiți și cu ochii mici ca niște mărgele”.

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă el, cu o voce nazală și lipsită de nuanță.

— Nu. Mulțumesc, spune ea, încercând să pară amabilă și prietenoasă, dar să nu lase loc de întors. Ba da, de fapt, dacă tot întrebi. Ești din zonă?

— Da, răspunde el ușor enervat, de parcă e atât de evident, încât și un copil și-ar da seama.

— Bine, că tot încerc să dau de cineva care nu-i turist și nu reușesc.

Asta e o minciună. Adevărul e că localnicii cu care a vorbit au dat dovadă de o loialitate admirabilă față de orașul lor, iar ea nu prea mai are pe cine să citeze că „mi-e frică să mai ies din casă” sau „tremur în pat”, ca să-i facă pe cititori să se simtă recunoscători pentru banii pe care îi plătesc pe proprietățile lor din Cheltenham. Dacă nu i le oferă nimeni curând, va trebui să inventeze „citatele” astea.

— Te superi dacă te întreb ce părere ai despre toate astea? Despre crime? Ca localnic?

Tipul devine și mai suspicios.

— De ce vrei să știi?

Kirsty se adaptează la conversație și dă mai tare volumul de amabilitate.

— Da, scuze, ar fi trebuit să mă prezint.

Îi întinde mâna, cu toate că nu-i face nicio plăcere să-i atingă pielea cenușie.

— Kirsty Lindsay. De la *Sunday Tribune.* Scriu un articol despre…

— Știu despre ce scrii, zice el și pufnește cu mândrie.

Uneori se întâmplă și asta. Chiar dacă majoritatea oamenilor se emoționează în fața ziariștilor, de teamă să nu ofere prea multe informații despre ei înșiși, nesiguri unde va duce o întrebare, întotdeauna există un ciudat care consideră abordarea ca o dovadă că e important și că jurnalistul și-a dat seama de asta, spre deosebire de vecinii lui.

— Sigur. OK, da, normal că știi, îl încurajează ea. Așa că mă întrebam…

— Îți zic eu ce cred. Cred că ar trebui să vă cărați toți de-aici. Nu vă vrea nimeni aici.

— Hei, stai așa, protestează Kirsty, trebuie să transmitem ce se petrece!

— Da, dacă asta crezi că faci, zice el. Știu eu ce-o să faci de fapt. Nu o să întrebi pe nimeni care chiar știe. Nu asta vrei, nu? Vrei doar să faci pe deșteaptă, venită de la Londra în provincie. Ne-ar fi mult mai bine dacă v-ați căra și ne-ați lăsa în pace.

— Dar…

Kirsty se uită la obrajii lui bărbieriți neglijent, la buzele crispate a încăpățânare, la scârba instinctivă și irațională pe care o afișează și știe care-i răspunsul. N-o să obțină nimic util de la tipul ăsta, care dă vina pe presă și nu pe criminal, doar ca să nu fie de acord.

— Bine, îi spune, mersi oricum.

— N-ai voie să mă citezi, spuse el. Nu ți-am dat permisiunea să o faci.

— Nici nu știu cum te cheamă.

Se îndepărtează, ca tipul să n-o mai poată lungi. Îi simte totuși privirea lipită de ceafă în timp ce

schimbă direcția pe plajă. Trece printre grătar și gardul din jurul parcului de distracții, unde banda galbenă a poliției delimitează gaura din gardul de sârmă din spatele tonetei cu găletușe și lopățele de plastic. De-aici, fortificațiile de beton ale parcului de distracții îl fac să arate ca un lagăr. Peretele frontal, care dă spre drumul bătut de vânt, pe care lumea-l numește în glumă „Cornișa”, e luminat mulțumită panourilor de afișaj și becurilor colorate.

În afară de grupul mare, mai sunt câteva grupulețe de tineri care vorbesc, moțăie mahmuri sau joacă Frisbee în tricou și șort. Printre ei trece o echipă de filmare care le ia interviuri. Kirsty se întreabă cum de sunt mai degrabă atrași de ideea de a apărea la televizor, decât îngroziți că o fac fără machiaj sau orice fel de pregătire pentru asta.

— Da, normal că mi-e frică, spune o tânără care trece pe lângă ei, dar ce să fac? Am o singură săptămână de vacanță. Trebuie să mă distrez și eu, nu?

— O să mai veniți la Whitmouth? întreabă reporterul.

— Probabil că nu, răspunde ea. E o prostie, de fapt. Băutura e al naibii de scumpă și știați că parcul de distracții e închis de când am ajuns aici? În toiul sezonului!

În timp ce vorbește, face semn spre zidul masiv al parcului Funnland, dincolo de care poliția continuă să caute dovezi, pentru a doua zi consecutiv, parcurând centimetru cu centimetru cu periuțele lor din păr de cămilă.

∵

Se duce la Antalya Kebab House, toneta lângă care a fost văzută pentru ultima oară a doua victimă, Keisha Brown. Proprietarul e turc, volubil dar ostil.

— Da’ ce te interesează așa, deodată? întreabă el. Știi ce? Chestia asta s-a mai întâmplat de două ori anul trecut. Anul trecut au fost două fete la fel

de moarte și puțin v-a păsat. Atunci n-a venit niciun reporter, niciun ziar în afară de *Whitmouth Guardian,* nimeni de la televiziune. Erau invizibile atunci. Parcă nici n-ar fi existat. Și-acum… acum e fenomenal. Îl căutați toți pe Hannibal Lecter și acum e important, nu?

— Corect, zice ea.

În Marea Britanie au loc două crime pe zi. Doar o treime din ele ajung să ocupe mai mult de câteva rânduri în josul paginii de ziar. Dacă vrei ca acea crimă despre care scrii să treacă de redactorii de știri, trebuie să ai parte de detalii care să sară în ochi sau de o familie vehementă.

— Dar am venit acum. Măcar e o șansă să îndreptăm lucrurile, nu?

— Ai de gând să cumperi ceva? întreabă el țâfnos, săgetând-o cu ochii lui negri.

— Ce-aveți bun?

— Totul e bun.

— Vreau un kebab și o cola, vă rog.

— Cartofi prăjiți? latră el.

„Nu”, dă să zică, apoi se răzgândește repede. Nu are sens să o dea în bară pentru costul cartofilor.

— Și bonul, vă rog.

Stă câteva clipe cât se întoarce el spre friteuză și cufundă coșul în ulei.

— Deci o țineți minte?

El stă cu spatele întors. Îi vede părul negru reflectat în perete din spatele grătarului, printre șervete mâzgălite și meniuri lipite cu scoci. Are cincizeci și ceva de ani, dar pare mai în vârstă. Aici toată lumea pare mai în vârstă.

„Încetează. Ai devenit o snoabă burgheză cum nu s-a mai pomenit. Doar pentru că scrii pentru marele public nu înseamnă că trebuie să le împărtășești opiniile”.

El ridică din umeri.

— Nu neapărat. Da, mă rog. Dar numai pentru că s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat. Nu aș fi ținut minte nimic despre ea, în afară de faptul că am

găsit-o moartă printre tomberoanele mele. Așa o țin minte. E un fel de-a spune.

— Mai era cu cineva? Era singură?

— Nu știu. De multe ori e greu de spus, mai ales sâmbăta. Uneori vin singuri, dar pleacă însoțiți. Sunt ca animalele sâmbătă noaptea. Ai zice că, fiind în vacanță, sâmbăta nu ar trebui să însemne mare lucru, dar ai fi surprinsă. Tot se împopoțonează, tot se îmbată și stau până târziu în oraș. Nu știu să stea la coadă și să aștepte. Cred că erau douăzeci, treizeci care frecau menta și scăpau chestii pe jos. Cartofi, cartofi și iar cartofi. Beau de sting și au impresia că le trece beția dacă mănâncă niște cartofi. Am camere de supraveghere. În fiecare sâmbătă se întâmplă ceva. Camerele mă scutesc de ore întregi de declarații la poliție.

— Apare și ea?

El încuviințează.

— Da. Așa cum ziceam, nimic remarcabil. Intră, ia cartofi, vorbește cu niște băieți cât așteaptă. Îi plăcea oțetul, cred că și-a turnat jumătate de sticlă. Fanta. A băut Fanta.

— Și băieții?

— Nu știu. Întreabă poliția. Dar cred că ți-au spus deja. Nu ei au omorât-o. Majoritatea erau prea beți să stea în picioare, darmite să stranguleze pe cineva. Poate din greșeală. Așa că-și ia cartofii, pleacă, iar eu îmi văd de ale mele. Țin deschis până la patru sâmbăta. Dacă merge bine, când e sezonul în toi, pot să fac două sute de kilograme de cartofi pe noapte. Numai eu am deschis când se închid cluburile și majoritatea și-ar da și mama pe o pungă de cartofi prăjiți.

— Și pe urmă? insistă Kirsty.

— La patru și jumătate scot gunoiul și aștept să se răcească uleiul, ca să scurg friteuza și…

Iar ridică din umeri. Un necrolog banal.

— Cred că a fost oribil, spune ea compătimitor.

— Da…

Îi împachetează kebabul în hârtie.

— Doar nu vezi zilnic așa ceva. Vrei chilii?

— Mersi.

— Mersi, da, sau mersi, nu?

— Mersi, da. Mersi.

— Deschis sau închis?

— Închis, vă rog!

Urmează să-l arunce în primul coș de gunoi după ce pleacă. El trântește kebabul pe tejghea.

— 12.50.

— 12.50? scâncește ea.

— 12.50, insistă el ferm. Și bonul.

Kirsty se abține să nu-și dea ochii peste cap și plătește. Jurnaliștii nu sunt singurii oameni pentru care crima în serie reprezintă o oportunitate în afaceri.

∵

Nu se poate duce la Funnland. La intrarea personalului, unde s-au strâns câțiva jurnaliști și fotografi neimpresionați, printre mormane de garoafe în țiplă, e un anunț care zice că parcul se va redeschide a doua zi. A mai lucrat cu unul dintre fotografi înainte, așa că se duce la el.

— Ai găsit ceva? L-ai văzut pe Stan Marshall? întreabă ea.

El clatină din cap.

— Cred că e în cârciumă. Mai nimic pe-aici. Directoarea, acea Suzanne Oddie, și niște polițiști.

— Au zis ceva?

— Bla, bla, fără precedent, bla, bla, condoleanțe familiei, bla, bla, cooperare deplină cu poliția, bla, bla, liniștim clienții. S-a dat o declarație de presă.

Jeremy de la *Express* îi arată. Nu-i mare lucru. Parcul se redeschide cât de curând, Innfinnityland închis, probabil va fi demolat. Condoleanțe din inimă. Face o fotografie cu telefonul ca să citească mai târziu.

— Ce faci aici, de fapt? Credeam că de la *Trib* vine Dave Park.

— Păi, da! El e cu știrile de primă pagină. Eu doar descriu faptele. Orașul panicat. Țineți-vă

fetele acasă. Prețul berii. Doar știi.

— A, chestii de duminică, zice un jurnalist de la *Mirror*. Nimic nou, doar mai mult.

— Totuși, spune fotograful, bravo dacă obții ceva.

— Cineva trebuie să pună toate astea în cuvinte, spune Kirsty. Ca să aveți și voi de ce să râdeți. Deci ce știm? Vreo informație nouă despre victimă?

În sinea ei o apucă tremuratul când spune asta. Victima – o viață redusă la frivolitate.

— Nimic nou. Mama și tatăl fac un apel în după-amiaza, asta la primărie.

— Acolo s-a dus toată lumea?

Tipul de la *Mirror* țâțâie.

— Nu fi fraieră! Abia la 4 începe. Sunt la White Horse acum, pe Dock Street.

— Strâng informații, spune fotograful și face cu ochiul.

9

Amber e în bucătărie, unde vorbește la telefon ca să cumpere un computer pentru Benedick, când cineva sună la ușă. Cu disperare și insistență, iar și iar, fără să aștepte un răspuns între timp. Oricine ar fi vrea să intre, acum.

— Cine-o fi?

Întrerupe convorbirea, iar Vic ridică ochii din ziarul *Sun.*

— O fi vreun cățel rătăcit sau vagabond. Vagabond probabil, după cum sună. Ăia pierduți nu sună așa tare.

— Ha! face ea și fuge spre ușă.

Cu spatele la ea e o siluetă cu un hanorac Adidas și cu gluga pe cap, geanta sport pe umăr, și se uită la mașini și la stâlpii de beton de la Tennyson Way, de parcă se așteaptă să vadă pe cineva.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă Amber.

Silueta se întoarce. E Jackie Jacobs și arată îngrozitor. În afară de hanorac, poartă ceea ce pare a fi un pantalon de pijama și o pereche de șlapi cum purta Romina. Fără machiaj, fața îi e ridată și cenușie, cu șanțuri profunde pe buza superioară.

— Nu știam unde să mă duc, spune ea. Îmi pare rău.

— O, Dumnezeule! Intră.

Se dă la o parte ca să intre Jackie și o urmează. Vic o vede și se ridică brusc de pe scaunul pe care stătea în bucătărie.

— Care-i treaba, Jackie?

Jackie își scoate gluga. Are părul unsuros și nepieptănat. Lui Amber nu-i vine să creadă că se află în fața tipei exuberante cu care a fost ieri la plajă.

— Stă în fața apartamentului meu și nu vrea să plece, zice ea și izbucnește în plâns.

Amber știe despre cine e vorba.

— Doamne…

— Stă acolo tot timpul. Pur și simplu stă. Sau… na, știi tu. Ca ieri. Pe plajă. Sau la supermarket. Oriunde mă duc. Simt că o să înnebunesc.

— Ba nu înnebunești.

Amber ia geanta și o aruncă pe scară. E clar că au un musafir. Căminul Amber Gordon pentru Femei Depravate, îi zice Vic, și asta, când e amabil. Uneori, în funcție de oaspete, îi zice Sanctuarul câinilor din Whitmouth.

— Înțeleg de ce simți asta, dar nu e cazul. Sper că n-ai vorbit cu el, da?

— Nu, spune Vic. Ăștia trebuie ignorați.

— Am încercat, spune Jackie. Dar ce să fac? Dacă stă acolo zi de zi, când te duci la magazin, când ești la muncă, sună la ușă, lasă mesaje, lasă… margarete în prag… încearcă tu să-l ignori.

— Aoleu, Jackie! Mereu îți arde de glumă și nu mi-am dat seama cât de serioasă e treaba.

Se duc după Vic în bucătărie. El umple cana electrică. În Whitmouth, soluția oricărei probleme e o cană cu ceai și un biscuit. Și Dumnezeu e martor că se rezolvă multe așa.

— Știu. Da, zice Jackie. Nici eu. Credeam că se prinde. Că se plictisește. Dar de când ai… Cadavrul. Biata fată! Acum trăiește, acum vine unu și… Poate că m-a afectat mai mult decât credeam. Dar acum e mai rău. Nu pot să… nu mai pot sta acolo, Amber! Nu se mișcă din loc, indiferent ce fac. Habar n-am unde doarme, că pare că mă urmărește 24 din 24.

— E OK, zice Amber. Stai aici. Cât vrei. Până găsim altă soluție.

Se uită la Vic. El stă lângă chiuvetă, inexpresiv. În cazul în care are vreo părere, o ține pentru el.

Jackie se emoționează și scoate un pachet de țigări Camel din buzunar. Caută o brichetă. Vic își drege glasul.

— Îmi pare rău, Jackie, zice el, te superi dacă fumezi afară?

Ea se miră, ca și cum e prima oară când i se sugerează asta, dar își ia pachetul și dă să se ridice de la masă.

— Îți aduc eu scrumieră, adaugă Vic.

Ea pare surprinzător de recunoscătoare.

— Mersi.

Amber iese după ea în curte, cu Mary-Kate și Ashley lipăind încetișor la picior. E mândră de peticul ei de grădină. Țărâna salină a estuarului nu lasă să crească mare lucru, dar a umplut-o cu ghivece și coșuri de mușcate și verbine, iar curtea e luminoasă și primitoare. Scaunele sunt înclinate să nu le plouă și pernele la adăpost. Le scoate, scutură apa de pe scaune și își cere scuze.

— Ce? Nu, nu fi fraieră. E casa voastră.

Vic apare cu scrumiera, o pune pe masă, zâmbește și se retrage. Jackie își aprinde țigara. Amber recunoaște plăcerea nicotinei pe fața ei, își aduce aminte senzația. S-a lăsat pentru Vic, dar îi lipsește zilnic fumatul.

— Ia te uită, ai și scrumieră! Nimeni nu prea are, dar toată lumea se uită urât la mucurile de țigară de parcă ar fi nucleare, chiar și când ajung în gunoi, lângă cojile de cartofi.

— N-am face asta, spune Amber.

— Nu, Vic are maniere de preot.

— N-aș merge până-ntr-acolo, spune Amber, dar în sinea ei e de acord, probabil cam așa vede lumea relația lor: politicoasă.

Vic are super maniere. Când l-a cunoscut, parcă a intrat într-o cadă mare cu apă caldă: îi ținea ușa, îi arăta apreciere, știa că o farfurie folosită va fi imediat spălată. După atâția ani în care se temuse de bărbați, de impulsurile și încăpățânarea lor, și îi crezuse niște tirani egoiști.

Apoi a apărut Vic. Avea mereu mâinile curate, chiar dacă făcea reparații mașinilor din parcul de distracții, ca parte din slujba pe care o avea acolo. Spunea „mulțumesc” și „te rog” și o proteja cu un braț când treceau prin mulțime. Își aduce aminte

când l-a observat cum ajuta clienții să urce și să coboare din instalații, cum mereu zâmbea sau râdea dacă cineva avea nevoie de asta, cum potolea orice mitocan care căuta gâlceavă. Relațiile din Whitmouth nu durează în general, dar sunt împreună de șase ani deja și în cazul în care longevitatea se plătește cu politețe, atunci slavă Domnului pentru bunele maniere! A trăit ani și ani în care a tânjit să ajungă într-un moment calm al vieții și încă îi vine greu să creadă că se întâmplă.

— Tu nu-ți dai seama cât noroc ai. Aș da orice pentru un astfel de tip, spune Jackie și iar îi dau lacrimile.

Amber întinde mâna și o mângâie pe antebraț, cu toate că gestul îi dă o senzație aiurea. N-a știut niciodată să se arate sensibilă cu alții. Nici nu a considerat-o pe Jackie ca fiind apropiată.

— Nu plânge, Jackie! E OK, o să treacă.

Jackie își privește țigara și se vede că o muncesc gândurile. Mary-Kate vine și se așeză pe picioarele din spate și se sprijină cu cele din față pe piciorul lui Amber. Automat, ea își ia mâna de pe brațul lui Jackie și îl scarpină după ureche.

— Nu-i corect, izbucnește Jackie. Pur și simplu nu-i corect. Un pic de noroc să am și eu.

Vic apare în ușă, calm ca de obicei, cu geanta lui Jackie.

— Jackie, o să pun asta în camera de oaspeți! îi spune. OK?

Amber știe că face gestul ăsta nu din ospitalitate, ci pentru că nu-i place dezordinea. Pentru el, fiecare lucru trebuie să stea la locul lui. Geanta l-a stresat de când a apărut cu ea Jackie, care are altă interpretare și consideră că gestul e unul de ospitalitate. Iar îi dau lacrimile.

— Haideți, oameni buni… nu știu ce m-aș face… zău. Jur, jumătate din orașul ăsta s-ar fi dus naibii fără voi!

— Ei, haide, Jackie! face Amber stânjenită.

— Are dreptate, să știi, spune Vic din ușă. Bunătatea întruchipată Amber a noastră. Știi ce-a făcut toată dimineața?

— Nu, răspunde Jackie, fără prea mult entuziasm.

N-o interesează alți oameni, mai ales în toiul vreunei drame personale.

— A sunat pe toată lumea din zonă, ca să întrebe dacă are cineva un computer în plus pentru Benedick Ongom. Toată dimineața a stat pe telefon, nu, draga mea? A trebuit să-mi fac singur sandvișul cu bacon.

Moderează reproșul cu un zâmbet larg, cuceritor, dar lui Amber nu-i scapă.

— Da, continuă el. E uluitoare, pe bune. Uneori mă întreb dacă nu cumva are conștiința încărcată. Dacă nu cumva compensează pentru vreo faptă rea dintr-o viață anterioară.

Jackie râde. Amber se înroșește și schimbă repede subiectul.

— Zi-mi ce s-a întâmplat. Nu știu dacă am înțeles.

— Păi… nu știu de ce face asta. Știi? Nu pricep.

— Nu, păi n-ai cum. În mod evident nu-i cu țiglele pe casă, nu? Oricum, am crezut că l-a deraiat Tadeusz cu mesajul ăla.

Jackie clatină din cap.

— Cred că l-a înrăit și mai tare. Acum e furios. Îi simt furia. Pare să mă urmărească nonstop. Și o să fie și mai rău când mă întorc la muncă și o să plec singură noaptea.

— Lasă că te duc eu cu mașina, spune Amber, ocazie cu care mai adaugă încă un lucru de făcut pe listă.

E loc în mașină. Acum o duce doar pe Blessed.

— Dar nu-i doar asta. Nici nu dorm deloc. Tot mi se pare că o să mă trezesc cu el peste mine. Serios. Nu pleacă niciodată. Cred că o să-mi pierd mințile.

∵

Vic se uită la ele pe fereastra bucătăriei: cele două capete blonde, aplecate unul spre celălalt și fumul țigării lui Jackie. Au uitat complet de el.

„Ochii care nu se văd se uită”, își spune el. „Femeile. Cum nu vorbești cu ele, cum uită că exiști”.

Le studiază în tăcere, inexpresiv. E rupt de oboseală, în timpul sezonului avea zile întregi de exuberanță, dar cu fiecare an ce trece, entuziasmul ăsta se diluează. De-a lungul timpului a lucrat în opt stațiuni diferite, dar Whitmouth pare că a devenit obositor în ultimul timp.

„Din cauza vârstei, mă ajunge din urmă”, își spune el. „Îmbătrânesc și nu mai pot. Trebuie să găsesc un stil de viață mai ușor. Nu mai am multă energie, începe să se vadă”.

Jackie și-a lăsat cana de ceai pe masă, cu resturi de tanin pe porțelan. Ia cana și o duce la chiuvetă. O spală meticulos, în timp ce ascultă murmurul femeilor. Șterge chiuveta, lustruiește cromul și pune cana la uscat pe un prosop împăturit.

∵

În grădină se aude telefonul lui Jackie.

— Nu răspunde, o sfătuiește Amber. Lasă-l.

Jackie se uită la telefon ca la un rahat găsit în geantă.

— Nici n-aveam de gând.

Sună în continuare. Jackie își mai aprinde o țigară și Amber face tot posibilul să nu-și dea ochii peste cap.

— Mă duc să-l rog pe Vic să-ți facă patul, îi spune lui Jackie.

— Vai, e minunat omul ăsta! Cum l-ai găsit?

Îi sună din nou telefonul.

10

„Ce nevastă lamentabilă sunt… E ofticat rău pe mine și nu mă mir. Doamne, abia aștept să se termine seara asta! Ce naiba m-o fi apucat? Nici măcar n-aveam voie să conduc în starea aia când m-am urcat în mașină după-amiază”.

Kirsty profită de faptul că a ajuns în bucătărie, ca să dea pe gât un pahar cu apă și trei pastile de ibuprofen. Se simte mizerabil și mai are și conștiința încărcată. *Ce nebunie*... își spune. Nu băutul în sine, ci compania jurnaliștilor. Când se adună zece – doisprezece ziariști într-o seară, e clar că se pun toți în cap, de nu mai stă unul în picioare. De fiecare dată.

Golește paharul și îl umple la loc. Deschide frigiderul și scoate somonul afumat și pungile cu salată. E genul de mâncare pe care nu și l-au permis în ultimele luni, dar exigența a împins-o pe culoarele magazinului Waitrose, ca pe o nevastă de fotbalist de la Manchester United, înarmată cu un cec gras. O să mănânce toți fasole și orez toată săptămâna ca să poată plăti cina asta, lucru pe care n-o să-l știe niciunul dintre cei aflați acum în sufragerie. Succesul e singurul lucru care naște succes, iar ca Jim să primească de lucru, bogătanii ăștia trebuie convinși că n-are nevoie de asta. Farfuriile bune sunt întinse pe blat, după ce au fost verificate să nu fie ciobite și tot ce are de făcut e să le umple decorativ, în timp ce oaspeții lor beau Semillon-Chardonnay din banii de încălțăminte ai lui Sophie.

Îi vine să verse, dar înghite în sec.

„Shot-uri în flăcări. La vârsta ta. La orice vârstă. Ce naiba o fi fost în capul tău?

Pentru că m-am distrat. Pentru că-mi place compania jurnaliștilor. Pentru că-mi place inteligența lor naturală, competitivă, părerile lor partizane de mori hodorogite, felul în care se bat să

reducă totul la un titlu de cinci cuvinte, vânătoarea lor cinică după peiorative perfecte. Pentru că m-am săturat să fiu bună și răbdătoare, pentru că trăiesc ca o sărăntoacă de luni de zile și aveam nevoie să fiu nesăbuită o seară și pentru că m-au prins imediat și m-au dus la White Horse și am vrut să merite banii. Pentru că n-ai cum să descrii un oraș în care oamenii vin să se facă praf, dacă nu faci și tu același lucru o dată. Pentru că, în ciuda scutului de oțel pe care-l cărăm cu toții, o zi în care sapi și scoți la suprafață detalii despre crimele a cinci fete te deprimă destul cât să te apuci de băut. Și pentru că pur și simplu am uitat de cina asta nenorocită".

Ușa se lovește de perete și Jim intră cu un zâmbet social care-i piere în clipa în care trece pragul. Lasă ușa să se închidă înainte să zică orice.

— Futu-i mama ei de viață, Kirsty! murmură el. Ce naiba faci?

Simte că are carne vie pe față sub stratul gros de fard pe care l-a aplicat ca să-și ascundă paloarea.

— Scuze, zice. A trebuit să iau ceva de cap.

Jim încleștează maxilarul în timp ce smulge pungile de salată.

— Băga-mi-aș picioarele! înjură el. Lasă că mă ocup eu. Tu desfă somonul.

Se întoarce cu spatele și rupe pachetele cu lăstari de mazăre, măcriș și rucola, combinația de vis a oricărui bucătar de la televizor. Lângă bolul de salată e un vas de ceramică în care se află sosul pe care l-a făcut azi. Pune frunzele în el și le amestecă. Kirsty, complet nefericită, găsește foarfecă și începe să desfacă somonul din pachet. Se vede că-i tremură mâinile.

— Îmi pare rău, Jim! spune ea, pentru a optsprezecea oară, în timp ce așază feliile de pește cât poate de frumos pe platouri. Îmi pare tare rău. N-am vrut.

În timp ce pune salată lângă pește, e atât de furios încât nici nu se poate uita la ea.

— Nu prea cred că-mi ajung scuzele în momentul ăsta. Știai cât de importantă era seara asta. Ești pur și simplu… egoistă. Alt cuvânt nu-mi vine în minte. Al naibii de egoistă.

— Da, știu, spune spășită. Așa e, ai dreptate. Și chiar îmi pare foarte rău.

Distrusă, taie un plic cu sos de muștar primit la pachet cu somonul și îl stoarce peste o porție de pește.

— NU!

O apucă de mână. Sigur l-au auzit de dincolo, căci murmurul vocilor încetează. Cineva chicotește.

— Ce-am făcut?

— Nu pune din pachet, idioato! Am făcut eu sos.

Îi vântură în față un vas cu sos galben identic, pe care îl ia de lângă chiuvetă.

— Aoleu, scuze!

El clatină iar din cap, abținându-se cu greu.

— Uite care-i treaba, dă-te la o parte. Mă ocup eu. Nu pot să cred că-mi faci una ca asta. Ăștia-s oameni care mănâncă numai la restaurant. Crezi că nu se prind că e sos de la pachet?

— Scuze, repetă ea automat.

Îi e așa de rău, că nu știe cum de mai stă în picioare. Nu vrea decât să se ghemuiască în fața televizorului și să moțăie.

„Nu mai beau în viața mea”, își zice pentru a 763-a oară în viață.

Jim toarnă sosul, se întoarce și îi dă două farfurii.

— Ia. Du-le pe-astea. Tu-l mănânci pe ăla cu sosul cumpărat. Îl aduc eu la sfârșit. Și, pentru numele lui Dumnezeu, adună-te!

Kirsty înghite în sec și se întorc împreună la oaspeți.

∵

— Hai la mai mare! exclamă Lionel Baker și ea tresare.

Chiar și în starea asta fragilă, unele expresii îi displac profund.

— Noroc! răspunde și ridică paharul neatins.

Îl duce la gură, dar nu soarbe. În parte pentru că îi e teamă că o să-i explodeze ficatul dacă mai pune picătură de alcool în gură, dar mai mult din cauza ochilor sfredelitori ai lui Jim care o ard ca laserul de câte ori duce mâna spre pahar.

Sue Baker chicotește și ciocnește.

— Ce expresie simpatică! zice.

Sue e femeie adevărată, o femeie care a ales să se așeze la casa ei în clipa în care a pus mâna pe un agent de bursă și ultima idee originală pe care a avut-o a fost la nunta ei, când a decis să pună varză ornamentală în centrul meselor.

„Trebuie să fiu amabilă”, își spune Kirsty. „Ca să primească un job la ei, oamenii ăștia trebuie să țină minte ce gazde bune suntem”.

Lionel e cu zece ani mai mare decât Jim, zece centimetri în plus la talie și de zece ori mai mulțumit de sine. Însă e și partener la Marshall & Straum de ani de zile și toată lumea știe că face recrutări din nou, acum că s-a terminat criza. Jim și Gerard Lucas-Jones, celălalt soț de la masă, au fost în echipa lui când a fost promovat. Toată lumea se preface că sunt prieteni vechi.

Sue pune paharul pe masă și ridică cuțitul și furculița.

— Încântător, spune ea cu un ton de superioritate. N-am mai mâncat somon afumat de ani de zile. Tu l-ai afumat?

„Evident că n-ai mâncat”, își spune Kirsty enervată. „Somonul afumat nu mai e la modă din 1980, dragă! Îmi pare rău că nu am mai găsit sashimi din cod negru când am ajuns la Waitrose”.

— Mi-e teamă că nu, spune Jim. Kirsty a fost plecată cu munca. Dar sosul e făcut de mine.

Ea zâmbește tăcută. Jim e mândru că „se ocupă de casă”, mereu a fost așa, dar își aduce aminte că

nu e cea mai bună imagine pentru Stăpânul Universului.

— E unul dintre cele mai mișto lucruri când lucrezi de-acasă, adaugă repede. Câștigi două ore pierdute cu naveta pe zi.

— Și le petreci gătind, glumește Kirsty experimental.

— Păi, răspunde Jim cu răutate, mai bine decât să beau până cad în cap, nu?

Râd toți, dar nu s-a prins nimeni de înțepătură.

— Norocosule! exclamă Lionel Baker, care sună exact ca soția lui. Sigur că-mi doresc să petrec mai mult timp acasă, dar spune-mi…

Se întoarce spre Kirsty și e clar că ceea ce a auzit nu beneficiază de aprobarea lui. Lionel e un dinozaur. Nevestele care muncesc nu sunt pe placul lui.

— Plecată cu munca? Superb… Călătorești mult?

— Nu se cheamă tocmai călătorit, răspunde ea.

Se străduiește să găsească o modalitate de a minimiza importanța slujbei care le pune mâncarea pe masă, ca să pară numai toleranța unui soț indulgent față de un hobby al nevesticii lui.

— Dar na, trebuie să mai rămân câte o noapte pe ici, pe colo.

Își dă seama că o vede ca pe o vânzătoare din ușă în ușă. N-ar deranja-o în mod special, doar că vânzările nu sunt tocmai jobul ideal pentru o nevestică. Jim intervine.

— Kirsty e cronicar la *Tribune.*

— Ce-i aia? întreabă Penny Lucas-Jones, care predă franceză și italiană la o școală de fete lângă Salisbury, treabă care i se potrivește de minune, fiindcă nu o împiedică în îngrijirea copilului.

— Jurnalist, îi explică Jim. Se ocupă de o anumită zonă din sud-est ca să nu trebuiască să plece personalul din Londra.

— Gazetar! exclamă Lionel. Măi, măi! Te duci și stai la ușa celebrităților? Le interceptezi

telefoanele?

— Nu, zice Jim. Au specialiști pentru asta.

— Scriu mai mult despre infracțiuni, spune Kirsty. Și despre londonezi care se duc în provincie.

Gluma e răsuflată.

„O ia literal, evident. A fost aproape imposibil să-l scoatem din Belgravia[13] și-acum o dau în bară”.

Îi vine iar să vomite și se abține.

„Pun pariu că-s verde la față. Măcar nu se mai vede că-s lividă, cu ficatul praf”.

— Extraordinar! spune Gerard Lucas-Jones. Culmea e că noi citim *Tribune.* Mă rog, cel puțin Penny. Eu sunt mai degrabă genul *Financial Times*.

— Nu ți-am văzut numele, spune Sue. Cât de des ți se publică articolele?

— Săptămâna asta a avut chiar două, intervine Jim. Azi, o pagină întreagă, iar duminică, două.

— Fată deșteaptă! își dă Lionel cu părerea, condescendent.

Sue are decența să pară ușor jenată.

— Pe ce subiect? întreabă ea.

— A, niște țicniți dintr-o mișcare religioasă și spirituală, care s-au lansat azi. Mai degrabă un pamflet, sinceră să fiu. Iar celălalt e despre Whitmouth. Crimele din Whitmouth. Încă scriu la asta.

— A, da, zice Lionel. Parcă erau prostituate, nu?

„Nu trebuie să mă cert”, se gândește. „Suntem aici de dragul carierei lui Jim. Și sincer, nici n-am energie pentru asta. Mi-am vărsat toată bila azi-noapte”.

— Nu, răspunde, erau niște fete în vacanță, atâta tot. Niște adolescente care se distrau.

Mintea-i aduce în față o imagine cu sora lui Nicole Ponsonby, pe treptele secției de poliție din Whitmouth, plângând în spatele unui buchet de microfoane, implorând ca cineva, undeva să ofere

informații despre vinovat. Familiile întotdeauna cred că durerea trece dacă e prins ucigașul. Că se împacă într-un fel cu ideea. Asemenea marinarilor care se îneacă, se agață de un fir de pai, orice le-ar putea sugera că nu vor avea parte veșnic de suferința asta. Kirsty i-a tot văzut de-atâtea ori cum se chinuie să scoată două cuvinte, cum se sprijină unul pe altul și le tremură picioarele, încât știe că plânsul nu se termină niciodată.

— O latrină Whitmouth ăsta, nu? întreabă Lionel și își îndeasă jumătate din apetitiv în gură.

— Cam da, depinde de ce-ți place. Eu zic că are… nu știu, un farmec ponosit.

— Am fost în Southend o dată, zice el. A venit cineva cu ideea ironică să petrecem un weekend de burlaci acolo. Acolo să vezi latrină. E la fel de rău?

Ea se gândește. A tot fost prin Southend. E o stațiune rodnică dacă urmărești infracțiuni.

— Da, zice, dar pietrele sunt ca în Bognor[14].

— O, Bognor! exclamă el, ca și cum mai mult n-are nevoie să zică.

Conversația se poticnește. Kirsty se uită în farfurie și se chinuie să schimbe subiectul. Și să nu vomite. Simte că Jim abia așteaptă să deschidă subiectul slujbelor disponibile, dar e prea devreme. Trebuie să aștepte până ajunge desertul pe masă. Nu poți discuta afaceri până nu mănânci creme brûlée. Simte că se încinge numai atingând vinul cu buzele. E posibil să o apuce transpirațiile.

∵

Sună ceasul cuptorului. E timpul să scoată carnea și să pună desertul *mange-tout.* Se scuză și se duce în bucătărie. Scoate carnea de vită din cuptor, o pune pe farfurie, apoi se duce la frigider și scoate un pachet de mazăre pe care și-l lipește de cap. Are mai mult spre patruzeci decât spre treizeci de ani, dar petrecerile formale tot i se par un chin. Și asta fără prezența doamnei de profesie, Sue Baker, la masă. Kirsty a văzut-o cum se uită în

toate părțile prin casă după nereguli și urme de murdărie.

„Hai, Kirsty, ai treabă! Ce trebuia să fac?"

Își lipește punga rece de ceafă și se uită în bucătărie dacă e ceva nelalocul lui. Sue e genul de om care o să insiste să ajute cu farfuriile, ca să mai poată trage cu ochiul. Bilețele, liste, poze lipite de ușa frigiderului cu magneți de la Capela Sixtină. Un panou de plută pentru orarul copiilor: Sophie, pian marți, 5; Luke, fotbal, miercuri, 6; înot, sâmbătă, 9. Sophie a aranjat restul piunezelor în formă de inimă, imaginea ei preferată, în afară de cea a lui Justin Bieber. Au ascuns cutiile cu cereale pentru micul dejun și ghiozdanele de pe blat și acum mai e o sticlă de vin excelent, Claret (care face cât două uniforme școlare la Tesco), care răsuflă deschisă sub suportul de condimente proaspăt lustruit, în timp ce mașina de spălat vase zumzăie dedesubt.

„O bucătărie normală pentru clasa de mijloc", își spune ea, „împopoțonată ca să impresioneze familiile Lucas-Jones. Mama ar zice că sunt o snoabă, fiindcă nu am găini sub masă".

Își aduce aminte ce mai are de făcut. Umple o oală cu apă fiartă din cana electrică și o pune pe aragaz.

„Dumnezeu știe ce-ar zice despre mine dacă ar vedea că servesc mange-tout".

∵

În salon, conversația continuă cu alt subiect și Lionel spune:

— Chiar nu înțeleg de ce să aibă parte de anonimitate. Asta e vina societății, nu? Totul în favoarea infractorului și niciun gând pentru victimă. Ai scris despre asta?

Se întoarce spre Kirsty, care se așază la masă.

— Scuze, răspunde ea, despre ce vorbeam?

— Copilul F și Copilul M.

— A! Nu. Mi-e teamă că Sleaford nu intră în zona mea de acoperire. Am un prieten care se

ocupă de asta și i se pare foarte deprimant.

— Păi după cum ziceam. E dezgustător.

— Da… spune ea vag. Înfiorător. Bietul copil!

— Nu, nu doar asta, ci felul în care s-au gândit ei să-i protejeze pe…

Se oprește. În mod evident vrea să spună „rahați”.

— … nătărăii ăia.

— Totul e „sub judice”[15], spune Jim. Doar vrem să aibă parte de o judecată corectă, nu?

Lionel pufnește.

— Judecată corectă? E înregistrat pe film, ce naiba?

Kirsty simte cum se încinge la față. Tipul ăsta de conversație i se pare întotdeauna dificil, fiindcă se simte expusă și în pericol. O mică parte paranoică din ea se întreabă dacă s-a deschis subiectul pentru că cineva știe mai multe despre ea decât lasă să se vadă.

— Au frați, protestează. Doar nu vrei ca ceilalți copii să fie linșați pentru ce-au făcut frații lor.

Lionel pufnește din nou.

— Sentimentalismul liberal incert e cel care duce la astfel de situații.

Vede că incert-liberalul Jim se înfurie.

„Nu, te rog eu. Nu te poți certa acum. Nu-l poți oftica, lasă-l să creadă că-i admiri fiecare perlă pe care-o scoate pe gură. Nu după toate eforturile pe care le-am făcut”.

— Mai vrea cineva vin? întreabă ea repede.

Cele două femei răspund volubil, laudă alegerea făcută și umplu paharele soților. S-au prins și ele că începe cearta și se alătură forțelor de ordine. Lionel nu se potolește. Kirsty se întreabă dacă se amuză, dacă știe oare de ce se află aici și profită pe deplin de neputința lor de a-l contrazice.

— Chestia e că pentru binele întregii societăți ar trebui să îi identificăm pe micii monștri criminali și să-i băgăm în închisoare și să facem asta *înainte* să mai omoare alt copil. Parcă nu ne mai pasă de

victime. Criminalul are prioritate. Bietul criminăluț, hai să-i găsim scuze! Și da, de fapt, publicul trebuie protejat de ei și de frații lor sălbatici.

Cuvintele-i ies pe gură înainte să le mai poată opri și simte că o să-i sară inima din piept.

— Dar au doisprezece ani!

— Exact! răspunde el. Asta dovedește ce spun. O iau de mici. Nu poți să zici „Vai, sărăcuții copii”, pentru că a murit un biet copil care avea niște părinți.

— Dar frații și surorile lor nu au făcut nimic!

— Încă, spune în timp ce o fixează cu privirea. Încă! repetă el.

Se lasă liniștea.

„Trebuie să-mi țin gura, altfel explodez”, își spune ea.

Sue are aceleași gânduri și ia repede ultima gură de somon.

— Păi, trebuie să recunosc că a fost delicios! spune veselă. Să nu uit să iau și eu dintr-ăsta.

— Ia, spune Jim posomorât, în timp ce se ridică în picioare, dă-mi mie farfuria.

∵

Îl urmează în bucătărie cu restul vaselor. El varsă desertul în apa fiartă. Îi țiuie capul cu o durere sfredelitoare. Mai golește un pahar cu apă cu speranța că o mai lasă.

„Nu mai pun gura pe alcool”, își mai promite o dată.

— Cu ce pot să te-ajut? întreabă.

— Să nu-ți mai dai în cap ca să nu mai fi bună de nimic a doua zi, murmură el.

— Aoleu, Jim, mi-am cerut scuze! Îmi pare rău, fac tot ce pot.

— Da, mă rog, zice el, nu e prima dată, nu?

— Nu-i drept. E foarte nedrept, Jim!

— Nu și dacă ești în locul meu.

— Te rog, hai să nu facem asta acum!

Apa i-a dat stomacul peste cap și îi vine să vomite.

„Mama naibii!” își zice. „Jur că nu mai beau niciodată. Niciodată. Jur”.

— Trebuie să discutăm despre faptul că bei, spune el.

— Haide, parcă tu n-ai fost mahmur niciodată!

Jim trântește desertul în sită.

— Știai cât de important era să dăm bine astă seară. Chiar încerci să mă sabotezi??

I se ridică stomacul în gât și își pune palma la gură înainte să fugă din bucătărie, timp în care îl aude murmurând:

— Of, Doamne!

∵

Ajunge la baia de la parter în ultima clipă. Vomită în vasul de toaletă și se lasă în genunchi în timp ce din ea explodează un amestec de alcool învechit, apă, cârnatul din sandvișul de dimineață și apetitivul din seara asta. Probabil că, la un moment dat, de dimineață, digestia s-a oprit. După ce varsă se simte mai bine. Din fericire a învățat să vomite fără zgomot după ce a început să lucreze la *Mercury,* lucru care i-a prins bine.

Se sprijină puțin de vas și așteaptă să se oprească din transpirat. E slăbită și obosită, dar amețeala începe să-i treacă.

„Aoleu, ce nevastă lamentabilă sunt! Și are dreptate. Trebuie să mă potolesc cu băutura. E un mod infantil de a scăpa de stres”.

Se ridică și se uită în oglindă. I s-a întins ușor fardul la ochi, dar îi revine culoarea la față. Se spală cu apa de gură de după perdea și răsuflă aromă de frezie. Își dă cu ruj și plesnește din buze.

„Așa. E mai bine. Pot ieși în lume acum”.

Se întoarce în bucătărie și vede că nu mai e nimic, carnea a dispărut, iar legumele au fost pregătite, așteaptă doar să fie duse. Le ia și intră în salon zâmbind luminos.

∵

— Kirsty, spune Penny, după ce e toată lumea servită și la locul ei, mă întrebam dacă pot să-ți cer o favoare!

— Ia zi. Probabil că favorurile pe care le face ea ar trebui să-i ofere un avantaj lui Jim. Cu ce te pot ajuta?

— Păi, ne place să chemăm oameni care să țină discursuri despre cariere la școală. Ce părere ai? Ai vrea să vii să vorbești despre jurnalism la un moment dat?

— Dar…

Nu prea vrea. Nu-i place pe scenă, în fața publicului.

— Știu că ești ocupată, spune Penny, dar te-aș anunța din timp. Acum trebuie să anunți orice din timp, că durează luni de zile să fie verificat la serviciul de cazier.

Se înroșește brusc și începe să se bâlbâie. E eliberată condiționat. Un formular cu informații de interes public n-o s-o dea de gol, dar se va vedea că are cazier. Jim nu știe nimic, nici despre trecutul ei, nici despre realitatea prezentului ei.

Penny zâmbește.

— Știu. E ridicol, nu? Mulți se simt ofensați, dar sincer e doar o chestiune de birocrație.

— Altă șmecherie care creează locuri de muncă, spune Jim.

Lionel ia o gură de vin.

— Exact asta zic. Acum totul e cu susul în jos. Guvernul risipește milioane de lire din banii noștri ca să facă oameni nevinovați ca tine să pară suspecți, când știm cu toții unde e problema de fapt.

— Mă rog, nu știi sigur, glumește Jim. Soția mea ar putea avea un istoric infracțional.

Lionel îl privește cu îngăduința omului lipsit de umor.

— Zic și eu, spune încet, că așchia nu sare departe de trunchi.

Kirsty prinde ideea din zbor și profită de șansa de a schimba subiectul cu școala.

— Serios? V-ați debarasa de ei?

— Păi, să fim serioși, îți cam poți da seama ce copii devin violenți numai dacă te uiți la părinții lor.

— Uau… Uau…

— Pe bune, continuă el. N-ai cum să negi. Fac pariu că și la școala voastră aveți parte de apartheid. Nu zice că nu.

— Dar…

— Nu-i ca și cum e un fenomen nou. Sunt generații întregi așa. Dacă ai o mamă șleampătă și obeză care își hrănește copiii cu McDonald's și țipă la personalul școlii, garantat există o bunică șleampătă și obeză, care bea cidru și se ceartă cu vecinii.

— Doamne… exclamă Kirsty din nou.

Își aduce aminte de căsuța ordonată a bunicii ei din partea mamei: balerine de ceramică aliniate pe pervaz, pic de praf nicăieri. Probabil crede – credea? Habar n-are nici măcar ce membri ai familiei mai sunt în viață – că problema era că fiica ei se înhăitase cu o „cioară". Cu siguranță nu ar fi observat vreo legătură între rigiditatea ei de enoriaș respectabil și copiii nespălați și hoți care viermuiau la ferma de porci a lui Ben Walker.

— Vrei să spui că e genetic?

— Nu poți să negi că se transmite.

Kirsty își aduce brusc aminte că e muștar în bucătărie, se scuză și se duce să-l aducă. În momentul ăsta nu mai suportă să audă nimic.

Ora 11 dimineața

— *Nu! Afară!*

Bel ridică privirea, crezând că a intrat un câine în magazin. În prag stă o fată de vârsta ei, mai scundă decât ea, trasă la față și cu o mutră indignată.

Doamna Stroud iese de după tejghea și vine spre ea, vânturând mâna spre tavan.

— Afară! latră ea.

— Haide, spune fata, nu voiam decât un Kit Kat!

— Da, sigur că da. Afară! strigă doamna Stroud.

Fata e durdulie, cu toate că pare nehrănită. Poartă o fustă roșie, decolorată, cu buline și volane, cu franjuri deasupra genunchilor și o bluză în dungi, cu bretele legate după gât. De urechi îi atârnă o pereche de cercei rotunzi din aur de calitate slabă. Are părul șaten, ușor unsuros, tăiat grosolan cu foarfecă de bucătărie în dreptul bărbiei. Bel își tot alege bomboane de diverse feluri în timp ce se desfășoară scena de față. Încearcă să mascheze faptul că se uită, dar nu-i iese prea bine.

— Nu, uite!

Fata deschide palma și îi arată o monedă de douăzeci de pence. Îi ajunge de un Kit Kat și, probabil, câteva bomboane cu aromă de fructe.

— Am bani.

— A, da?

Femeia a ajuns la ușă și o ține deschisă.

— P-aia de unde-ai mai furat-o?

Fata e lividă.

— Haide, afară! Știi că-n magazinul ăsta n-are voie niciun Walker.

Aha, acum înțelege Bel. E din familia Walker. Nu a mai văzut până acum niciunul de aproape, în afară de grăsana enormă de mamă deșănțată, care,

din când în când, împinge un cărucior gol spre stația de autobuz, dar tot satul știe cine sunt Walkerii.

— Haide… mai încearcă fata.

— Nu! Afară!

Fata se întoarce pe călcâi și iese din magazin abătută. Doamna Stroud trântește ușa după ea tare, destul cât să sune clopoțelul trei secunde. Apoi se strecoară cu greu în spatele tejghelei, se cocoață pe scăunel și începe să răsfoiască un exemplar din „True Life Stories” care nu a fost încă luat de abonat.

— Ce fac mama și tata? întreabă deodată.

— Tata vitreg, o corectează Bel.

— Mă rog! face doamna Stroud.

E o scorpie de femeie și fără să fie de față cea care a enervat-o mai devreme. Zice despre locul ăsta că e „inima satului”. Adică de-aici se adună și se diseminează răutățile și zvonurile locale și, ca proprietar al singurului magazin din sat, știe că are un public care trebuie să îi țină partea și să-i tolereze prețurile mari și limba ascuțită, pentru a fi convenabil.

— În Malaysia, zice Bel.

— Malaysia, hm? Adică? În vacanță?

Bel mormăie.

— Păi, și? Au luat-o și pe sor-ta?

Bel suspină.

— Da, răspunde. Sora vitregă, adaugă.

— Mă mir că nu te-au luat și pe tine, ce să zic?

O întrebare răutăcioasă, tăioasă. Ce-i mai place să se ia de copii… Bel e iritată.

— Mă rog! spune ea. Nu cred că intenționau să vă facă dumneavoastră vreo favoare.

Doamna Stroud e ofensată. Ofensa e poziția ei de bază.

— Ei! Nu-i nevoie să vorbești așa!

Bel nu zice nimic. Doamna Stroud își linge un deget și dă paginile zgomotos.

— Pot să-ți interzic și ție să mai vii aici, ca și familiei Walker, izbucnește. Să nu crezi că dacă vii de la conac mă impresionezi.

Cu spatele întors, Bel își dă ochii peste cap. Se întoarce cu fața spre magazin și îi zâmbește larg zgripțuroaicei.

— Îmi pare rău, doamnă Stroud! gângurește ea, numai lapte și miere.

— Ei, așa da! spune doamna Stroud. Nu cred că i-ar plăcea lu' taică-tu să te-audă vorbind așa cu un adult.

— Vitreg, insistă Bel.

— Mă rog! face doamna Stroud și își sprijină falca în mână, încruntându-se la revistă.

Bel se uită la ea pieziș, se întoarce cu spatele și duce geanta spre raft ca să-și mascheze mișcările mâinii. Ia un Curly Wurly și îl pune peste grămada de bomboane de la automat. Apoi, repede și pe furiș, înșfacă un Kit Kat și îl îndeasă în fundul genții.

— Cât costă farfuriile zburătoare? întreabă calm.

— Doi pence, spune doamna Stroud, fără să ridice ochii.

Doi pence? Costă un singur penny la Great Barrow. Vai de mine, se pare că doamna Stroud chiar se pricepe să jefuiască tinerii care nu au permis de conducere încă! Bel alege câte una din fiecare culoare și le pune în găleată, apoi se duce la casă să plătească. Are emoții din cauza Kit Kat-ului din geantă. Are bani să-l plătească, dar nu asta e ideea.

Afară, în satul tăcut – pentru tineri e prea devreme, adulții sunt la muncă sau deretică obsesiv prin case – o găsește pe fata Walker care stă pe bancă și își bălăngănește picioarele în aer. Se așază lângă ea.

— Salut! îi zice.

Fata o ignoră. Bel bagă mâna în geantă – în afară de portofel și o revistă nu are mare lucru – și

apucă ciocolata furată. O scoate și i-o oferă.

— Ce-i asta? întreabă fata. Se uită suspicios și se încruntă la Bel. Pentru?

— Nimic. Vrei sau nu?

— Cât costă? întreabă șovăitor.

— Nu fi fraieră.

— Am bani, spune agresiv. N-am nevoie de caritate, ce naiba!

— Mda, spune Bel, doar că, vezi tu, n-am plătit-o.

Fata se miră, apoi se uită admirativ la ea, apoi curioasă.

— Vită proastă, zice Bel.

Fata râde și repetă după ea.

— Da, o vită proastă.

Ia ciocolata, caută șanțul sub ambalaj și își trece degetul mare pe dedesubt, apoi rupe o bucată.

— Vrei? întreabă lipsită de entuziasm.

Nu-i vine ușor să ofere ceva altcuiva. Nu prea are ocazia să exerseze chestia asta.

— Nu, mersi, spune Bel eteric și îi arată punga cu dulciuri. Am de toate.

Fata se simte ușurată, dar nu mărturisește. Cele două stau liniștite o vreme în soarele puternic și savurează zahărul, plăcere la fel de mare ca cea a vacanței.

— Eu sunt Jade, spune fata în cele din urmă.

— Eu sunt Bel.

11

Martin o sună din nou pe Jackie. A sunat toată ziua și toată seara, de când a dispărut cu taxiul. Știe că o să răspundă până la urmă. Iar dacă nu, se duce înapoi și o așteaptă până se întoarce acasă.

Își mai umple câteva ore căutând-o pe Kirsty Lindsay pe Google, jurnalista care a încercat să vorbească cu el pe plajă. O parte din el se așteptase să afle că doar se prefăcuse că e jurnalistă, că nu mai auzise de ea și i se păruse destul de lipsită de profesionalism, cum venise ea așa să vorbească cu el, fără să se legitimeze, numai că, spre mirarea lui, află că există într-adevăr și că, de fapt, are destul de multe articole publicate și însoțite de fotografia ei.

Accesează toate linkurile ca să afle cu ce fel de monstru are de-a face, în timp ce așteaptă să răspundă Jackie la telefon. Știe că-i merge telefonul, pentru că a format numărul o dată când o urmărea pe strada Fore și i-a auzit telefonul sunând în buzunar. Ea a scos atunci telefonul și s-a uitat la ecran.

„E doar o chestiune de timp până răspunde”, își spune el.

Toate femeile își doresc un bărbat fidel, doar asta pretind tot timpul. Păi, dacă vrea fidel, îi arată el fidel. Oricât durează. Telefonul sună întruna. Se întreabă dacă ea știe că are căsuța vocală dezactivată.

Își pune tot soiul de întrebări despre ziariști în timp ce citește, despre intruziunile și presupunerile lor, despre felul în care damnează de-a dreptul categorii întregi printr-o singură propoziție. Scandalul telefoanelor interceptate a fost doar vârful icebergului. Lindsay nu pare mult mai rea sau mult mai bună decât restul. Nu pare să aibă cunoștințele vreunui specialist ori să scrie despre vreun subiect anume, în afară de faptul că în cea

mai mare parte scrie despre ce se întâmplă în sud-est. Dar, cu siguranță, are părerile ei și alea nu-s puține.

O sună pe Jackie. A rămas pe loc după ce a urcat ea în taxi, până s-a întunecat, până când s-au aprins toate luminile în blocul ei și s-au închis toate ușile, după care a plecat. Nu renunță el așa ușor, dar nici prost nu e. Nu se întoarce în noaptea asta. Oare și-a găsit pe altul? L-a înlocuit pur și simplu, fără nicio scrupul? Nu. N-are cum. Îi știe obiceiurile deja și e clar că nu se duce la întâlniri, cel puțin în ultimul timp.

Stă jos, cu telefonul între genunchi, și se uită la ceasul-radio: 10:45, știrile s-au terminat și „Question Time”[16] e în toi. O mai sună o dată și, dacă nu răspunde, se uită la emisiune până la sfârșit, apoi încearcă încă o dată. Până la urmă răspunde ea.

În timp ce emisiunea se desfășoară în fundal, continuă să citească articolele lui Lindsay. Observă că pe alocuri se pricepe. Uneori pare capabilă să-și facă treaba și să prezinte știrile, dar de multe ori o vezi cum se dă de gol cu părerile ei partizane, ba chiar și cu glume. Și, mai observă el, tocmai acele articole vin însoțite de poza ei.

— Neprofesional, murmură în timp ce dă clic cu mouse-ul.

„Felul în care sapă, expune și crede că e în regulă să nu-ți respecți subiectul articolelor. Poate ar trebui să mă apuc de jurnalism. Poate ar trebui să încep cu un articol în care s-o expun pe ea”.

Jackie tot nu răspunde. Pune telefonul pe speaker și formare automată și continuă cercetările. Kirsty Lindsay nu are pagină Wikipedia, înainte de 1999 nici nu pare să fi existat, a terminat Open University în 1998. Mai apar apoi niște articole semnate de ea într-un ziar local din Midlands. Se apucă să caute în urmă: Facebook, Myspace, Friends Reunited, Genes Reunited, dar nu o găsește pe niciuna dintre aceste

platforme sociale. Numele ei nu e legat de nicio școală, nicio reuniune, nicio rudă. Nu a câștigat niciun premiu, nu a ieșit în niciun fel în evidență și nu e căutată de nimeni.

Deodată își dă seama că se aude o voce în receptor. A răspuns. Înșfacă telefonul și îl duce la ureche:

— Alo?

Aude vocea unei femei, rece și dură. Cam suspicios.

— Cine e?

— TU cine ești? întreabă el.

— Cu cine vrei să vorbești?

— Cu Jackie. Jackie Jacobs, răspunde el. Am format greșit?

Pauză foarte scurtă.

— Cine o caută?

— Martin, spune el.

— Care Martin?

— Martin Bagshawe.

Îi aude respirația femeii și vocea îi pare oarecum cunoscută. O cunoaște sigur, a cunoscut-o. Nu bine, dar în realitate nu prea cunoaște bine pe nimeni.

— Bine, Martin, spune femeia, fii atent, vreau să mă asculți cu foarte mare atenție.

Un val de adrenalină îl amețește. A murit. A pățit ceva.

— A pățit ceva? întreabă el. Care e problema?

— N-a pățit nimic, spune ea tăios. Și, Martin, ca să-ți răspund la întrebare, TU ești problema.

Femeia schimbă tonul, ca și cum citește o predică pregătită dinainte de pe o bucată de hârtie.

— Auzi, Martin, trebuie să înțelegi! Jackie nu e iubita ta. Nici prietenă nu-ți e. De fapt, ea consideră comportamentul tău agresiv și înfricoșător.

— Dar…

Dă să protesteze, însă ea continuă vehement, ignorându-l.

— Martin, vreau să ciulești bine urechile! Jackie nu vrea să aibă de-a face cu tine. Ceea ce faci tu, faptul că o urmărești constant, se numește hărțuire. Nu e o dovadă de devotament și nu o vei convinge să se răzgândească. Trebuie să încetezi. Acum.

„Cine e femeia asta?”

Îi cunoaște vocea, e înnebunitor de familiară. Acum își aude propria respirație și începe să gâfâie.

— Nu știu cine ești… dă să zică.

— Nu contează cine sunt. Tot ce trebuie să știi e că Jackie e la adăpost și vrea s-o lași în pace.

— Adăpost… Ce tot…?

— M-ai auzit bine, Martin! Și ai face bine să iei seama la ce îți spun. Trebuie s-o lași pe Jackie în pace. Trebuie să încetezi.

— Dacă Jackie vrea asta, se răstește el, brusc înfuriat, să-mi spună ea. Tu cine ești? Cine ești tu să-i spui ce să facă?

— Nu, nu o să vorbească cu tine, îi răspunde femeia. Acum o să închid, Martin, iar tu nu o să mai suni niciodată la numărul ăsta! Nu vei mai suna, nu vei mai trimite niciun mesaj la numărul ăsta. Nu te vei mai apropia de casa ei, nu te vei mai duce după ea la serviciu, nu o vei mai urmări pe stradă. Înțelegi? Fiindcă altfel o să chemăm poliția. Pricepi?

Nu mai e în stare să bălmăjească nimic. Are buzele reci și amorțite și i s-a strâns gâtul.

— Da, murmură.

Femeia asta, oricine ar fi ea, nu va asculta glasul rațiunii. I-a sucit mințile lui Jackie și o să distrugă tot, o să spună vrute și nevrute până nu mai înțelege nimeni nimic. Nu are chef să se certe cu ea. Oamenii ăștia nu merită niciun efort.

Convorbirea se întrerupe. Formează din nou. Răspunde robotul cu o voce caldă de femeie care îl anunță: „Căsuța poștală a fost dezactivată”.

Îi tremură mâinile.

12

Mersul țanțoș, curbura prețioasă a gurii și felul în care poartă șapca, ușor descentrată, ca și cum are ceva de demonstrat, o face pe Kirsty să-și dea seama că e un prostovan înfumurat. Mai și patrulează cu bastonul fosforescent la vedere și-l plesnește în palmă, ritmic, în timp ce se holbează la femei cu o expresie libidinoasă, dar și disprețuitoare. În fiecare oraș există dintr-ăștia. Parcă e fratele ei, Darren, cu aerul lui de prădător sexual. E un tinerel nesuferit, dar s-ar putea dovedi util până la urmă.

Abia așteaptă să termine de scris articolul ăsta. Vrea să se ducă acasă și să rezolve problemele cu Jim. Încă se resimte după două zile de mahmureală și nu-și dorește decât să se întoarcă în Farnham, la masa din sufragerie care îi ține loc și de birou, cu o ceașcă de cafea ca lumea, laptopul deschis și soțul împăcat. Mai e puțin. Trebuie doar să se împrietenească, la fel ca restul haitei de jurnaliști, cu primii turiști care se întorc în Funnland și pe urmă poate să plece. Are de trimis o mie cinci sute de cuvinte până mâine la prânz, așa că trebuie să se pună pe scris.

Coada înaintează lent. Se amuză că o parte dintre colegii ei se dau civili printre civili în speranța că pot obține niște citate picante și utile, fără să ceară permisiunea, timp în care se ignoră unii pe alții cu mare atenție, cu toate că în câteva ore își vor cumpăra de băut unii altora. Stan apare amețit, la fel de mahmur ca ea. În condițiile astea probabil că proprietarul de la White Horse își va putea lua liber până la sfârșitul verii. Puțini clienți cheltuiesc la fel de mult cum o fac ziariștii pe banii redacției.

Trece pe lângă coada întortocheată și vine drept la ea.

— Scuze, spune el tare, de dragul celor din spate. Mi-a luat foarte mult timp să găsesc loc de parcare.

Se bagă lângă ea la coadă și coboară tonul.

— Evident că nu coada, ci compania contează.

— Așa știi tu să faci pe escrocul? îl întreabă.

Stan își coboară ochelarii pe nas și clipește peste ei.

— N-aș ști cum să fac asta.

Îi oferă o bomboană de mentă și înaintează împreună.

— Ai ajuns cu bine în cameră alaltăieri noapte? îl întreabă.

— Eu ar trebui să te întreb pe tine asta. Erai așa de țăndări, c-am crezut că o să-ți mătur cioburile din tot orașul. Cum ți s-a părut camera, dacă tot ai scăpat de Spintecător pe drum?

— Apreciez, domnu' Iarbă! A fost foarte tare. Am avut și chiuvetă în colț, ca să vomit. Faza e că am cam dat de dracu' acasă și sunt pe muchie de cuțit. Am uitat complet că trebuia să vină niște maimuțoi de la oraș la cină, ca să ne dăm bine pe lângă ei și să-i dea un job lui Jim.

— Vai!

— Am fost așa de mahmură, că am vomat.

— Sper că nu pe masă, spune Stan.

Ea râde.

— Fata mea, las' că te facem profi!

— Mă rog, schimbă ea subiectul, nu cred că-l poți numi Spintecător, nu? Poate Strangulator.

El pare să contempleze porecla.

— Strangulatorul din Whitmouth. Parcă nu e prea sonor, nu?

— Strangulatorul de la mare?

— Frumos. Îmi place. Eu am găsit un fel de muci uscați pe cearșaf, ceea ce nu prea m-a lăsat să dorm bine.

— Acuma știi și tu că sunt din ce în ce mai multe ploșnițe, la nivel global.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi iau duba aia! Oricum nu prea mai ajung acasă.

— Așa ai putea să te duci în fiecare zi la mare, spune ea.

— A, ce frumos ar fi… Trebuie să recunosc, îmi cam place șederea asta.

— Și mie, confirmă ea. Parcă sunt în vacanță. Te dai cu roller coasterul?

— N-aș rata ocazia. Tu?

— Încă mi-e un pic rău. Mi-e teamă că trebuie să zic pas.

— Amatoare… râde Stan și clatină din cap. Merge articolul?

Kirsty ridică din umeri.

— Ei, știi și tu! Găsești ce vrea redactorul să găsești, și Jack vrea numai chestii demne de al treilea cerc din iad[17]. Așa că asta-i dau.

— De-asta am intrat în presă, mărturisește Stan. Pentru neobosita aventură în căutarea echilibrului. Lui Jack îi cam place să râdă de proletari, nu?

— Exagerezi. Nu vezi ce zice *Guardian* în ultimul timp?

— Da, dar e *Guardian.* Ori asta, ori vor trebui să găsească un motiv pentru care Israelul e de vină. Zi, cum a fost conferința de presă?

— Aoleu, nu m-am dus! Mă așteptam să te duci tu.

— Aha! Păi, tot o să aflăm de la Associated Press. Te duci acasă azi?

Ea încuviințează.

— Dacă n-a schimbat yala. Mă urc în mașină cum termin aici. Abia aștept.

Surprinde privirea femeii din spatele ei, genul care o bănuiește de snobism britanic și se corectează, ridicând tonul:

— Urăsc să nu dorm acasă, îi spune lui Stan, în timp ce se uită în ochii femeii. Oriunde aș fi. Mi-e dor de familia mea, înțelegi?

Stan încuviințează.

— Da. Mi-amintesc când aveam și eu o familie de care să-mi fie dor.

∵

Jim o sună exact în clipa în care se deschid porțile la Funnland.

— Hei, ce faci? întreabă ea.

— Zi mai bine ce faci tu? întreabă el. Nu ți-ai luat la revedere la plecare.

— Mmm, murmură ea, nu eram prea sigură dacă vrei să mă vezi.

— Mda. Ești o nesimțită, să știi.

Ea se simte ușurată. Dacă începe iar să o insulte pe față, înseamnă că au trecut hopul.

— Înțeles și acceptat, spune ea.

— Asta s-o spui în fața instanței. Mai vii acasă azi?

— Crede-mă, n-am băut decât o sticlă și jumătate de Chardonnay. Pot să conduc și legată la ochi.

Râd amândoi. Coada se apropie de porți și ea își prinde telefonul sub bărbie ca să poată scoate portofelul. Paznicul tânăr și nesuferit a ajuns lângă chioșc și rânjește disprețuitor la cei care trec pe lângă el, ca și cum știe câte un secret obscen despre fiecare în parte.

— OK, ne vedem mai încolo. Și, Kirsty?

— Ce?

— Mi-ai lipsit azi-dimineață. Data viitoare să nu mai pleci fără să-ți iei rămas-bun, bine?

Cuvintele lui o îmbrățișează ca o pătură călduroasă.

— Bine, răspunde. O să țin minte să nu mai repet greșeala.

∵

De ce-ar vrea cineva să se dea cu mașinuțele electrice la zece jumătate dimineața? Ba mai e și coadă, deși probabil că asta se întâmplă din cauză că jumătate dintre atracțiile parcului și chioșcurilor nu sunt deschise încă, nu fiindcă își dorește cineva să fie hâțânat. Tipul care lucrează aici arată uluitor

de bine: brunet, grațios ca o panteră, curat, fără piercinguri, fără tatuaje la vedere cum te-ai aștepta să vezi pe brațele unui individ care își face veacul într-un astfel de loc. Kirsty se întreabă într-o doară cum de a ajuns cineva așa de arătos să muncească aici și nu ca manechin, de exemplu, după care trece mai departe.

Majoritatea ziariștilor se duc țintă spre zona administrației, în speranța că o vor găsi pe Suzanne Oddie. Kirsty rămâne în urmă, în timp ce Stan se îndreaptă spre cafenea, unde îl vede că se așază și se uită fix la una dintre mesele de-afară. Nu știi niciodată că lucrează, dar el e cel care află ce-i mai interesant. Profită de faptul că cei tineri au impresia că bărbații devin niște copii nevinovați imediat ce albesc și face chelnerițele să bârfească într-un fel în care ea nu ar reuși.

Un alt paznic de securitate a primit sarcina de a sta la intrarea în Innfinnityland, unde a fost găsit cadavrul. Se ceartă cu un ziarist de la *Star,* cu brațele ferm încrucișate la piept, și dă din cap dintr-o parte în alta, încet, dar vehement. Normal. Acolo e închis „din respect”. Echipa de legiști a plecat, dar nu intră nimeni acolo unde a avut loc crima, oricât ar plăti.

În afară de Kirsty.

∵

Îl găsește pe paznicul țanțoș de la poartă. Bea o cutie de Fanta în spatele Ceștilor-de-Ceai. Ei bine, ăsta are tatuaje. Nu tocmai „LOVE” și „HATE” pe articulațiile degetelor, dar din spatele gulerului albastru scrobit se vede o parte dintr-o pânză de păianjen.

Se oprește lângă el.

— Bună! îl salută.

Lasă cutia mai jos și se uită la ea. Seamănă cu un ogar, numai că niciun ogar nu are ochișorii albaștri și umezi așa de răi ca el.

— Fac pariu că te bucuri că te-ai întors la muncă, îi zice.

El o mai măsoară o dată din cap până-n picioare și se prinde.

— A, da, ești ziaristă, e concluzia lui.

— Da.

Întinde mâna și se prezintă.

— Kirsty Lindsay.

Îi strânge mâna fără putere, cum se aștepta.

— Cum te cheamă?

— Jason, răspunde el nesigur.

— Încântată de cunoștință, Jason, spune ea în timp ce scoate portofelul. Fac pariu că ai toate cheile de pe-aici, nu?

*

Se întâlnesc în spatele cafenelei, pentru că omul nu vrea să riște să fie văzut alături de ea prin parc. Lângă buda pentru persoanele cu handicap e o ușă care duce la magazie. Aleea până acolo trece printre gardul parcului și spatele unor tarabe și corturi cu tot soiul de jocuri: inele hoop-la de modă veche, poligon de trageri, „Locul de joacă al doctorului Malefic", „Aventuri cu NASA", „Casa Groazei" și Innfinnityland.

La prima vedere, aleea pare plină de cadavre. Corpuri goale și moarte. Kirsty se cutremură de groază, până își dă seama că sunt doar rebuturi de ceară, aruncate aiurea și lăsate să se degradeze la lumina soarelui.

Jason apare dintre poligonul de trageri și trenul fantomelor. Pare duplicitar și mulțumit de sine în aceeași măsură. Pentru el, să-și prostească șefii, crede ea, e la fel de important ca bancnota de douăzeci de lire care-l arde acum în buzunar. Îi face semn cu capul și se îndreaptă spre partea din spate a sălii oglinzilor. Ea se grăbește să-l prindă din urmă. Aflată aici, unde nu s-a obosit nimeni să vopsească sau să decoreze, observă că atracțiile se află de fapt în niște cabine portabile ponosite și, în partea dinspre gard, se vede izolația acolo unde se desprind plăcile, iar din cutia de racord curg noduri groase de cabluri negre.

— Cinci minute, zice, atât ai.

— Nu-mi trebuie mai mult, răspunde ea.

Vrea să facă niște fotografii, să absoarbă puțin atmosfera, atâta tot. Nu durează. Ce nu ține minte, poate inventa. În fond, n-o să vină nimeni s-o corecteze.

— Și n-am nicio legătură cu asta. Vin să te iau, dar dacă apare careva, am venit să te zbor, clar?

— Normal. Mulțumesc.

El mormăie și se oprește la piciorul scării de metal.

— Bine, aici e, sus.

Trece pe lângă el și pune mâna pe balustrada tubulară. Jason se îndepărtează repede. E la jumătatea treptelor în clipa în care se deschide ușa de sus. Încremenește. Nu are unde se duce. E prinsă asupra faptului. Din clădire iese o femeie înaltă, cu părul vopsit blond, tuns scurt, practic, pielea nu foarte îngrijită, cu mănuși de cauciuc și cu o găleată plină de materiale de curățenie, agățată de braț. Are o aluniță mare și neagră acolo unde i se termină zâmbetul. Se oprește nedumerită și întreabă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Tocmai…

Kirsty caută o scuză. Mama naibii! A pierdut douăzeci de lire.

— E închis, spune femeia. Ce căutați aici? Nu aveți ce căuta aici.

Kirsty se bâlbâie din nou, apoi se gândește: „Ce naiba, tot sunt aici. Ce-o să facă? Să mă aresteze?"

Ia o mutră extrem de convingătoare, prietenoasă și conspirativă.

— Voiam să arunc o privire înăuntru, îi spune. Aș putea oare…? Doar o clipă…

Femeia o privește ca pe un gândac.

„O știu de undeva", își spune Kirsty. „De unde?"

Îi zâmbește cu toată gura, în timp ce se întreabă dacă nu cumva mai are douăzeci de lire în portofel.

— Haideți, doar un minut! se roagă.

Femeia se încruntă și strigă spre alee la paznicul care vine degrabă.

— Jason! S-a rătăcit cineva!

Kirsty îl vede pe Jason venind șovăitor spre ele. Are doar câteva clipe la dispoziție ca s-o convingă.

— Haide, fii amabilă. Ce rău pot să fac…

— Dumnezeule, sunteți dezgustători. Pe bune! Chiar nu vă dați seama? A murit o fată aici, nu o marionetă într-un film! O fată! O adolescentă scumpă, care respira și râdea! Era în viață și acum e moartă și există oameni distruși din cauza asta…

Se oprește înainte să termine și Kirsty aude un icnet, ca și cum tocmai a izbit-o cineva în plex. Ridică privirea spre ea și o vede palidă, cu ochii ieșiți din orbite, gura deschisă de i se văd dinții strâmbi.

— Ce-i? întreabă.

— Nu, răspunde femeia. Nu, nu, nu! Futu-i, nu, nu, n-ai ce căuta aici! Pleacă! Futu-i, trebuie să pleci!

Se prinde de balustradă, de parcă au lăsat-o picioarele.

— Doamne, Dumnezeule! continuă ea, aproape plângând. Doamne, Dumnezeule, te rog, nu! Jade, pleacă! Trebuie să pleci acum!

13

Abia acum înțelege Amber ce înseamnă să ți se urce sângele la cap. Simte o presiune în craniu și se teme că o să i se spargă țeasta ca o coajă de ou. Inima îi bubuie bum-bum-bum, o lasă puterile, vede negru în fața ochilor. Nu se poate așa ceva. Sunt șaizeci de milioane de oameni în țara asta, care erau șansele să fie… ea, aici??

Jade, acum că a auzit-o pe Amber pronunțându-i numele, pare să treacă prin același travaliu. Se leagănă pe scară, albă la față. O fixează cu privirea pe Amber, de parcă a văzut o stafie. Într-un fel, asta a și văzut. De zeci de ani sunt amândouă moarte și îngropate. Annabel Oldacre și Jade Walker au încetat să existe, din toate punctele de vedere, în clipa în care au dispărut în sistem. Nu era sănătos să își păstreze numele în detenție, chiar atunci când s-a presupus că erau nevinovate. N-or fi primit ele vizite, dar golanii de-acolo primeau și se făceau bani buni și atunci dacă vindeai povești interne celor de la *News of the Screws*[18], mai ales povești despre „Fetele Ticăloase și faptele lor îngrozitoare".

Jason Murphy, micul șacal și soț al Mariei, se apropie încet, șovăitor.

— Bel! spune Jade.

Amber se cutremură. Nu i s-a mai adresat cineva așa de zeci de ani. Nu mai e fata aia. Nu mai e nimic la fel. Doar continuitatea te ține la fel, iar ea e Amber Gordon aproape de când se știe.

— Te rog, spune din nou Amber, trebuie să pleci!

„Arată cu zece ani mai tânără decât mine!"

Simte deodată un dispreț cumplit față de femeia asta. Are părul tuns frumos, deloc ostentativ, ci mai degrabă așa cade singur, cu șuvițe foarte subtile și strălucitoare. Nu are riduri deloc, hainele nu-i sunt în mod evident scumpe, dar sigur nu și le

ia din piață. Bocancii negri de piele sunt stilați totuși și nu iei de la Primark genul ăla de piele fermă, dar moale.

„Se pare că ție ți-a priit închisoarea”.

Ridică privirea. Jason Murphy e aproape și stă ca un vulpoi bătrân acolo. Oare s-a prins că e ceva în neregulă? Că nu la asta se aștepta? Întotdeauna a avut impresia că indiferența asta studiată a lui Jason față de lume ascunde de fapt un ochi de vultur, cel puțin atât timp cât are ceva de câștigat din asta.

Se adună și spune sever:

— Nu e voie în zona asta. Chiar dacă situația ar fi diferită, tot nu ați avea voie în spate. E intrarea personalului.

Jade nu și-a regăsit vocea încă. Amber se uită spre alee și încuviințează spre Jason.

— Nu știu cum a ajuns aici și nici n-o să întreb, îi spune ea, dar ia-o de-aici!

Jason vine și o apucă pe Jade de braț. Ea tresare, de parcă e luată prin surprindere și își smulge brațul din strânsoarea lui.

— Hai, n-are sens să ne certăm! spune Jason.

Ea se întoarce și se uită cu ochii cât cepele la Amber.

— Bel! repetă.

Amber se preface că o ignoră. De fiecare dată când aude numele tresare.

„Încetează! Încetează! Vrei să afle toată lumea? Asta vrei? Vrei lume la ușa ta și mizerii prin cutia poștală?”

Se întoarce cu spatele și se retrage înăuntru.

∵

Odată ce se află la adăpost, lui Amber i se taie picioarele. Se prăbușește în peretele cu oglinzi, alunecă la podea și își privește părul grizonant în reflexie. Are mâinile și picioarele reci.

∵

— Ce să vezi! zice Jason, care îi dă drumul lui Kirsty în clipa în care știe că nu se uită nimeni la

ei. Ghinion!

E pregătit să se certe cu ea dacă-și vrea banii înapoi, dar femeia pare foarte distrasă și vine după el ca un zombi. Nu prea înțelege el la ce a fost martor, dar știe că nu e în starea asta doar pentru că a fost prinsă. Sigur a detectat ceva între cele două femei, poate chiar faptul că s-au recunoscut. Poate se înșală. Tipa asta e scundă și firavă, n-are nicio șansă cu Amber Gordon. Poate doar s-a speriat când a văzut-o.

Mulți s-ar speria, crede el și chicotește în sinea lui. Femeia avea o mutră așa de fioroasă adineauri, încât putea juca în „Stăpânul inelelor” fără machiaj, chiar dacă nu ar avea gogoloiul ăla pe buza de sus. Naiba știe ce vede Vic Cantrell la ea. Poate că seamănă cu maică-sa, că sigur, sigur nu pentru sex stă cu ea. Doar știe după atâtea nopți în care el și Vic au bătut cluburile de noapte de pe faleză, trăgându-și-o cu turistele destrăbălate.

„Trebuie să-l întreb într-o zi”, își spune el, „dacă ea știe ce face el când ea lucrează. Poate că-l lasă. Poate își zice că e singura cale să-l țină lângă ea”.

Tăcerea jurnalistei îl neliniștește. S-a făcut pământie la față și se ține de bareta genții ei ca de o bară de protecție.

— Stai calmă! încearcă el s-o liniștească în timp ce ajung în parc. N-o să spună nimănui. Nici n-o să știe de la ce ziar ești.

Ea înghite în sec. Se uită cu ochii cât cepele la el, de parcă tocmai l-a observat și pornește spre cafenea, nesigură pe picioare.

El observă că Vic îi urmărește din spatele unei mașinuțe electrice, de care se ține relaxat cu o singură mână. I-a văzut ieșind de pe alee și pare amuzat. Jason rânjește la el și, în urma ei, face gestul universal cum că i-ar trage-o pe la spate. Vic râde și îl încurajează cu un gest. Sare ca un acrobat în spatele altei mașinuțe și le dă fiori fetelor.

∵

Vrea cafea tare. Îi tremură mâinile și, în ciuda spuselor obsedaților de sănătate, cofeina o calmează. Dar, evident, cafeaua de la Funnland n-a văzut boabă de cafea în ultimele optsprezece procese de fabricare. Pune frișcă și trei plicuri de zahăr și se duce spre o bancă. Se uită la ceas și se miră că n-au trecut decât cincisprezece minute de când a vorbit cu Jim.

Parcul s-a umplut. Merg și instalațiile pentru copii acum și, lângă ea, pe masa de lemn, cineva schimbă un scutec. Își dă seama că încă tremură. Scoate capacul cafelei, soarbe și se opărește. Uitase cât de fierbinte e cafeaua instant față de aia adevărată. Își aduce aminte de schimbările care au avut loc în viața ei de când a văzut-o ultima oară pe Bel Oldacre: face parte din clasa consumatoare de oțet balsamic, care bea espresso și mănâncă pesto. Acasă, pe vremea care pentru ea e „înainte", o masă însemna ceai cu pâine albă prăjită și gem, cartofi și macaroane și, din când în când, ceva carne de porc, când se ducea tatăl ei cu pușca la cocinile din barăcile prefabricate din fier ruginit, care țineau loc de cocină. Un loc ca ăsta ar fi fost raiul pe pământ pentru ea, ceva ce vezi la televizor și doar îți dorești să vizitezi.

„Chiar să fi fost Bel? Pe bune? Cum să fie posibil așa ceva? Cu pielea aia ridată, părul sârmos, tuns militărește, și salopeta de poliester pătată? Aoleu, arată cum trebuia să arăt și eu!"

Kirsty nu crede că ar fi recunoscut-o, dacă nu ar fi fost ea însăși recunoscută, cu toate că nu se miră că nu s-a gândit nimeni să elimine cusurul ăla atât de recognoscibil și de criticat de pe fața lui Bel, când o pregăteau de schimbarea identității. Probabil că, fără să-și dea seama, și pe propria ei față, cu sau fără aluniță, se pot regăsi trăsăturile copilului care a fost, iar gândul ăsta o înfioară. Bel, până acum, a rămas un copil de unsprezece ani în mintea ei. Sincer, abia dacă-și aduce aminte de ea. Mai familiare îi sunt trăsăturile ei din fotografiile

alea nenorocite de la școală, cele pe care cineva le scoate din arhivă de câte ori e vreo aniversare, de câte ori mai câștigă un copil calificativul „înfiorător”. S-au cunoscut o singură zi. Iar apoi s-au văzut doar când au mai stat una lângă alta, tăcute, în boxa acuzaților, fără să se privească, mai puțin atunci când una dintre ele depunea mărturie. Nu-i ca și cum au fost cele mai bune prietene. Nici măcar prietene obișnuite.

Dar, iată-le aici și, în mințile oamenilor, numele lor sunt legate inextricabil între ele. Legea le-a interzis să se mai vadă vreodată, cât or trăi. Venables și Thomson; Mary Bell; Walker și Oldacre. Pe vremea când Protecția Copilului nu ascundea publicului numele copiilor criminali, acestea erau la fel de cunoscute, uneori chiar mai cunoscute decât cele ale victimelor. Dacă ar cita numele lor la cină, majoritatea musafirilor ar confirma atotștiutori. Chloe Francis? Probabil ar fi trebuit să li se sufle din culise.

Are gura uscată rău. Ridică ochii și mai ia o gură de lichid opărit, pe care-l ține pe limbă, în timp ce trage aer în gură, ca să-l răcească.

„E o condiție a eliberării tale, Kirsty”, își spune ea. „Nu știe nimeni că există un asemenea ordin pe numele tău, dar el există. Cât vei trăi. Nu aveți voie să vă vedeți, să vă vorbiți și niciun alt fel de contact vreodată. De parcă ți-ai și dori asta…”

„Of, dar vreau!” strigă o voce slabă, dar furioasă în ea. „Vreau! mai mult decât orice. Mai mult decât orice pe lumea asta. E singura care știe. Singura care știe cum e. Singura pe lumea asta ca mine. Am ținut asta în mine douăzeci și cinci de ani, am trăit cu vina asta și am ajuns să stăpânesc arta disimulării. Douăzeci și cinci de ani fără familie, în care mi-am mințit prietenii, l-am mințit pe Jim, pe copii. Cum s-ar uita la mine dacă ar ști? El e un tip iertător, dar m-ar mai putea iubi dacă ar ști că s-a căsătorit cu cel mai detestat copil din Marea Britanie?”

Bel Oldacre. Kirtsy nici nu-i știe măcar noul nume.

∵

Până când își face Amber curaj să plece de la muncă, deja plouă. Stă ascunsă de câteva ore. Mai întâi în labirintul pustiu de oglinzi, apoi în biroul ei, printre dosare și cutii cu cârpe pentru curățenie, până se termină tura de după-amiază. Îi e frică să iasă și să-și arate fața în parc. Afară, zgomotul roller coasterului și țipetele turiștilor, înăuntru doar urletul mut din capul ei. Apoi, în vreme ce se pornește o furtună englezească de vară, zgomotele încetează și muzica e oprită la fiecare instalație în parte. N-are sens să pierzi curent, dacă mulțimea pleacă atunci când începe ploaia. Mușteriii care vor să rămână își primesc banii înapoi sau intrare liberă în altă zi. Majoritatea nici nu se gândesc să întrebe, doar o iau la goană spre arcadele care-i adăpostesc pe Cornișă, cu copiii care urlă după ei.

Îi e frică. Se furișează din birou spre poartă, de parcă se așteaptă s-o vadă pe Jade pândind în umbră. Își strânge jacheta pe ea și își pune eșarfa pe cap să-și ascundă fața. În Whitmouth toată lumea are o eșarfă la îndemână, chiar și în arșița verii. E o nebunie, da: chiar dacă Jade s-ar fi învârtit pe-aici, ar fi fost obligată să iasă odată cu restul clienților, dar îi e frică.

Cu picioarele pe masă, Jason Murphy se adăpostește în ghereta lui, unde mănâncă un pateu cu brânză și ceapă. Se uită la ea cu obrăznicie, în timp ce ea își trece cardul pe cititor și înregistrează ora plecării. E îmbrăcat cu puloverul lui bleumarin și și-a dat șapca pe spate.

— Toate bune? întreabă el.

Simte că o cuprinde furia. Știe foarte bine cum a reușit Jade Walker să ajungă la sala oglinzilor, iar faptul că el și-a dat seama că mai e ceva la mijloc îi dă o stupidă senzație de putere. Rânjește la ea.

— Nu, răspunde ea în timp ce se întoarce spre el. Nu-s toate bune, Jason!

Privirea aia a lui, sentimentul oribil că i se cuvine totul, nu înțelege că „respectul” trebuie să fie reciproc. Jason vrea mereu să fie respectat, l-a tot văzut provocând vecini, copii, oameni aiurea pe stradă ca să ceară respect, dar nu-l vede niciodată făcând ceva ca să-l câștige.

— Dacă mai faci vreodată așa ceva, îi spune ea, am să te raportez.

Nu e șefa lui directă, dar face parte din conducere și are o oarece autoritate asupra celorlalți. Și să fie a naibii dacă o să-l lase să uite asta.

— Ce să fac? chițăie el, cu toate că știe foarte bine despre ce e vorba.

— Știi foarte bine ce, se răstește ea. Ești aici ca paznic, nu ca să iei mită de bere de la oricine e dispus să-ți ofere. Aici sunt computere, Jason, și bani, și e treaba ta să nu fie furate!

— A trecut pe lângă mine, răspunde el posomorât.

Ea mai stă două clipe săgetându-l cu privirea.

— Fără vrăjeală, îi spune. Dacă te mai prind vreodată că te dedai la așa ceva, te raportez, ți-e clar?

El încearcă să se uite urât la ea, dar nu reușește. Amber a învățat la centrul de detenție Blackdown Hills cum să câștige un concurs de priviri străpungătoare. Atunci era o chestie de supraviețuire și nu și-a permis să piardă această capacitate.

— Și ia-ți picioarele de pe masă!

Încet și supărat, el coboară un picior, apoi pe celălalt. Își încrucișează degetele deasupra șlițului vulnerabil. Amber nu mai zice nimic, iese în stradă și închide poarta după ea.

— Târfă proastă! murmură Jason, în timp ce își ridică din nou picioarele pe masă și își ia pateul în mână. Târfă proastă! repetă și mușcă furios.

∵

Pe Cornișă plouă orizontal și nu se vede picior de om. Amber face dreapta și gonește spre stația de autobuz. Aude o voce care o strigă pe nume. Pe numele vechi. Încremenește.

— Bel! aude din nou.

Jade Walker iese de la The Best Fish and Chips on the South Coast și vine spre ea. A așteptat-o să iasă.

„Fir-ar să fie!"

Amber mărește pasul, se face că nu aude. Jade strigă mai tare:

— Bel! Te rog!

Se întoarce și ploaia o lovește în față. Pentru o clipă, nu mai vede nimic, iar când i se ajustează privirea, Jade stă în fața ei, clipind, cu părul lipit de obrajii rozalii.

Amber trebuie să o oprească. S-o facă să-și țină gura. Femeia asta și-a pierdut mințile, nu mai gândește. Trebuie s-o bage în stare de șoc ca să înțeleagă. Gonește spre ea furioasă și o vede cum se face mică. Foarte bine. Jade e mai scundă decât ea și știe că o poate doborî cu un singur pumn. O apucă de braț și o strânge ca o menghină, înfigându-și ghearele în ea, ca să doară mai tare.

— Pleacă! șuieră. Auzi? Să nu mai aud numele ăla! Nu mă urmări! Cară-te dracu'! Nu avem ce discuta!

— Bel…

Amber scutură din cap ca un câine turbat. Începe să zbiere ca să acopere vântul.

— Nu! Nu cunosc numele ăsta! Nu așa mă cheamă! Taci! Taci! Știi că nu avem voie să ne vedem! Știi asta! Ești nebună? Cară-te!

Azvârle brațul femeii de pe ea, ca pe un os de pui și o împinge, ca să priceapă. Jade se clatină și se uită la ea cu disperare. Bun. Așa-i trebuie.

Încearcă să-și controleze vocea, fiindcă nu-și permite genul ăsta de agitație. Chiar și aici, pe bulevardul ăsta gol, le poate vedea cineva și nu

poate permite asta. Și în fața serviciului, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o fi în mintea ei?

— Nu sunt Bel! repetă. Nu sunt Bel de ani de zile și știi asta. Nici tu nu ești cine erai. Ce-i în capul tău?

— N-am vrut… începe Jade. Dacă aș fi știut, aș fi…

— Și? Acum ce-i în capul tău? Trebuia să fi plecat. Ce crezi că o să se întâmple dacă…? Băga-mi-aș picioarele! Pleacă! Nu mă urmări! Cară-te naibii înapoi de unde ai venit!

Se întoarce pe călcâi și se duce spre stație. Trebuie să vină un autobuz în trei minute și să fie a naibii dacă are de gând să-l piardă.

Până ajunge la adăpostul stației deja tremură de furie, de frică, de șoc. Toate s-au transformat în adrenalină. Are glasul răgușit și trebuie să se așeze pe banca cu graffiti. Din fericire nu-i nimeni aici. Oricum n-o cunoaște nimeni, în afară de doi copii mânați de poftele adolescenței, într-un colț, care ridică ochii o secundă, apoi, indiferenți, revin la mâna lui în jacheta ei.

Amber răsuflă și întinde mâinile, cu palmele în jos, uitându-se cum îi tremură.

„Nu pot", își spune. „E prea mult. Nu pot renunța la viața asta, nu din cauza unei coincidențe stupide. N-o să creadă nimeni că ne-am întâlnit întâmplător. Ar fi imposibil. Futu-i mama mă-sii! Iar trebuie să o iau de la capăt? Ce caută aici de fapt? Ce naiba caută aici?"

Vede autobuzul apropiindu-se, se ridică și iese să-i facă semn. Autobuzul oprește în stație și e aglomerat. Mirosul de păr ud și de Persil dă năvală când se deschid ușile.

Cineva o apucă de braț.

— Nu vreau… spune Jade, nu-s… Uite…

Îi pune ceva în mână. Amber se uită. E un pachet vechi de țigări, cu un număr de telefon scris cu pix negru.

— Vreau doar…

Jade se uită în ochii ei.
Amber se scutură de atingere și urcă în autobuz.

14

Treabă, treabă și iar treabă. Asta face mereu când vrea să-și evite gândurile, găsește ceva de făcut în schimb. De-asta, dintre toate, casa sare în ochi între vecini, fiindcă este o oază de curățenie și ordine, într-o lume în care mașinile de spălat stricate ajung să decoreze grădinile. Geamurile sunt spălate, plasele albe imaculate, pervazurile și lemnăria proaspăt vopsită și coșuri colorate pe care le atârnă de primăvara până iarna. Vic zice că atrage atenția, că a ieși în evidență într-un astfel de loc nu e un lucru bun, dar nu se poate abține. În zilele în care nu poate dormi, muncește. Iese și freacă aleea și treapta de la intrare, trage mobila și aspiră pe dedesubt, se duce de jur-împrejurul casei cu mănușile de cauciuc și cu un sac de gunoi și adună ambalaje de pateu cu cârnat.

Mai sunt câteva pe care le plimbă vântul pe trotuar, în fața porții. Amber stă în ploaie și se luptă cu impulsul de a le strânge și pe astea. Până la urmă cedează, scoate sacul de plastic pe care îl poartă de obicei în geantă și se apucă să le strângă, în timp ce ploaia o biciuiește pe spate și are părul lipit de față.

Se deschide ușa vecinilor și Shaunagh Betts iese cu micuța Tiffany, ancorată bine în căruț.

— O, Amber, spune Shaunagh, iar ne umilești pe toți!

Amber se îndreaptă de spate și zâmbește forțat.

— Ei, trebuie s-o facă cineva, spune ea.

Își dă seama că Shaunagh s-a supărat, luând comentariul ca pe o critică, nicidecum auto-justificare.

— Mă rog, pufnește Shaunagh, îmi pare rău că nu avem toți timp pentru asta.

— Nu, nu…

Amber dă să se scuze, dar mama și copilul au plecat deja. Amber suspină și intră la adăpostul

casei sale.

∵

Ușa din spate e deschisă și Jackie stă ghemuită în grădină. Amber are un moment de panică absurdă când îi zărește silueta. Uitase că are un oaspete în casă. Mary-Kate și Ashley au intrat în casă și s-au așezat una lângă alta pe canapeaua din sufragerie. Când o văd că intră, câinii ridică privirea vinovată la ea.

„Bine că am ajuns acasă înaintea lui Vic”, își zice ea, gonindu-i spre coșul lor. „Și-așa nu prea suportă că are un intrus în casă, dar dacă mai vede și câinii pe canapea…”

Din fericire, Jackie nu e un bun observator și nu-și dă seama de starea încordată a lui Amber, așa că ridică mâna s-o salute.

— Te-ai udat.

— Și tu, spune Amber. Hai în bucătărie, ce naiba…

— Nu, șezi blând, zice Jackie, mai stau să termin asta.

— Haide, o încurajează Amber, Vic nu vine în următoarele câteva ore.

— Da? OK.

Recunoscătoare, intră și rămâne udă leoarcă pe preș, cu țigara în mână. Pe spătarul scaunul e un prosop umed. E clar că a tot intrat și ieșit toată dimineața. Amber îi dă prosopul și ea își șterge părul fără chef. Bucătăria începe să miroasă a tutun și păr nespălat.

— Cum ți-a fost dimineața? întreabă Amber.

Jackie saltă din umeri.

— OK. M-am cam plictisit. M-am uitat la *Trisha* și la *Jeremy Kyle.*

— Mai bine stăteai la geam și făceai economie la curent.

Jackie râde.

— Deci începem munca astă seară?

Amber încuviințează.

— Ce bine! se bucură Jackie. E nasol oricum că nu mă pot duce acasă, dar să mai fiu și falită…

— Mda, îmi imaginez, zice Amber, care a plătit fiecare masă a lui Jackie de când stă la ea, în afară de punga de chips pe care a cumpărat-o ieri și pe care a lăsat-o pe masa din bucătărie, desfăcută și neterminată.

∵

La ora ceaiului, ia cheile lui Jackie și scoate câinii la plimbare până la apartamentul ei, ca să-i ia niște haine de schimb. De două zile poartă treningul în care a sosit, iar acum, că mai e și ud, nu mai poate ignora problema. Oricum îi prinde bine să facă o plimbare. Ai mereu ce vedea și face pe Wordsworth, stradă generoasă cu stimuli externi care-i țin gândurile departe.

Literele stacojii de plastic ce fac blocul lui Jackie să sară în ochi printre structurile cenușii identice care o înconjoară s-au descompletat de mult. 1 3 – 19 – – OLE-IDGE – ESCEN – scrie. O saltea veche, pătată cu aer salin și mii de incidente nocturne, se sprijină de zid lângă tomberoane. Toată lumea știe că și dacă nu plătești uriașa taxă pentru deșeuri, tot vine consiliul și le ia până la urmă. După o așteptare de șase luni, la fiecare jumătate de an, trotuarele orașului sunt pline de paturi fără picioare, canapele fără arcuri și măsuțe arse. Tinerii se adună în jurul lor la fel cum făceau în Long Barrow.

Liftul nu merge, așa că urcă pe jos cele trei etaje până la apartamentul 191. Miroase a rânced, cu toate că Jackie e plecată de-acasă de numai trei zile. Tutun, mâncare stricată și același miros slab de putregai care se simte și în părul ei când e cald, amestecat cu aroma sintetică din sticluța băgată în priză pe hol. La ușă e un sac de plastic desfăcut, cu rufe murdare, care așteaptă să fie dus la spălătorie. Amber leagă sacul la vârf. Ar putea foarte bine să coboare cu el, că tot trece pe lângă spălătorie în drum spre casă. Se duce în sufragerie. O scrumieră

uriașă dă pe dinafară în mijlocul unei măsuțe din MDF. Alături, câteva farfurii, cu urme de ketchup și grăsime, plus un pahar, în care sigur a fost bere, după urmele de spumă uscată pe interior.

În bucătărie sunt câteva tigăi în chiuvetă și o cutie de carton veche de mâncare gata preparată pe blatul galben. Nu e Jackie cine știe ce gospodină, dar nici foarte murdară nu e. În plus, nu poți judeca oamenii după felul în care își întrețin casa în momente de criză. Amber a văzut destule case în viața pe care a dus-o în căminele de nefamiliști, după ce au scăpat de la Blackdown, ca să știe că Jackie are multe trepte de coborât pe scara trufiei. Strivește cartonul și spală repede oalele și farfuriile, pe care le lasă la uscat.

În dormitor nu prea e lumină, doar un bec de patruzeci de wați, prea slab ca să vezi ceva. Amber dă perdelele la o parte. Se uită în stradă și tresare în clipa în care observă silueta în haină de ploaie a lui Martin Bagshawe, care stă vizavi, lângă tufele de forsiția. Probabil că a apărut după ce a intrat ea, că sigur nu l-a văzut la venire. O fi văzut-o când venea și s-a ascuns?

„Nu, nu fi paranoică. Nu știe că tu erai la telefon”.

Privirile li se întâlnesc o clipă și ea se retrage repede.

„Ba da, acum știe”.

Se uită în jur, la lucrurile lui Jackie, cu un sentiment de vină, ca și cum ar fura sau i-ar citi jurnalul. Haine de dormit aruncate în dezordine, un pahar cu apă plin pe jumătate, o revistă, o veioză stil Tiffany, nu prea multă mobilă: doar patul, o noptieră și un dulap în perete. Se uită la hainele de pe umerașe și se miră că Jackie are șase rochii drăguțe, de bumbac, cu bretele subțiri și fuste largi. De obicei o vede doar îmbrăcată de serviciu sau cu veșnica fustă de blugi mini, dar nu credea că mai poartă și altceva. Pune câteva în valiza roșie pe care o scoate de sub pat, două perechi de

blugi din teancul de sub calorifer, două perechi de pantaloni cu elastic și niște tricouri. Îi ia apoi cosmeticele și cremele de pe raftul din baie și vede că periuța de dinți e în cana ei. O ia fără să se întrebe cum s-a spălat Jackie pe dinți de când stă la ea.

„Poate nu s-a spălat deloc”, își spune repede. „Aoleu, sper că nu s-a spălat!”

∵

Tot acolo stă, în burniță. Îi evită privirea cu grijă, trece repede pe lângă el de parcă nu l-a văzut nicio clipă. Îi simte ochii sfredelindu-i spatele, în timp ce se îndreaptă cu pași mari spre spălătorie, cu sacul de plastic în mână și târând valiza în urma ei, cu lesele câinilor prinse peste braț. Martin nu o abordează.

Ora 5 după-amiaza

— Ce facem? Ce facem?

— Taci! Taci! Stai să mă gândesc!

Se holbează la cadavru.

— Nu mai sângerează.

— Știu.

— Asta-i bine, nu? Nu sângerează. Poate…

— Nu, spune Bel. Nu prea cred.

Jade își privește mâinile de parcă le vede pentru prima oară, ca și cum sunt atașate de ea printr-o magie. Se șterge de noroi, sânge și alge pe fustă și își dă seama că n-a făcut bine.

— Futu-i! exclamă.

Corpul arată ca o sperietoare de ciori smulsă din mijlocul câmpului și azvârlită la marginea râului: flasc, murdar, răvășit.

— Chloe? încearcă Bel cu timiditate, cu toate că știe cât de inutil e.

O împunge cu vârful degetului de la picior.

— Futu-i! Am dat de dracu'! se plânge Jade.

Bel saltă brusc capul.

— Taci! Taci odată! Cui îi pasă de tine? Cui? Uită-te la ea!

Jade se uită din nou, apoi se apleacă și ridică un braț moale, pe care-l apucă de încheietură și-l lasă să cadă în noroi, moale ca de cocă.

— Chloe?

Numele răsună ca un ecou în urma lui Bel, ca o incantație care va readuce viața în trup dacă îl pronunță suficient de des. Are o gaură mare în scalp. Nici n-a prea sângerat.

„Nu, nu, nu. Oamenii nu mor așa. Doar n-am făcut mai nimic. Bunicii i-a luat șase luni să moară în camera ei de sus, de unde i-am auzit fiecare pas spre moarte. Cum să moară așa repede?"

— Chloe? spune cu voce tare.

Nu se mai vede urmă de furie pe fața lui Bel, e pământie pe sub bronzul tenului. Jade se uită la cei câțiva pistrui de pe nasul ei și la negul ăla oribil, care arată ca o pată de cerneală. Vrea să miște mâna inertă din nou. Bel o apucă de încheietură.

— Nu face asta.

— Trebuie să vedem, spune Jade. Doar n-o putem lăsa așa.

Chloe zace ca o marionetă de cârpă cu picioarele în apă. Lui Bel îi lasă impresia că se bălăcește. Aude vocea lui Jade de departe, ca prin zgomotul valurilor. Se uită din nou la corpul micuț, cu fața lipită de mal, în locul unde au întors-o cu disperare, în speranța că s-a scurs apa din ea.

— Hai s-o întoarcem! propune ea.

E și mai rău când îi văd fața. Acum le e clar că e moartă. Noroiul i-a pătruns în ochii deschiși, care nu clipesc, ci se uită drept în soare, printr-un film de mâl. Pe față are un mozaic de noroi, pietriș, frunze și petale micuțe, iar în păr i s-a prins lintița, ca o funie împletită cu buruieni.

„Doamne, ce ochi are! Asta n-o să uit niciodată. N-o să uit cât oi trăi cum arată ochii ei acum”, își spune Jade.

15

Buimac de indignare, îi fierbe creierul și se clatină pe picioare. Scrâșnește din dinți de nervi, în timp ce lungește pașii, plecând din Wordsworth spre centru, pe London Road. Nu prea vede pe unde merge din cauza adrenalinei, așa că se împleticește pe trotuar de două ori, de simte cum își atinge mâneca de nailon de vitrinele magazinelor somnolente.

„Amber Gordon. Vita aia nenorocită de Amber Gordon! Cine se crede? Și se mai și face că nu mă cunoaște!”

Acum îi e clar ca bună-ziua. Amber Gordon este motivul pentru care Jackie nu se mai vede cu el. E șefa lui Jackie, asta își aduce aminte. Și e combinată cu Vic Cantrell, neclar în ce fel de relație, fiindcă târfa aia neîndurătoare în niciun caz n-are cum să prostească pe cineva că un bărbat ca Vic o vrea pentru altceva decât ce obține de la ea. Numai dacă te uiți la ea, când stă lângă el – vopsită ieftin, cu o geacă de piele veche de douăzeci de ani, cu rahatul ăla de neg în mijlocul feței – e evident că nu se potrivesc.

Iar Jackie? Acum chiar că pricepe, cel puțin parțial. Jackie e slabă, lacomă, o lașă. Puterea tronului o deține vaca aia de Amber Gordon.

I-a înghețat sângele în vine. Dă din coate ca să treacă printre cei care stau la coadă la DanceAttack, de nici nu aude strigătele de protest în urma lui.

„O urăsc”, își spune. „Nu merită. Habar n-am de ce am crezut că merită”.

Fetele au ieșit masiv la dans în seara asta. Încă o noapte de petrecere în Whitmouth. Blonde, brunete sau roșcate, au părul ba prins în vârful capului, ba întins cu placa, ba umflat, ba cu extensii. Când trece pe lângă ele, îl lovesc în față cu cosițele lor de plastic, își lipesc poșetele de doi lei de buricul

străpuns de strasuri și își strecoară cardurile de credit în sutienele căptușite, ca să nu le piardă. Ca de obicei, el e invizibil. Toate fetele astea caută distracții și totuși niciuna nu-i aruncă măcar o privire.

„Cine e? Cine pizda mă-sii e? Cine pizda mă-sii se crede?”

Acum știe sigur că o disprețuiește. Nu ea e șansa lui de izbăvire. E o scursură mediocră și lacomă.

„Nu știu de ce mi s-a părut că ar fi diferită. Trebuie să mă caut la cap. Trebuie să plătească”, își mai spune el.

Nu prea știe însă la care din ele două se referă.

„Trebuie s-o fac să plătească pentru asta”.

∵

E atât de înverșunat și așa de tare îl dor mușchii de la adrenalină, încât vrea să ajungă acasă, să se închidă între pereții ăia sufocanți și să se fâțâie de colo colo prin dezordinea lucrurilor aruncate pe jos, în vreme ce petrecerea continuă în oraș. Dacă într-o noapte normală se simte destul de izolat, într-o astfel de seară simte că o să-și piardă mințile. E conștient și stânjenit, fiindcă furia i-a declanșat o erecție bleagă, îndoielnică, care i se lovește penibil de șlițul pantalonilor în mers, dar pe care o ascunde cu mâinile băgate în buzunarul frontal de la hanorac de oamenii care îl ignoră oricum: se uită tot atât la el, pe cât se întreabă ce-ar zice mamele lor dacă i-ar vedea în clipa asta. Îi pulsează tâmplele de frustrare, de neacceptare și de furie. Nu se poate duce acasă. O să se sufoce între pereții ăia.

Se caută în buzunar și găsește cincisprezece lire și o mână de mărunțiș. Nu-i ajung banii de club, oricare ar fi acela. Până și la Stardust trebuie să plătești douăsprezece lire intrarea, iar un pahar cu Cola costă trei lire.

„Îmi iau niște chips și mă duc la memorialul războiului. E liniște pe Strada Mare la ora asta. Poate dacă stau destul acolo, se mai domolește

zgomotul până mă întorc acasă. Și dacă mai e și Tanqueray Tina la locul ei, aș putea să obțin ceva de cele zece lire”.

La toneta Death Burger cumpără un babic – care pare să-și bată joc de sfrijitura din pantalonii lui – pe care să-l mănânce cu chips, înșfacă o furculiță din lemn cu doi dinți, furca dracului în miniatură, și o mână de șervețele și se duce repede spre Cornișă.

∵

Așa cum se aștepta, Strada Mare e liniștită și zgomotele mulțimii din spatele lui rămân în urmă rapid, până se dizolvă la un nivel de fundal sonor de film. Centrul orașului e doar pentru pietoni acum și strada nu duce nicăieri anume, așa că nu dă nimeni pe-aici după ce se închid magazinele. Își continuă drumul alene, atent la căldura care emană din cutia de polistiren cu mâncare și dă colțul spre strada Fore, tânjind brusc după gustul de carbohidrați cu sare al cartofilor prăjiți. Se oprește lângă vechea adăpătoare și desface un colț al pungii cu chips. Nu vrea s-o deschidă de tot, că nu-i plac oamenii care mănâncă pe stradă. Vrea s-o desfacă numai cât să ia unul doi.

În fața lui tușește cineva. Tina stă în penumbră la intrarea pe alee, îmbrăcată cu o fustă mini, o geacă de blugi cu strasuri și franjuri, pantofi albi cu toc gros și fără ciorapi. Are o poșetă neagră gigantică, genul de geantă pe care l-ar purta o mamă. De ce ai căra așa ceva, dacă nu ai înăuntru o tonă de șervețele umede și biscuiți mâncați pe jumătate? Dar iată, îi atârnă pe umăr bunicii alcoolice care vrea să facă un troc.

— Bună, drăgălașule! îi zice ea. Nu te-am mai văzut în ultimul timp.

Martin simte cum i se urcă sângele la cap auzind cât de familiar i se adresează. Nu contează că a mai apelat și altă dată la serviciile ei, e ofensat că-l tratează ca pe un client obișnuit. Palmează furculița și se duce la ea.

— Aaa, mi-ai adus chips!

El nu răspunde. Strânge punga mai tare la piept.

— Ai ieșit să te distrezi? continuă femeia.

Martin se uită la ea. Părul roșcat i s-a rărit, se vede chiar și strâns în coada de cal, iar ochii ridați și inflamați de la tiroidă îi ies din cap. Îi adulmecă aburii ginului și de la un metru. Și totuși. Erecția îi pulsează insistent în pantaloni și se teme că nu se liniștește până nu scapă de ea.

Vine spre el, întinde mâna și-i atinge umflătura.

— Ooo! exclamă. Așa se pare. Hai, dă-mi un cartof! Mor de foame.

— Nu-i deschid încă, răspunde el.

— Mă rog! Deci ce vrei, Mart?

„De unde știe cum mă cheamă? Nu i-am zis niciodată. Sunt absolut sigur de asta".

Simte că-l cuprinde din nou furia și că-l roade. O întreagă rețea de vrăjitoare care știu *totul.*

Clatină din cap și dă să plece, dar ea îl strânge mai tare, într-un fel care îl și enervează, dar îl și excită.

— Hai, drăguță, ce sens are să nu profiți? Te ajut eu, repejor.

Fir-ar să fie! Degetele ei cu unghii roșii cojite, lungi și ascuțite ca de luptă sunt înspăimântătoare, dar îl înnebunește gândul că-i vor masa penisul în sus și-n jos, îl vor strânge și trage și-l vor răsuci cu o mână de profesionistă.

— Nu prea am bani, îi răspunde.

Îi dă drumul și face un pas înapoi.

— Cât ai?

— Treișpe lire.

— Treișpe lire??

El încuviințează febril. Știe că până și pentru cineva care a ajuns să se dedea la astfel de chestii, treisprezece lire e un preț jalnic.

— Lasă! îi spune.

Pleacă mai departe, deși pare că penisul lui a prins viață proprie. La memorial sigur nu e nimeni.

Dacă trebuie, se eliberează singur repede și se șterge cu șervețelele.

Face cinci pași pe trotuar și o aude:

— Hei!

Se oprește, se întoarce și vede că și-a pus mâna în șold și geanta mai sus pe umăr, ca cineva care vrea să negocieze.

— Treișpe lire și chips, zice ea, da nu primești nicio limbă.

Martin o urmează pe alee.

Îl duce în adâncurile beznei – mai departe decât consideră el că e necesar ca să se ascundă de potențiali privitori – și se bagă după un tomberon. Zâmbește și pune cartofii pe capac, face un pas în față ca o hienă și pune o mână – în care încă ține furculița – pe peretele din spatele ei.

— Haide! îl îndeamnă ea și trage de nasturi.

Martin nu vrea să o privească, n-are chef să-i vadă mutra sulemenită și părul nevopsit la rădăcină pe capul aplecat spre el. Ridică ochii și se uită la peticul de cer cenușiu printre acoperișuri, în timp ce-i simte mâna în pantaloni, cum îi atinge pielea sensibilă.

„Da…”

Femeia îi scoate membrul în răcoarea nopții, scuipă în palmă și începe să-l manevreze.

„Treișpe lire bine cheltuite. Nu am nevoie de Jackie Jacobs. De ce-oi fi crezut c-o vreau pe ea și…?”

Își aduce aminte. O parcare, Jackie care trage de el la fel cum face femeia asta acum, în timp ce-i scapă o înjurătură abțiguită, de frustrare. Îi moare.

— Ce-i? întreabă femeia. Hai, iubire, că nu stau toată noaptea!

Martin simte că încep să-i ardă obrajii iar. S-a terminat. Nu mai simte nimic acolo. Femeia apucă de organul leșinat ca de ugerul vacii, trage mai tare, îi plesnește capul și renunță. Izbucnește în râs.

— Poate ai mai mult noroc data viitoare. N-am mai câștigat treișpe lire așa repede până acum.

El se înfurie.

— Ce?

— Doar nu stau toată noaptea aici, îi răspunde femeia.

— Doar nu crezi că te plătesc pentru asta?

S-a încins de furie și dorință dusă. E umilit. Se întoarce și-și bagă apendicele insignifiant în pantalonii umezi.

— Da normal! Ridică vocea. Am făcut ce-ai vrut. Nu-i vina mea că nu ți-o poți ține sculată.

— Evident că n-am putut, mormăie el.

Nu-și mai simte degetele în timp ce încearcă să se încheie la nasturi și furculița din mână îi zădărnicește eforturile. Iar s-a înfuriat. E dezamăgit. Avusese nevoie să ejaculeze repede și pervers și acum e livid de frustrare.

— Te-am văzut la față, da?

Se întoarce și pornește spre strada Fore.

— Hei! strigă ea din nou.

— Du-te-n mă-ta! îi zice el peste umăr. Ți-am dat cartofii, da?

După o clipă de liniște, femeia zbiară din nou furioasă:

— Bă!

În spatele lui se aud niște pași grăbiți și nesiguri. Martin se răsucește s-o înfrunte și ridică pumnul cu furculița minusculă de lemn în fața ei. Ea se oprește brusc, se uită speriată la el, apoi observă arma cu care o amenință și izbucnește în râs.

— Aoleu, vai de curu' tău…

I se scoală din nou și simte adrenalina gonindu-i în sânge.

— Să nu râzi de mine! o avertizează. Te ia mama dracului dacă mai râzi de mine…

— Că ce-o să faci…?

Face ochii mari, amuzată și arată spre pumnul lui.

— O să mă înjunghii cu furculița asta?

Martin se uită la mâna ridicată asupra ei și vede arma de lemn. Se gândește puțin, ca și cum ideea îi vine de departe, neclar.

Da, ce pizda mă-sii…

Brusc, i-o înfige în gât. Face un pas înapoi, șocat de propria putere și se încordează în anticiparea luptei, fiindcă își imaginează că asta urmează.

Femeia își dă cu mâna peste gât de parcă tocmai a înțepat-o o viespe și simte bucățica de lemn care-i iese din carne. Se uită șocată, apoi înfuriată și, în cele din urmă, turbată.

— Căcăciosule! Băi, căcat nenorocit ce ești!

Pipăie în jurul obiectului, îl prinde între degetul mare și arătător și îl smulge. Îl vântură spre el, în timp ce își arată colții îngălbeniți.

— Căcatule! zbiară din nou.

Apoi vede sângele care-i țâșnește pe asfalt, stropește peretele și înțelege ce se întâmplă.

— Să-mi fut una…

Își acoperă rana cu mâna. E o amărâtă de rană, două punctulețe, dar pielea e smulsă și carotida ruptă, îi alunecă mâna în sângele negru, care îi țâșnește repede printre degete, i se prelinge pe gât și îi îmbibă geaca pe umăr.

— Ce-ai făcut?

Martin stă și se uită. Nu se aștepta la asta, dar acum că se întâmplă, simte un fior de plăcere surprinzătoare, un sentiment de putere cum n-a mai simțit niciodată.

„Uită-te la ea! Uite târfa proastă, plină toată de sânge! Eu am făcut asta! Eu i-am făcut asta!”

— Aoleu, ajută-mă! strigă ea și ridică cealaltă mână.

Se uită rugător la el, dar înțelege că nu va primi ajutor.

— Doamne, o, Doamne!

Face un pas spre el, iar el o privește cum începe să se clatine.

„Doar nu sângerează de moarte”, își spune el. „De la panică face așa. E speriată. Da, da. Vita asta nenorocită e speriată. Eu am făcut asta. Eu! Eu am speriat-o cu ce am făcut”.

— Trebuie să chemi salvarea, îl roagă. Sunt rănită rău.

Nu simte nimic în afară de erecția magnifică și triumfătoare. Ridică din umeri, indiferent.

— N-am telefon, zice el, în timp ce se îndepărtează.

16

Nu s-a dezbărat niciodată de obiceiul de a spera. De când se știe, Amber se trezește cu același gând: azi va fi bine. A învățat să facă asta când locuia în casa tatălui ei vitreg, iar la Blackdown s-a ținut cu dinții de el. Chestia asta i-a marcat viața cu repere de fericire – câinii, Vic, casa și retușurile pe care i le tot face, petrecerile aniversare, micile gesturi de prietenie – și refuză să se agațe de orice e negativ.

Stă pe spate, cu brațele întinse pe patul gol și se uită la lumina zilei, care pătrunde printre perdele și se întinde pe tavanul dormitorului. Încep să se întoarcă acasă cei care muncesc ziua. Se aud motoarele mașinilor și portierele, saluturile în strada mare. Patul e încins, camera înăbușitoare. Azvârle cearșaful de pe ea și se răcorește, nemișcată. Evident, cât a dormit ea, a ieșit soarele.

„Iar am mai pierdut o zi de vară, dar mulțumesc, mulțumesc că am parte de vară! O să fie bine, simt eu asta. Îmi fac prea multe griji, asta e problema. N-are ce să se întâmple, am ajuns prea departe".

Amber se ridică, face un duș și își spală părul care miroase a munca de noaptea trecută. Apa călduță o trezește puțin. Aude niște sunete la parter. Vic nu a plecat încă, o fi ziua lui liberă, dar cum nu aude voci, presupune că Jackie a ieșit deja.

Își șterge părul cu un prosop și se uită la ceasul de pe noptieră. Cinci după-amiaza. Mai are câteva ore până pleacă la serviciu. De data asta nu-i nicio problemă dacă își pune niște haine de casă. Caută în dulap și scoate o rochie cu un imprimeu vesel cu păsări și cu frunze tropicale. Și-o trage peste cap și se bucură de senzația de a purta ceva drăguț, apoi coboară la partenerul ei.

El stă la masa din bucătărie. Toate geamurile și ușa din spate sunt deschise larg. În fața lui se află geanta ei, deschisă. Ține ceva în mână. Îl salută bucuroasă. El abia ridică ochii la ea, fără să zică

nimic. Lui Amber îi piere zâmbetul. Ziua se înnorează.

— Ce-i? întreabă ea.

El deschide mâna și îi arată.

— Cu ce m-ai mai mințit? o întreabă el cu răceală, reptilian.

Ea se albește. S-a întors Celălalt Vic.

Ține în mână pachetul de țigări pe care i l-a dat Jade cu forța, ieri. L-a băgat în geantă și a uitat de el. Se uită la pachet asemenea unui iepure prins în lumina farurilor.

— Nu, Vic… nu-s ale mele! se bâlbâie ea.

El ridică din sprâncene, apoi își coboară privirea.

— Mincinoaso! o acuză. Ce ți-am zis să nu mă minți? Ți-am zis, Amber! Întotdeauna o să te prind!

— Vic…

Urăște minciuna cu toată ființa lui și mereu susține că asta e cea mai mare trădare dintre toate.

— Vic, nu te mint!

— Atunci? Crezi că-s prost? Nu mă subestima, Amber!

— Nu…

— Casa asta pute a fum de țigară. Crezi că nu-mi dau seama?

— Din cauza lui Jackie. Haide, că știi că fumează ca un turc! Îmi pare rău. Ploua și am lăsat-o să fumeze în bucătărie.

— Da, cum să nu…

— Nu, protestează ea, cu toate că știe că o face degeaba.

Odată pornit, nu se mai oprește. O să-i răstălmăcească vorbele până când orice spune va suna a minciună. O face cam o dată pe lună și o lasă mască, tremurând. Și totuși, de câte ori o face, ei tot îi vine să se împotrivească, să încerce să-l asigure că se înșală, tot speră că într-o zi va obține un alt rezultat, așa cum făcea în copilărie. E un soi de dans ritualic pe care trebuie să-l repete odată cu

lăsarea serii. Pe urmă el își cere scuze, implora iertare, dar urmează niște zile distante, otrăvitoarele priviri acuzatoare, în timp ce o trage la răspundere, fără să-i adreseze un cuvânt.

— Nu, ai înțeles greșit. Jur, Vic!

— Dacă mi-ai spune adevărul, ar fi altceva, spune el, ignorând-o. Tocmai asta nu pot să înțeleg. De ce trebuie să mă minți, când știi ce înseamnă asta pentru mine?

E conștientă că el însuși minte de rupe.

„Haide, că nu crezi ce spui! Dacă aș veni la tine și ți-aș zice «Hei, Vic, am hotărât să nu-ți mai fac hatârul ăsta și să mă apuc iar de fumat», nu e ca și cum ai spune «A, bine, iubito, nu-i nimic atât timp cât mi-ai zis». Știi foarte bine că m-am lăsat doar pentru că așa ai vrut tu. Din cauza mutrelor tale și a remarcilor tăioase că miros urât și pentru că nu mai voiai să mă săruți, de-asta am cedat. Și cel mai tâmpit lucru e că știu, în sinea mea, că de fapt nici nu-ți pasă. Că motivul pentru care te deranja fumatul nu avea legătură cu toate astea, ci cu controlul. Nu vrei decât să te impui și să vezi cum câștigi”.

— Nu mint! repetă.

Îi înșfacă pachetul din mână și îl întoarce, ca să-i arate numărul de telefon al lui Jade.

— Uite! De-asta îl am. Vezi?

Își dă imediat seama de greșeala pe care tocmai a făcut-o. Se întreabă dacă o să învețe vreodată din greșeli. A prins-o la mijloc și poate trece direct la acuzații.

El îi smulge pachetul.

— Ce-i asta?

— Un număr de telefon, îi explică șovăitor, dorindu-și să-și poată retrage cuvintele. Știi că oamenii lasă numere de telefon pe pachete de țigări.

— Oamenii?

Începe să rânjească disprețuitor în colțul gurii.

— Care oameni, Amber? Nu mi-ai zis nimic de niciun „om”.

„Of, Doamne, acum chiar trebuie să mint!”

Știe că pare la fel de vinovată pe cât o face el să se simtă, în timp ce își caută cuvintele. Vic tot întoarce pachetul în mâini, în timp ce o ascultă.

— … o gagică pe care o știam mai demult.

Se bâlbâie în timp ce el o privește atent ca să-i poată interpreta expresia.

— … adică… demult de tot.

— Gagică… repetă el.

„Nu. Nu-l lăsa să facă asta. Știi că de câte ori face asta, interpretează orice scuză, orice explicație și oricum ajunge la concluzia că prea te împotrivești”.

— Da, o gagică, insistă ea, încercând să pară mai fermă, în timp ce se aude apărându-se. O tipă din Liverpool. Stătea la două case de mine.

El tace.

— A venit la Funnland, continuă, și ne-am întâlnit întâmplător. Vic…

El clatină din cap lent, ca să-i arate că nu o crede.

— Sigur că da…

— Ce??

— Bine. Deci te întâlnești întâmplător cu o gagică și nu-mi zici nimic?

— Aoleu, doar tu nu-mi spui fiecare lucru pe care-l faci, nu?

— Ți-aș zice dacă s-ar întâmpla așa ceva.

— Îmi pare rău, minte ea. Am uitat. Nu-i mare lucru, cum faci tu să pară.

Evident că n-a uitat. Nu șocul de a fi dat peste Jade, nici neplăcerea de a încerca să scape de ea, ci de bucata de carton din fundul genții pline a uitat. Da. Poate că uitatul are ceva freudian și e un mod inconștient de a evita să se gândească la întâlnire, dar e clar că uitase până când a văzut pachetul în mâna lui Vic.

— Bine, zice el. Și cum o cheamă atunci? Pe gagica asta?

Amber intră în panică. Nu-i poate da numele ei real. Probabil că, în ultimii douăzeci și cinci de ani, în afară de Jade însăși, l-a pronunțat cu voce tare mai puțin decât oricine din generația ei. În sinea ei se zbate să găsească o alternativă, dar parcă toate numele de femei pe care le-a auzit vreodată au dispărut din mintea ei.

— Jade, răspunde.

Gura lui, prinsă într-un zâmbet inert, tresare. O reacție puternică reprimată, ca ea să n-o poată interpreta. Amber observă că numele îi sună cunoscut, dar nu poate să-și dea seama de ce.

— Mda, cam greu, Amber! Ți-a luat cam mult să inventezi numele ăsta.

— Nu, se împotrivește din nou. Jade. Nu-mi aminteam numele de familie. Locuia mai încolo, știi…? Nici măcar nu-mi dau seama dacă i-am știut vreodată numele de familie. Îți jur, Vic, spun adevărul!

— Mă rog! spune el, în timp ce ia telefonul în mână. Numai așa putem afla.

Formează numărul. În bucătărie s-a lăsat liniștea. Vic îi zâmbește cu răceală, în timp ce telefonul sună la celălalt capăt. Apasă pe difuzor și așteaptă, privind-o ca o panteră la pândă.

„Ce naiba caut aici? Oare îmi place omul ăsta, de fapt? Uneori am impresia că nici nu-l cunosc”.

La celălalt capăt răspunde un bărbat.

— Alo?

Vic tresare, gest subtil, dat extrem de semnificativ.

— Cine e? întreabă.

— Jim, spune celălalt.

— Jim! repetă Vic și ridică cinic din sprânceană la ea.

— Cu cine vorbesc? întreabă Jim.

— Vic. Scuze, Jim, o căutam pe Jade!

Bărbatul de la celălalt capăt al telefonului e calm, relaxat, neimpresionat.

„Nici tipul ei nu știe”, își spune Amber. „Viața ei e o minciună la fel de mare ca a mea”.

— Îmi pare rău, amice, cred că ai alt număr! Nu-i nicio Jade aici.

— A! face Vic. Bine, mersi, *Jim*!

Pronunță apăsat silaba, cu înțeles.

— Nu-i nimic, spune Jim și închide.

Vic închide telefonul și îl pune pe masă.

— Jim, repetă el.

*

Mai stă zece minute și urcă după el. S-a încuiat în baie. Aude apa curgând. Bate în ușă și ascultă. Nu răspunde.

— Vic? strigă timid.

Aude apa dată mai tare.

În dormitor vede o cămașă pe pat. Una dintre cămășile lui de ieșit în oraș. I se strânge inima. Mereu face asta când se supără. Pleacă fără un cuvânt și, de multe ori, nu se întoarce toată noaptea. De zile întregi își amplifică starea asta. Prezența lui Jackie, cu prosoapele ei aruncate, cănile de ceai nespălate și scrumiera plină în grădină l-au tot iritat. Regretă că a invitat-o să stea la ei. Nu ajută deloc faptul că Jackie, mereu prezentă cât a stat la ei, s-a dovedit a fi unul dintre oamenii ăia cărora nu le pasă decât de sine, care nu se uită deloc în jur. Vorbește nonstop, spune imediat ce-i trece prin cap fără să treacă prin filtrul gândirii, enumeră sursa și costul fiecărui lucru cumpărat, numără cu voce tare calorii – pe ale ei și pe ale altora – și repetă fiecare detaliu în parte al fiecărui răhățel care i se întâmplă în viață.

„A găsit o scuză și profită de asta. Serios, se răzbună pe mine fiindcă am adus un musafir pe capul lui fără să-l consult și pentru că nu am tupeu să-i cer să plece. Dar ca să rezolvăm problema asta, ar trebui să și vorbim, iar Vic face orice ca să

evite asta. Preferă întotdeauna să argumenteze prin absență”.

Aude ușa de la baie deschizându-se, se întoarce și îl vede ieșind fără cămașă, cu mușchii pocnind pe el deasupra blugilor. S-a ras și s-a dat cu gel. Se șterge pe ceafă cu prosopul. Cu un prosop curat, observă ea. L-a scos special din dulap. Trece pe lângă ea și intră în dormitor. Aruncă prosopul explicit într-un colț.

— Vic…

O ignoră. Se duce la pat și își ia cămașa.

— Ieși în oraș?

El își desface bufonii sidefați pe rând, refuzând să se uite la ea.

„EU am călcat nenorocita aia de cămașă”.

— Da.

— Vic…

Nu știe ce să zică. Vrea să-l convingă să se răzgândească, dar știe că n-are sens. El stă cu spatele la ea, se îmbracă și se încheie la nasturi. După cum își ține umerii încordați e clar că e nervos și-i mai și place asta.

„Ce-i mai rău?” se întreabă. „Un tip ca Vic, care-și exprimă furia în tăcere și izolare sau unul care, asemenea bărbaților de pe-aici, o fac vocal, uneori fizic”. Se mai întreabă câteodată, în timp ce se învârte în jurul lui pe vârfuri, ca să nu-l deranjeze, cu nervii la pământ, neștiind unde se duce când pleacă de-acasă, dacă nu cumva ar prinde bine o mică criză de furie, scurtă și la obiect.

— Te rog, hai să vorbim!

Se întoarce cu profilul spre ea, cu colțurile gurii coborâte.

— N-avem ce discuta, îi spune. Nu vreau să mai aud minciuni. Nu te mai ascult.

— Dar nu mint! protestează pentru a mia oară. Vic! De ce nu mă crezi?

El se răsucește și atacă precum cobra. Ea se face mică și încearcă să scape, dar o apucă de braț ca o

menghină și își împinge fața într-a ei. A mijit ochii care-i lucesc ca diamantele. Îi simte aroma de mentă din gură, de la pasta de dinți.

„Și-a pus în cap să agațe în seara asta. Să se răzbune pe mine. Crede că nu știu? Sau din contră? O face ca să vadă cât mai rezist înainte să cedez?”

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești! șuieră la ea. Te știu eu pe tine, Amber! Mincinoaso! Mincinoasă nenorocită și jegoasă! Toată viața m-ai mințit, nu? Te știu eu pe tine! Ești ca toate și vă știu eu pe voi! Credeam că ești altfel, dar nu, nu-i așa? Ești o târfă nenorocită, ca celelalte – îi dă drumul la braț și se îndepărtează –, ca toate celelalte. O târfă mincinoasă! continuă, în timp ce se încheie la nasturi și cuvintele îi ies cu calm și firesc.

O împinge spre coridor. Ea se sprijină, șocată, de balustradă. Vic trece pe lângă ea hotărât, cu fața împietrită. Câteva clipe mai târziu aude ușa trântindu-se.

Ora 11.30 dimineața

— Ai vreo cicatrice? întreabă Jade.

Caruselul încetinește și nu știe dacă să se obosească să sară din el și să-l mai împingă puțin. E ciudat cât de plictisitor devine un carusel. În leagăne nu se plictisește niciodată.

— Cicatrice? Da.

— Și eu, spune Jade.

Își ridică bluza și îi arată o linie imprecisă de puncte care-i traversa toracele.

— Sârmă ghimpată, îi explică lui Bel. De când aveam trei ani.

— Tare! Cum? întreabă Bel.

— Am căzut.

— Ai avut copci?

Jade scutură din cap.

— Tata a zis că a fost vina mea c-am fost proastă.

— Îhâm! murmură Bel, ca și cum înțelege logica.

— N-o să mă-nvăț niciodată minte dacă nu mă gândesc la consecințe, spune Jade. Haide! Arată-mi!

Bel se gândește și își suflecă mâneca, scoțând la vedere cicatricea de pe interiorul brațului superior.

— De la operație, mi-am rupt mâna. Am un șurub metalic înăuntru. Se declanșează detectoarele de bombe dacă mă duc la aeroport. Mi-a ieșit osul și toate alea prin piele.

— Mișto! Și cum ai reușit? se minunează Jade.

Caruselul se oprește de tot. Bel se gândește cum să spună povestea.

— Am căzut pe scări, când aveam patru ani, spune cu calm, fără să adauge detalii.

Sunt lucruri pe care nu le spui oricui, a învățat asta demult. Jade își scoate o sanda ca să-i arate o

tăietură între degetul mare și cel de lângă el, care pătrunde un centimetru în laba piciorului cu o cicatrice roșie pe margini.

— Pfuai de mine, cum ai făcut asta? exclamă Bel, impresionată.

Jade țâțâie.

— Eu și Shane ne jucam cu cuțitul lui Darren, ca să vedem care-i mai șmecher și nu m-am dat la o parte. Tata zice că nu-s normală.

— Păi și te-ai dus la spital?

— Pe bune? Ar chema imediat SS dacă ar vedea un membru al familiei Walker cu o rană de cuțit.

— Ce-i SS? întreabă Bel.

— Serviciile sociale. Sunt unii care vin și iau copiii de la părinți, îi explică Jade. Nu îngăduie oameni ca noi. Numele meu e în registrul „cu risc", adaugă cu mândrie. Din cauza lui Shane. Că a căzut de pe acoperișul garajului când nu era mama atentă și de-aia e cum e.

— Pe bune?

Bel e încântată.

— O prostie, se putea întâmpla oricui. Mai ai și altele? întreabă Jade.

— Nu am unghie la un deget, spune Bel și își aruncă pantoful din picior.

Jade se uită atent și admirativ la degetul mare.

— Uau…

Bel pare mândră. Era prea mică atunci când a pierdut-o și nu-și aduce aminte cum s-a întâmplat, iar lipsa ei o agită când se află în mulțime, de teamă că o pot călca oamenii din greșeală, însă faptul că impresionează un Walker e mare lucru. Se întreabă dacă să-i arate cicatricea de pe scalp, dar decide că nu vrea. Știe și ea deja că nu e bine să dai prea multe informații și-apoi nici pentru asta nu s-a dus la spital.

— Vrei să ne dăm în leagăne?

— Normal.

Sar amândouă din carusel și traversează peticul de iarbă.

— Sunt cam de rahat leagănele acum, spune Jade. S-au apucat și au pus limitatoare ca să nu ajungi prea sus. Steph zice că înainte te puteai da peste cap.

— Cine-i Steph?

Jade își dă ochii peste cap de parcă e cea mai stupidă întrebare din lume.

— Sora mea. Locuiește în Carterton acum.

— Unde-i Carterton?

Jade dă din cap din nou. Fata asta pune întrebări tâmpite.

— Departe, zice, dar are un Ford Cortina. Numai că prietenul ei n-o lasă să conducă fără el, așa că trebuie să aștepte până să vină aici. Zice că leagănele erau pe inele și dacă îți făceai vânt ca lumea, puteai să te tot dai peste cap.

— Uau, cred că era mișto, minte Bel.

— Da, și se întreceau ca să vadă care putea sări mai departe după ce-și dădeau drumul din leagăn în vârf. Zicea că ajungea până la groapa cu nisip. Numai că Debbie Francis a căzut pe balansoar și și-a spart dinții în el și pe urmă a venit primăria și a făcut în așa fel încât să nu mai poți urca mai sus de jumate.

Se oprește în timp ce își alege leagănul și se urcă pe cel galben.

— Debbie Francis a stricat distracția pentru toată lumea, declară ea.

Bel alege leagănul roșu și se așază. Își face vânt și începe să se înalțe în aer.

— Și câți frați și surori ai? întreabă.

— Șase, anunță Jade dându-și importanță. Shane, Eddie, Tamara, Steph, Darren și Gary.

— Sunteți catolici?

— Nu, spune Jade cu suspiciune, ca și cum întrebarea era menită s-o prindă în plasă. Suntem creștini. N-ai cum să zici că nu suntem, că mergem la biserică de fiecare Crăciun.

— Nu, nu, zice Bel. N-am vrut să zic asta… ziceam că… lasă.

— Eu sunt cea mai mică, spune Jade cu mândrie. Mama zice că nu-s preferata ei.

Bel își face vânt mai tare. De sus, vede peste gardul viu și observă un grup de adolescenți care se îndreaptă spre ei, pe alee. După ei se ține un pici, la care tot țipă că nu ține pasul cu ei.

— Ei bine, eu sunt copil din flori, declară ea.

Jade se încruntă cu reproș.

— Cine zice asta?

Bel ridică din umeri.

— Toată lumea. Așa e.

— N-ar trebui să lași lumea să zică chestii d-astea despre tine, spune Jade. Tata zice că dacă vrea cineva să se poarte urât cu tine, să faci și tu la fel, ca să vadă și el cum e.

— Nu, spune Bel. Chiar sunt din flori, pe bune. Mama m-a făcut când era nemăritată.

Jade e scandalizată.

— Cred că glumești! Știi ce înseamnă asta? Tocmai ai făcut-o târfă pe maică-ta.

— Ba nu, zice Bel.

— O, ba da. Aoleu! Asta ai zis.

— Avea nouășpe ani și a făcut o greșeală.

Bel repetă ca un papagal ce a auzit toată viața.

— Și sora aia a ta? Tot din flori?

— Soră vitregă, o corectează Bel. Nu. Ea e o fiică adevărată.

— Și tatăl tău nu e tatăl tău?

— Normal că nu. Tatăl meu așa-zis adevărat ține un bar în Thailanda. Am două surori din flori, dar cu asta se pare că n-are nimeni nicio problemă.

— Le-ai cunoscut?

— Nu fi proastă! Nici pe el nu l-am cunoscut. Lucinda le zice Nong și Pong.

— Cine e Lucinda?

— Mama.

— Uau, spune Jade, mama m-ar pocni de nu m-aș vedea dacă i-aș zice Lorraine!

— Lucinda m-ar omorî dacă i-aș zice mami, spune Bel. Zice că oricum o fac să se simtă bătrână.

Adolescenții ajung la poartă. Sunt șapte cu totul, și băieți, și fete, toți îmbrăcați în uniformă, cu părul lung și machiați cu dermatograf, dați cu roșu în obraji, cu bentițe pe frunte și creion corector care le acoperă craterele de pe ten. Băieții poartă cămăși fără guler, băgate în blugii atât de strâmți, încât probabil că le amenință viitorul fertilității, iar fetele și-au pus pe ele tot dulapul, strat peste strat, ca Madonna. „Le pun invers, de fapt, cu sutienul peste maioul care e pus peste tricou", își spune Bel.

— Băga-mi-aș picioarele, e Darren! exclamă Jade.

Bel ridică privirea curioasă. Până și ea a auzit de Darren Walker. Are șaisprezece ani și este celebru în sat. Și nu în sensul bun. De când a fost exmatriculat de la Chippin Norton Comprehensive la cincisprezece ani, cu șase luni înainte să poată părăsi legal școala de capul lui, se plimbă între bancă, monumentul războiului și terenul de joacă, cu mici pauze – după cum umblă vorba – pentru a da câte o spargere în casele de pe drum, ca să facă rost de bani de țigări și băutură. Așa cum se zice în sat, e echivalentul unui gangster și, prin nu se știe ce mister, câștigător la loteria genetică, fiind binecuvântat cu aspectul bărbatului puternic, dar tăcut, care face fetele să se bată pentru el în toaleta școlii din sat. În ciuda reputației pe care o are familia lui când vine vorba de mirosuri și păduchi, Darren s-a încurcat cu jumătate dintre colegele lui de an și cu jumătate din anul mai mare.

Bel îi studiază structura osoasă, similară cu cea a lui Adam Ant[19]*, o claie de păr castaniu, trupul lung, slab și musculos și se întreabă cum de este zeitatea asta înrudită cu fata cu mutră de mops de lângă ea. Nefiind printre norocoșii care devin*

populari, Bel își face deja calculele că Jade ar putea deveni Cea Mai Bună Prietenă a ei. Dar chiar și așa, trebuie să recunoască faptul că fata pare modelată din slănină. Darren o ține lejer, pe după umeri, pe Debbie Francis, fata care a intrat cu capul în balansoar, și Bel devine geloasă. Apoi, băiatul rânjește și fantezia ei temporară se dizolvă.

— Marș! exclamă el.

Jade se prinde de lanțul leagănului și se uită urât la el.

— Du-te-n mă-ta, Darren!

— Ooo! fac acoliții lui.

— Am venit s-o dăm pe Chloe în leagăn, spune Debbie.

Jade ridică din umeri.

— Sunt destule leagăne.

— Da, dar noi pe ăla îl vrem, insistă Darren posesiv.

Și abia atunci pare că o vede pe Bel. Își întoarce privirea mieroasă spre ea și o măsoară din cap până-n picioare. Fata se înroșește de furie și își fixează ochii de turla bisericii din depărtare.

— Cine-i prietena ta?

— N-ai tu treabă, Darren Walker! strigă Jade.

— Las' c-o știu eu…

Un băiat cu cercei de pirat ca George Michael înaintează și se uită lung la ea, cu brațele încrucișate. Bel îl recunoaște pe Tony Dullond, fiul proprietarului garajului, care și-a lăsat barba să-i crească, rară și moale. Tatăl ei vitreg se ceartă de doi ani prin tribunale cu tatăl lui din cauza unei cereri de planificare. Acum trebuie să se ducă în Chippy după benzină.

— E Annabel Scaramanga.

— Ba nu, protestează ea. Nu mă cheamă Scaramanga, ci Oldacre. Annabel Oldacre.

— Uuu! fac băieții din nou.

Soarele dispare după un nor. Fetița a rămas în urmă și se uită mirată la Bel, de parcă vorbește

limbi străine.

— Ete na! exclamă Debbie. Ia zi „s-în”.

— S-în, repetă Bel cu suspiciune.

— Zi „gâm”! strigă Tony.

Leagănul încetinește sub ea. Nu poate să-și facă vânt în timp ce încearcă să se prindă ce se întâmplă.

— „Gâm”, repetă ea.

— Zi „fată”! mai strigă cineva.

Cuvântul iese imediat, dar simte că i se strepezesc dinții.

— Acum zi-le deodată, spune Darren, în timp ce se apropie.

— Nu, protestează Bel.

— Foarte bine. Jos din leagăn.

— Nu, intervine Jade. Du-te dracului, Darren!

El țâșnește, apucă leagănul lui Jade și îl oprește brusc, violent. Jade nu se mai poate ține de lanțuri și cade pe spate, cu picioarele în aer, în țărână. Rămâne blocată și se chinuie să tragă aer în piept.

— Doar ți-am zis, spune Darren.

— Du-te dracului, Darren! înjură din nou.

Se îneacă și inima stă să-i sară din piept.

— În locul tău m-aș ridica, dacă nu vrei să te lovești la cap cum te-ai lovit la fund. Hai, Chloe!

Se întoarce spre fetița de cinci ani, căreia i se vede mutrița prin gluga hanoracului roz de nailon pe care a strâns-o bine la gât, cu toate că e foarte cald afară. E îmbujorată de căldură și în spatele lui Debbie uitându-se fix și curios la Jade.

— Hai! ordonă Debbie.

— Nu vreau, spune Chloe.

— Las-o, insistă Darren, ea face cum îi zic eu.

O împunge pe Jade cu piciorul.

— Haide! Nu vezi c-o sperii?

Jade se ridică în fund și se uită fulgerător la copil, în timp ce își masează brațul pe care și l-a lovit într-o piatră. Chloe înțelege semnificația privirii și se ascunde și mai mult în spatele surorii ei.

— Nu te mai da mare, Darren! spune Jade. Nu impresionezi pe nimeni.

— Haide, Jade! spune Bel. Hai să plecăm!

— Uuu! răspund copiii mai mari în cor la vocea ei.

Ea îi ignoră cu un dispreț imperial. Jade fierbe de furie și umilință, dar nu e proasta satului.

— Hai, Chloe! insistă Darren din nou.

Fetița vine șovăitor spre el, mânată din spate de sora ei. Debbie poartă un maiou strâmt, cu dungi, un sarafan pe deasupra, iar pe brațe și-a tras crăcii unei perechi de colanți tăiați. Pe umeri îi atârnă stângaci o geacă de piele cu ținte. Și-a strâns părul în coadă de cal și și-a lipit gene false de cele blonde și boante ale ei, iar acum le flutură la Darren. De urechi îi atârnă niște cercei cu crucifix.

— Nu fi egoistă, îi spune pios lui Jade. E mai mică decât tine.

O ridică pe Chloe în brațe și o așază pe leagănul încălzit de Jade, pe care începe să-l împingă.

— Mi-e foame, spune Chloe.

— Aoleu, m-ai înnebunit! Te-am adus la leagăne, da? se răstește Debbie.

17

— Îmi pare rău, amice, cred că ai alt număr! Nu-i nicio Jade aici, spune Jim.

Lui Kirsty îi alunecă mâinile pe volan și mașina apucă să vireze un pic spre stânga, înainte să preia controlul.

— Mami! protestează Sophie în spate.

A vărsat sucul de portocale peste echipamentul de tenis.

— Nu-i nimic.

Jim încheie convorbirea și închide.

— Scuze, scuze, nu știu ce s-a întâmplat, am derapat.

— Sunt udă toată, se plânge Sophie.

— N-are nimic, spune Jim. Până luni se usucă.

„Calm. Trebuie să-mi păstrez calmul”.

— Cine era? întreabă Kirsty.

Se apropie de un giratoriu și bagă într-a treia.

— Greșeală, spune Jim. Voia să vorbească cu Jade.

— A…

— Ce-avem la gustare? întreabă Sophie.

— Nu știu, răspunde ea vag. Crochete de pește?

„Jade. Un tip care voia să vorbească cu Jade. Nu era ea, nu era Bel, ci un bărbat. Doamne! E cineva pe urmele mele? O fi fost o coincidență? Fir-ar să fie! M-au prins ăștia de la *Mail on Sunday* până la urmă?”

— Crochete de pește? Dar e sâmbătă! protestează Sophie.

— Și ce?

— Alții comandă mâncare sâmbăta! Chinezească, de exemplu.

— Da, spune Jim, alții nu primesc lecții de tenis și de pian. Ai de ales, Sophie! Nu suntem bogați. Oamenii în situația noastră nu primesc și una, și alta.

Sophie mârâie.

— Mâine fac friptură, o încurajează Kirsty. Pui și toate alea. Nu mai da cu piciorul în scaun, Sophie!

— Dar sunt vegetariană! țipă ea.

— Pe bune?

Jim se întoarce la ea.

— De când?

— Niciodată nu mă ascultați!

— Ba sigur că da, Sophie! o tachinează el. Fiecare cuvințel în parte. Nu mă mir că nu vrei crochete de pește. Ce părere ai, draga mea?

Se întoarce spre Kirsty.

— Să-i facem o salată?

— Normal, răspunde Kirsty. Avem o grămadă de salată verde în grădină, numai bună de mâncat. Îmi pare rău, Sophie, dacă știam, îți culegeam zilnic!

Sophie mormăie.

— Nu-s genul ăla de vegetarian. Nu d-ăla care mănâncă salată.

Jim se uita la Kirsty.

— A, tu ești de-aia care mănâncă ciocolată.

Sophie se uită urât pe geam.

— Nu-mi plac crochetele de pește.

„Dacă ajungem acasă și sunt fotografi la ușă? Ce mă fac? O să-i termine, nu doar revelația, ci minciuna în sine. El o să afle că-n toți anii ăștia a trăit cu o străină. O să creadă că dacă i-am tras o minciună atât de mare, probabil că mint în orice privință. O să se întrebe dacă l-am iubit vreodată”.

— Nicio problemă, draga mea! răspunde Kirsty. Ce zici de un sandviș cu salată verde?

— Asta nu-i cină! protestează copila.

— O să mănânci o grămadă de salată dacă vrei să fii vegetariană, ai face bine să te obișnuiești cu asta.

— Și fasole, adaugă Jim. Nu uita de fasole.

Luke stă în fața clubului de rugby când ajung ei, cu ghetele agățate de șireturi după gât.

— Ce mi-ar plăcea să nu mai facă asta, zice Jim. Schimbă șireturile săptămânal.

Întinde mâna și claxonează. Luke tresare, se întoarce și face cu mâna. Vine în fugă, rânjind, și sare în mașină.

— Cum a fost? întreabă Kirsty.

— Super tare! răspunde el. Am înscris un eseu și domnul Jones zice că s-ar putea ca la anul să mă selecteze pentru prima echipă.

— Fantastic! Luke! Stai pe sacul de plastic, că murdărești totul de noroi.

— Scuze! spune băiatul și se așază pe locul lui.

Sophie se uită la el cum se uită orice fetiță la fratele ei plin de noroi.

— Ce-avem la gustare? întreabă el.

— Păi, urma să mâncăm crochete de pește, dar sora ta vrea salată, spune Jim. A devenit vegetariană.

Luke strigă dezgustat.

— Glumești! Nu mănânc salată. Am jucat rugby!

Jim saltă din umeri.

— Nu depinde de mine. Poate negociezi tu.

Kirsty bagă în viteză și iese în stradă. Luke se încruntă la Sophie.

— Bine, spune ea, mănânc pește, da? O să fiu peștariană, dacă asta vă face fericiți.

— Pescatariană, o corectează Jim.

— Nu contează, spune fata supărată, cu brațele la piept.

„Bel o fi sunat. Oare are vocea așa răgușită, de-a crezut că e un tip? Nu părea. Dar… nu știu… Te rog, Doamne, sper să fi fost Bel! Să nu fie altcineva, care cine știe ce are de gând!”

— Dar nu mănânc pui de-ăla împuțit, continuă Sophie.

— N-ai decât, spune Jim, dar asta nu înseamnă că primești porție dublă de cartofi copți.

18

Blessed adoră Whitmouth în zorii zilei, pe de-o parte fiindcă e răcoare și aerul e curat, dar cel mai mult pentru că zorii vin cu sfârșitul turei de noapte și cu momentul în care își poate întinde oasele obosite în patul ei cald, preț de câteva ore. În noaptea asta a frecat și a lustruit fiecare scaun din roller coaster, a măturat ceea ce încă numește „stația” sa și a dezinfectat fiecare suprafață, consumând o sticlă întreagă de soluție antibacteriană și șase cârpe. A curățat geamurile prin care clienții de la coadă văd ce se petrece în restul parcului, în timp ce urcă scările cu încetinitorul. A șters gelul și spuma de păr care ajung pe fiecare stâlp la înălțimea capului.

Acum se află în zona de sub șine, unde publicul nu are acces și adună ambalajele, monedele, prezervativele și alte mici comori pierdute din buzunare, în vreme ce trenul se dă peste cap. Totul e lipicios aici, căci, în ciuda avertismentelor, un număr surprinzător de oameni încă iau cu ei cutii de suc când se urcă în instalații. Mai târziu te prinzi care sunt aceia, când îi vezi prin parc, pentru că au părul lipicios și mutre jenate. La sfârșitul sezonului, zona de sub șine trebuie spălată cu furtunul sub presiune, dar acum nu prea are sens, fiindcă doar personalul de la curățenie ajunge aici. Blessed lasă mereu treaba asta la urmă, ca să vadă ce-i acolo la lumina palidă a zilei. Asta nu-i treabă de colo, o primește angajatul senior și ea a primit-o de la Amber, când a fost promovată, pentru că e uimitor cum oamenii nu observă ce pierd decât după ce pleacă din parc. Din când în când, mai găsește câte o bancnotă de zece lire, ochelari de soare sau de vedere și bijuterii mici, dulciuri și chei (care ajung mereu la „Obiecte pierdute”) și uneori și câte un portofel. Proprietarii au impresia că au fost jefuiți, motiv pentru care nu se întorc să

le ceară înapoi. Ca o bună creștină, Blessed își făcea procese de conștiință de câte ori scotea banii din portofele înainte să le predea, dar știe că dacă nu profită de ocazie, o să profite Jason Murphy sau alt paznic și ei dau banii pe băutură, pe droguri sau cine știe ce prostii. Ea recurge la lipsă de onoare pentru a alimenta fondul de școlarizare al lui Benedick și își consideră victimele binefăcători.

Noaptea asta n-a adus cine știe ce roade. Ieri a fost înnorat, așa că ochelarii – pe care îi poate vinde cu cincizeci de pence perechea la second-hand pe strada Fore – n-au ieșit din rucsacuri, iar gecile au acoperit cele mai generoase buzunare. În schimb a găsit un rest de 3,60, adică jumătate de oră de muncă la salariul minim pe economie, și trei pachete de gumă care o să-i placă lui Ben, o coadă de cal sintetică, blondă, de treizeci de centimetri, care se atașează cu agrafă. E gata s-o arunce în punga de plastic, minunându-se de neatenția oamenilor, când se răzgândește. Poate i-o dă lui Jackie, dacă o vrea. Prea aruncăm multe pe lumea asta.

Își întinde spatele și se uită la ceas. 5.20, mai are un pic și gata. O să stea până la 5.30 când i se termină programul și pe urmă pontează. Nu primește nimeni niciun premiu doar pentru că-și face treaba ca lumea la Funnland. Sunt plătiți cu ora și cu asta basta. Și-apoi, îi place s-o ducă Amber cu mașina dacă poate, iar Amber pleacă mereu ultima. Se hotărăște să se ducă după Jackie. Își ia sacul de plastic și se îndreaptă spre tomberoane.

∵

Jackie vorbește la telefon. E cinci și jumătate dimineața și tot a găsit cu cine să vorbească la ora asta. A terminat de făcut curățenie la „vânătoarea nucilor de cocos”, nu că are mare lucru de făcut în afară de a verifica să fie nucile întregi, ca să nu se vadă că sunt pline de ciment înăuntru și să șteargă de praf premiile, ca să nu se vadă cât de rar sunt

câștigate. Poartă mănușile de cauciuc și manșete cu volănașe de dantelă și stă cu spatele la parc, așa că nu vede când vine Blessed.

— Exact, iubitule, până doare! spune ea la telefon.

Blessed ezită. Pare să fie o discuție intimă, nu că ar păstra Jackie prea multe gânduri personale.

— Și când crezi că nu mai poți, îmi sug degetul și…

Blessed tușește repede. Jackie tresare și se uită vinovată peste umăr. Rânjește când o vede pe Blessed și ridică degetul despre care vorbea, învelit în cauciuc.

— Trebuie să închid, iubitule! Ne vedem mai târziu. Te aștept!

Închide telefonul.

— Hei!

— Bună! o salută Blessed. Ce faci?

— Mult mai bine având în vedere că plecăm acasă, spune Jackie. Amber e gata?

— Nu știu. Sigur vine ea după noi. Uite ce ți-am adus!

Scoate coada de cal din sacul de plastic.

— A pierdut-o cineva. M-am gândit că ți se potrivește.

Jackie deschide poarta, vine să se uite și se încruntă.

— Păr la mâna a doua?

Blessed se înroșește. Știe că iar a interpretat greșit gesturile culturale din cauza cărora a pierdut multe potențiale prietenii de când a venit aici. Nu că se omoară după prietenia cu Jackie, mai degrabă l-ar ține pe Benedick departe de ea, acum că devine adolescent.

— Nu pare folosită, se bâlbâie ea. Cred că fata care a pierdut-o n-a purtat-o decât ieri.

Jackie nici nu vrea să se atingă de ea și din privirea ei critică, Blessed își dă seama că nu-i mare lucru. Pentru cineva obișnuit cu luxul sărăciei într-o țară bogată, părul la mâna a doua e

aproape la fel de dezgustător ca o periuță de dinți folosită.

— Da, n-are nimic, Blessed, mersi oricum! spune Jackie.

Blessed bagă meșa în sacul de plastic și își maschează jena. În locul lui Jackie, ar fi luat darul și s-ar fi prefăcut bucuroasă, chiar dacă avea de gând să-l arunce în primul coș de gunoi pe urmă. O încearcă nostalgia față de manierele cu care a fost învățată.

— Deci ești gata de plecare? întreabă ea.

Jackie dă din cap că da.

— Așa zic. Sunt sleită.

— Și eu. A fost o noapte lungă.

Pornesc spre tomberoane și sacii de gunoi li se lovesc de picior.

— Ce planuri ai azi?

— Să dorm cât pot, spune Jackie, apoi mă duc la Morrisons, cred. N-am nimic de mâncare în casă.

— Deci te-ai întors acasă?

Jackie încuviințează.

— Da. De azi.

— Foarte bine, spune Blessed. Mă bucur să aud asta.

— Devenise dubios.

— Îmi imaginez. Nimănui nu-i place să-și prelungească vizitele.

— Nu-mi place să trăiesc după regulile altora, spune Jackie. Să se tot bage în treburile mele.

Blessed ridică din sprânceană. O parte din ea se bucură să-și aducă aminte că Jackie nu știe să fie recunoscătoare pentru nimic, că nu doar de darurile ei nu e mulțumită.

— Și crezi că… a trecut problema? întreabă ea, ușor ironic.

Amber i-a povestit aseară despre discuția ei cu Martin Bagshawe și vrea să știe cine primește credit pentru asta.

— Mda, spune Jackie. Cred că a înțeles mesajul. Până la urmă trebuie să fii ferm, nu? Să te aperi.

Blessed nu se poate abține și rânjește ușor, dar întoarce capul, ca să n-o vadă Jackie.

∵

Amber le așteaptă în vestiar, unde învârte brelocul pe degetul arătător ca pe o jucărie. Pare obosită și palidă, cu ochii injectați, dar cine arată spectaculos la ora asta?

— Gata? întreabă ea.

Vocea pare să se audă dintr-o cavernă. Blessed se miră întotdeauna cât de diferit sună vocile dimineața, ca și cum, cu cât e ora mai matinală, cu atât sunt oamenii mai lipsiți de viață. Și în spitale se moare mai mult la orele astea, crede ea.

„Probabil că în zori suntem doar pe jumătate în corpul nostru. Spațiul e plin de fantome mute, care, cu patru ore în urmă, erau sufletul petrecerii în cantină”.

Cele trei femei își strâng lucrurile din dulapuri și ies pe faleză.

Azi o să fie frumos. Jackie ridică ochii spre cerul senin, în timp ce trec prin fața parcului și rânjește.

— Păi, cred că mă duc la plajă în condițiile astea, spune ea. Ce sens are să mă duc acasă, când pot să dorm și la soare?

— Serios? întreabă Amber.

— Neeeh, glumeam!

Amber clatină din cap.

— Știi că nu e cazul să faci glume la ora asta, Jackie!

Jackie scutură pachetul să scoată o țigară și o aprinde.

— Mda…

— Cum poți să fumezi? întreabă Blessed. Nu ți se face rău?

— Poate, dacă tocmai m-aș fi trezit, spune Jackie, în timp ce suflă fumul în aerul perfect curat, dar având în vedere că acum plec de la muncă, e ca și cum ar fi cinci după-amiaza la mine. Ce minuni pui la cale azi, Blessed?

— Ca de obicei, răspunde ea.

Îl trezește pe Benedick, verifică să aibă temele făcute, îi dă să mănânce și îl trimite la școală. Abia de un an și ceva nu-l mai duce ea la școală, ritual care a stârnit discordie între ei pe măsură ce a devenit adolescent. Apoi doarme câteva ore, se scoală, face duș și se duce la Londis, unde începe tura de după-amiază. E numai o tură de patru ore, care-i permite să-și petreacă seara cu fiul ei, înainte ca Amber să o ia la zece fără un sfert.

Jackie trage din țigară.

— Nu știu cum poți lucra atât. Nu te distrezi niciodată?

— Problema cu țara asta, spune Blessed, e că nimeni nu știe să muncească.

— Problema cu lumea a treia, spune Jackie, e că sunteți niște fraieri toți.

— Mulțumesc, Jackie! spune Blessed. O să încerc să țin minte. Dar suntem doi și doar unul poate munci, în câțiva ani, Benedick va fi doctor și atunci mă va întreține el pe mine.

Amber se oprește brusc și se plesnește peste frunte.

— Hai, să-mi bag!

— Ce-i?

— Scuze, Blessed, am uitat! Am vrut să ți-l dau după-amiază. E în biroul meu. Mi-aș uita și capul dacă n-ar fi înșurubat pe umeri.

— Ia-o mai ușurel că nu știu ce zici, răspunde Blessed.

— Computerul. Am reușit să fac rost de un computer pentru Ben. De la Maria Murphy, dacă-ți vine să crezi. I-au luat un Wii lui Jared și nu mai are nevoie de laptopul vechi.

Blessed se luminează.

— Zău? Ai făcut tu asta pentru mine?

— Ți-am spus că o să încerc.

Amber zâmbește cu mândrie.

„Chiar pare foarte obosită”, socotește Blessed. „Parcă n-a dormit deloc, dar slavă Cerului, m-am

rugat pentru un miracol și Amber Gordon ni l-a adus!”

— Ești un înger! spune ea.

Viața i-a luat toate lacrimile și i-a dat răbdare, dar simte că îi vine să plângă.

— Mă jur, o să fie recunoscător, știu asta! Dar nu mai recunoscător decât mine.

Amber clatină din cap.

— N-are nimic, nu e mare lucru. Am dat câteva telefoane. Uite! Mă duc să-l aduc și i-l dai când se trezește.

Scoate cheile din buzunar și i le aruncă lui Jackie.

— Intrați în mașină, le sfătuiește. Vin imediat.

*

Își continuă drumul tăcute, Blessed cu un sentiment de bogăție, Jackie bosumflată de sărăcie. Poziția de manager a lui Amber nu îi oferă și un loc în parcarea personalului, astfel că lasă mereu mașina la Koh-Z-Nook, ceainăria anglo-thailandeză din cealaltă parte a pontonului. Au deschis doar de la micul dejun până la șase, așa că aici e întotdeauna loc și mașina e mai în siguranță decât pe strada cluburilor. E o plimbare plictisitoare, nu vezi decât asfalt și obloane, dar după ce trec de porțile înalte și încuiate ale pontonului, se vede marea.

— Frumos, spune Jackie.

— Foarte frumos, confirmă Blessed.

— Pentru mine de ce nu face nimeni asta? se plânge Jackie. Nici eu nu am computer.

„Fiindcă nu ai ști să-l folosești”, se gândește Blessed.

— Ce-ar fi să te rogi la Iisus? îi sugerează ea.

Jackie pufnește.

— Îi cer de ani de zile să câștig la loterie. Poate că nu-s eu aia căreia să-i răspundă la rugăciuni.

— Nu așa funcționează. Trebuie să-i ceri o soluție. Să te ajute să te ajuți. M-am rugat în fiecare zi și mi-a trimis-o pe Amber. Nu știi

niciodată cum o să arate soluția ta, dar sigur nu o să ia forma unui bilet de loterie câștigător.

Jackie se uită sfredelitor la ea. Blessed se face că nu observă. S-a obișnuit cu ranchiuna nemântuiților, iar în dimineața asta nu va lăsa pe nimeni să-i strice buna dispoziție. Chestiunea computerului a cam stresat-o în ultimul timp și e un miracol să nu-i mai simtă povara.

Inspiră adânc aerul dimineții și zâmbește cerului. Aici, strada e liniștită și marea spală placid pietrele din spatele pontonului. Se aude o privighetoare în grădina botanică. Orașul e foarte tăcut și trilul răsună limpede și devotat, lunecând pe ceafa ei și vibrându-i pe obraji. Se oprește s-o asculte. Jackie face câțiva pași și se oprește să se uite nerăbdătoare la ea.

— Ce-i?

— Ascultă!

Jackie se încruntă și lungește gâtul. Blessed își dă seama că nu aude nimic și hotărăște că asta e liniștea pe care își dorea s-o audă.

— Da… foarte frumos! spune Jackie, înainte să plece cu pași apăsați.

Blessed rămâne în urmă și mai ascultă o clipă, bucuroasă că poate face asta neîntreruptă. Pasărea își cântă bucuria verii din suflet.

„Mulțumesc, Doamne, că m-ai adus în Whitmouth! Nu asta mi-am imaginat când mi-am început călătoria, dar mă bucur că am ales locul ăsta”.

O vede pe Jackie care dă colțul și intră în parcarea de la Koh-Z-Nook, aude un zgomot și apoi pe Jackie care înjură. Se trezește din reverie și pornește după ea, pe cât de repede îi permit șlapii cu care e încălțată.

Jackie a căzut și își masează genunchiul. Se uită urât la un pantof răzleț. E deschis în față, de culoarea lămâii verzi și cu bareta ruptă.

— Futu-i mama mă-sii! înjură din nou.

— Ai pățit ceva? Ce s-a întâmplat?

Își privește palma și se curăță de pietriș.

— M-am împiedicat de rahatul ăla de pantof și m-am prăvălit în pizda mă-sii.

— Aoleu! Te-ai lovit?

— Da, se răstește ea, apoi continuă: nu tare. Ce cretin o fi aruncat ăla aici? Băga-mi-aș picioarele! De ce naiba nu-și strâng mizeriile?

Blessed îi întinde mâna. Jackie se ridică și își masează cotul, murmurând:

— Cred și io că te împiedici de rahaturile astea! Să vezi ce le fac dacă-i prind!

— Hopa sus, hai să mergem la mașină!

Îi oferă brațul colegei, care șchioapătă teatral în timp ce traversează parcarea. Mașina de poliție stă cuminte într-un colț, la umbra unui gard viu și netuns. Abia când ajung în spatele mașinii observă că proprietara pantofului stă la fel de cuminte acolo, cu picioarele goale sub portiera șoferului și fața tumefiată privind în gol dintre tufele de salcâm galben și laptele cucului.

19

Amber coboară treptele secției de poliție și găsește afară un grup de gură-cască. În Whitmouth, veștile circulă repede. Mașina e izolată de banda galbenă a poliției în parcarea de la Koh-Z-Nook, reținută în calitate de corp delict. Blessed și Jackie, cele care au descoperit de fapt cadavrul, vor mai rămâne o vreme la secție. Va trebui să se ducă acasă cu autobuzul, așa că pornește spre stația de la Funnland.

E aproape ora zece și pe Cornișă e plin de cărucioare și de scootere electrice: populația matinală. Amber își face loc printre ei și nu-și aude numele până nu ajunge aproape de intersecția Klondike. Se uită nedumerită în jur, apoi îl vede pe Vic, cu brațele bronzate și în formă, îmbrăcat cu un tricou alb, sprijinit de un taxi parcat în refugiul auto, la cincizeci de metri mai departe, îi face cu mâna, iar ea se emoționează. Traversează și se duce la el.

— Ce cauți aici?

El o cuprinde cu brațul de gât și o sărută pe obraz.

— Am auzit.

— Ai auzit?

— M-a sunat Jackie. Am venit să văd ce faci.

— Slavă Domnului! Mi-era groază să merg cu autobuzul.

— Hai!

Deschide portiera.

— Te duc acasă.

∵

Se afundă pe bancheta din spate și închide ochii. Nu-l recunoaște pe șofer și e ușor surprinsă, fiindcă îi cam știe pe toți din zonă. Vic urcă lângă ea și închide ușa.

— Amice, înapoi în Tennyson, te rog!

Ea simte vibrația motorului care pornește și mașina înaintând. Știe că se uită la ea și deschide ochii să se uite. El zâmbește.

— Cum te simți?

— Doar știi, suspină ea.

— Nu tocmai, răspunde el. De-asta întreb.

Amber închide ochii din nou și-și sprijină capul de tetieră.

— Probabil ai început să crezi că ți-o coace careva, spune el.

Ea deschide brusc ochii.

— Vic! Iisuse Hristoase! Cum poți să zici așa ceva?

El ridică din umeri și își afișează ochii albaștri în toată inocența lor.

— Zic și eu, Amber, nu se poate să nu te fi gândit la asta!

Șoferul o privește în oglinda retrovizoare, ușor amuzat. Amber se închide în ea și întoarce capul. Vic își strecoară mâna pe ceafa ei și îi mângâie părul. Îi respinge gestul și se uită pe geam.

— Hai, iubito, nu fi… Doar am venit să te iau, nu?

∵

În clipa în care se deschide ușa, Mary-Kate și Ashley dau năvală afară, iar faptul că el a lăsat câinii înăuntru îi sugerează în ce stare era el când a ajuns acasă, mai mult decât tot ce spune el. Cățeii tot dau roată și se uită la ea cu bucuria fermecătoare a inocenței. Amber îi ia în brațe și îi acoperă cu pupicuri pe cap. Nu a simțit niciodată o afecțiune atât de pură și de simplă ca pentru ființele astea adorabile. Ce bine ar fi dacă și relațiile dintre oameni ar fi așa!

Primul lucru pe care-l face e să-i hrănească și vede că e pornită mașina de spălat, care se apropie de finalul ciclului. Scrupulos, ca de obicei, își spune ea. În casa asta, nimic nu stă prea mult în coșul de rufe.

— Vrei o cană de ceai? o întreabă el.

Ea clatină din cap.

— Sunt ruptă, Vic! Fac un duș și mă culc.

— Bine. O să pun astea la uscat, e soare afară.

∵

Se spală pe dinți când intră el și se așază în spatele ei, privind-o în oglindă. Îl privește și ea, ușurată că, orice s-ar fi întâmplat, cearta s-a terminat. Apoi el o atinge pe șale și își dă seama că Celălalt Vic e tot acolo.

Vic o cuprinde cu brațul și o strânge tare, împingându-și pelvisul în bazinul ei.

„Băga-mi-aș picioarele!” își spune ea. „Tot supărat e”.

Ăsta nu-i Vic al ei, ci individul cu rânjet vesel de maniac și gesturi fizice bruște. Uneori mai ajunge în starea asta acasă, dar nu reușește să-l tolereze așa. Și el nu-i dă drumul. Nici măcar nu se simte îmbrățișată, ci țintuită.

— Hei, Amber! îi spune el încet.

Îi simte răsuflarea pe ceafă și corpul lipit de al ei. O sărută pe gât, deasupra claviculei, și trebuie să se abțină să nu-l împingă cât colo. Ieri era furios. Ar trebui să fie recunoscătoare că i-a trecut așa repede. Face tot posibilul să se relaxeze, să ridice o mână ca să-i mângâie fața. Simte că Vic începe să se excite.

„Băga-mi-aș picioarele!”

Se întreabă de ce își tot spune asta. Au trecut câteva săptămâni de când nu a mai atins-o așa și numai ea știe cât și-a dorit asta. Ar trebui să fie recunoscătoare. Ar trebui să se bucure.

— Cum ți-a fost seara? îl întreabă, încercând să-l distragă. Am uitat să te întreb, scuze.

— Iubito! murmură el, în timp ce o întoarce spre el.

I s-a sculat de tot în pantaloni și se freacă de ea. Parcă o excită, dar nu-i place ce simte.

— A fost OK. Am fost într-un bar. Am băut câteva pahare. M-am calmat. Îmi pare rău. Pe

bune, îmi pare rău. Doar știi că nu vreau să-mi supăr iubita.

— Mă crezi, deci? îl întreabă.

Vic își dă capul pe spate, se uită în ochii ei cu o bună-dispoziție bizară, detașată. Începe să o împingă spre dormitor. Ea cedează, deși nu vrea, mai mult pentru a evita certurile decât pentru că ar avea chef de el.

— Nu contează dacă te cred sau nu.

— Vic, dacă nu ai încredere în mine, ce sens are?

— Nu e vorba de încredere, protestează el, ci dacă te iert sau nu. Și te iert.

Își bagă un picior între coapsele ei și o împinge în perete. Îi cuprinde o fesă cu mâna și începe să se împingă în ea ca un animal.

„N-am chef. Vreau să vorbim. Nu înțeleg bărbații. Felul în care ignoră totul când sunt controlați de hormoni. Pur și simplu, nu pot…"

Îi simte mâinile trăgându-i de pantaloni.

— Vic! A fost o noapte oribilă. Sunt transpirată toată și extenuată.

Nici nu se mai uită la ea. Și-a înfipt falca în gâtul ei.

— Te rezolv eu, spune el. Te fac să transpiri și mai mult până terminăm.

— Dar…

I-a tras pantalonii până deasupra coapselor.

„Futu-i, vrea să mi-o tragă oricum! Fie că-mi place, fie că nu".

O strânge în brațe cu putere, o ia pe sus și o duce în dormitor.

— Așa… Așa…

„Băga-mi-aș picioarele, taci din gură! Lasă-l să termine și poate pe urmă poți vorbi cu el! Noroc că nu mai vine Jackie pe-aici". Bine că n-are cum să intre peste ei. „Cine știe ce-ar zice după dimineața asta…"

Ajunși la pat, el pune un picior în spatele gleznelor ei și o împinge sub el pe pat. Îi smulge

pantalonii și o apucă de pubis ca și cum i-ar aparține.

— Da, continuă el. Așa. Știi c-o vrei.

Cu cealaltă mână își desface nasturii de la blugi și își scoate penisul gros, umflat, vânăt. Se urcă peste ea și începe să împingă.

20

O cheamă Stacey Plummer și e asistentă medicală veterinară. A fost. La douăzeci și cinci de ani e mai în vârstă decât celelalte victime și examinarea post-mortem arată că, în plus, era și perfect trează. Sâmbătă, la miezul nopții, s-a săturat de compania prietenilor ei care urmau să-și bea mințile la „Hope and Anchor”, înainte să meargă în club, și a pornit spre pensiunea la care erau cazați. Cadavrul ei a fost găsit șase ore mai târziu, în parcarea unei cafenele de pe faleză, de către altă femeie de serviciu de la Funnland, care tocmai își terminase tura de noapte. Femeile astea sigur au început să-și urască slujbele.

Identificarea ei durează aproape două zile, mai mult din cauza faptului că prietenii ei erau atât de mahmuri, încât nu au ieșit din camera lor decât ca să-și ia micul dejun englezesc și au presupus că se supărase și plecase acasă. Și apoi, pentru că ucigașul ei crescuse miza. Chipul lui Stacey era lovit atât de rău, încât trăsăturile ei băiețești fuseseră distruse aproape în întregime.

Cealaltă victimă este un cu totul alt tip de persoană, cu toate că sincronia celor două crime a stârnit frică și speculații. Tina Bentham, patruzeci și cinci de ani, bunică a patru nepoți, alcoolică și prostituată de ocazie, a fost găsită de măturătorii de la primărie luni după-amiază, într-o baltă de sânge, dosită pe-o alee lângă strada Fore, fără urme de maltratare pe corp, cu excepția unor vânătăi mai vechi și probabil fără nicio legătură cu rana de la gât, cele două perforații care i-au rupt artera carotidă și din cauza cărora a sângerat până a murit. Victimele și felul în care au murit sunt atât de diferite, încât poliția și, mai mult, presa încep să se întrebe, pe bună dreptate, dacă nu cumva sunt mai mulți ucigași.

∵

Kirsty sosește marți după-amiază, înainte ca numele lui Stacey să apară în presă. Nu vrea să se apropie de Bel, dar Dave Park s-a dus la Sleaford, unde Copilul F și Copilul M trebuie să apară în fața magistraților și munca parcă nu se mai termină.

„O să merg pe burtă. Nu-i așa de mic orașul ăsta. Probabil că nici n-o să mai dau peste ea, mai ales dacă nu mă mai duc la parcul de distracții”.

Îi pare rău că i-a dat numărul. Ce naiba o fi apucat-o?

Orășelul freamătă, în ciuda imaginilor care se zăresc la gheretele cu ziare. Barurile și cafenelele sunt pline de ziariști care se îngrămădesc să își împărtășească știrile printre anunțurile ritualice. Marea se azvârle pe pietrele de pe plajă, luând cu ea, la plecare, dovezile și lăsând înotătorii. Banda galbenă a poliției se face franjuri și zboară pe promenadă, gata să se lipească de cei neatenți. Străzile sunt pline de ofițeri responsabili cu sănătatea și securitatea, care împart pliante educative, grupuri feministe și politicieni oportuniști, ofițeri de legătură de la poliție și biserică, precum și de la primărie, care încearcă să liniștească turiștii. Rulotele cu burgeri opresc pe linia dublă la faleză pe principiul „cu cât mai mulți, cu atât mai bine”. Camerele de hotel sunt pline și cafenelele rămân fără sandvișuri cu bacon. În atmosfera aburită din sala de jocuri, turiștii veniți la plajă se strâng frustrați în jurul mașinilor în care se scurg monedele cu viteza de o liră pe minut. Funnland, la adăpostul zidurilor sale înalte, produce bani pe bandă rulantă. Se pare că numai un criminal în serie poate să determine înflorirea turismului astfel.

Kirsty nu găsește parcare nicăieri în față și ajunge să lase mașina la „Voyagers Rest” (fără apostrof… ce bine ar fi dacă ar fi mai puțin sensibilă la astfel de lucruri[20]). Și-a tras o eșarfă

pe față și înaintează prin labirintul de străzi pietonale care duc spre mare.

În fața la Funnland e coadă ca în orice altă zi. Se uită la cei care așteaptă să intre și se întreabă dacă e și Bel acolo.

∵

Amber se uită cu atenție la pielea Suzannei Oddie. Bronzată, întinsă, sclipește și nu indică deloc vârsta. Și totuși, cumva se vede fiecare an trăit. Asta-i faza cu chirurgia plastică și toate lucrurile pe care își cheltuiesc femeile bogate banii. Nu sunt menite să te facă să arăți mai tânăr, ci mai bogat.

Suzanne se uită la registrul de contabilitate și se încruntă peste ochelarii ei de firmă, cu rame din carapace de țestoasă. Poartă un costum pe care Amber îl recunoaște ca fiind Chanel. Sub birou, un pantof cu talpă roz și toc cui se leagănă înainte și înapoi. Pe mâna stângă are trei inele – unul de logodnă, verigheta și unul care simbolizează dragoste veșnică, cu pietrele cât boabele de porumb –, iar pe dreapta o turmalină gigantică. Amber se simte săracă și demodată în fața ei. Sigur, azi e normal. Astăzi, Suzanne s-a îmbrăcat de atac, pentru a-i arăta cine e șeful.

— *Optsprezece* dispozitive pentru tampoane? Serios?

— E nevoie de unul în fiecare cabină de toaletă, răspunde Amber.

— Nu putem să le punem în sala chiuvetelor? Și să lăsăm pungi de plastic pe rezervoare?

Amber ridică din umeri.

— Cum vrei. Dar eu zic că nu așa facem economie, având în vedere că se înfundă țevile și oamenii de serviciu își dau demisia. Cred că supraestimezi bunul-simț și responsabilitatea omului obișnuit.

— Mmm! mormăie Suzanne, suspicioasă că o femeie de serviciu știe asemenea cuvinte lungi. Bate cu unghiile în suprafața biroului, apoi ridică

brusc privirea. Nu știu, dar trebuie să facem economie cumva, Amber!

„De ce?" îi vine să țipe. „De ce? Mulțumită crimei și atitudinii pe care o au cei din Whitmouth, avem parte de cel mai bun sezon de când ne știm. Sunt cozi de treizeci de minute doar la poartă".

— Serios? întreabă timid.

— Da. E recesiune, doar știi.

A, da, recesiunea!

— Dar ne descurcăm bine aici, protestează ea, conștientă că o face degeaba. Numai dacă ne uităm la cât gunoi scoatem de-aici, avem mult mai mulți clienți decât de obicei.

Suzanne nici nu se uită la ea.

„Oare întotdeauna îmi evită privirea?" se întreabă. „Așa de disperată sunt să fac oamenilor pe plac, încât nu mi-am dat seama?"

Suzanne dă paginile în timp ce vorbește.

— Da, dar crimele astea reprezintă vârfuri izolate într-un curent general descendent. Nu ne putem baza pe ele mereu.

Amber e șocată. Nu se gândise la crime din perspectiva profitului.

— Nu, clar nu, răspunde.

— Mai ales că Innfinnityland e închis, continuă Suzanne. Mare pierdere. Va trebui să investim capital pentru a găsi alt scop spațiului.

„Da. Egoist mai e Strangulatorul ăla…"

Așteaptă să termine Suzanne de păcănit din vârful unghiilor, întrebându-se ce urmează.

— Douăzeci și șase de oameni de serviciu, spune în cele din urmă. E mult.

— Majoritatea lucrează pe salariu minim, subliniază Amber.

— Tot înseamnă… întoarce calculatorul și butonează: douăzeci și trei de mii pe lună. Costă cam mult curățenia.

— E mult de curățat, răspunde Amber. Cola și înghețata nu se curăță așa ușor.

— Totuși, insistă Suzanne. De unde atâția bani?

Se joacă cu perlele de la gât și se uită cu superioritate la Amber.

— Începi să descoperi dezavantajele șefiei, mi-e teamă. Uneori trebuie să iei decizii dure. De-asta te plătim.

„Nu suficient”, își spune Amber.

— Pot să întreb ce anume vrei de la mine, Suzanne?

Ea zâmbește cu buzele strânse.

— A… să zicem 20%?

Amber simte că-i stă inima în loc.

— 20%? Din salariu?

— A, nu! spune ea cu inima ușoară. De oriunde vrei să-i scoți.

Încearcă să găsească răspunsul.

— Adică din tot bugetul?

Suzanne Oddie o privește cu răceală.

— Da, Amber! La asta mă refer.

„Dumnezeule, vrea să economisesc o sută de mii de lire dintr-un buget care oricum nu ne ajunge! Deja folosesc cele mai ieftine produse. Nu am de unde să cumpăr soluții mai ieftine, decât dacă mă duc singură în China și mă întorc cu ele pe jos”.

— Suzanne… dă să înceapă.

Acel zâmbet…

— Da?

— Îmi ceri foarte mult, așa, din senin.

— Nu-i nimic, răspunde Suzanne. Nu-ți cer să o rezolvi până mâine. Vorbim de tot anul.

— Da, dar 20%?

Suzanne se uită pe carnețelul ei.

— Pe tine cât te plătim?

Se înroșește. Nu și-a pus salariul la socoteală.

— 22.500.

— Hmm…

Suzanne notează ceva.

∵

Martin se simte puternic, încrezător, în plină forță. Se simte exact așa cum crede că ar trebui să

se simtă. E ca și cum sâmbătă noaptea a primit o doză de încredere în sine drept în venă. Înainte de ora prânzului nu prea iese din casă, dar azi se plimbă pe străzile orașului de la nouă dimineață, trăgând cu urechea în mulțimile ambulante, ascultând ce se spune pe stradă și scăldându-se în glorie.

„Acum exist”, își spune. „Chiar exist. Toată lumea se întreabă cine sunt”.

Se plimbă pe Strada Mare și trece pe lângă scena triumfului său, umflându-se în pene când vede cum flutură în vânt banda reflectorizantă. Se cufundă o clipă în amintirea senzuală, în care curva se legăna dintr-o parte în alta, ținându-se de rana sângerândă. A fost nevoit să sară din calea ei de câteva ori ca să nu sară sângele pe tenișii lui cei noi.

„Trebuie să am mai multă grijă. Nu așa se procedează, mai ales dacă nu vreau să mă prindă. Trebuie să învăț câte ceva de la celălalt. Data viitoare trebuie să fac ceva mai puțină mizerie”.

Însă nu consideră că e nevoie o vreme să se repete povestea asta. Nu s-a simțit niciodată mai bine de-atât.

„Doamne! În ultimele ore nici măcar nu m-am gândit la Jackie Jacobs. În momentul ăsta nu mai reprezintă nimic pentru mine. Nu mă merită. Mai ales acum, când sunt Cineva. Merit mai mult de-atât. Decât ea și temnicera ei, Amber Gordon. Nu mă mai trag ele la fund”.

În timp ce se gândește la asta, cineva îl atinge în trecere, își cere scuze și pleacă în grabă. Ridică ochii să vadă cine e. Jurnalista cu care a vorbit pe plajă. Kirsty Lindsay îi zâmbește și pleacă mai departe.

„Uau! Am fost așa de prins în glorie, că am uitat să mă uit ce-a scris duminică”.

Își face o notă mentală să nu uite să verifice website-ul ziarului *Tribune* când ajunge acasă, dar, până atunci, se hotărăște să o urmărească o vreme.

De data asta n-o să se mai poată debarasa de el. Când o să-l vadă, o să știe că acum și el e Cineva.

Poartă blugi și impermeabil, dar se vede că are un corp frumos pe sub hainele alea. Nu e spectaculoasă, nu sare în ochi ca frumusețile efemere care trec pe lângă el bălăngănindu-se pe faleză noaptea, dar arată bine, puternică și feminină, dovada că se respectă și că un Cineva o poate dori. Vorbește la telefon. De umăr îi atârnă o geantă de computer imensă, pe care o ține lipită de corp cu cealaltă mână și pare mai tânără decât își aducea aminte după scurta lor întâlnire. Așteaptă să mai facă câțiva pași și pornește pe urmele ei.

Interlocutorul ei nu pare deloc fericit.

— Știu, dragul meu, și ți-am spus că-mi pare rău! spune ea. Nu-i ca și cum am venit să mă distrez. Sunt o grămadă de alte locuri în care aș prefera să fiu.

Kirsty se oprește brusc și aproape că intră în ea. Imediat se întoarce spre ghereta cu ziare și se preface că citea mica publicitate. Nici măcar nu trebuie să facă vreun efort, având în vedere că ea e mult prea preocupată de convorbire ca să observe ce se petrece în jurul ei.

„Poate ar trebui să-i atrag atenția. Să se uite în jur. Oamenii sunt jefuiți fiindcă nu-s atenți pe unde merg. Poate profit de ocazie să și vorbesc cu ea. O să-mi fie recunoscătoare”.

— Da, da, Jim, știu! Nu mai are vocea la fel de sofisticată ca prima oară. Cam ciudat. Și încă o dată, îmi pare rău. Ce? Da, știu. Mama naibii! Nu-i ca și cum femeile nu se plâng de secole întregi de asta.

Nu prea-i place tonul vocii ei când izbucnește în râs.

— Ți-am spus să nu mă suni când sunt la muncă! adăugă ea. Da, da, așa, bate-mă la cap, soacră ce ești! Eu muncesc aici de-mi sar capacele ca să te țin pe tine în puf, așa cum te-ai obișnuit, și

tu nu știi decât să te plângi. Nici măcar de gospodărie nu te ocupi.

Martin nu prea înțelege ce se petrece. Nu pare să fie vorba de o căsnicie fericită.

„Mie nu mi-ar vorbi niciodată așa. Într-o relație, trebuie să fii respectuos, altfel nu funcționează”.

Ea râde din nou.

— Sigur, nicio șansă. Aș vrea eu, dar nu are sens. Mâine ar trebui să fiu tot aici și azi după-amiază trebuie să trimit editorialul. Ce? Da. Plouă și e vânt d-ăla de-ți smulge și chiloții de pe tine. Îhî. Da, da, perversule! Voyagers Rest. Ăștia de la *Trib* știu cum să ia o fată, nu? Mă rog. Nu. Nu încă. Mâine, probabil. Da. Te sun mai târziu. Da. Promit. Promit! Da.

Închide telefonul și îl aruncă în geantă. Merge mai departe, apoi intră brusc pe strada Londis. O urmărește și vede cum își cumpără un sandviș cu ou și o sticlă cu apă gazoasă.

∵

Amber simte că-i plesnește capul. Întâlnirile cu Suzanne o lasă mereu cu senzația că e prinsă pe picior greșit, că e needucată și lipsită de importanță, dar discuția de azi a îngrozit-o de-a dreptul.

„Mă vor urî. Toți. Cei pe care îi voi concedia și cei care vor trebui să muncească mai mult fără să fie și plătiți mai mult. Și, mă rog, pe cine o să concediez? Pe cine? N-am cum să reformulez așa ceva, n-am cum să obțin nimic bun din asta”.

O voce timidă din mintea ei pronunță numele lui Jackie, dar o alungă. Nu trebuie să-și piardă slujba doar pentru că e un oaspete egoist.

„Băga-mi-aș picioarele să-mi bag!”

Îl vede pe Vic la „waltzer”. Câteva tinere de la coadă l-au observat și ele și își dau coate, comentând ca fetele. Simte un junghi în șale și își dă seama brusc de vânătăile de pe coapse, de parcă i s-a declanșat durerea numai când a dat ochii cu el.

„Sper ca Vic al meu să se întoarcă repede. Nu vreau să mă mai iubească Celălalt”.

∵

Vic o vede și îi zâmbește. Iar simte că deține controlul. I-a revenit adrenalina în sânge și simte că de data asta o să-l țină câteva zile, ca pe vremuri.

„Da”, își spune, cu gândul la spatele care se îndepărtează, „dar diseară oricum mă întorc acasă, nu? Când o să am eu chef”.

Observă fetele care stau la coadă și le complimentează cu o privire scânteietoare. Le vede cum se privesc între ele și încep să chicotească.

„Ce ușor e, nu-i așa?” se întreabă el. „Al dracului de ușor. Femeile astea… îți stau pur și simplu la dispoziție. Le arăți mușchii, le dai un Bacardi cu Cola și faci ce vrei cu ele. De-asta și stau cu ea. Asta nu-i ușor de sedus. O femeie cu puțin respect de sine, asta-mi place mie. Mă rog, nu doar asta”.

„Ieri n-a prea dat dovadă de respect de sine, însă”, își mai spune el.

Fetele mai dau o tură. Se prefac că nu se uită la el, zâmbind prostește una la alta. Știe rutina pe dinafară, încă trei ture și îi cad toate la picioare.

Face un pas mare spre cea mai apropiată gondolă, o pune în mișcare și le face pe tutele din ea să țipe de plăcere amestecată cu frică. Zdrelitura de pe articulațiile degetelor începe să prindă coajă, care se rupe ușor când apucă spătarul. Îi place senzația. Simte că așa trăiește. Răsucește din nou gondola și le ascultă țipetele.

∵

Amber nu vrea să rămână în parc. Cu toate că mai sunt la datorie doar doi oameni de serviciu care golesc coșurile de gunoi și dau fuga la instalații când se anunță la difuzor că e nevoie de curățenie urgentă, are impresia că toată lumea știe ce a spus Suzanne în întâlnirea lor. Se întoarce în

biroul ei și își ia geanta și haina, dar lasă umbrela. N-are sens s-o ia într-o zi ca asta. I-o întoarce vântul pe dos una-două.

Nu e nimeni pe Cornișă, cu toate că se simte aroma delicioasă a cepei prăjite din tonetele cu burgeri. Amber se îndreaptă spre stația de autobuz foarte amărâtă. O dor toate, ba de la oboseală, ba din cauza lui Vic, ba pentru că, după cum a observat, veștile proaste le simte prima oară în tensiunea umerilor.

Își vede de drum și se uită la un grup de oameni adunați lângă primărie și care lansează tot soiul de întrebări cu glasul ridicat. Bănuiește că sunt ziariști. În mijlocul lor recunoaște câțiva consilieri locali, cu freze perfecte și costume de oameni de afaceri, pentru ocazii speciale. O trece un fior când își dă seama că unul dintre jurnaliști – la marginea mulțimii, lângă Martin Bagshawe care pare să-i soarbă fiecare cuvințel – este Jade Walker.

„Doamne Dumnezeule, trebuie s-o șterg de-aici!” își spune ea și mărește pasul.

∵

Kirsty și-a scos reportofonul.

— Așadar, ce spuneți dumneavoastră e că și-au cerut-o?

Consilierul municipal din Whitmouth îi aruncă o privire responsabilului cu relațiile publice și intră pe mod automat de negare.

— În niciun caz n-aș sugera așa ceva. Îmi puneți cuvinte în gură, răspunde el.

Martin Bagshawe se străduiește să audă ce se spune, dar e destul de complicat să audă din cauza zgomotului de pe faleză. O aude spunând „și-au cerut-o” și se gândește: „Doamne, e netemătoare!” își aduce aminte cum îl tachina Tina și își zice: „Da, dar nu se înșală, nu?”

— Deloc, spune ea.

— Spuneam doar că trebuie să existe și un element de responsabilitate personală, spune consilierul. Nu e deloc același lucru.

— Responsabilitate personală să nu te lași ucis la întâmplare?

Zâmbește stânjenit și își dorește să nu se fi băgat niciodată în colțul ăsta.

— Doar nu ați merge în picioarele goale pe un teren minat, nu?

— Dacă aș ști că există undeva o singură mină pe un teren de mii de kilometri, iar eu trebuie să ajung acasă, probabil că aș încerca să fac ceva în sensul ăsta, spune ea. Așadar vreți să spuneți că bărbații sunt victime neajutorate ale propriilor impulsuri?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar adevărul e că în orașul ăsta există UN bărbat care pare să creadă asta, este în libertate și, fie că ne place, fie că nu, tinerele noastre – turistele noastre – trebuie să ia asta în considerare. Avem într-adevăr o problemă cu o minoritate a turiștilor care se scaldă în alcool, iar alcoolul le dă oamenilor o stare de nepăsare. Nu vrem decât să le implorăm pe aceste tinere femei să aibă grijă de ele, atâta tot. Nu ne mai dorim alte morți în mica și adorabila noastră stațiune familială.

Kirsty e vag conștientă că cineva trage cu urechea la ei, saltă capul și vede un bărbat scund și jerpelit, îmbrăcat în hanorac, care se preface că citește. Pare cunoscut, dar durează o clipă până când își dă seama cine e.

„A, da, e tipul de pe plajă. Unul dintre dubioșii ăia care răsar oriunde e o caravană de știri, cască gura și se ridică pe vârfuri ca să apară la televizor”.

El îi zâmbește scârbos, într-un fel care-i sugerează că nu prea știe să facă asta.

— E timpul ca cineva să le spună că nu e chiar așa, vociferează dubiosul. Sunt mii de oameni decenți în orașul ăsta, dar nu-i știe nimeni din cauza felului în care ne prezintă ziariștii.

Face o pauză, i se pare că a spus ceva greșit și se corectează:

— Majoritatea. Majoritatea ziariştilor. Nu toţi.

Consilierul profită de ocazie să se retragă dintr-o conversaţie bizară şi îl salută pe pipernicit ca pe un demnitar venit în vizită. Kirsty se întreabă dacă mai are sens să insiste. În douăzeci de minute are loc o conferinţă de presă la secţia de poliţie şi trebuie să plece într-acolo, în caz că a mai apărut vreo noutate.

Aruncă o privire peste stradă şi, pe trotuarul de peste drum, o vede pe Bel, care pleacă în grabă.

„Aoleu, asta-mi mai trebuia! Sper că nu m-a văzut!"

— … îmbrăcate ca nişte curve şi urlă la geamul meu, spune individul, după care îi aruncă o privire plină de jind, care o face pe Kirsty să se crispeze.

Consilierul îşi aşază calculat mâna pe braţul lui, chiar deasupra cotului, aşa cum ar face un preot.

— Şi vrem să ştiţi că ne interesează grijile dumneavoastră, spune el.

Kirsty profită de ocazie şi se întoarce în timpul gestului consilierului. Numai să înceapă o nouă discuţie cu tipul de pe plajă nu vrea. E foarte încordată. Bel pare că se îndreaptă spre malul mării.

„Mă duc în cealaltă parte. Fac un ocol până la poliţie".

Îşi aruncă reportofonul în geantă, îi rânjeşte Şobolanului şi îi face împăciuitor cu mâna, apoi traversează strada.

∵

Amber se refugiază la umbră, între toneta cu melci şi cea cu găleţuşe de plastic şi se uită în ce parte o ia Jade. O vede cum se zgribuleşte şi îşi saltă gulerul ca să se ferească de ploaia orizontală. Se întoarce pe alee lângă Cross Keys şi se duce spre strada Fore.

„Cam aiurea. Ce naiba fac, mă ascund? Asta e casa mea. Oraşul meu".

Se întreabă totuşi… s-a gândit zi de zi la femeia asta, chiar şi doar în trecere. S-au cunoscut o

singură zi și de-atunci s-au însoțit în permanență, cu toate că au ajuns în locuri diferite.

„Jade pare să fi înflorit, de parcă reabilitarea i-a prins la fel de bine pe cât mie de rău”.

Simte un gust amar în gură. Simte că viața n-a fost tocmai dreaptă, *știe* că a fost nedreaptă. Cumva, Jade a fost recompensată acolo unde ea a fost pedepsită.

„Uite-te la ea cum merge, ziua în amiaza mare, cu capul sus, în timp ce eu mă pitesc în umbră! Oare se gândește la mine? Așa cum mă gândesc eu la ea? Și cu dragoste, și cu furie, prietena pe care nu am reușit s-o am, sursa tuturor relelor din viața mea?”

Își dă seama că îi curg lacrimile, care se amestecă cu ploaia. Se oprește pe loc și își apucă bareta genții, cuprinsă de un val de durere care o copleșește.

„Eram doar un copil. Și totul – totul – mi-a fost luat într-o singură zi mârșavă”.

Își trece dosul palmei peste ochi și se întoarce pe Cornișă.

„Ea e intrusa, nu eu. Și dacă are de gând să-mi invadeze teritoriul, poate foarte bine să răspundă la câteva întrebări”.

∵

Martin încearcă să pară neimpresionat, cu toate că nu mai poate de rușine.

„Nu pot să cred că am zis asta despre ziariști. Acum o să creadă că eu cred că e și ea ca toți ceilalți, deși am încercat să mă explic. Am dat-o în bară și nici măcar n-am reușit să vorbesc cu ea ca lumea. Va trebui să mai încerc. După ce se prinde cine sunt, o să vrea să-mi dea ascultare”.

Se desprinde de mâna insistentă a consilierului și se duce spre oraș, fără să se obosească să își ia la revedere.

∵

Kirsty pornește spre centru în timp ce se uită la ceas. Trei fără zece. Conferința începe în zece

minute. Trebuie să ajungă acolo unde începe să se strângă lumea, să treacă de baraj cu legitimația ei și să-și găsească un loc din care să poată înregistra ce se spune. N-o să fie ușor pe vremea asta și e ca dracu' să iei notițe în ploaie. Abia atunci îți pui creierul la încercare.

Se oprește la un magazin care vinde jucării colorate de plastic pentru plajă și se uită la moriștile fluorescente care se rotesc în briză. Poate ar trebui să-i cumpere una lui Sophie.

„Sigur, fiindcă ce lipsește din viața Sophiei e o moriscă pe băț. Hai, Kirsty, revino-ți! Ai venit cu treabă. Trebuie să te concentrezi. Știi foarte bine că nu ești de neînlocuit. Nu contează de când faci meseria asta. O singură treabă de mântuială și gata, așa funcționează lumea liber-profesioniștilor, mai ales când jumătate din personalul de la News *of the World* își caută de lucru bântuind străzile. Te va evita la fel de mult cât o eviți și tu. Miza e la fel de mare pentru amândouă".

Cineva o atinge pe umăr. Se întoarce. Bel face un pas înapoi și se uită la ea cu aceleași senzații de teamă, curiozitate și dezgust pe care le simte și ea.

— Amber, spune Bel. Așa mă cheamă. Asta sunt. Amber Gordon.

Kirsty își găsește glasul abia după o clipă și se miră că nu se bâlbâie.

— Kirsty. Eu sunt Kirsty.

Ora prânzului

Jade o imită pe Madonna. Vara asta, toată lumea o face, cu toate că fetele mai mari consideră că dantela și mănușile fără degete sunt mai convingătoare. Jade a trebuit să se mulțumească cu o eșarfă de bumbac pe care au găsit-o, udă și murdară, legată de poarta bisericii și pe care și-o prinde în jurul capului. Își saltă volanele fustei să se vadă mai mult din pulpe și, de pe zidul bisericii, se învârte și își vântură mâinile deasupra capului, apoi le strânge ca să-și flexeze mușchii pieptului.

— „Like a virgin – uuu!" icnește ea, fiindcă dansul cere energie, iar ea e hrănită doar cu cartofi.

Își plimbă mâinile sugestiv în susul și în josul corpului.

— „Fucked for the very first time…"

— „Touched", o corectează Bel. E „touched".

— Doar nu crezi asta, nu? dezaprobă Jade. „Like a vur-ur-ur-ur-gin, when yuh heartbeat's neeee necks to mine".

Se clatină, dar dă din brațe până se reechilibrează, împinge întâi un șold, apoi pe celălalt, ca într-un dans burlesc.

— O-o-oooooooo! cântă mai departe.

Bel se gândește o clipă, apoi se cațără lângă ea și se așază în poziție de dans.

— Nu, nu, protestează Jade, nu așa. Tre' să dai ca lumea din șolduri. Ca și cum ai fi într-o gondolă.

Bel n-are voie să se uite la „Top of the Pops"[21] *așa că nu a văzut videoclipul. De fapt, știe cântecul doar de la radioul cu tranzistori pe care-l ține lipit de ureche pe volum minim, ca să asculte emisiunea de la Radio Luxembourg, duminică seara, când ar trebui să doarmă. Își imaginează însă cum ar fi într-o barcă ce se leagănă pe un*

canal italian și își împinge șoldurile, ca și cum ar încerca să-și țină echilibrul.

— Așa! pufnește Jade și chicotesc amândouă.

Ușa bisericii se deschide zgomotos și una dintre Bunele Femei ale Comitetului Florilor[22]*, cum le numește Michael, tatăl vitreg al lui Bel, iese cu două glastre de sticlă verde. Poartă o geacă cu puf și pantaloni în carouri și are părul prins sub o basma de mătase imprimată cu belciuge și pinteni de cai. Varsă resturile din vaze în canalul bisericii, se îndreaptă de spate și strigă la Jade și la Bel:*

— Ce tot faceți acolo, fetelor?

— Ni'ica!

E răspunsul invariabil al lui Jade.

— Mie nu mi se pare că nu faceți nimic.

Vorbește de parcă vrea să disciplineze niște cățel și zbiară de se zguduie cimitirul.

— Ce căutați pe zidul ăla? Sper că nu-l stricați!

— Nu, nu-l stricăm, răspunde Bel cu cel mai dezirabil ton. Dansăm și noi.

— Ia duceți-vă și dansați în altă parte! Dacă pică zidul ăla, părinții voștri trebuie să plătească.

Jade se uită la pietrele antice de sub picioarele ei.

— Ne asumăm riscul, îi spune ea. Nu cred eu că pică.

— Nu fi obraznică! o ceartă femeia. Știu cine ești, Jade Walker! Tot satul e cu ochii pe tine, să știi!

— Da, să trăiți, nu, să trăiți, cum ziceți 'mneavoastră! o ironizează Jade, iar Bel chicotește.

În lumea în care trăiește ea, fetele nu le vorbesc așa adulților, iar dacă o fac, sunt pedepsite și trimise în camera lor. În cazul ei, în pivniță.

Femeia țâțâie ofuscată și se întoarce pe verandă.

— Am foarte multă treabă, că altfel mă ocupam eu de tine, domnișoară! spune ea. Oricum, termin

cu florile astea și până mă întorc, să nu vă mai prind aici!

— Că ce? Îl chemați pe preot? întreabă Jade.

— Da-da! face femeia și trântește ușa bisericii.

— Vită proastă! declară Jade.

Își încrucișează brațele deasupra capului și apoi își cuprinde sugestiv șoldurile.

— „Yuh so fine and yuh mine”.

Bel o imită și începe să cânte în contralto. „I'll be yours till the end of time”...

— He-he! se aude vocea unui băiat. Comitetul ala-bala-pițiponceala.

Bel tresare, se clatină și se prinde de brațul lui Jade ca să nu cadă. Se țin în echilibru câteva clipe, apoi sar în curtea cimitirului. În cădere, Bel se julește la coapsă într-o piatră funerară înclinată.

— Au!

Se uită cum începe să-i curgă sângele prin pantalonii scurți roz. Jade se ridică în picioare cu greu și, cu mâinile în șolduri, se urcă pe un cavou plin de licheni.

— Marș de-aici, Shane! exclamă ea.

Bel ridică privirea. Cel mai mare dintre frații Walker stă pe trotuar, ca o vedetă de mâna a doua, îmbrăcat cu o geacă de piele, cu părul dat pe spate și rânjind inexpresiv.

— Cine-i prietena ta, Jade? întreabă el.

— Marș de-aici, Shane! repetă ea.

Bel îl fixează cu o privire tăioasă. Până acum nu a avut ocazia să se uite la el cu atenție. În general, când apare el, politica în sat e s-o *iei la sănătoasa și să nu-i arunci nici măcar o privire. La nouăsprezece ani, Shane are o sumedenie de condamnări pentru jaf și furt de mașini. Nu-i la fel de șmecher și de bun șofer precum fratele lui, Darren, așa că îl tot prinde poliția. Până acum a reușit să scape de închisoare doar mulțumită celebrului său coeficient de inteligență foarte*

scăzut, însă toată lumea se așteaptă să ajungă după gratii mai devreme sau mai târziu.

— Te crezi în Human League[23]? întreabă el.

Falca pare să-i atârne de craniu, ca și cum nu ar avea articulațiile prinse bine, astfel că are buzele ude și blegi. Jade se apleacă și smulge un smoc de iarbă cu țărână, pe care-l aruncă în el.

— Am zis să te cari, Shane!

— Oricum mă duc la bancă. Auzi, Jade?

— Ce?

— Iar ai ciordit? Că te caută tata.

— Futu-i! înjură Jade și se lasă cu toată greutatea în iarbă.

Bel n-a mai cunoscut pe nimeni care să înjure așa de relaxat, de parcă cuvintele sunt niște simple adjective. O și impresionează, dar o și sperie în același timp. Dacă ar îndrăzni cu debiteze asemenea cuvinte pe care Jade le folosește ca și cum nici nu-și dă seama, ar ține-o închisă-n beci zile întregi. Se uită admirativ la ea, în timp ce se ține încă de picior.

— Urăsc satul ăsta nenorocit.

— Și eu, aprobă Bel.

— Doare? întreabă Jade.

— Un pic.

— Dă să văd!

Bel ridică mâna de pe rană, ca să-i arate. Are o julitură cât pumnul pe coapsă și deja se învinețește. Din rană ies picături minuscule de sânge care se coagulează ca să o închidă.

— Să-mi bag! exclamă Jade admirativ.

— Nu doare. Adică nu prea doare, spune Bel cu mândrie.

Jade se uită sfredelitor la spatele lui Shane care se îndepărtează.

— Cretinul, spune ea. Ar trebui să te speli.

— Las că se oprește! spune Bel.

— Erau doar douăzeci de pence, spune Jade. Cum și-a dat seama că lipsește o monedă atât de mică?

— Așa-s oamenii mari, observă tot, îi explică Bel autoritar.

„Mă rog, observă când șutesc eu bani, că dacă face Miranda asta, nu știe nimeni. Iar dacă se prind, tot pe mine dau vina cumva”, se gândește ea.

Bel se ridică în picioare și se duce șchiopătând spre zid.

— Ce-o să-ți facă taică-tu? vrea să știe.

Jade ridică din umeri.

— Naiba știe, dar ar fi bine să nu mă apropii o vreme de el.

— Doar nu te caftește, nu?

Jade pare scandalizată, așa cum a fost instruită.

— Evident că nu! Ce crezi că suntem?

„Da, mai bine nu vorbim despre asta”, se gândește Bel „Cel puțin până ne cunoaștem mai bine”.

— O să mă bălăcărească, spune Jade. Mai bine nu mă duc acasă o vreme. Poate reușesc să pun moneda la loc, ca să creadă că s-a înșelat.

— Da, e un plan bun, spune Bel.

Jade suspină.

— Porcăria aia de Kit Kat n-o să-mi ajungă până la gustare, se plânge ea.

— Nu-i nimic, o liniștește Bel. Poți să mănânci la mine.

Jade ridică din sprâncene, neobișnuită cu invitațiile. Ea n-a făcut în viața ei o invitație, nici dacă ar fi avut cui.

— Păi și mama și tatăl tău nu se supără?

— Tatăl vitreg. Sunt în vacanță, explică Bel afectată, cu indiferență. În Malaysia.

— Păi și pe tine nu te-au luat?

— Nu. Au luat-o pe Miranda. Eu n-am fost cuminte și de-aia nu m-au luat.

— Și te-au lăsat singură?

Bel clatină din cap.

— Nu fi toantă! Cu Romina. Dar ea face ce-i zic eu.

21

E întuneric în cafenea, dar într-o clipă își adaptează ochii și o depistează pe Amber, care stă pe o canapea într-un colț, în spate, cu fața ascunsă parțial de niște ochelari de soare gigantici, pe care îi poartă și aici. Nu prea știe ce să facă, acum că o vede, în sfârșit. Ce faci într-o astfel de situație? Zâmbești și faci cu mâna?

Pe măsură ce se apropie, trăsăturile celeilalte femei se clarifică și observă că figura lui Amber e solemnă, ușor sfidătoare, puțin speriată. În timp ce Kirsty își face loc prin mulțime, ea oscilează între a se uita urât la ea sau a-și arunca privirea în oricare altă parte.

„O încearcă aceleași senzații ca și pe mine. Nu știe ce să facă sau de ce se află aici, cum nici eu nu știu”, își spune Kirsty.

Ajunge la ea și se simte stingherită în fața lui Amber, stă pe bancheta ei tapițată, de parcă a bătut-o cineva în cuie.

— Salut! spune. Ce urmează? Ne strângem mâinile? Ne pupăm?

Nu se întâmplă niciuna, nici alta. Își așază geanta pe măsuță și se strecoară în capătul gol al canapelei pe care stă Amber. E un Chesterfield din piele veche, cu zonele uzate acoperite de covoare țesute cu modele indoneziene. În fața lor, pe masă, se află un sfeșnic cu cinci brațe, din fier forjat complex, cu ceara scursă pe lumânările neaprinse.

Se uită una la alta. Kirsty e șocată de îmbătrânirea prematură a lui Amber. Pare epuizată. Stă și se joacă cu pachetul de țigări pe care a notat Kirsty numărul de telefon, întorcându-l continuu între degete și uitându-se la el inexpresiv.

„Ce i-aș scoate ochelarii ăia nenorociți!” își spune Kirsty.

— Mă duc să iau cafea. Vrei ceva? o întreabă.

Amber întoarce fața spre tejghea.

— Am comandat ceai.

Kirsty nu insistă.

— OK.

Neștiind ce să spună, amândouă hotărăsc să se uite în altă parte. Kirsty se uită în jur. E genul de bar boem de care credea că a scăpat când a părăsit Londra, un loc care nu s-ar deosebi cu nimic în Brighton: pereți goi, de cărămidă, podele vopsite, draperii de catifea, ceasuri în formă de stea, oglinzi marocane, sfeșnice aurii pe pereți. Cu totul, sunt vreo douăzeci de mese, fiecare în mijlocul unor canapele de mâna a doua și fotolii antice, căni, cești, farfurii desperecheate, în stilul șic al unui magazin de vechituri, un zumzet de oameni relaxați pe care nu l-a mai găsit niciunde în orașul ăsta în care a căuta următoarea distracție e la ordinea zilei. Whitmouth a început să fie colonizat de artiști. După câte se pare, Whitstable[24] a devenit prea scump, în câțiva ani, cu câteva baruri de homosexuali, orașul ăsta o să ajungă la fel de cunoscut în toată lumea, ca celelalte de pe coastă.

Lângă geamul aburit îl vede pe ziaristul care colaborează cu *Mirror,* care a uitat de cafeaua și ciabatta cu mozzarella și ardei copt pe care le are lângă cot și scrie în neștire la laptop. Și ea are termen până la șapte, dar habar n-are cum o să apuce să-l respecte. Mai că nu-și amintește nimic din ce s-a spus la conferința de presă. El nu o vede și speră să nu se schimbe nimic în privința asta.

Amber o studiază în tăcere, cu colțurile gurii coborâte.

— Nu ar trebui să facem asta, spune ea.

Kirsty se întoarce și se uită la ea.

— Nu. E stupid. Suntem proaste.

— Dacă ne prind…

Kirsty știe la ce se referă. Amândouă încalcă termenii eliberării, deliberat și incontestabil. Dacă le vede cineva în momentul ăsta, totul e compromis. Au întrecut orice măsură și nu au nicio șansă să pretindă că e o coincidență.

— O dată. O singură dată, Amber! După asta am terminat-o. Nu află nimeni. Nu-i ca și cum am avea brățări electronice.

— Cât de des trebuie să dai raportul acum? întreabă Amber.

— O dată pe lună. Sau dacă-mi schimb adresa, ceea ce nu fac niciodată. Dacă plec în vacanță. În străinătate. Știi și tu.

— Și cum reușești? Cum te descurci cu…

Face semn spre laptop, agendă și mobilul de pe masă.

— Sunt liber-profesionistă. Pot spune că sunt oriunde, oricând, și nu știe nimeni dacă mint sau nu.

— Util, spune Amber.

— Îhî.

Nu știe cum să reacționeze.

— Tu?

Amber ridică din umeri.

— Lucrez în tura de noapte.

— Îhî, mormăie Kirsty din nou și întinde gâtul după chelneriță.

— Nici n-aș ști cum să-mi fac pașaport, spune Amber.

— Nu-i așa complicat, începe Kirsty. Îți trebuie certificatul de naștere și documentul de schimbare a numelui.

Își dă seama că fusese retorică afirmația și se face mică. Părinte fiind, s-a obișnuit foarte tare să fie cea care oferă informații și sfaturi, încât mai uită că nu i se cer întotdeauna. Amber și-a țuguiat buzele și iar se uită în altă parte, peste umărul lui Kirsty.

— Scuze, spune ea.

— Nu-i nimic.

Se lasă din nou tăcerea, timp în care se studiază una pe cealaltă. Încearcă să recunoască ceva din copiii care erau atunci.

— Arăți de parcă viața a fost bună cu tine, spune Amber tăios.

„La asta ce zici? Ce răspunzi cuiva care a pățit contrariul? Da. Nu mă pot plânge?”

— Da, răspunde spășită.

Buza superioară a lui Amber are riduri verticale, ca și cum își ține buzele țuguiate destul de des. Alte două șanțuri verticale îi despart sprâncenele. Kirsty are riduri la colțurile gurii și riduri orizontale pe frunte, o oarecare laba gâștei la ochi, toate riduri de expresie, sau de la zâmbit, și nu sunt la fel de profunde și de ferme ca ale lui Amber. Părul blond al lui Amber se usucă pe scalp ca iarba-de-mare, nu poartă bijuterii nici pe degete, nici la încheieturi, nici la gât sau la urechi, cu excepția unui ceas practic cu curea rezistentă la apă. Kirsty se simte incomod cu toate ornamentele ei, conștientă că inelul de logodnă costă, conform tradiției, salariul pe o lună a lui Jim. Colierul și cerceii nu doar că se asortează, ci sunt parte din setul de smaralde veritabile, oricât de mici ar fi.

Amber are unghiile tăiate scurt, pielițele uscate și neregulate, toată pielea asprită de muncă. Kirsty, chiar dacă petrece prea mult timp la tastatură ca să-și poată îngriji manichiura, îi dă totuși o formă și o protejează cu lac de unghii. Are pielea hidratată fiindcă ține mereu în geantă tubul cu cremă de mâini. Își dă seama că asta spune foarte multe despre contrastul dintre viețile pe care le duc.

— Ești ziaristă, așadar?

— Da.

— Nici nu știai să citești când te-am cunoscut.

Kirsty se înroșește de jenă. I se face din nou rușine când își aduce aminte de sofisticata Bel Oldacre, pe care a cunoscut-o într-o zi de vară.

— Păi, am avut noroc la Exmouth… n-am avut voie să mă ascund în spatele clasei și să satisfac așteptările altora.

Amber pălește și se reazemă. Pare scandalizată. Furioasă.

„Uau, am atins o coardă sensibilă!” își spune Kirsty.

— Exmouth? Te-au trimis la Exmouth?

În instituțiile pentru combaterea delincvenței juvenile, toată lumea știe despre toată lumea. Cel puțin cei mari. Se vorbește despre ei, constant, cu teamă, cu invidie, în timp ce deținuții vin și pleacă, sunt transferați și eliberați condiționat. Kirsty știe că a avut noroc să fie trimisă la Exmouth. În fiecare zi e conștientă de asta și își aduce aminte de fiecare dată când trebuie să scrie un articol cu subiectul ăsta.

— Mmm… da… murmură atentă, jenată.

— Știi unde m-au trimis pe mine? întreabă Amber.

Întrebarea sună mai mult a reproș și nu așteaptă un răspuns.

— Nu, evident că nu știu, Amber! Știi foarte bine că nu am de unde să știu.

— La Blackdown Hills.

— Doamne, Dumnezeule!

S-a blocat din nou. I se face rău.

— Să înțeleg că ai auzit de ei?

Amber se uită tăios în timp ce vorbește cu tonul acuzator de mai devreme.

— L-au închis între timp, bineînțeles.

— Da, normal, răspunde ea. Am și scris despre asta.

— Mda, spune Amber cu amărăciune. Și eu am auzit de Exmouth.

Kirsty clatină din cap și, în mod bizar, îi vine să-și ceară scuze, de parcă faptul că ea a scăpat de lumea șocantă a detenției și izolării este sursa nefericirii lui Amber. Dar Blackdown Hills… La Exmouth foloseau numele acestei instituții ca amenințare. Acolo te trimiteau dacă nu te îndreptai.

— Da. Of, Doamne! Am avut noroc, ce să zic, încearcă ea să se scuze.

— Da, „ce să zic”, repetă Amber.

Amber se uită la Kirsty și simte un junghi în inimă.

„Și eu care credeam că ai primit aceeași pedeapsă ca și mine”, își spune ea. „Normal că asta am crezut. Și acum… uite-te la noi. Suntem diametral opuse față de orice ar fi prezis oricine despre noi, dacă ne vedea cineva în ziua aia când stăteam pe bancă. Mă simt ca un șoarece de laborator, într-un rahat de experiment psihologic”.

Kirsty coboară privirea și o ridică în altă parte. S-a înroșit. Pare rușinată, ca și cum este responsabilă pentru soarta lui Amber. Niciuna nu mai știe ce să zică și se cufundă pentru o clipă în amintiri.

— Și? Ai copii?

Amber schimbă brusc subiectul. Nu știe de ce e prima întrebare care-i vine în mine, dar asta e.

— Da, răspunde Kirsty. Doi. Luke și Sophie. Ea are unsprezece, iar el, opt ani.

Instinctiv bagă mâna în geantă și dă să scoată pozele din portofel, dar se răzgândește și își pune mâinile pe masă.

— Bravo ție! spune Amber lipsită de entuziasm.

— Tu? întreabă Kirsty cu timiditate.

„Sper să nu mă facă iar să mă simt prost. Nu știu dacă mai suport vina asta”.

Amber clatină din cap.

— Nu. Nimic de felul ăsta.

Kirsty se întreabă, ca de fiecare dată când se întâmplă asta, cum ar trebui să reacționeze. Să-i plângă de milă? Să treacă peste? Să debiteze paliative de genul „ce norocoasă ești”, așa cum se simt obligați să facă de multe ori părinții, când toată lumea știe că nu-i adevărat?

— Ai fi vrut? întreabă în schimb. Să ai copii?

— Normal, răspunde Amber, în timp ce o privește. Dar na, ăsta mi-e norocul, nu?

— Îmi pare rău, spune Kirsty și iar se rușinează.

— Avem doi câini, adaugă Amber. Mă rog, eu am. Lui îi e indiferent. Mary-Kate și Ashley. Rasa

papillon.

Kirsty râde.

— Mișto nume[25].

— Știu. E o răutate, dar…

Se îmblânzește puțin și i se luminează fața. Pare drăguță o clipă. Mai tânără. Sufletistă.

— Nu-i același lucru, evident, dar… îi iubesc. Destul de mult.

— Animalele sunt minunate, spune Kirsty, fără să urmeze nicio logică.

— Tu ai?

— O pisică. Cea mai proastă din lume. Nu face nimic toată ziua.

— Cum o cheamă?

— Barney.

— Aha!

Kirsty nu-și dă seama dacă Amber a tras vreo concluzie auzind numele, dar oricum nu știe ce să înțeleagă din ea.

„În afară de furia de mai devreme, nu știu ce să cred despre ea. Un om normal ar da tot din el. Eu așa aș face".

Vine chelnerița cu ceaiul care se află într-o ceașcă de lut de dimensiunea unui castron.

— Poftim, cald și bun! spune ea.

Amber îl ia, mulțumindu-i vag.

— Îmi aduceți și mie un latte? cere Kirsty.

— Sigur.

— Mersi!

Primul ei latte în Whitmouth. O ușurare.

— Vin imediat! spune chelnerița.

Kirsty se întoarce spre Amber și vede că se amuză și își dă ochii peste cap.

— Mda, avem latte în Whitmouth, spune ea tăios.

Rupe patru plicuri de zahăr și le varsă în cana ei.

Kirsty râde ușor, ușor trist.

— Așa m-am obișnuit. Tot atâta energie e și într-un biscuit și e gratis.

Se uită la Kirsty în timp ce amestecă în ceai.

— Bănuiesc că locuiești în Londra.

Kirsty râde ușor.

— Nu. De ce ai crede asta?

— Ei, așa, că bei latte.

Kirsty își aude râsul fals din nou și ar vrea să nu mai facă asta de câte ori se emoționează.

— Nu. Farnham.

— În Surrey? Mișto.

— Mda, spune Kirsty și tresare ușor supărată.

„Încearcă să mă eticheteze. Știe că am avut noroc atunci și de-acum, indiferent ce aș fi făcut, e clar că am obținut din noroc”.

— Am muncit până am căzut în nas ca să ajungem acolo, dar da.

— Nu mă îndoiesc, spune Amber, cu tonul acela neplăcut. Și el, soțul tău, cu ce se ocupă?

Kirsty nu s-a gândit niciodată că situația dezastruoasă în care e Jim ar putea să o valideze pe ea în vreun fel. Decide să profite oricum de ocazie și se laudă cu asta în fața fostei ei prietene.

— Nu lucrează în momentul ăsta. Ne-a afectat și pe noi criza. De un an n-are de lucru. Nici nu știu unde a zburat timpul. Facem… mă rog, eu fac tot ce pot.

Amber se mai îmblânzește.

— A! Îmi pare rău. Nu-i ușor.

„Da”, își spune Kirsty, „nu-i deloc ușor. Mă sperie și mă irită că trebuie să mă descurc cu datoriile, să iau de la unul ca să dau la altul, să sacrific totul ca să nu afle banca de la care a fost concediat că, în consecință, nu avem cum să plătim ipoteca pe care o avem la ea. Dar, da, așa se întâmplă cu clasa muncitoare. Știu asta. Nu ne plânge nimeni de milă”.

Știe că trebuie să-i pună niște întrebări, poate asta e singura ei ocazie s-o facă. Nici măcar nu știe cu ce să înceapă.

— Tu? Ziceai că ești cu cineva.

— Da, spune Amber. Soțul tău, bănuiesc, a vorbit cu el alaltăieri. Vic. Locuim împreună. De

șase ani deja.

— Bun… bun… zice în mod penibil, conștientă în timpul ăsta cât de condescendent sună comentariul. Cum v-ați cunoscut?

— La muncă. Lucrăm împreună. Mă rog, nu împreună, dar și el lucrează la Funnland. Voi?

— A, nimic neobișnuit. Prin prieteni comuni. Am… na… am vorbit de câteva ori la petreceri și… asta a fost.

„Petreceri", se gândește Amber. „Nici de asta n-am avut parte. Cel puțin genul de petreceri despre care vorbești tu, unde oamenii se strâng în jurul unei salate și se invită unii pe alții la dans. Oare de ce am senzația că se dă mare cu asta?"

— Și știe? întreabă. Soțul tău. Despre tine.

— Jim?

Kirsty simte că i se ridică părul în cap numai când se gândește.

— Doamne ferește, nu! Nimic. N-am putut să-i spun. Nici n-aș ști cum…

Amber întreabă cu un ton dur, interogativ:

— Păi și ce-i spui? Ce poveste știe?

— Părinți naspa. Am intrat în sistem. Nu vreau să vorbesc despre asta. Știi și tu.

— Și acceptă?

— La început cred că avea o fantezie că ne poate aduce pe toți împreună, ca prin miracol. Dar a renunțat de mult la ideea asta. Acum cred că pur și simplu acceptă și gata. Se gândește că asta face parte din mine, că nu vreau să mi se aducă aminte de povestea asta.

— Nu mă îndoiesc, spune Amber.

Kirsty înghite în sec.

„Nu merge prea bine".

Nici nu se aștepta să meargă extraordinar.

— Și Vic al tău? Știe?

— Nu pune întrebări, spune Amber. Poate de-asta sunt cu el. Nu întreabă niciodată nimic. Despre nimic, de fapt. E persoana cea mai fără de curiozitate din câte cunosc.

Kirsty strâmbă din nas.

„Lipsită de curiozitate”, o corectează ziarista din Kirsty în gând. „Îl pune la punct, dar, Doamne, ce relație fadă!”

Amber îi citește bine reacția.

— Lasă, nu-mi plânge de milă! se răstește ea. N-am nevoie de mila ta. Așa-mi place, crede-mă!

Kirsty se înroșește și își pleacă privirea. Chelnerița vine cu cafeaua.

— Am pus și ciocolată, îi spune. Sper că e în regulă.

— Mersi! spune Kirsty, care preferă scorțișoara.

Amestecă în cafea și trage cu ochiul la Amber.

— Îmi pare rău, Amber!

— Îți pare rău? Și de ce, mă rog? protestează Amber încruntată, suspicioasă și defensivă.

— Nu, se bâlbâie Kirsty. Nu asta am vrut să spun. Pe bune. Încercam să-mi cer scuze dacă te-am supărat. Și pentru că… nu am știut de Blackdown Hills. Habar n-am avut că acolo ai ajuns.

— Da? Și dacă ai fi știut, ce ai fi făcut? Ai fi venit călare pe-un cal alb să mă salvezi?

— Of, Doamne, n-am știut, atâta tot! Și îmi pare rău.

Amber își menține expresia defensivă.

„Nu știu să mă port în situația asta”, își spune Kirsty. „Jim s-ar descurca mai bine decât mine. El ar ști cum să vorbească cu ea. Aș vrea să-l pot întreba”.

Amber scutură din cap încontinuu.

— Da, mă rog… nu-s un dezastru, așa cum îți imaginezi, Jade! Întâmplător. Nu locuiesc în Farnham… dar nici rău nu-mi e. Și ca să știi, am și cumpărat casa în care stăm. Nu-s un caz caritabil. N-am nevoie de mila ta, mersi!

Kirsty se simte prost, nesigură pe ea. Îi displace tonul.

„E supărată pe mine? Nu am făcut eu asta. Nu eu am trimis-o la Blackdown”.

— Da! Îmi pare rău. Doamne, nu fac nimic bine! Știu asta. N-am vrut…

Nu mai știe ce să zică. Amestecă iar în cafea, nefericită, în timp ce Amber se uită la tapet din spatele ochelarilor ălora cretini. Kirsty observă o siluetă în geam: Șobolanul, tipul de mai devreme. Se sprijină cu brațul de geam, ca să se poată uita înăuntru. Ciudat omuleț.

„Fac pariu că e o pacoste locală”.

Se întoarce cu privirea spre Amber.

— Știi ce cred eu? spune Amber.

Kirsty nu prea vrea să știe, dar îi e datoare s-o asculte.

— Nu, răspunde.

— Cred că tu ai avut parte de Exmouth, de terapie și educație fiindcă erai copilul rătăcit fără vina lui, îi spune, provocând-o să o contrazică. Până la urmă, despre asta a fost vorba.

— Amber, am muncit pe brânci pentru asta! Nu mi-au făcut cadou studiile universitare, singură m-am ocupat de asta.

Amber mijește ochii când o întrerupe:

— Da, dar știm cu toții de ce ai avut șansa asta, nu?

— De ce? întreabă Kirsty nefericită.

Amber se joacă cu lingurița și se uită urât la ea.

— Fiindcă eu eram malefică, iar tu, o oaie rătăcită. În fond, a fost exact cum au scris ziarele. Nimic nu face un copil mai antipatic decât un accent sofisticat, nu?

Cuvintele îi ies repede pe gură, apoi tace brusc de parcă nu mai are aer.

— Doamne, Bel! spune Kirsty.

Nu vrea să creadă asta. Un copil e un copil, nu? Orice-ar fi.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Sunt sigură că a fost doar o chestiune de noroc. N-are cum să fi fost altfel.

Amber se uită în altă parte cu o expresie indescifrabilă în spatele ochelarilor de soare.

— Mă rog… Să nu crezi că vii aici și eu te iert. Nu a venit vremea iertării păcatelor, Jade! Asta ca să știi. Nu cred că e normal ca tu să fi primit ajutor, iar eu să fi fost pedepsită. Orice ar crede restul lumii. Nu am fost mai responsabilă decât tine pentru ce am făcut împreună. Iar acum știu sigur că o parte din mine te va urî până la moarte.

22

Amber nu mai are nicio șansă să doarmă înainte să înceapă tura, așa că vine devreme la muncă. E neliniștită, nesigură și vrea să fie printre oameni, fiindcă oamenii sunt soluția cea mai bună pentru a nu te mai gândi la nimic. Amber nu vine niciodată la Funnland ca vizitator, dar brusc simte nevoia să vadă cum e să-i pompeze muzica în sânge, să audă râsetele străinilor, să își țină respirația în mijlocul luminilor și mișcării, fără să se gândească la toate panourile de comandă, la pistoanele, pârghiile și macaralele, la fumul și oglinzile care trezesc parcul la viață.

Intră pe poarta din spate. Observă că Jason Murphy nu e acolo, dar în locul lui e un bărbat slab, de culoare, serios, pe care nu-l recunoaște și care o urmărește cu privirea în timp ce folosește cardul ca să intre și să-și deschidă vestiarul. Dă din cap spre el în semn de salut și primește un salut neutru, nici prietenos, nici neprietenos, nici curios, nici plictisit. Își lasă geanta din mână, dar își păstrează geaca. Își pune cheile și banii în buzunarul cu nasture de la piept.

De la waltzer se aude „We Are Family”, de la Terror Zone „Blue Suede Shoes” și „Echo Beach” de la Splash Zone. Auzul i-a fost de atâtea ori atacat, încât aude fiecare melodie individual. Știe că fiecare în parte va fi urmată de „I Fell for You”, „Rock Around the Clock” și „Once in a Lifetime”. Știe că acolo, undeva, Vic și amicul lui, Dave, își fac dansul pe Sister Sledge, partea lor de spectacol, în care își sprijină umerii unul de altul și își flutură mâinile bărbătește, la care clienții se amuză și au impresia că au fost martorii unui moment unic de improvizație. Improvizație care, dacă ar aștepta destul timp în același loc, ar observa că are loc din oră în oră, la unsprezece minute după fix. În șaptesprezece minute, studenții care stau la coadă

la roller coaster vor deveni „spontan” Take That, se vor bate cu pumnii în piept și vor arăta toți deodată cu degetul între picioare.

Automat duce ochii la cardurile de pontare de pe raftul lor. La Funnland au un sistem special de pontare, precum și carduri electronice, pentru ca Suzanne Oddie să-și poată da seama în cazul în care vreun membru al personalului s-a dus să se distreze fără să plătească. Încă n-au fost multe carduri pontate, a venit doar echipa care dă roată parcului la lăsarea serii, ca să golească coșurile de gunoi și să adune gunoiul cu cleștii cu mâner lung. Amber s-a agitat mult ca să obțină cleștii ăia. Înainte de asta, era cumplit de greu să te apleci, să te ridici, să te apleci, să te ridici și, evident, absenteismul era o problemă serioasă. Vede că Jackie a pontat deja și se întreabă cum de a apucat-o euforia pe colega ei cea leneșă. Începe să se îngrijoreze din nou în privința bugetului, cu care nu știe cum se va descurca.

„Băga-mi-aș picioarele, n-o să am pace! Ori mă gândesc la ce s-a întâmplat azi după-amiază, ori la ce fac cu bugetul. Nu știu cum o să mă descurc. Oare pot să le tai din ore tuturor, ca să nu concediez pe nimeni? Doamne! Dacă fac asta, e nedrept față de toată lumea”.

Își dă seama că stă acolo de un minut și se uită la ușa vestiarului, ca într-o stare de amnezie și că paznicul se uită fix la ea, de data asta, curios.

„Adună-te, Amber! Haide!”

Scutură din cap nerăbdătoare și se îndreaptă spre parc.

∵

Ploaia a stat și parcul miroase a umezeală și a gogoși. Dincolo de babilonie și de urletele din roller coaster, Amber aude vag valurile mării. Merge, se oprește, numai pe jumătate conștientă de mulțimea care dă năvală și își cântărește opțiunile. De ani de zile locuiește în orașul ăsta, dar nu s-a dat niciodată în celebrul roller coaster. A fost prea

săracă să-și permită intrarea când a ajuns prima oară aici și, în ultimul timp, familiaritatea a făcut-o imună la existența lui, dincolo de a-i curăța fiecare suprafață de guma de mestecat.

Clatină din cap, ca un cal care se apără de muscă. N-a început tura încă. Nu vrea să se gândească la muncă până nu începe tura. Deja i s-a stricat ziua și oricine ar fi de acord că a fost o zi proastă. A fost o greșeală s-o înfrunte pe Jade, să creadă că va rezolva ceva. Știe asta. Pornește spre coadă.

Personalul de la roller coaster e mereu format din adolescenți și tineri de douăzeci și ceva de ani, oameni angajați strict pe criterii fizice. Fiind cea mai remarcabilă atracție de la Funnland, politica internă spune că piesa de rezistență trebuie prezentată de un personal pe măsură. De fapt, se și îmbracă altfel decât restul personalului din parc, cu șorturi galben-fosforescente și tricouri roșii mulate pe care scrie „EXXPLODE!!” Evident că-i cunoaște pe toți. Sunt doi copii ai angajaților ei și o fată pe nume Helen, care stă tot pe strada Tennyson, la patru case mai încolo de ea, și care în toamnă pleacă la Universitatea Manchester și în lumea largă.

Helen e la poartă acum, așa că deschide, ca să treacă Amber.

— Bună ziua, doamnă Gordon, ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc! minte Amber.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Helen, îngrijorată și politicos.

Amber se amuză de fiecare dată când o aude pe fata asta vorbind cu adulții de parcă s-ar adresa profesorilor, într-o epocă în care nici măcar profesorilor nu li se mai vorbește așa.

— Trebuie să oprim cursa?

— Nu, nu, spune Amber. Nici vorbă. Doar că mi-am dat seama că sunt de șase ani aici și nu m-am dat niciodată în chestia asta.

— Ooo! râde Helen. Ooo, ce amuzant! Eu m-am dat cam de șase ori pe zi numai în prima săptămână de lucru aici.

— Da, normal. Eu, în general, nu sunt aici când funcționează.

— Da, așa e, confirmă Helen. În fine, haideți să rezolvăm această problemă!

Face cu mâna spre poarta de îmbarcare unde patru oameni – care au câștigat locurile fără să stea la coadă – așteaptă următorul tren.

— Mergeți la primul vagon și vă puteți urca la următoarea cursă.

Amber se cutremură ușor la gândul de a fi în față. Zona ei naturală de confort ar fi mai plăcută dacă ar avea câteva vagoane în față, în loc de neant, dar știe că i se face o favoare și se supune. Își ocupă locul sub privirile săgetătoare pe care britanicii care stau la coadă le oferă privilegiaților.

Trenul oprește și cei de la coadă strâng rândurile, de parcă se așteaptă să le-o ia înainte. Amber stă pe loc, ca să nu-i enerveze, se întoarce și se uită spre parc.

În cealaltă parte a parcului, se deschide poarta personalului și apare un grup de oameni. Printre ei o recunoaște pe Suzanne Oddie și observă că e înconjurată de niște bărbați în uniforme bleumarin, care nu pot fi decât polițiști, și altele galbene, de la sănătate și siguranță. Nu-și bate capul. De când cu crima e mereu poliție în parc și pe lângă parc și în fiecare zi mai apare unul, chiar și când e liniște și pace. Înaintează spre poartă, în vreme ce un nou val de oameni primește trecere liberă și vede mutrele lor dezamăgite când o observă. Nu prea găsești un singur loc liber pe rând. Oamenilor le place să facă asta în doi: curaj în masă.

„Ce-o fi făcând Jade? Oare întâlnirea noastră a tulburat-o la fel ca pe mine? Incredibil! Habar n-am avut. În tot timpul ăsta am crezut că e ca mine, cuprinsă de frică, strivită de rușine, mergând în umbră, cu capul plecat. Și acum aflu că pentru ea

totul a fost altfel, lucru pe care n-o să-l uit în viața mea. Am eliberat duhul, nu mai intră la loc. Nu e drept. Nu e deloc drept, mama mă-sii de treabă!”

Trenul gonește deasupra ei și schimbarea presiunii îi gâdilă pielea. Așa a fost menit, ca țipetele de sus să-ți ridice nivelul de adrenalină. Cu trei trenuri pe circuit, auzi asta de două ori la coadă și, orice ți-ar spune rațiunea, creierul reptilian primează, iar până coboară bara de protecție, ai să crezi că ai de înfruntat ditamai pericolul. Pentru Amber, care e obișnuită să aștepte în beznă, în timp ce ciulește urechile la pașii care se apropie și să se chinuie să nu atragă atenția, sunetul o tulbură. Vrea să se întoarcă și să fugă, dar cursa ei a sosit și pasagerii din spatele ei se înghesuie să urce în tren și știe că e prea târziu. Între timp, pasagerii anteriori coboară pe celălalt peron, ea urcă, cu picioarele tremurânde, și se așază.

„Ce mama mă-sii fac?” se întreabă. „E o nebunie, o prostie. E mai mult o pedeapsă decât o plăcere, dar poate exact de-asta o și fac. Mă simt prost și atunci mă pedepsesc singură. Fac ce am învățat să fac. În fond, într-un loc ca Blackdown Hills, tot ce voiau de la noi era să ne recunoaștem vina și să învățăm să primim pedepsele”.

Bara de siguranță se închide zgomotos. E țintuită. Oamenii de lângă ea respiră, râd și își aruncă priviri entuziasmate. Amber se prinde de barele cu protecții pentru umeri și închide ochii. Înghite în sec.

„Urăsc lucrurile astea. De-asta nu m-am dat niciodată în ele. Orice alt motiv e o scuză. Toată viața mea am simțit că pierd controlul, iar și iar. În niciun caz nu m-aș oferi voluntar să mă distrez cu senzația asta”.

— Țineți-vă bine, pornim! rage vocea automată de la difuzor.

Roțile se blochează pe șine.

„Băga-mi-aș picioarele, acum nu mai pot să-l opresc!”

Își aduce aminte de prima ei noapte la Blackdown Hills. Tocmai fusese dată sentința și ea încă țipa. Răgușise deja, dar nu se lăsa. Apoi dușul, pe jumătate rece, usturimea provocată de săpunul medicinal și bezna pustie care se lăsa.

„Mama”.

Nici măcar n-a venit la proces.

„Mă urăsc cu toții. I-am făcut de rușine”.

Își aduce aminte de noaptea neagră care se întrezărea printre gratiile ferestrei, de liniștea care s-a lăsat treptat când a intrat pentru prima oară, udă și înfricoșată, în sala de mese, de privirile dure și suspicioase care se întorceau să se uite la nou-venita notorie și de doamna temnicer Hills, care o împingea de braț, fără pic de milă.

Ajung pe prima culme. N-o desparte nimic de șina din față, e doar neantul și căderea în gol. Trenul înaintează încet, apoi prinde viteză și se oprește brusc, împingând-o înainte. Atârnă cu fața în jos, la treizeci de metri de sol. Îi vine stomacul în gât. Femeia de lângă ea începe să râdă nervos.

Zăcea trează. La Blackdown Hills a învățat să nu doarmă. După ce se dădea stingerea, era jale. Fetele mergeau în găști pe coridoare, iar neadaptații plângeau de frică. Bel Oldacre, trează în beznă, era pregătită să treacă și prin pereți dacă era nevoie, în timp ce, noapte de noapte, ciulea urechile la zgomotele metalice pe care le auzea la zăvorul ușii ei baricadate. Uneori, din întuneric se mai auzea un plânset înăbușit sau o goană. Toți o știau. Normal că o cunoșteau. Câte fete de doisprezece ani care vorbeau ca însăși regina se aflau în instituțiile țării?

„Nu mă pot întoarce acolo. M-ar ucide”.

Trenul o ia la vale. Simte că i se desprinde coloana vertebrală, iar femeia de lângă ea zbiară și de plăcere, și de groază. Burnița care stă să cadă o simte ca pe o armată de albine. Își dă seama că și-a

încleștat dinții de frică. Șina dispare din fața ochilor ei și nu mai vede nimic în afară de milioanele de pietre de pe plajă, imposibil de departe.

Amber țipă.

∵

Până se oprește trenul, s-a făcut verde la față și e sleită de puteri. Mâinile și picioarele îi sunt ca de gumă. Ceilalți râd, endorfinele lor sunt la apogeu și strigă unii la alții chestii de genul: „Super mega tare”, „Să fiu al dracului, hai să ne mai dăm o dată!” Ea nu simte decât că îi vine să vomite și că abia se ține pe picioare. Dacă i-ar zice cineva că trebuie să se mai dea o tură, ar muri acolo, pe loc, e sigură de asta.

Se întreabă din nou ce-o face Jade. Trebuia să predea un articol, asta știe, dar vine asfințitul acum și probabil l-a predat deja, dacă a reușit să-l scrie.

„Oare se gândește la mine? Sau a uitat deja? M-a tăiat de pe listă și s-a întors la viața ei ordonată?”

Îi tremură mâinile. Încet-încet, sunetele își găsesc drumul pe lângă presiunea din urechile ei și începe să audă primele acorduri ale piesei „Could It Be Magic”. Probabil că e deja opt și jumătate.

„Dacă mă așez și beau o cafea, poate găsesc pe cineva cu care să vorbesc, să mă regăsesc în familiar. Cel puțin nu o să mă mai simt așa, că-mi tremură picioarele”.

Nu mai e nimeni pe peron acum, a rămas singură. Se ține de perete până ajunge la trepte și coboară nesigură, ținându-se bine de balustradă.

∵

În drum spre cafenea, trece pe lângă poligon, pe lângă „trenul groazei”, și carusel – încă ocupate, deși e târziu –, și mașinuțele electrice. Cumva se așteaptă să-l vadă pe Vic acolo, apoi își aduce aminte că el și Dave s-au mutat la „waltzer” în seara asta. În schimb, se întâlnește cu Suzanne Oddie, care se străduiește să se încrunte prin botox, în timp ce caută pe cineva cu privirea. În

spatele ei se află trei polițiști și un altul, pe care uniforma îl dezvăluie ca superior.

— A! spune Suzanne, când o vede pe Amber. Tu știi sigur.

Amber îl recunoaște pe superior. E cel care s-a dus cu ea și cu Jackie – le-a însoțit, își spune ea în termeni polițienești și zâmbește pentru prima oară pe ziua de azi – la secție în noaptea în care a găsit-o pe Hannah Hardy. El zâmbește și o salută pe nume. Suzanne se miră, devine suspicioasă, apoi deschide gura.

— Domnișoara Gordon cunoaște pe toată lumea, spune ea.

— Da, confirmă el, am observat.

— Căutați pe cineva anume? întreabă Amber.

— Da, spune Suzanne. Pe Victor Cantrell. Ar trebui să lucreze la mașinuțe. L-ai recunoaște?

Amber simte din nou că e în cădere liberă.

Ora 3.30 după-amiaza

Jade se strecoară prin gaura din gardul viu și aterizează drept în urzici. Înjură cu glas tare, fiindcă știe că fetița se va rostogoli în ele, oricât ar încerca ea să le calce în picioare. Începe s-o urască din ce în ce mai tare pe copila asta. Atrage numai nenorociri. Și, de fiecare dată când cade, începe iar să plângă cu zgomotul ăla enervant și asurzitor precum sirena poliției, care îi răsună în creier ca freza dentistului. Acum o să plângă din cauza urzicilor.

— Ți-am zis că trebuia s-o luăm pe drum, mârâie ea.

— Ba n-ai zis! se răstește Bel. Tu ai zis că ajungem mai repede pe-aici. Și eu te-am întrebat dacă nu e și o alee.

E arșiță și pământul s-a întărit. Toate trei sunt pline de vânătăi și julituri, fiindcă s-au tot cățărat și au căzut printre rugi, iar acum Jade are mâinile și picioarele albite în urma iritației provocate de urzicile prin care s-a târât. Are gura uscată, simte că i se usucă și gâtul și că are nisip în ochi. Se enervează și ea, ca și Bel. Le fierbe creierul de căldură și de supărare.

— Haide! se răstește și ea. Ai grijă! Sunt urzici.

Bel o împinge pe Chloe înainte. În ultima oră au învățat că ea trebuie să stea între ele, orice ar face. E prea mică și prea proastă ca să meargă ea prima, iar dacă o iau ele înainte, ea rămâne în urmă până când cineva trebuie să se cațăre sau să se târască înapoi după ea.

„N-o să fac copii niciodată”, se gândește Bel. „Mai ales dacă există vreo șansă să ajungă așa, ca asta”.

Se uită la mutra vânătă a fetiței, cu lacrimi pe obraji și pe bărbie, plină de dispreț. Copilul îi amintește de Miranda, Miranda cea răsfățată,

inutilă și favorizată, iar disprețul se transformă în furie oarbă.

„Întotdeauna dau vina pe mine. De fiecare dată când se întâmplă ceva, pe mine mă consideră vinovată. Nu e corect

— Hai, nu mai fi așa penibilă! spune ea. Mergi mai departe!

Chloe și-a pierdut un pantofior undeva în noroi, la iaz, și șosetele ei albe s-au murdărit. Se așază pe vine și se uită la gaura din gard, după care începe să scheaune din nou. Se pune apoi în patru labe și începe să înainteze lent.

„Doamne, ce fund de elefant are! Cum poate un copil așa mic să aibă un fund așa mare?” se întreabă Bel.

Ca să se distreze, îi trage un șut în fund. Chloe cade de partea cealaltă ca un dop de șampanie, drept pe burtă, cu fața în jos, pe stratul de urzici. E liniște un moment, până evaluează situația, după care începe să urle: Oaaaaaaaaaaaaaaa!

Jade își pune mâinile la urechi.

„Nu suport așa ceva. Cum de nu-i pune nimeni căluș?”

— Taci, taci, taci!

Fața, mâinile și coapsele lui Chloe sunt umflate. Își privește palmele și începe să țipe. Cu siguranță o aude și satul vecin. Jade simte că o dor urechile. O apucă pe fetiță de braț și o ridică în picioare.

— Taci, țipă la ea, că-ți dau eu motiv să plângi altfel!

Jade e cea mai mică din familia ei. A petrecut foarte multe ore în grija fraților mai mari care o urau, dar niciodată nu a avut grijă de unul mai mic. Acum face exact ce au făcut Tamara, Steph și Gary cu ea, de atâtea ori, ca să înceteze crizele: o plesnește peste față.

Chloe tace și se uită cu atenție.

— Îți pun căluș dacă mai începi! o amenință Jade.

Nu înțelege de ce are starea asta. Nu înțelege efectele deshidratării, supra-încălzirii și glicemiei scăzute. Știe doar că fetița e o povară pe care n-a cerut-o și pe care nu o vrea.

— Găsim niște frunze de măcriș și îți trece, spune ea.

— Vreau să mă duc acasă! urlă Chloe. Vreau la mami! Bel iese din gardul viu și se ridică în picioare. După-amiaza asta parcă nu se mai termină.

23

Kirsty a învățat cu ani în urmă că munca e marea ei mângâiere. De fapt, Chris, psihologul ei de la Exmouth, a fost cel care i-a recomandat-o, ca refugiu. Timp de un an, parcă avea cuib de viespi în loc de cap: gândurile repetitive le blocau pe toate celelalte. Au aflat repede că nici nu prea știa să citească și că puținul timp petrecut pe băncile școlii fusese și acela pierdut, date fiind așteptările minime pe care le aveau profesorii de la ea. La unsprezece ani încă nu se putea concentra. De câte ori încerca, vedea numai imagini cu Chloe: imagini cu mama ei, cu frații ei, cu mulțimea din fața tribunalului și atunci se înfuria și plângea deznădăjduită.

Apoi, într-o zi, a stat o oră întreagă cu Chris și au citit – dintre toate metodele ne-profesorale și nebunești – un capitol din „Șobolanii”, de James Herbert. Preț de o oră, se concentrase asupra primejdiei în care se afla altcineva. Voia să citească mai mult, ca să afle ce se întâmpla mai departe, așa că, prin intermediul descrierilor plastice ale celor care erau mâncați de vii, a învățat mângâierea studiului, a scrisului și apoi a întrebărilor pe care le punea și răspunsurilor pe care le primea și din care trebuia să înțeleagă ceva. Într-o zi a descoperit că ea însăși devenise o poveste de succes: copilul care era salvat. Nu a uitat asta niciodată.

După ce a lăsat-o pe Bel în cafenea, îi mai rămăseseră două ore ca să-și predea articolul și, ca întotdeauna, graba predării, drogul care o ține pe picioare, a fost aprigă. De fiecare dată e la fel: la ora unsprezece convorbirea telefonică de după conferință, momentul de panică în care își dă seama ce presupune sarcina pe care trebuie s-o ducă la capăt, efortul de a afla pe cât posibil mai multe lucruri pe care să le traducă într-o poveste

bine gândită și expusă cu măiestrie, adrenalina – „Cât de tare sunt!” – care o ia prin surprindere ori de câte ori trimite e-mailul cu articolul care zboară prin eter și ajunge pe masa străinilor aflați la micul dejun. Nu are timp să se gândească la nimic altceva.

În seara asta predă articolul la timp, ca de obicei. Azi trimite editorialul pentru prima pagină a cotidianului, mâine și poimâine cam la fel; apoi articolul pentru suplimentul de duminică. Oamenilor le plac detaliile picante, îi spune redactorul, iar vânzările ziarului subliniază asta.

La trei minute după ce trimite articolul și sună ca să anunțe că l-a trimis, deschide o sticlă de un sfert de Soave, pe care a găsit-o în minibar și începe să plângă. Se prăbușește pe cuvertura portocalie brodată și plânge cu gura deschisă, de parcă vrea să își prindă lacrimile care-i curg pe obraji. Ar vrea să nu se fi întâlnit cu Amber, fiindcă până acum a reușit să o scoată la capăt cu trecutul ei, ținându-l deoparte. Puteau să treacă zile întregi, uneori chiar săptămâni, fără să se gândească la întâmplările de odinioară. Trăiește în prezent și face planuri de viitor, lucru care o făcuse să creadă că era împăcată cu trecutul.

Ar vrea să fi avut mai mult timp să se pregătească sufletește pentru asta. Îi trec prin minte mii de întrebări, acum că nu se mai află în prezența celei căreia să i le pună. În multe feluri, ziua aia pare mai degrabă un film pe care l-a văzut la un moment dat, nu o dramă în care a avut un rol activ. Pare departe și fără nicio legătură cu cine e ea acum și, cu toate că deseori și-l derulează în minte, arată ireal, ca o peliculă veche a unor evenimente pe care le-a văzut cândva pe ecranul unui cinematograf.

Se întreabă dacă și Amber simte la fel sau dacă tot infernul ăla vine grămadă și o năucește la fel ca pe ea, când e cu garda jos, și panica o smulge din somn. Vrea să știe cum se descurcă Amber cu

minciunile pe care trebuie să le spună zilnic celor dragi. Cel mai mult vrea să știe dacă îi e și ei la fel de frică și, dacă da, ce frică o cuprinde cel mai mult: violența străinilor sau distrugerea celor dragi?

Gândul la Jim și la copii o face să plângă și mai tare. Jim e bun și, atunci când are de-a face cu o înșelătorie sau cu o răutate, e nedumerit, iar lucrul ăsta e, în același timp, și punctul lui forte, și marea lui slăbiciune. Gândul că el și copiii lor nu ar mai înțelege nimic dacă ar afla că au iubit o persoană inexistentă o lasă fără suflare. El crede că Kirsty e un om bun, pe care l-a doborât viața. Ea știe în sinea ei că e – sigur e – putredă până-n măduva oaselor și că singurul lucru pe care trebuie să-l facă e să-i protejeze de cruntul adevăr.

Plânge până la extenuare, până o dor umerii și are ochii injectați, iar după ce se mai calmează, când consideră că a trecut pericolul de a spune adevărul într-o încercare distructivă de absolvire a păcatelor, își sună soțul.

— Hei! răspunde el. Unde ținem bateriile de rezervă?

— În sertarul din stânga, sus, în garaj, spune ea. Pentru ce?

— Cineva nu și-a oprit mașinuța, iar a uitat.

E obosită și rece, dar o consolează faptul că viața își vede de-ale ei.

— Păi, trebuie să învețe s-o oprească.

— Mda, spune Jim. N-o să se întâmple, nu? N-are niciun interes.

— Ce părere ai?

— Îl punem să-și plătească singur bateriile?

— Din banii lui de buzunar?

— De-asta îi are.

— Îhî.

După ce se mai gândește, adaugă:

— Nu primește suficienți bani de buzunar cât să-și poată cumpăra baterii.

— Nasol, spune Jim. Îmi pare rău, dar cum altfel să învețe?

Ce bine e să vorbești despre lucruri normale! Chiar și faptul că evită inevitabilul – cum se duc încet-încet și înspăimântător toate economiile lor – o liniștește într-un fel.

Are nasul înfundat și respiră pe gură. Nu vrea să-și sufle nasul și să se dea de gol, dar își tot trage nasul, așa că el se prinde până la urmă.

— Ești OK? o întreabă el.

— Da, doar obosită. Și mi-e dor de tine.

— O, draga mea!

Îl și vede pe canapeaua lor mare de colț, cu picioarele sprijinite de spătar, acum că ea nu-i acolo să protesteze. E târziu și la ora asta sigur și-a scos ochelarii și parcă-i vede ochii mari și vulnerabili.

— Nu-mi place când pleci de-acasă.

Acum că s-a prins, nu are sens să-și mai ascundă lacrimile, așa că își suflă nasul tare în hârtie igienică.

— Bleh, îl aude spunând, câtă amabilitate…

Chicotește, așa supărată cum e. Cum poate un singur om să te facă să te simți mai bine? Pui ditamai povara pe umerii celuilalt atunci când îi transferi responsabilitatea asta.

— Cum e camera? o întreabă. Vreau să mi te imaginez acolo.

— Nu-i cam devreme pentru asta? îl tachinează ea.

Parcă-i aude zâmbetul la celălalt capăt.

— Dă-mi o imagine cu care să mă scald în cadă.

Ea se uită în jur și încearcă să facă o oarece descriere. Își petrece destul timp în hotelurile astea ieftine ca să știe că sunt toate la fel.

— Păi, în seara asta am pat cu baldachin, cu femei goale pe stâlpi.

E un joc vechi, pe care îl joacă de când s-au cunoscut.

— Cum îmi place mie, spune el solemn. Are draperii?

— Bineînțeles. De catifea roșie, cu franjuri aurii.

— Sofisticat, adaugă Jim.

— Sexy, spune ea, apăsând pe „x”. Și podeaua e aurie. Cred că e chiar de aur.

— Sigur ține rece.

— Are încălzire în pardoseală. A! Și am găleată de gheață din platină.

— Stilat. Ai și room-service?

— Nu, spune ea, dar e un bistrou în apropiere.

— Un bistrou?

Îl aude cum se ridică în fund.

— Iubita mea, las copiii și vin acum! De ce n-ai zis că e un bistrou acolo?

— E deschis de la prânz până la 9 dimineața, citește ea pe pliant. Și au numai bunătăți și gustări ușoare. După câte se pare, specialitatea lor e lasagna.

— Fir-ar să fie! Mi-ar fi plăcut să-mi spui…

— N-am știut, Jim! Îi știi pe ăștia de la *Tribune.* Mereu ne fac surprize.

— Și? Ai reușit să predai articolul?

— Da, l-am trimis.

— Și ce se mai aude?

— Nimic în afară de ce o să vezi în seara asta la știri. O prostituată trecută și săracă, iar fata tot nu a fost identificată. Nu s-au găsit nici geanta, nici telefonul, nici portofelul, nici prieteni care să fi observat că a dispărut.

El nu spune nimic, doar procesează informațiile.

— Am înțeles, spune apoi, cu blândețe.

Ea e îngrozită de ideea de a muri fără să știe nimeni.

— Oribil, îmi pare rău, Kirsty. Cred că uneori urăști slujba asta.

— Nu-i nimic, spune ea cu jale. Riscurile meseriei, nu?

— Cam așa. Să știi că mi-e dor de tine.

— Și mie.
— Tot poimâine vii acasă?
— Așa sper. Voi ce faceți? Copiii au mâncat?
— Da.
— Ce?
— Pâine și terci de ovăz. Ce-ar fi să te sui în mașină și să vii acasă?
Kirsty suspină. Sună foarte bine: casa ei, o baie caldă și un masaj.
— Nu pot, spune, îmi pare rău, dragul meu! Se face miezul nopții până ajung și mâine la opt e conferință de presă.
Conferință de presă. Mai degrabă câțiva polițiști care stau pe treptele secției și citesc mecanic o declarație, după care răspund la orice întrebare: „Mi-e teamă că nu putem comenta deocamdată”.
— Dacă nu ies astă seară să mai aflu câte ceva, va trebui să fac asta înainte de plecare. Mă revanșez, spune ea. În weekend.
— Hmm, face el, să trimit pușlamalele să doarmă pe la prieteni?
— De ce nu? Ori asta, ori îi încuiem în pivniță până terminăm.
Sticluța de Soave s-a terminat, dar habar n-are când a băut-o. Asta nu-i băutură de profesioniști, ci pentru fete. Se dă jos din pat și se uită în frigider. O sticlă la jumătate de Beaujolais și câteva de vodcă. Se uită la prețuri și vede că vinul e 11,25 lire. Mama dracului! Trebuia să fi luat ceva când a trecut pe strada Londis, dar își făcuse promisiunea că în seara asta nu bea, având în vedere cum s-a simțit alaltăieri. Evident că nu plănuise să-și petreacă după-amiaza cu cineva cu care a comis o crimă pe vremuri. Ridică din umeri, scoate dopul și își toarnă jumătate din sticlă în cana pentru periuța de dinți.
„Văd mâine ce fac cu alcoolismul meu. Nu se supără nimeni dacă beau un pahar-două astă-seară”.
— Hei, zice Jim, mă întrebam…

— Așa?

Vinul e acru și slab. Nu i-a plăcut niciodată Beaujolais. Ca să-l poată bea, trebuie să și-o dorească cu disperare. Mai ia o gură și se strâmbă.

„Știu ce-ar zice dacă ar fi aici. Uneori distanța dintre noi e o binecuvântare”.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să mă reprofilez. Nu știu cât mă mai pot păcăli că pot face ce făceam pe vremuri. Și nu o putem ține așa la infinit.

Ea se gândește.

— Ar fi o idee. Nici azi n-ai avut noroc?

— Nu. Nimic.

Tac o clipă, înainte ca el să spună:

— Mi-e silă. Mi-e silă să atârn degeaba. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să trăim din rezerve la patruzeci și doi de ani. Nu ăsta era planul.

— Jim, nu-i adevărat! Nimic din ce zici nu e adevărat. Nu știu ce m-aș face fără tine, doar știi asta, nu?

Îl aude cum suspină.

— O să trecem și peste asta, îl asigură ea și își umple din nou paharul. Nu o să fie mereu așa. Îți promit că nu ni s-a terminat viața.

Primește un mesaj. Își ia telefonul de la ureche și vede un număr necunoscut.

— Cred că mă caută de la serviciu, îi spune. Ar trebui să închid.

— Bine. Mă suni mai târziu?

— Încerc, dragul meu! vorbim despre asta când ajung acasă, bine?

— Bine, spune el încet.

— Te iubesc, spune ea automat.

— Și eu te iubesc, răspunde el automat.

Au ajuns să-și spună asta fără să se mai gândească ce înseamnă. Ea închide și răspunde la celălalt apel.

— Kirsty Lindsay.

— La ce oră te culci? întreabă Stan.

Ea nici nu clipește la cât au ajuns de familiari. Știe că el se referă la termenul-limită pentru prima ediție a ziarului ei.

— Prima ediție e în jur de 11.30, spune ea. De ce?

— Dacă vrei să știi, o cheamă Stacey Plummer. Pe fată. Și polițaii au săltat un tip și îl interoghează.

— Pentru ce?

Se dezmeticește, gata să muncească. Vinul i se scurge instantaneu din creier, de parcă a scos dopul.

— Ai idee? Ce-ai auzit?

— Ceva legat de amprentele din sala oglinzilor. Unele care n-ar trebui să fie acolo. Un angajat la Funnland, după câte se pare, care nu are ce căuta acolo.

— Futu-i!

Se calmează.

— Sigur sunt sute de amprente în sala aia, ce naiba, doar e spațiu public.

— După câte se pare, nu, spune Stan. Cică stă cineva la ușă și oferă mănuși de plastic. Evident. Nu mi-a trecut prin cap. Dacă n-ar face asta, toată lumea și-ar lăsa amprentele peste tot. Așa că nu, acolo sunt mai puține amprente decât în sala de operații. Poate doar muci la înălțimea taliei pe unde se lovesc copiii de oglinzi. Și conform sursei mele, șefa personalului de curățenie e maniacă și doar ea curăță sala aia. Nu e niciodată nicio pată acolo.

— Sursa ta?

— Paznicul. Jason Murphy. Bea la Cross Keys.

— Bine, mersi.

— Apropo, mă duc acum acolo. E chiar lângă Funnland. Să văd dacă mai aflu ceva. Ne vedem acolo?

— Da, sigur, spune ea. Dau câteva telefoane mai întâi. Stacey Plummer?

— Da. Cu doi de „m”.

— Mersi, îți rămân datoare, spune ea.
— Îmi iei de băut.
Închide și sună la ziar, ca să le ceară să întârzie publicarea articolului ei.

24

Interogatoriu. Ce înseamnă că l-au luat la interogatoriu? Înseamnă că e suspect? E totuna cu a „ajuta poliția cu investigația” sau e ceva mai clar, ceva care vine ca o consecință? Amber își bate capul să afle ce s-a spus despre ea și Jade în toți anii ăia și își dă seama că, izolate în secția de poliție din Banbury, habar n-au avut ce se întâmpla afară. În spatele zidurilor, înainte ca mulțimea să vadă buletinul de la ora șase și să înceapă să se strângă – în treninguri, cu pancarte și cărămizi în mâini, așa cum numai bunii oameni din Oxfordshire își puteau arăta solidaritatea cu familia Francis –, erau doar ele, polițiștii impasibili și oneștii asistenți sociali, mama lui Jade care urla pe coridor (mama ei fusese găsită și adusă înapoi după trei zile, fiindcă era în drum spre stațiunea din Orientul îndepărtat) și Romina care se fâțâia și fuma supărată. Mai târziu au venit și avocații. Abia când avocatul ei a oprit-o brusc și a sfătuit-o să aibă grijă ce spune și-a dat seama că nu mai aveau să scape de-acolo, că nu era o acțiune de rutină și că poliția știuse de la bun început că ele erau de vină și doar așteptau ca versiunile lor să nu mai coincidă.

Se plimbă prin casă ca un animal în cușcă. Îi e frică să iasă, să-și arate fața, în caz că au ajuns ziariștii în zonă, ceea ce sigur se va întâmpla. Trebuie să anunțe tot ce fac, în cele mai mici detalii. Bineînțeles că asta și încearcă. Cinci femei moarte și până acum nu par să fi făcut altceva decât conferințe de presă. Nu ajunge să faci ceva. Mai trebuie să fii văzut făcând ceva. Fiorul crimei se întoarce cu ferocitate împotriva poliției, dacă le ia prea mult ca să găsească un suspect.

„Cum adică la interogatoriu? Au aflat ceva ce eu nu știu? Despre Vic? Am fost oarbă până acum?”

Mary-Kate și Ashley se țin peste tot după ea. E plecat de șaisprezece ore deja. Șaisprezece ore! Destul de mult, nu? Asta nu-i o discuție la un ceai.

„Doamne, ce n-aș da pentru o țigară! M-am lăsat de cinci ani și tot jinduiesc”.

Se întreabă dacă nu cumva o fi uitat Jackie vreuna pe undeva și se trezește că scoate sertarul din bucătărie ca să caute un pachet, cu toate că știe că el l-ar fi găsit cu mult înaintea ei și l-ar fi aruncat dacă era.

„Doamne, Vic, mi-am pierdut somnul de tot! Ce naiba mi-ai făcut?”

Nu-i el de vină.

„Amber, ce-i cu tine? Sunt o sumedenie de motive pentru care i-ar găsi amprentele acolo. Doar lucrează în parc, ca și tine, ce naiba… Poate o fi venit să te caute pe tine. Poate o fi intrat să se adăpostească de ploaie. Poate sunt acolo de ani de zile și poate că nu cureți așa de bine cum îți imaginezi.

N-are cum să fie el. Nu Vic. O chestie ca asta nu ți se întâmplă de două ori în viață, decât dacă faci ceva ca să le atragi”.

Totuși, știe că e posibil să se întâmple. Un criminal are exact aceeași șansă să câștige la loterie ca orice alt participant. Poți la fel de bine să fii lovit de fulger sau împușcat de teroriști sau să mori de gripă porcină. Faptul că e improbabil nu înseamnă că nu se poate întâmpla din nou. S-a uitat destul la „Jeremy Kyle” și „Trisha” ca să știe cum e cu stima de sine, ca să știe că oamenii care nu se respectă invită necazurile în viața lor, fără ca măcar să-și dea seama că fac asta.

„Nu”, își spune, „eu nu-s așa. Nu se poate. Există altă explicație. Trebuie să existe. Da, dar… Amber, nu știi nimic despre el de fapt! Ați trăit atâția ani împreună și pe bune dacă știi despre el mai mult decât știe el despre tine. Nici măcar ce face când ești tu la muncă. Poate face orice. Având

în vedere cât vorbiți între voi, ar putea foarte bine să-și facă doctoratul în astrofizică”.

Dimineața a trecut pe nesimțite. A stat, s-a fâțâit, s-a întins, a ascultat zgomotele de afară, de la strigăte și portiere trântite la lătratul câinilor care se bat, la zgomotul motoarelor pornite, la țipetele bețivilor târziu, în noapte, și cele ale copiilor care se duc la școală. Uneori vorbește cu câinii doar ca să se asigure că există. Ei saltă capetele, dau din coadă și asta o mai calmează.

∵

Amber e întinsă pe pat, moțăind de oboseală când aude cheia în ușă. Se ridică în șezut și își coboară picioarele din pat, dar amețește și trebuie să se oprească. Se apucă de cuvertură și închide ochii până trece, apoi strigă:

— Vic?

Nimic. Îl aude în bucătărie, cum deschide și închide ușile dulapurilor și umple fierbătorul.

— Vic?

Nu-i răspunde. Se ridică din pat și coboară la parter. În bucătărie îl vede cu spatele la ușă, uitându-se la cana de ceai, ca în transă.

— Ai ajuns! Slavă Domnului! exclamă ea.

El nu zice nimic o vreme.

— Vrei o cană? o întreabă în cele din urmă.

Se abține să nu facă o criză.

„Fir-ar mama ei de cană!”

— Nu, nu vreau. Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Vic ridică din umeri și mușchii i se umflă sub tricou. Ea se duce spre el, dar nu prea știe ce să facă. Să-l ia în brațe? Să-l atingă pe umăr? El îi respinge gestul, când vede că vrea să-l atingă.

— Nu, miros urât, spune el. N-am făcut duș de ieri.

Ea își trage brusc mâna și rămâne fără rost în mijlocul bucătăriei. El are spatele inert, dar Amber observă că bate din picior neliniștit, în timp ce așteaptă să fiarbă apa.

„E încordat. Știe că trebuie să vorbim despre asta. Chiar cu mine, femeia care nu pune niciodată întrebări”.

— Ai mâncat? întreabă ea.

— Da. Au comandat de la Antalya. Ți-aduc ce vrei. Nu știam asta. Știai?

— Nu, spune ea. Oricât de ciudat pare, nu știam.

Începe să turuie cu o intensitate și un neastâmpăr care sugerează că e pe cocaină.

— Ei bine, da, de-acolo comandă. Că au mâncare halal, așa că nu trebuie să își facă griji în privința asta. Nu știu ce fac dacă mănânci kosher. Probabil că nu le pasă. Mă rog, știi care-i diferența de fapt? Între kosher și halal[26]? Mă rog! Am mâncat un burger de miel. A fost OK. Și un mic dejun englezesc complet[27].

Pe ăsta îl comandă de la Koh-Z-Nook. Dacă nu știai, ăia pun ardei iute pe ouă.

— Vic! îl întrerupe ea.

El se întoarce, în sfârșit. Îi sclipesc ochii, parcă a petrecut toată noaptea și încă nu și-a revenit. Zici că a câștigat lozul cel mare.

— Ce?

— Ce s-a întâmplat?

Așteaptă de la el ceva, o reacție, de disconfort, jenă, rușine, nevoie de a-i da explicații. În schimb îi vede dinții albi, buza superioară ridicată ca într-un mârâit care simulează un zâmbet și ochii complet goi. E rânjetul rechinului.

— Știi ce s-a întâmplat, Amber! spune el calm. De ce mai întrebi?

Ea nici nu suflă și nu vrea să întrebe. El presupune că ea știe răspunsul.

— N-ai dormit deloc?

Se uită intens la ea în timp ce o măsoară din cap până-n picioare.

— Nu.

— Și la ce te-ai gândit?

— La ce crezi că m-am gândit?

Vic se întoarce spre cana electrică.

— Nu știu niciodată ce-i în capul tău, Amber! Pentru că nu-mi spui niciodată. Doar ești deținătoarea de secrete numărul unu, nu-i așa? Ar fi trebuit să te înrolezi în MI5.

„Nu, nu, nu scapă el așa ușor. N-o să… Există un motiv pentru care l-au reținut și vreau să știu care-i ăla”.

— Îmi datorezi o explicație, spune ea. Spune-mi! N-am dormit deloc toată noaptea. O să-mi pierd mințile!

El se întoarce și râde batjocoritor. Se sprijină de blat, cu cana în mână, și își încrucișează gleznele.

— Cum poți să fii așa…?

Vrea să continue, dar nu e în stare.

— De ce te porți așa?

— Arăți ca dracu'! spune Vic. Nu mă mir, de fapt.

— Nu te miri?

Își aude panica din glas.

— Vic, ce-ai făcut?

El trântește cana de blat și ceaiul fierbinte sare în toate părțile. Amber tresare, apoi își dă seama că ceea ce face nu se potrivește cu ce exprimă.

„Se joacă cu mine”, își spune ea. „Se preface supărat. Nu simte absolut nimic”.

— Sigur vrei să știi? Dacă-ți spun, asta e, Amber! Odată ce afli, vei rămâne cu informația asta pe veci.

— Da, vreau! Pentru numele lui Dumnezeu!

El face o pauză teatrală și se uită zglobiu la ea.

— Tu chiar crezi asta. Crezi că le-am omorât pe fetele alea, nu?

Parcă i-a tras un pumn în burtă. Nu mai poate respira și își aude dinții scrâșnind. Numai la asta s-a gândit toată noaptea și toată ziua de când l-au reținut. Evident, cum altfel? Numai un dement ar refuza să se gândească la asta, având în vedere circumstanțele.

— Nu știu, răspunde ea cu atenție. Ți s-ar părea aiurea?

El râde amar și trist.
— Dragoste adevărată, nu, Amber?
— Tu ce-ai crede? Dacă ai fi în locul meu?
El rânjește triumfător, gata de atac.
— Deci vrei să știi? întreabă din nou.
— Da, vreau.
— Bine, hai, întreabă-mă!
Ea se zbate în sine ca să recapete controlul, fiindcă lui îi place jocul ăsta.
„Nu știu de ce, dar îl adoră”.
Își face curaj și întreabă:
— De ce te-a arestat poliția?
Iar rânjește.
— Nu m-au arestat.
Inspiră adânc și numără încet până la cinci.
— Bine. De ce a vrut să te interogheze poliția?
Vic își ia ceaiul care se răcește și soarbe încet din el, fără să-și ia ochii de la ea.
— De ce crezi că au vrut să mă interogheze?
— Pentru că ți-au găsit amprentele pe oglinzi.
— Exact. Și dacă știai asta, de ce mai întrebi?
— Căcat! îi scapă. Nu fi așa, am dreptul să știu! adaugă ea.
Vic râde. Tensiunea e insuportabilă. Are senzația că o să-i plesnească tendoanele gâtului, așa că trage aer în piept și numără din nou. Vic pare drogat. Poate adrenalina îl face așa. O ia de la capăt.
— Bine, îi spune. Am înțeles. Pot să te întreb de ce ți-au dat drumul atunci?
— Fiindcă le-am zis de ce mă duceam acolo, spune el.
— Mă căutai pe mine? întreabă ea sarcastic.
— Ha! Nu, dar căutam ceva, latră el în timp ce râde.
— Mai dă-o-n mă-sa de treabă, Vic, lasă glumele!
— Stai jos mai bine, o sfătuiește el.
— De ce?

Nu-ți spune nimeni să stai jos când vrea să-ți dea o veste bună.

∵

Se sprijină cu cotul de masă și-și privește lacrimile care-i cad pe blat.

— De ce? îl întreabă deznădăjduită. De ce, Vic? Nici măcar nu-ți place de ea.

Nu și-a dat niciodată seama că ar putea fi atât de crud. Ce-o să zică acum toți oamenii ăia care îi spun de obicei că el e un domn, că e o norocoasă că a pus mâna pe el? Oare Jackie s-ar mai întinde pe oglinzile alea cu poatele-n brâu, dacă l-ar vedea acum, rezemat de aragaz, zâmbind în timp ce ea plânge, de parcă a ieșit victorios din luptă?

— Ce-i cu tine? strigă ea. Ești psihopat?

Vic ridică din umeri. Zâmbește în continuare.

— De ce? Chiar nu înțeleg!

— Pe bune că nu știu, răspunde el. Pentru că era la îndemână? Nu, îți zic eu de ce. Pentru că era altcineva decât tine. De-aia! Pentru că era altcineva și nu tu.

Își aude bocetul ca dintr-un capăt îndepărtat al unui tunel, ca de pe fundul apei. Cățeii se agită în pragul ușii, neștiind dacă să se ducă la ea sau să fugă.

— Dar nici măcar nu-ți place de ea, repetă Amber.

— Nu trebuie să-ți placă o femeie ca s-o fuți, spune el cu cruzime. Bănuiesc că ai învățat asta până la vârsta ta.

— Vic! protestează ea.

Ridică iar din umeri.

— Ți-am spus că nu vreau să stea aici.

— Dar nu aici i-ai tras-o.

Liniște. Ridică privirea. El nici măcar nu are decența să pară jenat.

— Aoleu, nu în patul meu! Spune-mi că nu ai făcut-o… în patul meu!

— Nu, răspunde el. Nu în patul tău. Până și ei i s-a părut aiurea.

„De ce plâng? De ce dracu' plâng? Ar trebui să urlu, să țip, să sparg, nu să mă port ca o frunză în vânt".

Trage aer în piept și se cutremură toată.

— Deci, spune el, acum știi. Ți-am zis că n-o vreau aici.

— De când?

El clatină din cap.

— Nu contează.

— Pentru mine contează.

— Nu contează, Amber.

— Băga-mi-aș picioarele! strigă ea, în timp ce îi înșfacă din mână cana și-i azvârle ceaiul în față.

∵

Lacrimile încetează să mai curgă din clipa în care se închide ușa. E șocată de viteza cu care i se usucă. Se uită după el pe alee și trage perdelele. Nu vrea ca lumea să se uite în casă.

Se prăbușește pe canapea, se întinde cu totul și își ridică picioarele, cu pantofi cu tot, pe brațul canapelei. Lui nu-i place chestia asta, i se pare insuportabilă. Așa, și cui dracu' îi pasă? Își trage păturica albastră de pe spătar, se învelește cu ea și rămâne cu ochii în tavan, extenuată și fără să mai verse o lacrimă.

În mintea ei rulează un film de care nu se poate debarasa. Jackie Jacobs în sala oglinzilor, țintuită de perete de partenerul de viață al lui Amber. Cumva, în mintea ei, a îmbrăcat-o în rochia aia pe care o purta Marilyn Monroe, doar că roșie și cu picățele. Are unghiile roșii și se ține de gâtul lui puternic și familiar. Se strâmbă în timp ce se împinge în el, într-o infinitate de orgasme și o infinitate de funduri în mișcare.

Futu-i!

Închide ochii și-și lipește palmele de ei.

Încetează! Nu așa era.

N-a prea văzut-o pe Jackie altfel decât în trening și tricou. În seara în care au ieșit în oraș de ziua lui Vic purta o fustă scurtă și strâmtă de blugi. Trebuia

să fie albă, dar era mai degrabă cenușie. Nu avea o viață dublă de super gagică, o identitate secretă care să-l fi sedus pe neașteptate.

Futu-i!

O vede cu ochii minții, cu fusta aia ridicată peste șolduri. Nici măcar nu și-a scos chiloții de tot, doar și-a scos tocul cui al pantofului roz dintr-un crac, ca să intre mai ușor și acum face a-a-a-a-a-a-a-a în timp ce el i-o trage.

Încetează! Nu te mai tortura! De ce sunt femeile așa? De ce nu ne desprindem de chestiile astea, când faptele sunt suficiente și fără detalii?

Nu are nevoie de imaginile alea pe care le invocă din creier și care n-o lasă să gândească și să ia decizii.

Ce mă fac? Măcar îmi pasă? Dacă dau deoparte umilința, furia, dezgustul că un om bun ca mine a putut fi abuzat în felul ăsta, îmi mai pasă?

E șocată câtă indiferență simte în realitate, în sinea ei. O parte din ea se privește fascinată ca un om de știință care studiază o insectă: șase ani pierduți. O altă parte din ea știe foarte bine că lacrimile pe care le-a vărsat mai devreme nu aveau de-a face cu durerea, ci cu faptul că asta ar fi trebuit să facă.

Futu-i!

Mary-Kate vine și se așază lângă canapea. O adulmecă.

— Hei, drăguță!

Cățeaua se ridică pe picioarele din spate și se chinuie să urce lângă ea. Amber se întinde, o apucă de burtica rotundă și o pune pe pieptul ei. Mary-Kate dă din coadă și rânjește de bucurie. Amber o mută după o vreme, fiindcă îi apasă cu laba pe vânătăile făcute de Vic alaltăieri, în timpul partidei de sex-viteză.

„Îl urăsc. Serios? Sau asta îți spui fiindcă așa ar trebui să gândești? Pe bune, îți pasă cât să-l urăști? Poate ai rămas aici doar de dragul de-a sta locului

o vreme. Doamne! Poate are dreptate. Poate nu spune asta ca să se justifice. Poate chiar mi-am cerut-o”.

Apoi aude o voce din trecut, a mamei sale, care spune: „La ce te-aștepți, Annabel? Câte am făcut pentru tine și uite cum ne răsplătești! Copil rău și nerecunoscător ce ești!”

Amber închide ochii și scarpină câinele după urechi.

— Cel puțin acum pot s-o dau afară fără să mă simt de rahat pentru asta, nu, Mary-Kate?

Cățeaua vine repede spre ea și o linge pe față.

— Cățea nenorocită! spune Amber, cu toate că nu știe la cine se referă.

25

Cu toate că i se pare că se pricepe destul de bine la asta, Martin hotărăște să nu urmeze cariera de detectiv privat, fiindcă descoperă foarte curând că e destul de costisitor să urmărești oameni pe stradă. Meseria a avut oricum de pierdut brusc după scandalul Milly Dowler[28].

Kirsty Lindsay este o femeie foarte ocupată. De când a localizat-o la conferința de presă din fața sediului poliției, a urmărit-o prin tot orașul și a constatat ce înseamnă să irosești bugetul pentru o săptămână pe intrări în diverse locuri și pe cheltuieli aferente. S-a ținut după ea în parcul de distracții, s-a dat cu trenulețul pe ponton, așezat la trei vagoane în spatele ei, a cumpărat cinci căni de ceai, două pahare cu cola, un sandviș cu bacon, un burger de pui, fise pentru jocuri mecanice în valoare de trei lire, două ziare și patru bilete de autobuz și deja, după ce a fost la bancomat, a cheltuit cincisprezece lire ca să intre la Danceattack. Încă nu și-a făcut curaj să vorbească cu ea, și spre surprinderea lui, ea parcă nici nu l-a observat.

Acum stă lângă ringul de dans și se uită la ea. Se detașează ca o călugăriță într-o berărie în mulțimea asta, în care vârsta medie abia dacă atinge limita legală. Dă din cap mulțumit că și-a cumpărat de la bar o apă gazoasă. Orice om mai slab decât ea sau decât el ar avea nevoie să se pună-n cap ca să suporte bubuitul muzicii, mirosul de transpirație care se ridică spre tavanul foarte scund, luminile intermitente, cerceii lungi, sticlele albastre cu alcopop[29], ochii mici cât gămălia de ac, pelvisurile agitate și vaga senzație de amenințare ce caracterizează clubul ăsta ori clonele sale din țară. Zgomotul și izolarea în mulțime l-ar duce în mod normal la disperare, dar în seara asta nu e singur.

Cu toate că ea este. Colegii ei au lăsat-o singură. Au trecut patru zile de la ultima crimă și acum, că Vic Cantrell – Vic Cantrell, cine ar fi zis? – a fost eliberat, națiunea își întoarce atenția din nou spre Britney și Katie, la reducerea abuzivă a bugetelor și la jafurile din centrele orașelor. Mai e un sfert de oră până la miezul nopții, iar ea stă la marginea ringului, vizavi de el, și se uită la ceas. Se pare că în curând urmează să se alăture colegilor ei. Trebuie să ia măsuri acum, altfel riscă să o piardă.

Traversează ringul de dans spre ea, vede că l-a observat – îl recunoaște, presupune. El nu întoarce privirea cum ar face un străin, îi susține privirea până când un grup de adolescente îi taie calea și o pierde din vedere. Când dă cu ochii de ea, tocmai îi curge apa pe jos și doi puștani nesimțiți se clatină lângă ea, încălțați cu niște tenișí prea mari pentru picioarele lor, ținându-se unul de celălalt și dând din mâini. Kirsty gesticulează, le sugerează că scuzele sunt acceptate, ridică din umeri și îi trimite la plimbare. Amabil, plăcut. E mult mai binevoitoare decât ar fi reușit el.

Acum e ocazia de care trebuie să profite, să facă pe cavalerul salvator. Se aruncă spre ea, în timp ce Kirsty scoate un șervețel din geantă și încearcă să se șteargă. Se așază atât de aproape în fața ei, încât, atunci când se îndreaptă de spate, să-l vadă doar pe el. Când saltă capul, Kirsty se sperie și face un pas mic în spate. Îl vede zâmbind, se calmează și se uită serios la el.

— Bună, Kirsty! strigă el.

Kirsty face un pas în spate și el, după ea. Nu-i răspunde imediat. Nu-i e frică, e ușor distantă, totuși politicoasă.

— Salut! spune ea precaut.

— Dă-mi voie să-ți mai iau o apă, spune el cât poate de suav.

— Nu, mersi! Oricum beam din… politețe.

Așteaptă să spună și el ceva. Se privesc în timp ce muzica tehno face aerul să vibreze.

— Cu ce te pot ajuta? îl întreabă în cele din urmă.

E calmă, sigură pe ea. Se așteptase totuși să fie mai bucuroasă că-l vede, așa că nu-și poate ascunde mirarea.

— Nu mă mai știi? o întreabă.

E de neconceput ca întâlnirea lor de pe plajă să nu fi avut niciun impact asupra ei, având în vedere cum a insistat să comunice cu el. Un licăr, nu-și dă seama exact. Dacă n-ar ști mai bine, ar zice că femeia nu știe despre ce vorbește.

— Ne-am mai văzut… dă să spună ea.

— Pe plajă, o ajută el, cu un substrat care o face brusc să-și amintească.

— A, da! spune ea.

Se uită peste umăr, de parcă așteaptă pe cineva, apoi se uită din nou la el, aparent indiferentă. Își joacă bine mâna. E și normal.

— Mi-aduc aminte. Erai și la primărie mai devreme.

El e în sfârșit mulțumit. Știa el că-și va aminti.

— Exact. Eu sunt.

∵

Kirsty se simte din ce în ce mai vulnerabilă. Nu se întâmplă prea des să te întâlnești față în față cu un green-inker[30], mai ales unul care pare să te fi urmărit.

— Îhî, murmură ea în timp ce mai face un pas în spate.

Se uită din nou peste umăr, în speranța că cineva vede prin ce trece, dar, pierduți în mulțime, ea și conlocutorul ei nedorit nu ies în evidență. Gorilele s-au dus în cealaltă parte a ringului și stau cu brațele încrucișate lângă niște tipi care par că vor să sară la bătaie. Barmanii, transpirați, nici nu ridică ochii din robinetul de bere, mai puțin atunci când vor să verifice dacă nu cumva clientul din fața lor are de gând să fugă fără să plătească.

Se întoarce spre el și observă că are ochii lui Simon Cowell și gură de castor.

— Mmmbine… păi, mă bucur că te-am revăzut.

— Dă-mi voie să-ți cumpăr ceva de băut. Avem multe de povestit, se roagă el și face un gest expansiv pe care-l vezi doar în serialele proaste, ceea ce e o greșeală în mulțimea asta, fiindcă ce i-a mai rămas din băutura maronie ajunge pe spatele gol al unei tinere și, astfel, urmează țipătul de rigoare. Se întoarce și se uită amuzat la ea, apoi se întoarce din nou spre Kirsty, aplecându-se spre fața ei scârbită. O târfă proastă, spune el.

Preț de o clipă, crede că la ea se referă, apoi își dă seama că se așteaptă ca ea să-i împărtășească insulta. E clar că tipul nu face diferența între un comentariu în ziar și viața reală. Se adună și forțează un zâmbet.

— Mersi, dar nu-mi trebuie, nu beau în seara asta. Oricum plec într-un minut. Termen de predare, știi cum e.

— A!

Pare ofensat. Kirsty zâmbește cu toată gura acum.

— Dar, mulțumesc, apreciez.

Merge bine treaba. Ea încearcă din nou să facă un pas în spate și dă peste niște oameni. El se încruntă, nedumerit.

— Dar trebuia să stăm de vorbă, îi spune el.

Ea se miră:

— Da?

— Trebuia să-ți arăt împrejurimile.

Tot are impresia că nu face decât să-i reamintească lucrurile astea, ca și cum ar trebui să știe bine la ce se referă.

— A! spune ea și încearcă să pară convingătoare în sinea ei, ca să poată minți mai bine. Știu. Dar am un termen-limită. Poate altă dată. Dacă-ți dau numărul de la birou… N-o să fiu acolo, adaugă, lucrez de-acasă.

Acum știe clar că vrea să scape de el.

— Nu, protestează. Acum. Am așteptat toată ziua să vorbesc cu tine.

„Futu-i! Deci chiar m-a urmărit. Sper că nu m-a văzut cu Bel. N-are cum să se prindă care-i faza cu noi. Nu?”

— Nu poți pleca la Londra încă.

— Farnham, îl corectează ea. Nu stăm toți în Londra. Jurnaliștii. N-avem toți mansarde la doc.

— Mă rog, la Farnham, spune el, cu alt ton. Credeam că ești altfel.

— Dar…

— Sunteți toți la fel. Puțin vă pasă ce credem noi, restul, nu?

— E doar o slujbă, îi explică ea. Așa ne câștigăm existența.

— Te crezi celebră pentru că apari în ziare!

— Nu, îl corectează din nou. Îi fac pe alții celebri scriind despre ei în ziare.

Știe că a făcut o mare greșeală când vede cum dă capul pe spate, ofensat.

„Doamne, Kirsty, ar trebui să știi deja să nu faci pe deșteaptă cu clienții când nu ai sprijinul colegilor! Uită-te la el! E praf! Un pitic dubios care n-are de gând să se care”.

— Aaa! rage el ca să acopere muzica. Deci chiar te crezi importantă!

— Uite care-i treaba, spune ea cu indiferență, îmi pare rău. N-am vrut să te insult și dacă am făcut-o, îmi cer scuze. Atâta pot să spun.

El scoate un teanc de hârtie mototolită din buzunar și i-o vântură în față. Are o bășică plină cu sânge sub unghia degetului mare, probabil și l-a prins în ușă. Se uită la titlul articolului ei din weekendul trecut: DOUĂSPREZECE STICLE DE ALCOPOP, UN KEBAB ȘI O CRIMĂ: O SEARĂ OBIȘNUITĂ ÎN ZONELE RĂU-FAMATE DIN WHITMOUTH. Tipul l-a luat de pe internet și l-a scos la imprimantă. E conștientă că e un titlu de doi lei, dar nu ea scrie titlurile și nici nu alege fotografiile.

— Asta e casa mea! țipă el, cu precipitații care ajung pe fața ei. Cum îndrăznești? Dacă n-ai de

gând să vorbești cu oameni adevărați, care locuiesc aici, nu ai niciun drept să judeci!

I se face rău. Știe că are dreptate într-un fel. Dintre toți, Jade Walker, ticăloasa, copilul lipsit de conștiință, ar fi de acord cu el. Dar Kirsty are același mod de gândire duplicitar, ca orice alt ziarist: își aduce aminte doar de articolele de calitate, le neagă pe cele proaste, ia banii, evită responsabilitatea. Ca oricine altcineva, de la orice redacție.

— Nu e vina mea!

— Ba e vina ta și știi asta! strigă el. Locul ăsta trebuie reabilitat. Am crezut că ai înțeles asta. Așa părea, cel puțin. Din ce-ai scris aici. Dar nu ai priceput nimic, nu? Nu faci decât să te piși pe…

Din spatele lui Martin se aude o voce profundă și încrezătoare, care o face brusc să se simtă ușurată:

— Te supără tipul ăsta?

∵

Martin se uită peste umăr și i se taie picioarele. Victor Cantrell. Gagiul lui Amber Gordon. E o glumă, îl cunoaște pe Victor Cantrell? De unde îl știe ea pe Vic Cantrell?

Se întoarce din nou spre ea și o vede studiindu-i trăsăturile cizelate, părul negru și dens, cămașa de Elvis, barba tunsă frumos, și pare să-i fie recunoscătoare pentru prezență.

— Cred că trebuie s-o lași în pace pe doamna, Martin! spune Vic.

„Nu se poate. Cum e posibil? Asta e conspirație. E un complot prin care vor să mă facă cu nervii".

— Ce cauți aici?

— Nu contează ce fac eu aici, spune Vic calm. Ce contează e că-ți spun să o lași pe doamna în pace.

— Marș de-aici! spune Martin. Nu știi nimic.

— Știu destule, Martin! Nu mai fi așa o pacoste.

— Fac ce vreau!

Vic face un gest care-l sperie. Îl trage ușor de cot în spate, în timp ce face un pas în față. Gestul e prea subtil ca să atragă gorilele, dar intenția e destul de evidentă. Martin sare înapoi, speriat și frustrat.

— Dar o cunosc! strigă el.

Chiar simte că o cunoaște după ce a urmărit-o în ultimele două zile, după ce a citit tot ce a scris ea vreodată, o știe la fel de bine ca toată lumea.

— Ba n-o cunoști, spune Vic. Doar o necăjești.

„Băga-mi-aș picioarele, Vic o cunoaște, sigur o cunoaște, că altfel nu ar zice asta!”

Mintea lui Martin zboară la ziua de ieri, când se uita prin vitrina barului Kaz, ca să vadă ce face. Are impresia că pricepe când își dă seama cu cine era, deși nu se vedea foarte bine în bezna aia, doar la lumina lumânărilor și cu ochelarii de soare după care se ascundea. Amber Gordon.

„O, Doamne! Se cunosc. Sunt implicați cu toții în chestia asta”.

— Uite care-i treaba, spune Vic, te-am mai scos o dată afară. Nu vreau s-o mai fac o dată. Ești o pacoste și trebuie să te potolești.

Deodată, lui Martin îi dau lacrimile. Se întoarce și se șterge cu mâneca. Nu e drept. Toată lumea se coalizează împotriva lui, îi înscenează tot soiul de chestii și îl fac cu capul. Orașul ăsta e de vină. Oamenii care locuiesc aici. Sunt toți bolnavi. Conspiră cu toții să-l izoleze, să-l pună la pământ, să refuze să-i recunoască importanța. Iar ea a făcut mereu parte dintre ei, de la bun început.

Se întoarce și strigă neputincios la Kirsty Lindsay. Ea s-a retras și probabil că nu prea mai are cum să-l audă, cu muzica atât de tare, dar și-a pierdut controlul.

— Vită nenorocită! Pun eu mâna pe tine! O să vezi! Las că vezi tu, nenorocito!

Victor Cantrell repetă gestul cu cotul și râde în nasul lui Martin care se sperie. Martin se retrage în mulțime. Știe că n-are rost să se lupte, dar cineva o

să plătească pentru asta. Cineva. Își simte sudoarea pe frunte și tremură. Vrea să apuce un pahar și să-l izbească într-una dintre mutrele care râd în jurul lui.

Se abține deocamdată și se îndreaptă spre ieșire, nu înainte de a da câteva coate în stânga și-n dreapta. Deocamdată.

∵

Se uită la tipul care pleacă și își dă seama că tremură. Ridică ochii la salvatorul ei.

— Mulțumesc, îi spune.

— Nu-i nimic, răspunde el. E o pacoste. Hărțuitor profesionist.

— Da, mersi. Mi s-a părut și mie că am dat de bucluc.

Omul ridică din umeri.

— N-ar trebui să fii aici, îi spune el.

Kirsty suspină.

— Da, știu. Cred că tocmai am încheiat seara asta.

— Nu arăți ca și cum ai fi vreo boarfă. Dar na, de ce altceva ai fi aici? Ești boarfă? În ziua de azi nici nu mai știi. Poate că ești.

E șocată. Vede un soi de rânjet de hienă, care nu-i place. Nu mai suportă locul ăsta și vrea să se care de tot din Whitmouth. Se înroșește și se îndepărtează de el fără să-i mai adreseze niciun cuvânt.

26

„O să-mi placă s-o fac. Chiar o să-mi placă”.

Amber stă în biroul ei și se fardează încet și cu grijă. S-a încuiat acolo de când a început tura. S-a arătat la față foarte puțin, stând la umbră în zona principală în timp ce-i soseau angajații, apoi a luat-o la picior spre clădirea administrației, ca să se izoleze de restul lumii.

Acum se machiază, așa cum face zi de zi. Fond de ten, roșu în obraji și creion dermatograf, prin care anulează ridurile și umbrele, la fel cum închipuirile îi șterg trecutul. Nu-și vor da seama. Nu-i mai tremură mâinile și nici ochii, pe care i-a acoperit ore întregi cu plicuri de ceai, nu trădează faptul că au fost umflați de plâns.

E aproape ora două și se apropie ritualul ceaiului. Amber termină cu dermatograful și așteaptă momentul răzbunării.

∵

Cantina e plină când ajunge ea. Abur, miros de mâncare și alte chestii care țin de lumea înconjurătoare, cea obositoare. O noapte ca oricare alta.

Dar nu. În seara asta e Noua Amber: gata cu aiurelile, nu mai profită nimeni de ea. Oamenii de serviciu au impresia că pot face ce vor cu ea, că e șefa înțelegătoare care trece cu vederea orice abuz ca să-și vadă liniștită de viață. Ei bine, până aici! Toată viața ei de adult a fost cea care s-a supus, s-a dat peste cap și s-a lăsat călcată în picioare, dar nu mai acceptă așa ceva. Vic, personalul de la Blackdown Hills, Suzanne Oddie, mama și tatăl ei vitreg, fiecare bărbat de rahat pe care l-a urmat până s-a săturat de ea, fiecare proprietar, fiecare angajator, fiecare femeie care i-a făcut favoarea să-i fie prietenă… niciunul dintre ei nu a ajutat-o să evolueze. Mai degrabă i-au stat în cale. Doamne! De nu i-ar fi ascultat orbește pe Deborah Francis și

pe Darren Walker într-o zi de vară cu douăzeci și cinci de ani în urmă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Până aici! După ziua de azi, a terminat cu toate astea!

— Moses! strigă ea.

El ridică ochii rânjind, așteptând să fie certat cu aceeași timiditate cu care s-a obișnuit, și îi pică fața când îi vede expresia.

— A?

— Nu se fumează aici.

— Da' nu…

Dă să protesteze, însă se pierde când vede că ea vorbește al naibii de serios.

— Îmi pare rău, murmură el.

Amber își încrucișează brațele. Numără până la trei.

— E momentul să încetezi. Puțin îmi pasă ce faci cu plămânii tăi, dar înăuntru e interzis de lege. Nu mai ai voie să fumezi. Ai un parc întreg la dispoziție. Fumezi afară sau îți dau avertisment în scris. Pricepi?

El îi aruncă o privire tăioasă de sub sprâncenele groase. Apoi, fără să spună nimic, se ridică în picioare și își ia afectat pachetul cu tutun și paharul de carton plin și iese din cafenea.

Își dă seama că s-a lăsat liniștea la mesele din jur. Oamenii insistă să nu se uite la ea.

„Foarte bine!" își spune. „Deci așa e să fii șef. Nu te plac. Ce să zic… Oricum nu te plăcea nimeni nici înainte. Nu în sensul sincer, în care își aduc aminte de tine după ce ai ieșit pe ușă. Nu în sensul în care te sună să vadă dacă ești OK când ai dat de dracu', ca ieri. Prea ai făcut tuturor pe plac toată viața în speranța că te vor plăcea și rezultatul e că te disprețuiesc. Au impresia că pot profita de tine și de ospitalitatea ta…"

Înaintează cu mapa strânsă la piept ca un scut. Aude în spate cum încep să șușotească brusc și zâmbește neîndurător.

„Stai să vezi! Dacă nu vă place asta, stați să vedeți ce urmează!”

Jackie e la masa ei obișnuită și pălăvrăgește cu Blessed. Uite cum stă cu geaca ei de piele și pantalonii roz de trening – cei care par să-i scoată fundul stafidit în evidență –, imitațiile de Nike, cerceii de aur rotunzi și un lanț cu un *J* cu strasuri între sâni.

— … și Tania a vorbit cu el și l-a întrebat ce fel de tipe îi plac și el a zis că alea slabe cu ten măsliniu, așa că m-am gândit că am și eu o șansă…

Amber simte că-i plesnește o venă și se miră că există ceva asemenea unui buton pe care-l apeși și mila se transformă în dispreț. Își păstrează o expresie constantă, neutră, dar serioasă. Nu are de gând să-și lase emoțiile să-i strice răzbunarea. Plăcerea va fi mult mai mare dacă vestea vine din senin.

— … s-a dovedit că avea penisul cât un braț de bebeluș, încheie Jackie.

Blessed se ridică de la masă de parcă Jackie i-a azvârlit o găleată cu gheață în față.

— Jacqueline! Te rog! protestează ea. Nu vreau să aud așa ceva.

Jackie face pe nevinovata și rânjește la ea.

— Ce?

Blessed își dă ochii peste cap, apoi coboară privirea și își țuguiază buzele. Jackie continuă, plină de dispreț:

— Așa că l-am luat la mine și drept să-ți spun parcă era pe pilot automat. Toată noaptea, de nici dimineața n-am putut să scap de el. Am vânătăi peste vânătăi…

Amber s-a săturat și nu vrea să mai audă. Își drege glasul. Jackie ridică privirea. Mutra ei afișează un soi de bun-venit. Acum că Amber știe, disimularea e evidentă. Are o urmă imperceptibilă de triumf pe buze și în felul în care clipește. Jackie e genul de femeie pentru care sexul constă la fel de

mult în acumularea punctelor, cât și în plăcere pură. Amber trebuia să fi bănuit că n-o să fie imună.

— Bună! spune Jackie.

— Vrei niște cheesecake? îi oferă Blessed.

— Nu, mulțumesc! răspunde. De fapt voiam să vorbesc cu Jackie dacă se poate.

Aceeași privire și Jackie știe că știe.

— Sigur.

— Între patru ochi, poate?

— Nu, e OK, spune Jackie.

O întărâtă.

„Amber Gordon, știi foarte bine că nu o să te faci de râs în public! Haide, te provoc!"

— Sunt sigură că orice ai de zis, poți să zici și aici.

Amber nu ezită. Se așază imediat și pune mapa pe masă, cu fața în jos. Fișa lui Jackie e prinsă dedesubt, dar nu vrea s-o vadă încă.

— Foarte bine. Mi-e teamă că am vești proaste.

Jackie se încordează.

— Ce?

Blessed se apleacă peste masă.

— Păi…

A tot repetat în birou, singură, privindu-se în oglindă să nu-i scape vreo expresie greșită.

— Am avut o ședință cu Suzanne Oddie acum câteva zile.

Jackie se uită cu suspiciune la ea.

— Și o să-ți spun verde-n față. Șefii sunt îngrijorați în privința costurilor.

— Mda…

Jackie tresare, fiindcă știe despre ce e vorba.

— Știi că e criză, continuă Amber.

Ridică tonul că să audă toată lumea.

— Mă rog, n-are sens să ne învârtim în jurul cozii. Mi-e teamă că vrea să fac economie și încă mare. Am făcut toate calculele posibile și imposibile și nu am de ales.

Jackie tace. Blessed se foiește. Amber observă cu plăcere că în jurul lor s-a lăsat liniștea și că toată lumea e atentă. Știe că o parte dintre ei sunt speriați de moarte.

„Dă-i dracului! Nu-s prietenii mei. Acum știu asta”.

Își continuă discursul, conform planului de comunicare pe care l-a găsit pe internet.

— Mi-e teamă că nu am de ales decât să economisesc prin concedieri, spune ea.

Așteaptă câteva clipe să priceapă toată lumea. Așteaptă reacțiile de rigoare, întoarce mapa și se uită pe listă.

— Jacqueline, mi-e teamă că trebuie să te dau afară!

Se bucură de senzația pe care i-o provoacă spusele ei.

— Ce??

Amber ridică ochii și zâmbește, o expresie pe care doar Jackie o poate înțelege.

— Îmi pare rău, am încercat să găsesc alte soluții, dar e imposibil.

— De ce eu? întreabă Jackie.

S-a înroșit toată. Amber zâmbește în continuare, întinde mâna și, cu un gest de îmbărbătare, atinge mâna care se joacă pe masă cu telefonul Nokia negru și vechi. Jackie își trage mâna, de parcă îi e frică să nu ia râie.

— Îmi pare rău, spune Amber.

Toată lumea e conștientă că în fața lor are loc o dramă. Tac, ba chiar își țin respirația.

— Nu-i nimic personal. Am formularul tău P45 și până la sfârșitul săptămânii o să-ți primești banii.

— Nu poți face asta, protestează Jackie.

Amber se face că nu pricepe.

— Păi sigur că dacă nu vrei, nu trebuie să te plătim. În fond, faci parte din personalul provizoriu. Nu ai chiar nicio calificare, dar nu vreau să rămâi fără niciun ban.

Nici cel mai gros strat de fard nu poate masca faptul că Jackie a pălit de tot. Începe să tremure.

— De ce eu? întreabă din nou.

— Vrei să discutăm asta aici? În fața tuturor?

— Da, asta vreau!

Amber ridică din umeri.

— Bine, atunci. Cum vrei. Te-am ales pe tine pentru că ești singura care nu face chiar niciun efort. Am văzut ce face toată lumea și tu prestezi cel mai puțin în orele pentru care ești plătită. Și ești prima, Jackie, dar mi-e teamă că nu și singura!

Îi apucă pe toți tremuratul de data asta.

„Așa! Fac pariu că n-o să mai frecați menta așa mult în următoarele săptămâni".

— Credeam că suntem prietene! spune Jackie.

Aproape că izbucnește în râs. Aproape că-i vine să zică: „Ce mai prietenă, Jackie Jacobs!" în schimb clipește și o imită pe Suzanne Oddie:

— Îmi pare rău, dar emoțiile nu au ce căuta în afaceri.

Scoate formularul P45, plicul cu bani și le împinge pe masă.

— Sigur, o să înțeleg dacă nu vrei să-ți termini tura.

„Doamne", își spune în gând, „ce ușor e să fii al dracului! Mi-a luat ani de zile ca să aflu asta".

Jackie, ca și cum îi aude gândurile, își împinge scaunul de sub ea și spune încet:

— Nenorocito!

Amber ridică din umeri.

— Înțeleg că ești supărată, îi răspunde, cu stilul de la resurse umane pe care l-a repetat toată ziua în birou.

A fost de multe ori concediată în viața asta, dar nu a observat niciodată că discursul ăsta specific e calculat să producă supărare.

— E neplăcut pentru toată lumea.

— Nenorocita naibii! ridică Jackie glasul.

Brusc, toate șușotelile din încăpere încetează și toți ochii sunt ațintiți asupra lor.

— Amândouă știm de ce faci asta.

„Pe bune? Chiar are de gând s-o spună de față cu toată lumea?”

— Te descotorosești de mine pentru că mi-am tras-o cu iubitul tău, declară Jackie.

În spatele ei, colegii își țin respirația. Tadeusz și Blessed încremenesc. Amber clipește. Nu zice nimic, nu reacționează în niciun fel.

— Nu te preface că nu știai! continuă Jackie.

Amber se distrează și o imită dușmănos:

— Dar, Jackie, credeam că suntem prietene!

Nu se aude nici musca.

— Ai aflat și acum te răzbuni pe mine! spune Jackie.

„Și ce te-așteptai? Să primești flori?”

— Crede-mă, Jackie, spune ea cu o doză de umor care ar înfuria și un sfânt, dacă, așa cum îi zici tu, i-ai tras-o prietenului meu, nu înseamnă decât că nu ești doar leneșă! Ești o curvă leneșă.

Jackie parcă a primit o palmă. Amber e tentată să întindă mâna și să-i închidă gura. În schimb, ia formularul și plicul și le aruncă pe masă.

— Oricum, ești concediată!

Ora 12.30 după-amiaza

— Mamă, Doamne, câtă distincție pe tine! spune Jade.

Bel nu s-a gândit deloc la alee, la casă sau la efectul pe care-l vor avea toate astea asupra lui Jade. În fond, nu sunt ale ei, ci ale lui Michael, iar viața ei depinde dintotdeauna de alegerile pe care le fac Michael și Lucinda.

— Ba nu, răspunde ea. Ce te face să zici asta?

Jade râde tare și disprețuitor.

— Ai înnebunit?

Se uită la fagii bătrâni de două sute de ani, care, plantați în linie perfectă, la aceeași distanță unul de altul, de-a lungul aleii, ascund casa de la capătul lor. Și casa ei e ascunsă de privirile mașinilor care trec, doar că la capătul drumului înnămolit și înecat de tufe spinoase de porumbar, mure și soc. Pentru ea, distincție înseamnă să ai un cap de duș la capătul furtunului din baie în loc de cana cu care te clătești pe păr, să mănânci chestii pe care să le și recunoști din reclamele de la televizor, să-ți duci mașina la fier vechi când nu mai e viabilă, în loc să o folosești ca seră pentru bălării. Pentru Jade, copiii de cealaltă parte a satului, din zona modernă, sunt distinși. Pentru Jade, asta e o insultă, pe când familia lui Bel își exprimă aspirația în felul ăsta.

— Și ai piscină? întreabă ea.

— Nu.

— Ponei?

— Miranda are un ponei. Michael spune că n-are rost să-mi ia și mie, că dacă nu începi să călărești de la vârsta Mirandei, e degeaba.

Până și Jade consideră că asta e o scuză ca să fie nedrept cu ea. Mijește ochii la Bel, care e impasibilă. „Ia uite ce distinsă e!”, își spune ea. Numai oamenii distinși pot să aibă mutra aia care

nu trădează niciodată nimic. Găsește un băț în pietrișul de pe alee și încep să sară în buruienile de pe margine.

— Mor de foame, spune.

— Aproape am ajuns, o încurajează Bel.

— Până la urmă, cine e Miranda?

— Sora *mea vitregă. Are șase ani. E a lui Michael, îi explică Bel.*

Nu observă buzele țuguiate cu care sunt primite cuvintele ei. Fiecare familie are un cod etic și părinții multipli reprezintă violarea codului familiei lui Jade. O fi tatăl ei bătăuș, dar n-a călcat în străchini niciodată. Nici nu s-a gândit vreodată cine ar vrea să calce în străchini cu un porcar care își leagă halatul cu sfoară.

Intră pe poarta din zidul înalt, pe sub privirile încruntate ale leilor de piatră și apare casa.

— Câți stați aici? întreabă Jade.

— Patru. Și Romina. Ea stă în apartament, îi explică Bel și arată spre grajdurile din dreapta, unde se află o casă din cărămidă roșie, care o imită întru totul pe cea mare, cu tot cu hornuri înalte canelate și nefuncționale. I se face jenă în timp ce vorbește și speră ca Jade să n-o judece pentru excesele nerușinate ale tatălui ei vitreg. Se bucură că mașinile sunt în garaj, fiindcă deduce că Jade nu are nici Range Rover, nici Porsche și niciun Golf GTI aliniate pe aleea pietruită din fața casei.

— Distins, spune Jade și pornește spre ușă.

— Pe-aici.

Bel ocolește casa.

— Nu intri prin față?

— La țară nu intră nimeni prin față, spune Bel grandios, imitând adulții, după care se înroșește. N-nu. Eu intru mereu prin spate.

Jade ridică din umeri și se ține după ea. Oricum nu-i place fațada. Obloanele sunt trase toate și ochii morți ai casei se uită în curtea goală fără să vadă nimic. Ajung pe o alee rece și după o vreme

în care trec prin frunziș și umezeală, dau de intrarea servitorilor.

Bel pune mâna pe clanța mare de alamă și împinge, dar ușa nu se deschide.

— Fir-ar să fie!

— Ce-i?

— E încuiată.

— Noi nu ne încuiem ușile, o anunță Jade.

Nici n-ar avea nimeni ce fura și oricum câinii ar goni orice intrus care s-ar apropia de casă, iar dacă nu, lătratul lor tot l-ar alerta pe Ben Walker și pe cei doisprezece porci ai lui, înainte să ajungă la frânghiile de rufe.

Bel mai încearcă o dată să deschidă ușa, apoi pornește spre grajduri. Jade o urmează cuminte.

— Cine-i Romina?

— Bona Mirandei. Trebuie să stea cu ochii pe mine. Haide! Probabil că e în apartamentul ei.

O ia din nou înaintea ei pe alee și pe sub arcada grandioasă, până ajung la grajduri, unde e liniște și umbră și de unde apar două capete curioase și inteligente, doi murgi, din care unul cu coamă neagră, și le urmăresc cu privirea. Bel îi salută și ei nechează prietenos.

— Trigger și Missy, îi prezintă ea.

Jade se duce și întinde mâna spre botul lor. Le simte gura catifelată, umedă și caldă pe degete.

— Ea e Trigger, spune Bel.

— Salut, Trigger! spune Jade și mângâie botul calului, în timp ce se uită în jur.

E un grajd mare, care inițial a fost construit pentru trăsuri. O ușă elegantă, arcuită, care seamănă cu arcada turnului pentru clopote pe sub care tocmai au trecut, duce spre șopron.

„Ciudat”, își spune ea. „Întotdeauna am crezut că e o casă veche, dar pare nou-nouță. Totul e la locul lui aici”.

Fiecare ușă, în afară de cele de la boxele cailor, e închisă și are zăvorul tras. Îi sare în ochi o

alarmă în grajdul turcoaz, pe peretele cu harnașamente.

„Foarte bizar, adică mă așteptam să văd o roabă sau plasele pentru fân sau unelte de grădinărit. Dar locul ăsta pare dezinfectat, ca și cum aici nu are ce să se întâmple și să strice ordinea. Parcă a venit cineva cu o sticlă de Domestos și l-a frecat cu periuța de dinți”.

Trigger, văzând că Jade nu-i dă nimic de ronțăit, îi molfăie degetele. Ea își trage mâna și îi împinge ușor botul cu pumnul strâns.

— Care e al Mirandei? întreabă ea, deși amândoi caii par să aibă cam un metru șaizeci înălțime.

— Niciunul. Trigger e al lui Michael și Missy a Lucindei. Tocmai au fost aduși ca să fie pregătiți pentru vânătoare. Poneiul Mirandei e pe câmp.

— Aha! face Jade. Ar face bine să nu intre pe terenul tatei, că nu știu ce vă face.

— Nu cred că vrea cineva să vâneze pe terenul lui taică-tu, spune Bel. Îți pierzi simțul mirosului prin cocina aia.

Se uită pieziș la Jade în timp ce spune asta, ca să vadă ce reacție are. Testează terenul, ca să vadă cât de departe poate merge cu tachinatul. Jade râde.

— Asta așa e, spune ea, și cre' că nici sârma ghimpată nu-i prea pe gustul nimănui. Deci unde e apartamentul?

— Uite-acolo!

Bel o ia înainte, către o ușă cu îmbinare nut-feder, frumos vopsită în alb și cu ornamente din fier forjat negru, identice cu restul care decorează ușile și ferestrele complexului.

— Nu-i văd mașina, spune ea. Nu ar fi parcat în hambar. Nu o bagă înăuntru când Michael și Lucinda sunt plecați.

Sună la ușă și așteaptă, în timp ce ascultă ecoul la etaj. Nu se aude nimic altceva. Undeva, pe

câmpul cu porumb, se trezește o ciocârlie, care își ia zborul ciripind, spre cerul foarte senin.

— Nasol, spune Bel.

— Ce? E plecată?

— Nu știu. Așa se pare.

— Mor de foame, ce naiba! se plânge Jade.

— Da, îmi pare rău. Și eu.

— Nu mai e nicio cheie nicăieri?

Bel se uită la ea.

— Hai că nu mă întorc să te jefuiesc!

— Trebuie să promiți! spune Bel.

— Știi ceva? Mă duc acasă dacă vrei.

— Nu, spune Bel repede. Nu face asta. Nu am vrut… doar că dacă află cineva, intru în… cachi.

— Cachi? Cachi? râde Jade.

— Taci din gură! spune Bel. Haide! Dar dacă se întâmplă ceva, te spun! Nu-mi pasă dacă intru în bucluc.

Bel intră în hambar și o conduce. În întuneric, Jade vede aceeași ordine perfectă și aici: o colecție de mașini frumoase, cromate și curate care sclipesc, fără o pată pe ele, aranjate la milimetru una de alta. Pereții și grinzile sunt vopsite în alb și fără urmă de pânză de păianjen. Niciun pic de ulei sau urmă de cauciuc pe pavajul auriu impecabil.

— Mama naibii! exclamă Jade. Câte mașini are?

— Zece. Michael e colecționar.

— Și merg toate? întreabă Jade, cu gândul la colecția tatălui ei.

— Așa cred. Nu le conduce. Merge cu ele doar la expoziții. Le duce să le expună, dar le transportă cu platforma. Range Roverul e la aeroport. Și da, mașina Rominei nu e aici. Locul ei e acolo.

Face semn spre un colț întunecat.

— Doamne, cred că muncește de rupe!

— De ce?

— Ca să țină toată curățenia asta.

— Nu fi proastă, spune Bel. Romina e bona. Ramon și Delicious se ocupă de casă.

— Delicious?

Jade începe să râdă. Delicious? Ce nume e ăsta?

— Filipinez, răspunde Bel cu trufie. Pe-acolo numai nume dintr-astea au.

— Unde e Filipinul?

— Filipine. Lângă Hongkong. De-acolo i-a adus Michael. Din Hong Kong. Acolo locuia înainte. Acolo și-a făcut banii.

Jade ridică din umeri. Hong Kong, Franța sunt totuna pentru ea: ambele, țări îndepărtate, știe asta, doar că ea mai departe de Oxford nu a fost, dar acolo a ajuns de două ori. Până și Londra e străină și necunoscută – și la fel de neinteresantă – pentru ea ca oricare dintre țările astea pe care le-a numit Bel.

— Așa, și de ce nu-i suni ca să-ți deschidă?

— Au plecat acasă la ei, că e vacanță și casa e goală.

— Dar nu e!

— Știi ce vreau să spun, îi explică Bel și se îndreaptă spre colțul în care se află un morman ordonat de cauciucuri curate și nemarcate, de parcă nu au văzut drum până acum.

— Și cine are grijă de cai?

— Suzi Booker, spune ea.

— Și ea nu ne poate da drumul?

Bel țâțâie.

— Face parte din personalul care nu intră în casă. Nici grădinarii nu au chei.

Duce mâna la anvelopa din vârf și pipăie pe margine.

— Dacă spui cuiva, jur că mă răzbun! o avertizează.

— Nu spun nimănui, o asigură Jade.

Îi chiorăie mațele și se simte slăbită. Nu se poate gândi decât la mâncarea de lux pe care și-o imaginează în frigider.

„Cred că au șuncă adevărată, pe os”, își spune în gând. „Și Coca-Cola, nu imitație”.

Bel răscolește și se uită mirată. Are în mână o bucată de hârtie.

— Hm...

Desface biletul și citește mesajul Rominei.

— Nuuu...

— Ce mai e? întreabă Jade.

Bel împinge biletul spre ea, dar Jade îl respinge.

— Nu știu să citesc, spune ea.

— De ce nu?

Bel se uită o clipă la ea, apoi se prinde și, cu o expresie care sugerează că nu-i în regulă, întreabă:

— Nu știi să citești?

— Ba normal că știu, se înroșește Jade. Dar nu știu să citesc scrisul ăla de mână. Citește tu!

Bel se uită la literele de tipar de pe pagină. Nici Romina nu scrie bine, mai ales într-o limbă străină.

— „Tu zis că întorci unșpe”, citește cu voce tare, „și nu întors. Eu duc Bicester. Luat cheie. Știi *că nu voie în casă fără mine. Tu copil rău. Acum aștepți eu întorc. Ca să vede cum e”.*

— Mama naibii!

27

Nivelul zgomotului s-a înjumătățit până ajunge la colțul străzilor Mare cu Fore, unde pare deja că s-a sfârșit lumea și că ea e singura supraviețuitoare. E în zona pietonală, cu magazine de firmă, amanet și farmacii care oferă reduceri, toate închise de la ora șase. Mai sunt și birourile de la etajele superioare, dar altfel e un deșert bine împărțit, creat de idealiști, într-o epocă îndrăgostită de motorul cu combustie internă și de suburbiile cu grădini.

Nicio lumină la nicio fereastră. Vitrinele sunt protejate de obloane și grilaje, de parcă așteaptă protestul împotriva globalizării. Whitmouth a scăpat ușor cu revoltele, mai mult din cauză că nu e genul de oraș care să-și permită să aibă un magazin ca Foot Locker. Niște corpuri de iluminat cu sodiu sunt singurele surse ale luminii care pătrunde slab prin frunzișul puieților năpădiți de buruieni și opriți din creștere de aerul sărat. Se uită la ceas. E trecut de douăsprezece și e destul de frig încât să fie toamnă.

O ia la picior, neliniștită că e singură și dornică să ajungă cât mai repede la mașină. Întâlnirile din seara asta la Danceattack au înspăimântat-o și acum tresare și la umbra ei. A trecut ceva timp de cât n-a mai atras o astfel de dușmănie la întâmplare și amintirea o tulbură la fel de mult precum experiența. I se aud pașii pe piatra cubică și ecoul se lovește de fațadele goale. De câteva ori ecoul o face să creadă că mai e cineva în preajmă, așa că se oprește de două ori și se uită peste umăr, ca să se asigure că nu e cazul.

„Ce proastă sunt! Cum să mergi singură noaptea în orașul Strangulatorului de la mare? Trebuia să aștept în stația de taxi la coadă. Am destul timp. Nu-i ca și cum trebuie să ajung la oră fixă acasă.

Nu erau decât douăzeci de oameni în fața mea, ce naiba!”

Aude valurile mării lovind pietrele în partea cealaltă a orașului, dar nu aude nicio voce de trei minute încoace. Cum e posibil? Într-un oraș atât de plin încât îți ia zece minute să faci o sută de metri, unde locurile de parcare sunt la fel de rare ca diamantele, cum să dispară mulțimile așa?

Tot așa cum au dispărut și femeile alea. Toată lumea speculează când vine vorba de etică, și de prostie, și de felul în care omul ăsta, oricine ar fi, poate fi atât de obișnuit, încât fetele astea să ajungă singure cu el, când până la urmă e o chestiune de organizare. Iei un orășel vechi, îi îngrămădești pe toți în centru, îl împărți pe regiuni, îl controlezi, îl faci pietonal, muți oamenii dintr-o parte în alta și brusc, când se lasă seara, ești pe platoul de filmare de la *Legenda vie*[31]. Cum să te simți în siguranță când nu e nimeni în jur să-ți audă țipetele?

Mai are de mers aproape un kilometru și, în timp ce grăbește pasul, bagă mâna în geantă și caută cheia și portofelul. Le bagă în sutien ca, în caz că se întâmplă ceva, să se poată urca în mașină, să cumpere benzină și să se ducă acasă. E un vechi obicei de când era mai tânără și locuia anonim în Stockwell Park Estate, completa cereri de locuință la consiliul local Lambeth ziua și se ducea la Open University la cursurile de noapte. Pe vremea aia nu prea ieșea noaptea, dar dacă o făcea, se asigura că ea și nu vreun drogat putea să intre în casă.

Se întreabă ce-i cu piticania dubioasă. Ăștia atrag mereu atenția poliției. Supără vecinii, stau în umbră, pândesc și necăjesc femeile, se joacă cu pistoale de jucărie și acum mai au și „comunități” cu care împărtășesc micile lor fantezii pe internet. Nu își pun ei fanteziile astea în acțiune, dar te fac să te simți aiurea și asta e suficient. Nu poți

schimba natura umană. Străinii au mereu probleme din cauza lor. Deranjează oamenii, pur și simplu.

Găsește portofelul la locul lui, în buzunarul cu fermoar din interior. Cheia a reușit să se piardă undeva în geantă. Devine din ce în ce mai frustrată pe măsură ce sapă după ea, ba o atinge, ba o scapă, ba o prinde, ba o pierde din nou.

„Cine e? Ce voia? Aș fi aflat dacă nu se băga celălalt? Bănuiesc că nici el nu știe. E unul dintre țicniții singuratici care caută să îți spună ceva. Futu-i! Sper că nu mă urmărește din nou”.

La jumătatea străzii Fore ajunge la piață. Poate s-o ia pe scurtătură, să urce dealul, încă un kilometru de pustietate până la capăt. Ar putea să facă la stânga, pe Tailor's Lane, și să meargă la lumină printre oamenii de pe Brighton Road. E mai lung drumul, un ocol destul de nasol, dar măcar sunt oameni acolo și exact de asta are nevoie în momentul ăsta.

Se uită pe furiș în bezna din Tailor's Lane și încearcă să-și amintească ce impresie i-a lăsat strada în timpul zilei. Nu e tocmai o stradă, ci mai degrabă o alee dezvoltată: îngustă, cu un cot în mijloc. O sută de metri până la colț, apoi altă sută de metri până la drumul principal. În spatele ei e liniște și strada însăși pare să ciulească urechile.

Nu vrea să se ducă acolo. Nu-i place ideea de a se afunda în întuneric. Câteva mici garaje – dacă așa se pot numi depozitele de gunoi pentru magazinele din jur – în stânga și în dreapta: depozite dubioase, luminate doar când sunt deschise magazinele. Mulțumită pereților principali goi și containerelor de gunoi, drumul e luminat superficial. Vede felinarul din colț și raza de lumină a celui din mijloc, dar sunt corpuri de iluminat vechi, victoriene, care arată ca atunci când au fost convertite prima oară la electricitate. Între ele e o beznă adâncă și urât mirositoare.

„Poate fi orice și oricine acolo, Kirsty!

Da, dar… cel puțin știi ce e la celălalt capăt. Strada Fore e un kilometru de necunoscut, nu ai unde te duce dacă intri pe ea. Ori înainte, ori înapoi, și oricum, ai mult de alergat. Două sute de metri, Kirsty! O plimbare de două minute. Du-te cu încredere! Nu te uiți nici în stânga, nici în dreapta, nu arunci un ochi în beznă. Să nu te gândești ce e pe aleile lăturalnice. Mergi și fii sigură pe tine. De ce s-ar ascunde cineva pe un drum pe care nu merge nimeni? Două minute și ajungi la oameni”.

Începe să meargă. Asfaltul e prost, deteriorat de camioanele care ridică gunoiul și neglijat fiindcă nu e suficient de circulat. Până să ajungă la garaje, de două ori e gata să-și sucească glezna. Tot nu reușește să pună mâna pe cheie și devine neatentă la drum. Lanțul s-a înfășurat pe cine știe ce și cheia îi tot scapă printre degete când trage de ea. Urăște să înainteze în beznă fără confortul acestui obiect metalic între degete.

— Futu-i! spune cu voce tare.

Se oprește. Undeva, în bezna din spatele ei, se aude un singur pas. Frica se târăște ca un șarpe rece pe ceafa ei. E încordată, își simte fiecare mușchi în parte și s-a lipit cu spatele de zid înainte să-și dea seama că s-a clintit. E rigidă, cu ochii cât cepele și urechile ciulite. Se chinuie să vadă drumul parcurs.

Nimic.

În lumina stradală, tomberoanele se conturează asemenea unor dragoni ghemuiți. Habar n-are ce zace în beznă. Știe doar că trebuie să meargă mai departe. Să se afunde în întuneric.

Pornește hotărât, forțat, constant, cu toate că o lasă picioarele și îi tremură mâinile. Își strecoară cheia între degetele și strânge palma în jurul inelului care ține cheia de breloc. O armă inutilă, dar poate fi suficientă pentru șoc și lasă urme pe față. În felul ăsta, păstrează ADN-ul între șanțurile metalice.

„Aoleu, încetează! Nu-ți mai face planuri cum o să ajuți tu poliția de dincolo de mormânt”.

Sunetele exterioare sunt blocate de vuietul sângelui în vene și de șuierul respirației. Inima îi bate ca unui animal feroce înfuriat și pare că o să-i spargă plexul.

„Respiră. Respiră și mergi”.

Își numără pașii, ba chiar se concentrează să îi măsoare, să se echilibreze, să proiecteze calm și control. Dacă el nu știe că ea a auzit pașii, ar câștiga teren.

„Respiră. Respiră. Un pas, încă unul”.

Lumina din colț dansează în fața ochilor ei, într-o beznă totală. În spatele ei, cineva lovește o cutie de tinichea, care zboară pe asfalt, mai aproape decât și-ar fi imaginat că e posibil.

Kirsty o rupe la fugă. Aude un sunet – ca un geamăt, ca un țipăt – care-i iese chiar ei din gâtlej. Calcă într-o groapă, se clatină, se lovește cu umărul de perete, dar

nu se oprește. Aude niște pași grei, care nu numai că nu se mai ascund, ci năvălesc de-a dreptul spre ea, apoi zgomotul apei în clipa în care urmăritorul calcă într-o baltă și lipăitul jilav după ce iese din apă.

Pe măsură ce se apropie de ea, în mintea ei se înalță. Se transformă dintr-un șobolan pitic într-un căpcăun de doi metri și jumătate, care, în loc de dinți, are lame. Geanta o trage în jos și i se tot lovește de fund. Îi dă prin cap s-o abandoneze, dar hotărăște că poate va fi primul lucru de care se va agăța el, primul la care poate ajunge, lucru care îi va da timp, poate câștiga cel puțin o secundă prețioasă.

„Ajutor!” își imploră creierul. „Ajută-mă!”

Inerția o duce dincolo de colț și se lovește de peretele din față când dă să schimbe direcția. Bărbatul din spate câștigă teren în timpul ăsta. Deja îi aude respirația grea, dar lipsită de efort, nu chinuită, ca a ei. Alte obstacole aici, gunoaie,

mormane de cutii de carton, paleți de lemn, iar luminile din strada Brighton sunt foarte departe.

„Dacă mă prinde aci, nu mă vede nimeni din stradă”.

Niște degete îi ating geanta, ca o promisiune că urmează să o prindă. Kirsty icnește și mai găsește un pic de energie să gonească și să se arunce înainte.

„Doamne, Dumnezeule, ajută-mă! Să țip? Să strig după ajutor?”

Aude zgomotul infernal din strada Brighton – urlete, râsete și cotcodăcit – și știe că de-acum se face auzită.

— FUTU-I MAMA MĂ-SII! țipă ea fără să vrea.

În clipa aceea simte niște degete care îi agață bareta genții. Mâna se încordează și o smucește cu totul înapoi. În consecință, are o reacție de pură mânie. Îi e frică, da, dar mai mult de-atât are o furie animalică în ea. Zbiară cât o țin plămânii, se răsucește cu brațul întins complet și lovește cu cheia, care atinge un scalp și simte părul aspru sub degete. Aude un geamăt și cealaltă mână a lui dă s-o apuce de cap.

Kirsty dă drumul baretei de pe umăr și își scutură părul ca un cal. E prima oară când e recunoscătoare pentru tunsoarea ei pragmatică. El nu o poate prinde ca lumea de păr. Degetele lui puternice încearcă să i se înfigă în podoaba capilară, dar alunecă, se agață într-un nod și îi smulg câteva fire din rădăcină, apoi îi scapă în cele din urmă. Ea îi împinge geanta în față și fuge. Șchioapătă pe drum, vede asfaltul înainte și, încet-încet, lumina își face loc în întuneric.

În plin galop, cu toate că știe deja că nu mai e în spatele ei și că faza cu geanta a fost ultimul lui efort, aleargă în continuare, sare peste o groapă cât roata de camion și se minunează cum aterizează ca o felină dincolo de ea. Nu încetinește până nu

ajunge la lumină, în mijlocul unui grup de burlaci petrecăreți.

28

Amber e șocată să vadă cât de simplu e să facă schimbarea, acum că a început. Până în acel moment s-a temut de furia ei, de incapacitatea de a o controla dacă îi dă frâu liber și acum e uimită cât de reținută poate fi, odată ce o lasă să-și facă de cap.

În loc să umple saci de gunoi cu lucrurile lui, în loc să-i arunce hainele pe geam și să le dea foc, asemenea oricărui om slab care se lasă pradă orgoliului, s-a dus cuminte acasă și l-a așteptat pe Vic să se trezească, ca să-i spună să se care. Fără țipete, fără urlete și lacrimi, pur și simplu i-a prezentat faptele calm. Ipoteca e pe numele ei și, măcar de data asta, în loc să fugă când se încurcă treaba, a rămas pe loc și a acționat. Nu l-a aruncat în stradă cu o valiză, nu a schimbat yala – cu toate că probabil o va face după ce își ia lucrurile – și nici nu a golit conturile bancare. I-a spus doar că trebuie să își găsească alt loc și că trebuie să plece imediat ce se întâmplă asta, după care, destul de relaxată, s-a dus la culcare.

∵

E ora prânzului când se trezește. Nu a dormit decât câteva ore, dar a avut parte de un somn profund, fără vise, care a făcut-o să-și revină, așa cum nu s-a mai întâmplat nici nu mai știe de când. În casă e liniște. Mary-Kate și Ashley s-au ghemuit una în jurul alteia pe cuvertură, cu botul pe labe, și se uită. În clipa în care se ridică ea, se mișcă o coadă și cățeii sar din pat, ca să coboare odată cu ea.

Îl găsește acolo unde l-a lăsat, la masa din bucătărie, uitându-se în gol, inexpresiv, ca și cum își reinițializează programele, cu palmele întinse pe masă. Amber are ciudata senzație că el a rămas aici, și-a oprit creierul și așteaptă un stimul. N-o vede când intră, și, din câte își dă ea seama, nici

măcar nu clipește în timp ce ea traversează încăperea să pună de ceai. Câinii îl ocolesc de departe, cu ochii pe umerii lui rigizi, ca și cum se așteaptă să atace ca o felină mare. Ea deschide ușa din spate ca să-i lase afară și se duce la frigider să ia laptele.

El sare în picioare, de parcă o mână invizibilă i-a apăsat butonul de trezire.

— Dă-mi mie voie! spune el.

— Nu, lasă! răspunde ea și încearcă să se așeze între el și frigider.

El însă nu se oprește și îi smulge laptele din mână. Ea îi dă drumul ca să evite mizeria pe care ar trebui să o curețe după aceea și el duce laptele pe blat, după care deschide dulapul și scoate cănile.

— Earl Grey?

În spatele lui, ea ridică din umeri.

— Earl Grey, răspunde.

PG nu i-a plăcut niciodată.

— Mersi! adaugă.

N-are rost să nu fie politicoasă în continuare, când oricum, mai devreme sau mai târziu, toate astea se vor termina.

Vic pune plicurile în căni și toarnă apă.

— Vrei ceva de mâncare? Sigur ți-e foame.

— Nu, mersi! Îmi fac singură ceva imediat.

El pune lapte și amestecă zahărul.

— Haide, pot să-ți fac un sandviș cu bacon!

Ea clatină din cap.

— Nu, mersi!

— Amber, ar trebui să mănânci! spune, cu vocea lui rezonabilă.

Se răstește fără să vrea.

— Nu, Vic, am zis nu!

El ridică din umeri, în modul ăla enervant care sugerează că femeile sunt nebune. Își ia ceaiul și se așază la masă.

— Cum ai dormit?

Dispoziția ei se deteriorează rapid. Mârâie și se duce cu ceaiul la ușă, ca să se uite la cățelușele care adulmecă și dau din coadă în jurul gropii de sub poartă.

„Trebuie să le scot la plimbare”, își spune ea. „Bietele de ele nu fac destulă mișcare”.

— Mă gândeam, spune el, să construiesc un grătar ca lumea. Știi tu, cu cărămizi și una-alta. Ca să putem invita oameni la noi și să nu trebuiască să ieșim mereu în oraș.

„Futu-i! Se preface că nu s-a întâmplat nimic”.

— Ce părere ai? o întreabă. Mi se pare că nu prea dăm petreceri. Nu ți-ar plăcea?

Amber suspină și se întoarce în cameră.

— Nu, Vic, nu mi-ar plăcea! Nu vreau să mai faci nimic de genul ăsta, nici să-mi faci de mâncare, nici să încerci să fii amabil. Mulțumesc, dar nu are rost!

Vic ridică din sprâncene.

— Uau!

— Am spus ce aveam de spus, continuă ea. Nu vreau să crezi că sunt nesigură în privința asta.

— Și nu am dreptul la replică?

Ea își varsă ceaiul în chiuvetă. Nu mai are chef.

— Nu. Ai renunțat la dreptul ăsta când i-ai tras-o prietenei mele.

— O singură greșeală, se scuză el.

Îi vine să urle. Îi pare rău că a aruncat ceaiul, fiindcă ar fi avut o satisfacție mai mare dacă i-l arunca, așa fierbinte, în ochi. În schimb, pune cana în chiuvetă cu un gest violent și înșfacă lesele câinilor de la ușă.

— Mă duc la plimbare.

Iese și se ghemuiește lângă câini. Îi e greu să le prindă lesele pentru că îi tremură mâinile, iar câinii se agită de nerăbdare. Îl simte în spatele ei, în prag, cum o privește. Amber o smucește pe Mary-Kate de zgardă ca s-o potolească.

— Aoleu, dar ce ranchiunoasă ești! comentează el.

— N-am de gând să vorbesc despre asta, chiar n-am!

— Măcar atât îmi datorezi, insistă el.

Se ridică violent și țâșnește spre poartă.

— Ba nu-ți datorez nimic, mârâie la el.

Se agită să scoată zăvorul. Nu prea e folosit, pentru că de obicei intră și ies prin față, dar n-are chef să treacă pe lângă el, să se afle cu el între cei patru pereți, până nu își recapătă controlul.

— Stai să te ajut! se oferă el.

— Nu! Lasă-mă-n pana mea în pace!

Nici nu-și da seama că țipă.

— Amber!

Are un ton calculat, rezonabil, menit s-o scoată din minți.

— Hai, draga mea, calmează-te!

Zăvorul cedează în sfârșit, brusc, și o rănește la degetul mare.

— Futu-i mama mă-sii! zbiară ea. Băga-mi-aș picioarele!

— Aoleu, dă să văd ce-ai pățit!

Face un pas în față, foarte îngrijorat în glas, dar foarte bucuros prin expresie. Ea nu înțelege ce-i în capul lui. Tot ce știe e că nu-l vrea lângă ea. Smulge poarta și iese cu spatele în drum, țipându-i în față.

— Stai dracului departe de mine! Scutește-mă în puii mei! Să nu te-atingi de mine!

Se întoarce pe călcâi și o vede pe vecina Shaunagh pe marginea drumului, cu cărutul și cu hoașca de Janelle Boxer, de la numărul 10, cu ochii ei sfredelitori. Par foarte încântate amândouă. Puțin îi pasă.

— Vreau să te cari din casa asta, Victor Cantrell! strigă ea. Cară-te din casa mea!

Se întoarce spre cele două femei.

— La ce vă uitați? mârâie la ele.

29

— Luke, te rog! Oprește sunetul!

— Dar am nevoie de sunet! protestează copilul. Dacă n-am sunet, de unde să știu când apare trollul?

— Ai jucat jocul ăsta de cel puțin o mie de ori, spune Kirsty. Sunt sigură că-ți aduci aminte.

Zgomotul o scoate din minți. Țiuitul și bipăitul îi torturează urechile ca niște săgeți minuscule în flăcări. Mai e și bâzâitul care vine din căștile lui Sophie, Jim își drege glasul, iar ea simte că e asaltată din toate părțile. Are umărul înțepenit de când s-a smuls și vânătaia de pe coapsă o obligă să stea incomod pe scaun, iar mișcarea o supăra și mai tare, fără a mai pune la socoteală că era presată de un termenul-limită și că uitase să plătească asigurarea pentru mașină.

Luke nici nu-și ridică ochii din ecran.

— Stai să termin asta… spune el, înainte să își arunce brațele în aer, supărat că a apărut un pitic de după stâlp și a dat în el cu otravă.

— Hai, mă, mamă, uite ce-ai făcut! se plânge el.

— Du-te și joacă-te sus! îi ordonă ea.

E a nu știu câta oară când își dorește să fi fost genul de părinte care să își pună copiii să împartă o singură cameră, ca să aibă și ea loc de birou. E ca o adolescentă care-și face temele, n-ai zice că e principala sursă de venituri a familiei.

„Sunt singura de-aici care nu are un loc al ei. Până și Jim are garajul, fir-ar mama ei de treabă!”

— Imediat, spune Luke.

— Acum! Am treabă.

— Nu-i vina mea că nu ți-ai făcut treaba la timp, protestează Luke, în timp ce apasă în mod repetat pe butonul de explozie.

Sare de pe canapea și lovește cu pumnul în aer.

— Daaa!

Kirsty trântește capacul laptopului.

— Luke! strigă ea.

— Bine, bine, se supune el și apasă ostentativ pe butonul volumului. Nu te mai înfoia așa!

Se reazemă din nou și se apleacă peste ecran. Kirsty trage aer în piept, numără până la zece și expiră. Deschide computerul și se uită la textul jigărit pe care a reușit să-l compună de la nouă dimineața. Parcă niciodată nu i-a fost atât de greu să-și găsească cuvintele ca până acum, dar pe de altă parte, nici n-a mai fost nevoită să scrie în asemenea condiții de stres.

Jim a tăcut și a fost umil toată ziua, a făcut în așa fel încât să nu-i stea deloc în cale și îi aduce din oră în oră câte o cafea, dar cu toate astea, nu reușește decât s-o enerveze.

„Nu e cazul să-l disprețuiesc. Nu e vina lui. Face ce poate, fără îndoială, dar nu se poate duce în garajul lui să mă lase și pe mine singură un pic?

Fac atâtea lucruri pentru familia asta și ei habar n-au. Dar de ce naiba am rămas acolo? Nu trebuia să mă duc în clubul ăla stupid. Am văzut destule la viața mea ca să știu cum e. Puteam să vin acasă cu o zi mai devreme și să-mi folosesc imaginația, în loc să trag o sperietură soră cu moartea pentru niște amărâți de bani”.

A scăpat ușor din experiența asta, e perfect conștientă, dar nu ajută. Burlacii care petreceau pe strada Brighton năvăliseră pe alee, dar atacatorul dispăruse de mult, iar geanta și tot ce avea în ea erau împrăștiate pe jos. Așa că și-a recuperat telefonul, agendele, reportofonul și restul lucrurilor. Nu poate fi sigură în momentul ăsta că scopul tipului nu era jaful. Nu i-a spus nimic lui Jim. Nu a spus nimănui. A naibii să fie dacă o să depășească termenul-limită, ca în schimb să se ducă la poliție și să stea la coadă ca să raporteze incidentul.

Recitește ce a scris, se joacă cu cursorul, de parcă ar fi putut apărea în mod miraculos cuvintele pe ecran și își dă seama că până și pentru

standardele de la *Tribune* e o mizerie. O mizerie care se repetă. Fiecare expresie, observație și adjectiv în parte le-a folosit și săptămâna trecută. Asta e partea de jurnalism pe care o detestă: temele obscure care nu se mai termină. Nu mai vrea să se gândească la Whitmouth, nu vrea nici să se mai ducă vreodată acolo, nici măcar cu gândul. Și totuși, acum, automat, din cauza unui coleg care preferă dramele constante din Sleaford, ea e expertul și trebuie să debiteze un material de rezervă până se mai întâmplă ceva.

„Urăsc locul ăla. Nu-mi vine să cred că mi-a plăcut prima oară când am ajuns acolo. Și nu e vorba doar de seara trecută, ci de tot, începând cu faptul că m-a azvârlit într-un trecut peste care credeam că am trecut cu bine – datoria mea de neplătit –, că oamenii îmi aduc aminte de familia pe care n-o s-o mai văd niciodată sau că simt cum fac fundul mare cu fiecare masă grețoasă pe care o iau. Ar mai fi și ploaia care mi-a pătruns în piele cu toată sarea mării, faleza pe care aluneci mereu, drumul obositor până la capătul pontonului, scaunele de plastic din restaurante, duhoarea copleșitoare de ulei de gătit. Ce mai e de zis? Tot ce era de spus, am spus săptămâna trecută. Locul ăla nu s-a schimbat deloc".

Se apucă să recitească:

În ciuda întâmplărilor, mulțimile încă se revarsă în Whitmouth. Utilajele de curățenie ale consiliului municipal ridică zilnic cinci tone de gunoi numai din coșurile și tomberoanele de pe faleză: 8.000 de cutii de suc, 5.000 de caserole de polistiren pentru mâncare, 30 de pantofi pierduți și 220 de scutece folosite. Niciun patron nu este dispus să ofere detalii despre venituri, dar este evident că afacerile merg bine. Funnland, parcul de distracții în care a fost găsit în urmă cu trei săptămâni cadavrul Hannei Hardy, presupusă a cincea victimă, este vizitat de aproximativ 3.000 de

persoane pe zi. Se vând 1250 de bilete pentru trenulețul electric care merge până la capătul pontonului, din care jumătate doar dus, iar Old-Fashioned Sweet Emporium vinde peste zece kilograme de acadele rock candy.

Bla bla bla. Selectează, șterge, apoi apasă Control+Z, fiindcă s-a răzgândit. Sunt 126 cuvinte și are nevoie de 1.500. Nu poate pierde nimic. Deschide fișierul intitulat DIVERSE și copiază textul în el. Salvează și o ia de la capăt cu un nou text.

În 2007, cel mai recent an din care avem statistici, 1,37 milioane de oameni au vizitat Whitmouth și au cheltuit în medie 46 de lire de persoană pe zi. Dintre aceștia, 236.000 au stat peste noapte, un weekend sau o săptămână – în medie, patru nopți de persoană – în cele patru campinguri pentru rulote ale orașului, 17 hoteluri și 87 de pensiuni. Cu totul, orașul a avut un venit de peste 95 de milioane de lire. Turismul este o mare afacere în Whitmouth – de altfel, singura industrie semnificativă. Din populația de 67.000 de persoane cu drept de muncă, jumătate – majoritatea cu salariul minim pe economie și, în general, muncitori sezonieri – lucrează în turism. Astfel încât, oamenii s-ar aștepta ca impactul terorii provocate de „Strangulatorul de la mare" să afecteze mai mult decât familiile devastate, precum și prietenii victimelor. S-ar fi zis că Strangulatorul putea amenința însăși viață întregii comunități.

Ei bine, după câte se pare, nu se întâmplă nimic de felul acesta.

Se foiește pe scaun și simte că și-a mai spart niște vase de sânge. Mormăie pe înfundate și numără cuvintele: 160.

„Ce prostie! De ce mă mai strofoc? Mi-a luat douăzeci de minute să schimb tot și asta a fost partea ușoară. Și pentru ce? Știu că n-o să-l publice. Știu că se va întâmpla ceva mai interesant altundeva în țară până vineri, când finalizează grupajul de știri. În cazul în care Strangulatorul nu mai dă lovitura, Whitmouth nu va mai fi de actualitate, de nici la ambalat mâncarea proastă n-o să mai fie bun ziarul care scrie despre el”.

— Căcat! spune cu voce tare.

Jim ridică ochii din revista lui de știri satirice *Private Eye.*

— Îmi pare rău, spune ea.

Au o înțelegere să nu vorbească urât în familie.

— Nu merge?

Ea îi confirmă.

— Sunt obosită. Și nu mă ajută faptul că sunt aproape sigură că nu îl vor folosi.

— Mai vrei o cafea?

— Am băut așa de multă, că-mi iese pe nas.

— Cu ce pot să te ajut?

— Scoate-i pe ăștia afară și aruncă-le bățul.

Și-a pierdut răbdarea și nu mai are tact. Luke pufnește și își aruncă Nintendo pe masă.

— Luke! rage Jim.

Kirsty își pune mâinile la urechi și se abține să nu urle și ea.

— Să nu îndrăznești să te porți așa cu lucrurile tale! Știi cât am dat pe ele?

— Da’ nu e vina mea! țipă Luke. Din cauza ei!

— Altul nu mai vezi dacă se strică ăsta.

Sophie își scoate căștile și se uită cu o expresie poruncitoare la familie.

— Alo! Am nevoie de liniște! spune ea.

Kirsty simte că o să-i plesnească o venă în cap.

„Asta-mi mai trebuie. Să vedem de unde mai faci rost de bani pentru Nintendo dacă fac un atac cerebral acum”.

— Mergem la plimbare, îi spune Jim.

Sună telefonul.

„Să ne ferească Dumnezeu de copii! Nu mă mir că unii își iau chihuahua în schimb”.

— Nu pot să răspund, îi spune soțului ei. Dacă e de la muncă, spune că sunt în trafic.

Jim răspunde.

— Plimbare? întreabă Sophie. Cine a zis că merg la plimbare?

— Alo? răspunde Jim.

Lui Kirsty îi bubuie capul.

— Hei, salut, Lionel! Mersi că m-ai sunat. Nu, nicio problemă. E greu să muncești ca lumea în vacanța de vară. De-asta avem birouri, nu? Nu, stai așa, să mă mut mai la liniște.

Iese din cameră.

— Nu înțeleg de ce trebuie să plec eu din casă, doar pentru că nu-ți faci tu treaba la timp, spune Luke și se uită urât la ea.

Kirsty trântește capacul laptopului și urcă apăsat la etaj, unde trântește ușa dormitorului, ca să se facă înțeleasă. Se urcă în pat și începe să scrie din nou.

Ei bine, după câte se pare, nu se întâmplă nimic de felul acesta. Triumful straniu al firii umane asupra instinctului de supraviețuire face ca orașul Whitmouth să se bucure de un an fenomenal, cum nu s-a mai văzut de la inventarea pachetelor de vacanță. Este un fenomen care dovedește încă o dată vechea zicală care spune că nu există publicitate proastă.

Becca Stoker, 23 de ani, venită aici cu un grup de prieteni din Coventry, sintetizează: „Veneam aici cu mama și cu tata când eram mică și pe vremea aia îmi plăcea. Pe urmă am citit toate chestiile astea din ziare, așa că eu și prietenii mei ne-am gândit: Ha, ca să vezi! Habar n-aveam că sunt atâtea cluburi de noapte și cazarea în camping e atât de ieftină. Așa că ne-am gândit să venim într-un weekend să vedem și noi cum e…”

„Nu pot”, își spune Kirsty, „nu pot încuraja oamenii să se ducă acolo. Sunt ipocrita ipocriților. Scriu reprobator despre un fenomen pe care îl și cultiv de fapt. Nu e bine. De câte ori oamenii citesc astfel de statistici și văd câți oameni se duc în locul ăla, în capul lor își fac calculele că sunt în siguranță acolo. Doar că el e în libertare și umblă printre ei și nimeni nu știe cine e”.

Se uită la ceas. Poate să mai încerce să scrie timp vreo oră, după care fiecare zece minute înseamnă încă un an pierdut din carieră. Apoi se gândește: „Nu-mi iese chestia asta cu «echilibrul». Toată lumea e obsedată să găsească un echilibru și uită că uneori adevărul e simplu, în alb-negru. Whitmouth e un loc oribil. E periculos și vai de el și oamenii ar trebui să știe asta. Nu-i pot lăsa să creadă că pot umbla beți pe-acolo. Eu însămi sunt martoră”.

Apoi aude o voce care zice: „Da, și dacă o spun ca lumea, poate n-o resping din motive de veridicitate și câștig spațiu pe pagină. Îmi trebuie bani pentru asigurare. Musai. Mai sunt două zile și gata, nu mai câștig niciun ban. La dracu’ cu Whitmouth! La dracu’ cu echilibrul! Aseară m-am speriat de moarte și jur că oamenii vor afla asta. Iar dacă citește șobolanul ăla despre el și nu-i place, atunci poate învață ceva din asta”.

Selectează din nou și taie textul până rămâne pagina goală. O ia de la capăt:

În Whitmouth mor femei. Luni seara, era să fiu una dintre ele…

30

Ashok are gura mânjită de maioneză. Vorbește în timp ce mănâncă, drept care îi sare o bucată din salata verde din gură.

— Nu pot să cred că au intrat fără noi!

— Normal c-au intrat, îi răspunde Tony. Abia așteptau să scape de tine, labagiule!

Rav și Jez râd, în timp ce Ash îi înjură cu un gest. Niciunul dintre ei nu se ține bine pe picioare, iar Rav alunecă de pe trotuar în strada Brighton, cât pe ce să dea peste el o mașină care îl claxonează și trece mai departe, în timp ce ei urlă și își arată pumnii în urma ei.

— Aoleu, e mort totul pe-aici! se plânge Jez.

— E două noaptea, spune Tony. Ce-ai vrea?

Ash ciugulește ultimele firimituri de pui din kebab, mototolește hârtia și o aruncă pe jos.

— Ce să zic, nu ne lasă să intrăm în tenișii… Ăștia au costat mai mult de-o sută de lire.

— Ce? face Rav. Te-au jecmănit pe față, băi, nene!

— Dă-te-n mă-ta! înjură Ash și se agață cu brațul de gâtul lui.

Pornesc la drum, clătinându-se. Mai au aproape un kilometru până la pensiune. Pe lângă ei trec și alți rătăciți, care și-au cheltuit toți banii și nu-și mai permit un taxi, oameni care nu au mai fost primiți în cluburi ori s-au plictisit să stea la coadă, în timp ce alții se îndreaptă în direcția opusă, în speranța că vor intra în club. Tony își termină falafelul și mototolește hârtia, pe care o bagă în buzunar.

— Asta se face cu gunoiul, îi spune lui Ashok.

— Căcat! ripostează Ash. Dacă nu scoteau coșurile de gunoi de pe stradă, o aruncam și eu.

— Ha! exclamă Jez. Dacă neamul tău nu slobozea mereu chestii în aer, nu le scotea nimeni.

— Mda… spune Rav în timp ce râgâie cu damf de bere. Cam nașpa exploziile de la Diwali[32], nu?

Presiunea familiară a berii asupra vezicii întrece orice limită. Ashok își dorește să fi folosit toaleta aia jegoasă din sala de jocuri, dar s-a distrat mai bine cu moneda aia de 10 pence. Se uită la Tony și la Jez cu invidie, pentru că educația lor le-a permis să nu aibă inhibiții și să se elibereze lângă bancomatul gol, puțin mai în spate. Va trebui să se ușureze și el înainte să ajungă la cazare. Nu se împacă bine cu berea lager, dar nici nu bei vodcă-tonic la petrecerea burlacilor dacă vrei să scapi întreg.

Trec pe lângă fațada baricadată a unei fierării care a dat faliment și își aduce aminte că a observat pe drum, când veneau în oraș, că mai încolo, înainte de centrul de angajări, e un teren viran. Doar resturi de șantier, copaci de soc și urzici în spatele unui gard de sârmă.

„Merge”, își spune el. „N-au decât să mă aștepte”.

— Tre’ să mă piș, anunță el când ajung la gard.

Se apucă de sârmă și o scutură. E desprinsă de stâlpul de beton care o ancora la capăt. Evident, nu e primul chefliu care a avut ideea asta în drum spre casă.

— Țineți de șase, le zice el.

— De ce? întreabă Tony care își aprinde un Marlboro. Crezi că vine vreun degenerat după tine?

Fumul de țigară se ridică. Ashok se apleacă și se strecoară prin gaura din gard. Terenul viran e întunecat și pute. E clar că funcționează ca veceu public pentru petrecăreții din Whitmouth de ani de zile.

„Tre’ să-mi spăl tenișii când ajung”, își spune el. „Sper doar să nu calc în ceva mai solid”.

Cinci metri mai departe, un arbust mare de soc împiedică lumina din stradă să ajungă aici. E foarte bine. Merge cu grijă printre cărămizi și

sticlă spartă – nu vrea să-și piardă echilibrul tocmai în jungla asta infectă – și se așază în spatele copacului. Se simte ușurat numai când își desface nasturii blugilor și geme de plăcere când jetul care duhnește a bere țâșnește din el în aerul nopții.

— Parcă te pișai, nu făceai laba! strigă Rav. Nu poți aștepta până acasă?

Pare să dureze o veșnicie. Ashok se clatină și așteaptă să i se golească vezica. Acum că a trecut peste stresul inițial, ar vrea să se oprească și să se țină până ajunge în baia din camera de la Seaview. Nu-i place să stea cu spatele spre întuneric așa, tot are impresia că nu e singur. Se străduiește să se oprească, dar degeaba. Jetul încetinește, dar nu se oprește și orice-ar face, tot durează.

Dinspre stradă aude gardul mișcându-se și niște pași care derapează și hârșâie în molozul peste care tocmai a trecut.

— Unde ești? se aude vocea lui Tony, tare și amețită.

— Aici, răspunde el.

— Aha! exclamă Tony.

Ashok îl vede în lumina slabă și vine lângă el.

— Dă-te mai încolo! îi zice.

— Nu pot, protestează Ash.

— N-ai decât! Da să nu te plângi dacă dau pe tine!

— N-ai făcut adineauri, în stradă? îl întreabă Ashok.

— Bere, ce vrei? explică Tony.

Îl aude pe Tony cum își desface fermoarul, apoi, deodată, în spatele lor, ceva sau cineva se zbate în beznă, în tufișuri, în dreptul zidului gol al fierăriei.

Ashok și Tony se privesc în întuneric și se trezesc brusc din beție, șocați.

— Ce-a fost asta? întreabă Tony și face ochii mari.

— N-am idee, răspunde Ashok.

— O vulpe, ceva, își dă Tony cu părerea.

— N-am idee, repetă Ashok. Părea mai mare parcă.

Tony încuviințează, a uitat de vezica plină. Îi aude pe ceilalți în stradă, râzând și glumind.

— Haideți odată! răsună vocea lui Rav prin frunziș.

— Șșș! șuieră Tony excesiv.

Se întorc și se uită spre terenul viran.

— E cineva? strigă Tony timid.

Liniște. Stau unul lângă altul și ciulesc urechile.

„Cam ciudat”, se gândește Ashok. „Ca mai devreme, când eram singur, parcă e cineva care stă și ne ascultă”. Tony clatină din cap.

— E un bursuc.

— Bursuc?

Lui Ashok nu-i vine să creadă. De când sunt bursuci la oraș?

— Habar n-am, da? spune Tony, apoi se uită la pantaloni și își trage fermoarul. Haide!

Se întoarce și pornește spre gard.

Ash așteaptă câteva secunde cu urechile ciulite. Nu se mai aude nimic în afară de pașii de pe stradă și foșnetul frunzelor lângă el.

„N-are ce să fie”, își spune. „Sunete ambientale. Chestii care se mișcă, se așază, alunecă de pe acoperișuri”.

Deodată, bezna e cutremurată de un țipăt înspăimântat, gâlgâit și întrerupt. Nici vorbă de bursuc. E o fată. Vocea unei femei. Acolo, undeva.

Îl aude pe Tony înjurând și pe ceilalți care încep să se agite. În tufișuri se zbate ceva, se luptă înainte să cadă.

— Futu-i pe mă-sa, asta a fost… Aoleu! țipă Tony.

Rav și Jez năvălesc prin gard și smulg cu totul plasa din stâlp.

— Ce-a fost asta? întreabă Jez.

— Nu… cred că… se bâlbâie Ash.

Tony aleargă stângaci prin mormanele de cărămizi din mijlocul terenului, în fața lor.

— Hei! strigă el. Unde sunteți?

În colțul îndepărtat se aude o luptă și o suflare întreruptă brusc. Cei trei mocăiți pornesc în căutarea prietenului lor, se despart și aleargă spre zgomot.

„Mi-e frică”, își spune Ash. „Nu-s erou. Nu fac eu d-astea”.

Își prinde un picior în ceva ascuțit, se împiedică și se lovește cu umărul de brațul lui Jez. Simte o mână care țâșnește și-l ridică.

Tony urcă povârnișul spre tufișurile dincolo de care vede ceva, ceva nefiresc de alb, ceva care nu are ce căuta acolo.

„Se mișcă! Mama naibii! E un bărbat! E un bărbat acolo!”

— Aici! strigă el.

Nu mai gândește, doar acționează. Dă la o parte crengile, timp în care aude pașii celorlalți venind spre el. Cineva se azvârle în el, îl apucă de genunchi și Tony cade. Începe să țipe de șoc, apoi de furie, lovește din picioare și simte un ciob de sticlă ascuțit cum îi sfârtecă pielea. Tipul e deasupra lui, dar nu are de gând să rămână acolo. Se chinuie să se desprindă de el și se folosește de organele genitale ale lui Tony ca tracțiune, în timp ce se pregătește să fugă.

— Morții mă-tii! urlă Tony.

Doare. Nenorocitul se sprijină cu genunchiul în șoldul lui și alunecă. Tony încearcă să-l apuce de cămașa albă, cade și se rostogolește. Ajunge peste celălalt exact în clipa în care ajung ceilalți și reușește să-l țintuiască. Îi vede părul negru și un cercel auriu. Apoi apare Jez, care îl dă la o parte pe individ și îl pune la pământ.

În spatele tufișurilor, femeia face eforturi să respire. Ash și Rav își fac loc să ajungă la ea și Tony le aude vocile agresive de frică, dar încercând să sune calm și să o liniștească:

— E OK, nu-i nimic, te-am găsit, n-o să pățești nimic.

E palidă, durdulie și vag conștientă. Se face ghem în rochia ridicată peste șolduri și duce mâinile la față.

— E OK, spune Ash și încearcă să întindă mâna spre ea.

Când îi vede mâinile, femeia începe să zbiere răgușit, spart, de parcă i-au fost afectate coardele vocale și îi dă peste ele cu unghiile rupte. O apucă de încheieturi ca s-o oprească, îngenunchează în fața ei și pune un genunchi între coapsele ei goale. Ea urlă ca din gură de șarpe.

Lumina pală pătrunde în umbră și îi vede figura aproape de a lui. E carne vie și sângerează. Îi curge sânge din nas și are un ochi atât de umflat că nu se vede nimic dincolo de pleoapă.

— Gata, gata, îi spune din nou, mecanic. Ești în siguranță. E OK. Am ajuns.

În spatele lui, aude loviturile de picioare pe care prietenii lui i le aplică bărbatului căzut la pământ.

31

Martin știe că trebuie să facă ceva, dar nu știe ce. Șocul de noaptea trecută a fost prea puternic, descoperirea lanțului de conexiuni și complotul înfiorător pe care nu îl înțelege îl lasă fără puteri, îl înfurie și îl îneacă în neputință. A fost atât de nervos și de excitat din cauza asta, că era să se ducă pe Strada Mare ca să vadă dacă nu cumva i-a luat cineva locul Tinei, dar instinctul de conservare l-a oprit în cele din urmă. Sâmbăta trecută a avut noroc, dar nu se poate aștepta să aibă în continuare bafta aia. Dacă e să repete experiența, trebuie să aibă mai multă grijă.

Așa că se gândește și își face calculele, iar între timp își vede de rutina lui, care, duminica dimineața, înseamnă un cârnăcior în chiflă și o ciocolată pe care le mănâncă în timp ce așteaptă la spălătorie.

Duminica dimineața e cel mai bun moment să se ocupe de rufe. Turiștii și familiile care au mașinile de spălat stricate nu vin duminica dimineața aici, așa că prinde imediat una liberă. În plus, e o atmosferă intimă și plăcută de la aburul cald. O dată chiar a legat o prietenie cu o tânără pe nume Carly, care lucra la casieria sălii de jocuri de pe ponton. Au stat de vorbă trei duminici la rând, dar tocmai când s-o invite la cină, ei i s-a schimbat tura și odată cu ea și orele dedicate spălătoriei. S-a dus pe la sala de jocuri de câteva ori, în speranța că o va găsi la lucru, dar nu a mai văzut-o niciodată.

E o dimineață frumoasă. Razele fragile ale soarelui străpung norii care părăsesc cerul și roua sclipește în milioane de picuri pe balustrada promenadei. E una dintre zilele alea în care orașul e curățat bine de ploaie și strălucește tot. Martin saltă pe umăr sacul cu așternuturi și pornește grăbit în aerul tăios. E uimitor de multă lume pe stradă. În fața poliției se află un grup de oameni care se

uită la ușă, de parcă urmează să sară în aer. N-are nicio părere despre asta. Secția de poliție a avut un efect magnetic asupra presei vara asta, de dimineața până seara. Merge mai departe, intră pe Strada Canalului și ocolește un morman de cutii de carton din fața magazinului de suveniruri de pe colț.

Spălătoria e goală. Câteva mașini rumegă în mijlocul rândului, dar nu e nimeni în jur. Prin ușa cu geam givrat a biroului vede o versiune pixelată din romånca în salopetă care ține locul ăsta. Vorbește la telefon și o vede cum își dă capul pe spate și râde. Martin își alege o mașină în care deschide gura sacului și varsă rufele. Nu stă să sorteze, că faci asta doar dacă nu te organizezi dinainte. Tot ce are, a ales în mod intenționat să se încadreze în spectrul îngust de bleumarin, gri și negru. Adaugă doza exactă de detergent, pe care-l scoate din buzunarul hanoracului, și setează timpul la șaizeci de minute. E gata să trântească ușa, când simte un damf din hanorac și își dă seama că a trecut un an de când l-a cumpărat. Scoate tot din buzunare pe bancă – monezi, niște lame de gumă pe care știe că le-a cumpărat înainte de prima întâlnire cu Jackie Jacobs și o mini furculiță din lemn, de rezervă, după care aruncă haina peste celelalte. Apoi se duce la magazin ca să-și cumpere desertul pentru ziua de azi. Ciclul de spălare durează o oră. Martin nu ar cheltui aiurea la spălătorie, dar nici n-ar pierde timpul.

Cum iese pe stradă, e cât pe ce să dea peste cineva care gonește: Amber Gordon, dar o alta decât cea pe care o cunoaște el. Are o paloare cenușie bizară și e nepieptănată. Merge atât de repede, încât aproape că nu se ferește de el. Preț de o clipă, îi trece prin cap că o face din dispreț, dar apoi își dă seama că nici nu l-a văzut la față. Se așteaptă la o reacție și e intrigat că ea nu are niciuna. Are ochii roșii și pare că n-a văzut ce-a pus pe ea.

— Scuze! murmură ea absent și își vede de drum.

El clatină din cap și pleacă mai departe. Nu-i pasă prin ce trece femeia asta, dar se bucură să știe că nu-i merge bine.

„Sper că ai pățit ceva! Așa meriți! Să revii cu picioarele pe pământ!”

Chioșcul pare că a rămas fără ziare, ceea ce e neobișnuit pentru momentul ăsta al zilei. Mai sunt doar câteva exemplare din *Mail on Sundays* și unul din *Tribune.* Nu înțelege de ce. Într-unul dintre ele, titlul principal vorbește despre imigranți și prețurile caselor, iar în celălalt, ceva mai pe stânga, despre un mic scandal legat de partidul Tory. Înșfacă *Tribune,* exact înainte să pună altcineva mâna pe el. Moare de curiozitate să vadă ce mai are de zis Kirsty Lindsay săptămâna asta.

Își cumpără cârnăciorul în chiflă și o sticlă de Sunny Delight pe care o scoate din frigider, apoi stă cinci minute întregi să se hotărască ce ciocolată să-și ia. În cele din urmă optează pentru Snickers pentru că primește cu 20% mai multă ciocolată pe care n-o plătește, iar asta îi ocupă mai mult timp cât așteaptă să se termine de spălat rufele.

Trebuie să aștepte până se termină tranzacția din fața lui. E o femeie solidă care-și numără mărunțișul pe care trebuie să-l plătească pentru o sticlă de doi litri de Coca Cola, în timp ce doamna Todiwallah stă impasibilă la casă.

— Ați aflat cine e? întreabă femeia vajnică.

Găsește o monedă de cinci pence în colțul portofelului și continuă:

— Și un pachet de tutun Amber Leaf și filtre mentolate, dacă tot sunt aici.

— Nu, răspunde doamna Todiwallah. Se întoarce spre rafturi și ia tutunul. Să știți că eu am chioșc de ziare, nu agenție de presă. Asta vindem noi. Informațiile sunt la ei.

— Și filtrele? întreabă femeia.

Doamna T. se apleacă, scârțâie din țâțâni în șalvarii ei gigantici și ia cutia.

„De-asta se duc oamenii la supermarket, ca să nu stea la taclale”, își spune Martin. „Îți iei marfa și te cari”.

— Nu. Se îndreaptă de șale, lent, trântește filtrele pe tejghea. La radio n-au zis nimic. Doar că au interogat un bărbat, care probabil va fi acuzat azi.

— Și dintre cei implicați nu știe nimeni nimic?

— Io zic că, dacă ar ști, mai degrabă s-ar duce pe la ziare înainte să vină la chioșcul meu. Eu nu plătesc pentru știri, doar le vând.

Martin se întreabă oarecum despre ce vorbesc. Nu e genul care să se bage în vorbă. Se bâțâie de pe un picior pe altul și își dorește ca vânzătoarea să servească clienții mai departe, chiar dacă are chef de bârfe.

— Mă rog, tot e o veste bună, spune femeia solidă.

— Da, asta așa e, spune doamna T. 5,23, vă rog.

Femeia solidă începe din nou să-și numere banii, monedă cu monedă. Martin se uită la ziar și vede în colțul de jos-dreapta, un titlu mic, care ar putea explica discuția de mai devreme: NOUTĂȚI ÎN CAZUL CRIMELOR DIN STAȚIUNEA DE VACANȚĂ. Știri de ultimă oră, 3 a.m. Textul spune: „Poliția din Whitmouth a arestat un suspect în cazul Strangulatorului de la mare. Mai multe detalii la pagina 2”.

Arde de nerăbdare să citească în clipa asta, dar așteaptă cuminte să plătească și să plece. Are destul timp. Articolul nu fuge nicăieri dacă așteaptă încă cinci minute. Totuși, începe să grăbească pasul pe stradă, dornic să se adâncească în el.

Se așază pe o bancă, își desface chifla și mușcă din ea. Deschide ziarul și vede, spre dezamăgirea lui, că detaliile sunt prea puține. Azi-noapte la ora 1, poliția a arestat un bărbat suspectat că ar fi

Strangulatorul de la mare, spune reporterul de serviciu.

Polițiștii au fost chemați pe terenul viran din Whitmouth, unde a avut loc un incident pentru care au arestat un bărbat reținut de niște trecători. O tânără femeie a fost dusă la un spital din apropiere în stare de șoc, plină de vânătăi și rănită. După ce a primit tratament în același spital, bărbatul a fost dus la secția de poliție din Whitmouth și acuzat de atac, vătămare corporală gravă și comportament periculos și va fi trimis în arest preventiv pentru următoarele patruzeci și opt de ore. Niciun nume nu a fost făcut public.

„Asta-i tot? Trebuie să mă duc la secție să văd ce mai pot afla. De-asta erau toți acolo. Chiar e înăuntru, oricine ar fi el”.

Recitește știrea, mușcă din chifla cu cârnăcior și o dă pe gât cu suc. Cu litere bold, în partea de jos, următoarele cuvinte îi atrag atenția: **Noaptea mea de groază pe străzile lăturalnice și soioase din Whitmouth, pagina 27.**

„Așa, asta e!” își spune el. Răsfoiește printre articolele cu celebrități până ajunge la pagina 27 și simte cum îl cuprinde un fior. Iat-o, cum rânjește ea în poza de profil de lângă titlu. E și un desen care ilustrează ceafa unei femei care privește în lungul unei alei, cu geanta strânsă la piept. Nici măcar nu reprezintă Whitmouth, sau cel puțin nicio zonă cunoscută de el. Seamănă cu aleile alea din nord, pline de gunoaie, începe să citească și se înfierbântă tot când se vede pe el – portretul lui, deloc măgulitor – înfățișat în desen.

În Whitmouth mor femei. Luni seara, era să fiu una dintre ele…

32

— Mișto articolul de ieri, spune Stan.

Kirsty se înroșește.

— Mersi! răspunde. Acum, bineînțeles că sunt în rahat până-n gât.

— Cam da, confirmă el. Nenorocitul ăla nesocotit care s-a lăsat prins după ce s-au culcat știriștii. Putea naibii să mai stea un pic, ca să nu fie așa evident. Mă rog! Nu pot fi așa ofticați, că altfel nu mai erai aici.

— N-aș zice asta. Sunt aici deoarece cotidianul și suplimentul de duminică nu fac schimb de informații. Dar nu cred că mai pup eu spațiu în supliment. Iar Dave Park nu lucrează lunea. După ziua de azi mă bagă iar la starea vremii.

Stan își trage bareta genții pe umăr.

— Nu-i vina ta, K! În afară de faptul că ai arătat cu degetul spre un nevinovat, e bine scris. Dramatic.

— Mda…

Ridică din umeri nefericită.

— Acum par o cretină isterică.

Stan râde. Înaintează încet, în vreme ce Nick de la *Mirror* își face loc în mulțime și vine lângă ei.

— Kirsty Lindsay! spune el. Aș fi venit în hanorac dacă știam.

— Du-te-n mă-ta! mormăie ea.

„Sinceră să fiu, ne bucurăm de răul altuia între colegi, la fel de mult cum ne bucurăm de răul civililor”.

— Stai calm! o sfătuiește Stan. O mai dăm și-n bară. Doamne! Adu-mi aminte să-ți povestesc într-o zi cum l-am calomniat pe șeful poliției din Humberside. N-am dormit o vreme dup-aia, îți zic. Trebuie să mai scrii vreo zece articole și uită toată lumea.

— Sper, zice Kirsty. Fiindcă altfel am dat de dracu’.

Nick o bate pe umăr.

— E scris bine, dacă te ajută cu ceva. Mi s-a sculat păru-n cap, asta contează. Și poți să mai speculezi o vreme la partea aia cu întrebarea dacă e singur sau are vreun complice, până uită toată lumea de povestea asta.

— Mersi, Nick!

— Hai, nu-mi mulțumi acum, zice el, n-am chef să mă hărțuiești!

Ea îl pocnește în braț.

— Deci care-i treaba?

Sunt în fața sediului poliției. Nimeni nu știe de ce de fapt și e evident că nu va ieși nimeni prea curând să le zică ceva. Dar cârciumile nu se deschid până la prânz, așa că e totuna unde stau.

— Absolut nimic deocamdată, spune Stan. E acuzat pentru măgăriile de sâmbătă noaptea, așa că practic pot să ne țină în aer cât au chef. Bănuiesc că până mâine ne bazăm doar pe speculații și pe zvonuri.

Un car de televiziune de la BBC oprește pe cealaltă parte a drumului.

— O-o! face Stan. Vin regii.

— Nu-i lăsați pe nenorociții ăștia să treacă! spune Nick. Dacă nu catadicsesc să vină la timp, n-au decât să stea la coadă.

— Nu le zice nimic, îl sfătuiește Stan.

— Pe mine oricum nu mă întreabă niciodată, spune Kirsty. Așa că, zi, Stan! Ia zi ce speculații și zvonuri ți-au ajuns la urechi?

Stan cunoaște pe toată lumea și cei pe care nu-i cunoaște îi cunosc pe cei pe care-i cunoaște el. Dacă e să afle cineva ceva, el e ăla.

Coboară tonul. Nu-și divulgă secretele obținute cu greu în fața întregii lumi. Mai ales în fața reporterilor de la BBC.

— Nu mă citați, dar am auzit că e același tip pe care l-au interogat săptămâna trecută.

— Pe bune? Parcă avea alibi.

— Mai degrabă explicație decât alibi, spune Stan. Doar pentru că avea un motiv să se afle acolo altă dată, nu înseamnă că nu a fost la momentul ăla.

— Știu câțiva scriitori politici care ar trebui să țină minte asta, spune Nick.

— Ha! râde Stan.

— Și fata? întreabă Kirsty.

— Tot la terapie intensivă. Bătută bine. Are gâtul umflat și vânăt, așa că o țin pe tub până își revine. Se pare că și-a pierdut și un ochi. Parcă devine din ce în ce mai violent, pe măsură ce acumulează victime.

— Dacă poți merge mai departe de crimă… Biata fată! spune Kirsty.

— A avut noroc, o corectează Stan. Dacă nu erau puștii ăia băuți, era moartă.

— Știi numele salvatorilor?

El își verifică notițele.

— Ashok Kumar, douăzeci și trei de ani, Anthony Langrish, douăzeci și doi, Ravinder Doal, douăzeci și patru și încă unul. Nu i-au lăsat să intre în Stardust pentru că purtau teniși, binecuvântați fie portarii de pe coasta sudică.

— Deci… Victor Cantrell, spune Kirsty. Ăsta era numele lui, nu? Al tipului pe care l-au interogat?

— Da, răspunde Stan, dar nu l-aș menționa încă. Numai de un proces pentru calomnie n-avem nevoie acum.

— Mai ales tu, spune Nick.

Ea își dă ochii peste cap.

— Ușurel. Bine, dar… pot să zic că e angajat la Funnland, că locuiește în oraș, că bea la Cross Keys, că e popular, că n-ar fi bănuit nimeni, nu? Ai aflat adresa înainte să fie eliberat?

— Da, spune Stan. Mă întorc acolo mai târziu. Zic că cel mai simplu să verificăm e să vedem dacă e acasă.

— Și cum reacționează consoarta lui, spune Nick.

— Deocamdată nu deschide nimănui, spune Stan. Stă cu perdelele trase.

— Biată proastă! spune Kirsty. Mă întreb cum i-o fi azi.

— Bănuiesc că se simte vinovată, își dă Nick cu părerea. Tu cum te-ai simți?

— Păi de ce?

— Ei, hai, sigur a bănuit ea ceva!

— Cum așa? Nu ești cam aspru?

Își aduce aminte privirea nedumerită a mamei ei când a văzut mașina de poliție venind pe aleea lor. Își amintește groaza ei când și-a dat seama, s-a întors, s-a uitat la fiica ei și a înțeles de ce veniseră. Se gândește la Jim și la copii și i se face rău.

— Mulți parteneri nu au nici cea mai vagă idee.

— Cred și eu că asta ar zice ei… răspunde el.

— Mulțumim pentru ironie, spune Stan. În orice caz, urmează să se distreze. Mă cam îndoiesc că localnicii știu ce-i aia empatie.

Cineva se agită în mulțime și reporterii închid rândurile instinctiv, fiindcă nu vor să vină alții să le fure știrile. Kirsty își lungește gâtul și vede calota unui cap blond, care încearcă să înainteze în rândurile din spate. Vede ramele unor ochelari mari de soare și își spune: „Doamne, îmi sunt cunoscuți!”

— Vine cineva, spune ea. Nu-i de-a noastră.

— Mda… bălmăjește Stan și dă să-i facă loc.

Știe că dacă lumea îl ține minte ca fiind de ajutor, asta poate fi în avantajul lui mai târziu.

— Hai, oameni buni! strigă el. Faceți loc doamnei!

Mulțimea mormăie și se dă la o parte din calea blondei care înaintează. Blitzurile câtorva aparate foto se declanșează pentru a imortaliza imaginile, în caz că pot fi relevante mai târziu, fiindcă în

fond, în epoca digitală, nu-ți mai faci griji că nu-ți ajunge filmul.

— Hai să-mi bag! spune Stan, care e mai înalt și vede mai bine.

— Ce?

— La fix, ca întotdeauna, se laudă. E iubita lui Victor Cantrell. Fără doar și poate.

Așa cum bănuiește Kirsty, căreia i se taie picioarele de groază înainte ca figura palidă și înlăcrimată să apară complet în câmpul ei vizual, iubita lui Victor Cantrell este Amber Gordon.

Ora 1.30 după-amiaza

— Mi-e foame!

Debbie Francis îi aruncă surorii ei o privire plină de venin.

— Taci, Chloe! îi ordonă.

Chloe se ghemuiește ca un pitic pe marginea drumului, cu acadeaua în gură.

— Mama a zis să ai grijă de mine, spune ea.

— Aoleu, m-ai înnebunit! spune Debbie și se dă jos din poala lui Darren Walker.

Își trage tricoul în jos pe sub geaca de piele. E prea cald ca să poarte piele, dar chestia asta neagră și cu ținte e cel mai tare articol de îmbrăcăminte pe care l-a avut vreodată și preferă disconfortul de dragul stilului vestimentar. Traversează drumul pe tocurile ei de zece centimetri și se apleacă asupra surorii ei.

— Dacă nu taci, te ciupesc! Mama mi te-a lăsat în grijă și asta înseamnă că faci ce zic eu. Ne-am înțeles?

— Dar…

Fetița voia să protesteze, dar Debbie întinde două degete și o ciupește de cot. Chloe țipă și începe să plângă. Debbie a pus-o să-și scoată hanoracul cu o oră în urmă și s-a pârlit de la soare, așa că o usturǎ suficient cât să-i dea lacrimile.

— Acum taci! Că altfel vezi tu!

Aude vocea lui Debbie în toiul torturii.

— Dar așa a zis! Așa a zis! ripostează fetița.

Vede degetele care se apropie și simulează atacul și se face mică în iarbă.

— Iar eu sunt al naibii de ocupată! se răstește Debbie. Stai cuminte și mănâncă-ți acadeaua și când termin ce am de făcut, îți dau să mănânci, bine?

Întoarce spatele copilului care plânge, iar mersul ei țanțoș devine și mai exagerat când îl vede pe Romeo al ei, cu picioarele desfăcute pe bancă și brațul întins pe lungimea spătarului. Are pelvisul împins în față și îi vede conturul erecției, lucru care îi inflamează orgoliul adolescentin. Nu oricine pune mâna pe Darren Walker. O fi el dur, dar și mofturos. Ajunge la bancă și îi observă zâmbetul mulțumit, în timp ce îl încalecă. „N-ar trebui să-mi placă de el”, își spune fata, „dar îmi place, nu mă pot abține. Nu știu ce-mi face”.

Cu Darren nu merge cu subtilități și amabilități. Băieții pe care i-a cunoscut până la el sunt nesiguri, defensivi și timizi. Nu știu să se întoarcă pur și simplu în locul în care au fost întrerupți. În zece secunde, mâna lui și-a găsit locul sub bluză, în sutien, și acum se joacă cu sfârcul ei. E obișnuită ca băieții s-o strângă, s-o pipăie, să-i umble cu degetele peste tot. Se topește la atingerea lui și se așază mai comod în poala lui, ca să-i simtă umflătura. Aude un sunet surprinzător, delicat, în parte suspin, dar și geamăt în străfundurile ei, și se întreabă de unde și până unde așa senzație. Îi vede zâmbetul și privirea triumfătoare, și apoi îi simte mâna liberă îngropându-i-se în păr. Miroase a fum de țigară și a gumă de mestecat.

Își desface coapsele și se lipește cu pelvisul de al lui, ca să perceapă senzația familiară în profunzime.

— Mișto, spune Darren Walker. Deci unde eram?

— Ce faceți? întreabă Chloe și își trage mucii, ca să se facă înțeleasă.

— N-ai tu treabă, spune Darren și se mișcă pe bancă, sub Debbie.

Duce mâna la spate ca să-i desfacă sutienul, dar ea îi dă peste mână.

— Ne vede careva, spune ea.

Darren râde ca un nesimțit.

— Cam târziu să-ți faci griji. Și-apoi sunt toți la râu, nu?

Majoritatea localnicilor profită de balta din Evenlode, lângă calea ferată, nu foarte departe, care s-a transformat în piscină comunală dacă tot nu-i bun terenul decât pentru oile care pasc.

— Nu toți, spune Debbie.

— Mda... murmură el și se uită dezgustat la sora ei.

Nu mai are motive s-o impresioneze pe Debs și s-o dea pe sor-sa în leagăn sau să-i cumpere acadele de doi bani. Fetița și-a jucat rolul, acum doar îl enervează.

— Dacă vrei, putem să mergem în hambarul lui Chapman, se oferă el.

Debbie se uită pe furiș în jur, ca să-și mascheze entuziasmul. Hambarul lui Chapman este unul dintre cele mai vestite locuri printre adolescenții din sat și adulții nu prea ajung acolo. Știe că locul ăsta e cel în care își duce Darren Walker cuceririle și că fetele mai mari și mai experimentate decât ea au fost țintuite de el pe căpițele de fân prăfuite. Și tocmai fiindcă știe asta, numai când aude numele se excită. Știe că va fi un contact sexual scurt și animalic, fără pic de afecțiune ori vreun efort din partea lui să o satisfacă, dar gândul că Darren Walker o va penetra cu penisul lui gros, că o vor zgâria paiele pe fund și că nu va putea respira sub greutatea lui o face vulnerabilă și îi deschide pofta de el, nerăbdătoare să încerce toate senzațiile astea. Are șaisprezece ani, de un an ia anticoncepționale și e timpul să înceapă să se bucure de viață.

El pare că-i citește gândurile, fiindcă împinge brusc în pelvisul ei și o face să scâncească.

— Ce faceți?

— Taci! exclamă ei în cor.

— Băiatul ăla e Darren Walker, o anunță Chloe. Mama a zis să nu te apropii de el.

Se desprind unul de celălalt, se așază furioși unul lângă altul pe bancă și se uită urât la ea.

— N-ai tu treabă, Chloe Francis! spune Debbie. Ține-ți gura că o pățești!

— Du-mă acasă! cere fetița. Mi-e foame.

Darren mârâie.

— Mai dă-o-n mă-sa de treabă! exclamă el. Nu poți scăpa de ea?

— Știi că nu.

— Câți ani are?

— Patru, răspunde Chloe.

— Tu-i pe mă-sa, înjură el.

— Mi-e sete, spune Chloe. Vreau să mănânc.

Darren bagă mâna în buzunarul interior al jachetei și scoate o singură țigară. O aprinde cu un Zippo și stă și se uită la soare, în timp ce se joacă cu capacul brichetei.

— Mie să nu-mi dai… îi reproșează Debbie.

— Nu ești destul de mare să fumezi, răspunde el.

— Ba da, din aprilie-s majoră, protestează ea.

Darren trage lung din țigară și ține fumul în plămâni, de parcă fumează marijuana, și expiră prelung în aer.

— Șaișpe, nu? Deci nu mai fac pârnaie dacă e.

Debbie nu știe dacă să râdă sau să mârâie, așa că reacționează intermediar. Chloe se uită urât la ei de pe marginea drumului, timp în care își înfige călcâiele sandalelor în mod repetat în țărână, până face șanțuri. E o fetiță frumușică, blondă, cu gropițe în obraji, în niște haine roz fără nicio formă, dar care acum arată ca un monstruleț nervos, care se încruntă din tufiș.

— Te spun lu' mama! o amenință ea.

— Ce-o să-i spui? Pe cine o să creadă, ia zi?

„Doamne, am șaișpe ani și în două luni încep munca! Ar trebui să fie cea mai tare vară pentru mine și în schimb stau să fac pe bona, că n-a avut mama chef s-o ia cu autobuzul la Chipping Norton. Nu trebuia să mai facă un copil dacă nu poate avea grijă de el".

Darren îi răsucește o buclă din spatele urechii pe deget. Încă o dată simte că se udă toată.

— Mi-e sete, se plânge Chloe. Du-mă acasă!

— Ce-ar fi să te duci acasă și gata? se răstește Darren la ea. Hai! Marș!

Chloe pare încăpățânată.

— Ce mama dracului, te și plătesc! spune Debbie.

— N-ai tu bani, suspectează Chloe.

— Nu, dar io am, se dă mare Darren.

Îl doare erecția și simte că o să explodeze în curând.

— Poftim, să-ți iei un Mars!

— Nu-mi place Mars.

— Puțin îmi pasă, spune el și îi aruncă moneda. Cară-te și gata!

Chloe nu știe dacă să plângă sau să ia banii, așa că face și una, și alta.

— Te spun lu' mami, o asigură pe sora ei din nou. Ai vorbit urât.

— Ba nu, spune Debbie, el a vorbit urât. De la magazin te duci direct acasă, da?

Chloe își scoate hanoracul de sub tufiș și se îmbracă încet.

— Haide! face Debbie. Pe bune! Acum încep să arunc cu pietre în tine.

Darren și-a băgat mâna sub fusta ei și își strecoară un deget în chiloții ei elastici. Chloe pornește hotărâtă la drum. După câțiva metri se oprește brusc.

— Nu știu drumul, spune ea.

— Aoleeeu!

Debbie își dă ochii peste cap de frustrare.

— Chloe! Venim pe-aici zilnic! Pleacă odată!

Fetiței îi dau lacrimile.

— Nu vreau! Mama a zis să ai grijă de mine!

— Mama naibii! spune Debbie învinsă. Să dai banii înapoi!

— Băi, nene! spune Darren în timp ce devine temperamental și se ridică brusc să schimbe

presiunea. Tre' să scăpăm de ea. N-o luăm cu noi.

Debbie e devastată.

— Darren, mă omoară mama dacă pățește ceva!

— A, da, mămica… spune Darren și se întoarce cu spatele la ea.

Liniște. Se aude somnolența satului pe timp de vară. Se aude până și mugetul vitelor, tocmai de la fermă.

— Ești mică oricum, nu știu ce-a fost în capul meu, spune el pleoștit.

Debbie suspină profund. Își urăște sora și mama. Asta trebuia să fie vara ei și toată lumea e egoistă.

Se uită cu disperare pe drum, fiindcă simte că-l scapă printre degete. „E cel mai sexy băiat cu care o să fiu vreodată", își spune ea. „Și tâmpită asta de Chloe…"

Dinspre memorial apar două siluete mici, una mai solidă, șatenă, îmbrăcată în roșu, și cealaltă, mlădioasă prin comparație și blondă.

— Auzi, Darren, spune Debbie, aia nu e sora-ta?

33

Plânge înainte să se așeze, cu lacrimi umilitoare, dezgustătoare, copleșitoare, care-i curg din ochi, din nas și din colțurile gurii căscate și o umplu de rușine. Fiindcă i-au luat geanta la intrare, se caută în buzunare, dar nu găsește niciun șervețel. Se întoarce către polițaiul care păzește impasibil ușa, dar își dă seama că nu are rost să-i ceară nimic.

I-au spart nasul. E plin de vânătăi îngălbenite, dar tot el e și o privește de peste masă, fără să clipească. E neschimbat: aceeași structură osoasă nobilă și fină, părul negru și bogat și bucla care-i coboară peste fruntea înaltă și inteligentă. Are mâini puternice cu degete lungi, de artist. Deodată afișează acel zâmbet larg și sarcastic, cu care ține oamenii la distanță.

— Bună, iubito! spune el. Începusem să cred că m-ai uitat de tot.

E atât de șocată încât lacrimile i se usucă brusc. Se uită la el cu gura deschisă, și de mirare, dar și fiindcă de treizeci de ore nu mai poate respira pe nas. A refuzat să creadă atât timp cât a fost în arest preventiv și nu au lăsat-o să vină la el, când încă se putea convinge că e o greșeală cumplită, că se va trezi și va vedea că n-a fost decât un vis urât. Dar acum, că se află aici, iar el e pus sub acuzare – și cică se vor adăuga și alte acuzații – și tot ce vede e un zâmbet senin, e clar, totul e adevărat.

— Poftim? îngăimă ea.

Același zâmbet, de data asta însoțit de o mână care se îndreaptă spre a ei, peste masă.

— Mi-ai adus cămășile? o întreabă. Cum te-am rugat?

— Am…

Se pierde. Zici că a venit să-l viziteze la băile termale.

— Da, spune în cele din urmă. Sunt afară. Le-am lăsat la intrare, că nu le-am putut aduce cu

mine.

— Așa te vreau. Știam eu că mă pot baza pe tine. Mi-ai pus-o și pe aia cu Elvis? Aia cu broderie?

— Da, adaugă ea, sceptică în fața situației care se pretinde normală. Și pe cea verde. Știi tu, aia cu șiret, de care zici mereu că te prinde.

— Ești o bomboană. Bravo!

„Doamne, nu te cunosc deloc!” își spune în gând.

— Și? Ce mai faci? o întreabă, ca pe mătușa venită în vizită din alt oraș. Ce-ai mai făcut? Cum e la serviciu?

Îi vine să țipe și să-l pocnească.

„Ce crezi că am făcut, cretinule? Am dat petreceri? Nu m-am mai dus la muncă. Ce-i în capul tău de crezi că m-am dus la serviciu? Nu pot nici să ies din casă, dobitocule!”

— Te-ai mai văzut cu careva? A mai venit cineva în vizită?

— Ce…?

Și atunci izbucnește:

— Nu te cunosc. Habar n-am cine ești. Am crezut că te cunosc, dar nici vorbă.

Vic se sprijină de spătarul scaunului, își pune palmele pe masă și ridică din sprâncene.

— Ce vrei să zic?

Stă să plângă din nou. Emoțiile o atacă asemenea unui uragan distructiv și de neoprit.

— Tu… Doamne, Vid Ce naiba ai făcut?

— Nu știu, răspunde el calm. TU ce-ai făcut, Amber?

Vrea să-l plesnească și să lase urme, cum au făcut cei care l-au bătut, dar știe că nu va apuca să facă asta, înainte să intervină supraveghetorul. Acum că e în arest, Vic e protejat de lege. Amber stă cu perdelele trase în casă, cu telefonul scos din priză și mobilul silențios. Trăiește din conserve, fiindcă drumul până la mașină, ca să nu mai vorbim de cel până la supermarket, îl face speriată,

pe furiș, ca să evite fotoreporterii și acuzele care i se aruncă în față, în condițiile în care, cel puțin teoretic, el e doar suspect în momentul ăsta.

O studiază cu interesul omului de știință care observă o insectă, fascinat de emoțiile pe care le afișează ea, de parcă execută un ritual ciudat de împerechere. Zici că o înjunghie cu un țurțure și o face cu seninătate. Pare complet neafectat de mulțime, de acuzații ori de buclucul în care a intrat.

„Așa arătam și eu?” se întreabă Amber. „Eram încremenită de frică. Poate eram la fel ca el. Poate de-asta mă urau atât de tare. Dacă aș fi plâns, dacă m-aș fi zbătut sau aș fi fost isterică, s-ar fi uitat oare altfel la mine?”

— Doamne, Vic, bietele femei!

Vic țâțâie și își dă ochii peste cap, de parcă Amber compătimește niște insecte.

— Chiar nu simți nimic? Dumnezeule! Cinci femei. Sau șapte? Chiar nu simți nimic pentru ce le-ai făcut?

Iar își dă ochii peste cap.

— Hai, mai scutește-mă! Nu pot să cred că pun la socoteală și hoașca aia de pe strada Fore. Ce căcat de insultă! M-ai văzut pe mine vreodată plin de sânge? Zi!

Amber înghite în sec și trage aer pe gâtlejul paralizat. Își dă seama că e prima oară când inspiră, de când a început el să vorbească.

— Ce obrăznicie pe ei! Aș face eu așa ceva…

Se uită lung la el o clipă.

— Cică ar fi trebuit să știu. Nu mai pot să ies din casă.

— Păi, văd că ești aici, nu?

Se uită atent la expresia lui distrată și înțelege că această hibă a lui, incapacitatea lui de a simți empatie, de a se pune în locul altuia, este de fapt unul dintre lucrurile care au uns roțile relației lor: faptul că n-a fost nevoită să se întâlnească cu emoții vâscoase, înspăimântătoare și periculoase.

Emoțiile au fost durere pentru ea, toată viața, iar Vic, cu sufletul lui pustiu și distant, părea o oază în deșert când l-a cunoscut.

„Și eu sunt pustie. Mai mult, criminală. Nu mă mir că l-am considerat un suflet pereche”, își spune ea.

— De ce eu? îl întreabă brusc. De ce m-ai ales pe mine?

Zâmbetul acela nesuferit reapare jucăuș, nevinovat.

— Hai că știi…

— Nu știu. Chiar nu știu.

— Haide, Annabel! insistă el cu reproș. Sigur că știi.

∵

Preț de o clipă, are impresia că n-a auzit bine, că stresul și asemănarea numelor îi joacă feste. Apoi îi vede zâmbetul larg și e clar că știe, că a știut dintotdeauna, că așteaptă să se bucure cu acea satisfacție dușmănoasă de a vedea cum ea se prinde încet-încet că minciuna pe care a trăit-o până acum nu e cea țesută de ea. Camera începe să se învârtă cu ea.

— De când știi?

N-are rost să nege, mai ales când se uită așa la ea. Zâmbetul lui se lărgește, acum că a obținut confesiunea.

— Mi se părea și înainte că te știam de undeva, povestește el. Te tot vedeam și îmi ziceam că mi-ești cunoscută. Mă atrăgeai, cred, dar îți zic când am știut sigur. A fost atunci când te-am văzut cu puștiul. Când te-ai aplecat peste el, atunci mi-a picat fisa.

— Ce puști?

— Hai, că știi! Puștiul, spune el, în timp ce dă din cap.

∵

Da, știe la ce se referă. Știe exact, fiindcă a fost prima oară când l-a observat pe Vic, mă rog, când i-a sărit în ochi cu adevărat, nu doar fizicul lui

apetisant. Prima dată când au trăit ceva împreună. Acum își dă seama că atunci a interpretat greșit ce-a văzut. Era pe vremea când lucra în tura de zi și un puști care ignorase restricția de înălțime pentru roller coaster a alunecat printre barele de protecție, a zburat din tren și a plonjat cu capul în poligonul de trageri. Ea stătea în apropiere cu sacul de plastic plin cu gunoaie, când a auzit pârâitul lemnului și țipetele care se intensificau, înainte să vadă ce se întâmplase. Copilul avea țeasta țăndări și era clar că murise sau că urma să moară curând.

∵

— Dumnezeule! exclamă.

Se uită peste umăr ca să vadă dacă s-a prins și polițistul, dar, deși e evident că trage cu urechea, nu dă semne că pricepe o iotă din ce se spune și nici nu pare să-l intereseze. De ce l-ar interesa?

— Ai fost extraordinară! spune Vic. Extraordinară! Atât de calmă. De parcă nimic pe lumea asta nu te-ar fi putut afecta. Atunci mi-a fost clar.

Cineva a pornit aerul condiționat la maximum și o cuprinde frigul care i se strecoară în oase.

— A fost ca prima oară, Annabel? o întreabă. Întotdeauna mi-am dorit să știu. Am așteptat să vrei să… „împărtășești”, adaugă, în timp ce gesticulează ghilimelele.

∵

Copilul zăcea ca o marionetă aruncată, pe jumătate rezemat de un perete spart, ale cărui dungi roșii și verzi erau mânjite de sânge, iar maxilarul i se deschidea și i se închidea, ca și cum ar fi fost manevrat de niște sfori. Amber lăsase sacul cu gunoi și pornise spre el, prin mulțime, cu un vechi sentiment de calm, care o mai încercase o dată. Chiar și de-aici și peste țipetele mulțimii din jurul ei, auzea vaietele mamei, a cărei prezență era inutilă, care învăța în sfârșit că uneori regulile au un scop și care era încă prinsă sub bara de siguranță a trenului, obligată să termine cursa, în

timp ce progenitura ei își vărsa creierii din ceea ce fusese un cap. Ochii erau ațintiți în față și părea să fie conștient de Amber, care se apropia de el. În mod bizar, părea să o recunoască.

Apoi, începuse să audă alte lucruri. Cineva își vărsa mațele, lucru care stârnise o reacție în lanț. Își continuase drumul neafectată, printre oamenii care vomau, țipau și plângeau, și auzea totul în fundal. Singurul lucru pe care îl auzea clar era glasul puștiului și silabele care-i ieșeau pe gură, în vreme ce creierul lui împrăștiat se străduia să funcționeze în continuare. Se lăsase în genunchi lângă el, unde au rămas într-o oază mută, ei doi și privirea lui ațintită asupra ei.

Purta o jachetă tricotată peste măsura ei, prinsă cu centură, care-i ajungea până la genunchi. Începea sezonul și încă nu se încălzise de tot. Se uitase în ochii copilului, din ce în ce mai întunecați, în timp ce își scosese puloverul. Era ras în cap, avea brațele durdulii și obraji plini, ca de hamster. Purta un tricou oribil de nailon, albastru cu galben, al echipei Liverpool, cu logo-ul Carlsberg. Își amintește pata umedă și neagră care tot câștiga teren pe măsură ce-i curgea lichidul cefalorahidian pe gât.

— Ia te uită, te-a luat frigul! îi spusese ea, cât putuse de blând.

Îl învelise cu puloverul – pe care nu l-a mai văzut după ce a plecat ambulanța cu el – și îl luase de mână. Copilul avea pulsul din ce în ce mai slab și ea știa că era pe moarte.

— Nu-i nimic, sunt aici, cu tine, îi spusese.

Băiatul îngăimase un sunet hârșâit. N-avea mai mult de opt ani. Ce moarte! Distracții, vată de zahăr și moarte. Se întrebase atunci, așa, aiurea, oare ce mâncase copilul la micul dejun. Cacao cu lapte la doză, ouă cu pâine prăjită, jumătate de pachet de biscuiți?

Își luase ochii de la el o clipă și se uitase peste umăr. Erau deja sute de gură-cască, genul de

indivizi care se opresc să se uite la accidente. Cu ochii cât cepele, martorii creau din speculații o poveste de spus mai departe. Amărâtul. Sânge peste tot, țipete și nimic de făcut.

— Ambulanța! strigase ea răgușit. A chemat cineva ambulanța?

∵

Vic izbucnește în râs pe neașteptate.

— Dumnezeule! o imită el.

Amber se blochează și i se face silă.

— N-ai știut! spune el. N-ai știut nimic în tot timpul ăsta. Fantastic! Tu chiar credeai că ai un secret față de mine??

Amber simte lama tăioasă a panicii. Nu sunt singuri. Nu se poate să – nu trebuie să vorbească așa.

— Încetează, îl roagă. Vic, nu face asta!

E deosebit de încântat.

— Nu-ți face griji, Ambel, spune el, pronunțând intenționat numele greșit, asta rămâne între noi! Doar că – ha! – în tot timpul ăsta am crezut că nu discutăm despre asta fiindcă nu e nevoie, fiindcă suntem înțeleși, plus toate cadourile pe care ți le-am lăsat…

— Cadouri?

— Hai, măi, doar știi la ce mă refer!

Evident, știe. Ar fi trebuit să-și dea seama până acum. Două dintre cadavre le lăsase acolo unde să le găsească ea și a fost o pură întâmplare că nu a dat ea peste al doilea. Mai erau și toate întrebările lui insistente și libidinoase, cu care o înghiontea și își bătea joc de ea: ce simțise, ce văzuse.

— Nu! exclamă ea. Nu, nu, nu! Nu!

∵

Vic făcuse un pas în față, întruchiparea calmului în condiții de stres.

— Gata, e pe drum, spusese.

Puștiul începuse să se zbată în brațele ei și îi atrăsese din nou atenția. Îi curgea sânge din gură. O mânase instinctul de a-i păstra demnitatea și îl

tampona la gură cu mâneca puloverului. Silabele lui erau din ce în ce mai neclare. O femeie plângea isteric în mulțime. „A văzut și ea”, se gândise iritată. „Dacă nu suporți, cară-te! Fă ceva util sau cară-te!” Chiar și în astfel de situații, sunt oameni care cred că despre ei e vorba și își etalează supărarea pentru care să fie apreciați, demonstrându-și marea lor sensibilitate.

Vic parcă îi citise gândurile. Se întorsese și spusese peste umăr:

— Puteți s-o luați pe femeia asta de-aici? Nu ne ajută cu nimic.

Un semnal. O undă telepatică. Cineva conducea femeia de acolo, iar un grup de privitori i-au urmat în liniște. Vic îngenunchease lângă ea.

— Cum e?

Amber clătinase din cap, fiindcă nu era nimic de explicat. Ținea mâna copilului și simțea cum îi slăbea pulsul.

Se apropiase atunci și vorbise lângă capul puștiului: „Salut, amice! Ai avut un accident. Nicio grijă. Salvarea e pe drum”.

Apoi se uitase în ochii lui și parcă-i sorbise ultima fărâmă de viață.

∵

— Te-ai gândit la eroul tău? Hai, măi, Amber, aveam o părere mai bună despre tine! spune Vic.

Îi vine să verse. Transpiră. Se teme.

— Să știi că am văzut că m-ai observat. În ziua aia. Nu doar eu te-am recunoscut pe tine. Și tu m-ai recunoscut. Am văzut clar asta. De-acolo a pornit totul, nu? Când m-ai observat.

Zâmbetul i se întoarce, asemenea unui far care caută în noapte.

— Da… A fost tare, adaugă. Am ajuns ceva mai târziu la petrecere, dar tot m-am distrat.

34

Deși coboară spre mare, grădina botanică este aproape mereu pustie, în principal din cauza semnelor mari de la poartă, care interzic consumul de alcool, grătarele și jocurile cu mingea. În afară de Martin, singurii oameni care vin aici sunt pensionari cu sandvișuri aduse de-acasă și câte o mamă ciudată care își aduce copiii aici, în ciuda faptului că straturile de flori dichisite și lipsa leagănelor nu fac grădina prea atrăgătoare pentru ei. Lui îi place să vină ca să se gândească și, după ce a citit în ziar, azi chiar are la ce să se gândească.

Se așază pe locul lui obișnuit, pe o bancă cocoțată pe un dâmb, care îl ajută să vadă peste gardurile vii din jurul grădinii și de unde poate urmări cine vine și cine pleacă, fără să facă un efort special pentru asta.

Și primul lucru pe care-l vede este Kirsty Lindsay, care se îndepărtează de centru cu capul plecat. Mai să-i sară inima din piept! Ce neobrăzare! Numai pe ea nu se aștepta s-o vadă. N-ar trebui să mai calce pe-aici, mai ales după ce i-a făcut lui și orașului său. Apoi se gândește: „Dacă o văd eu, mă poate vedea și ea”, așa că se face mic, ca să nu-l zărească. Un cuplu de vârstnici care trece prin fața lui ridică ochii, atras de mișcarea bruscă, și se îndepărtează de el, de parcă niște pași în plus te pot feri de un dement.

Le zâmbește cu toți dinții ca să-i liniștească, dar parcă îi sperie și mai tare. Femeia își strânge bărbatul de braț și amândoi grăbesc pasul spre cea mai apropiată ieșire.

După ce trec de el, saltă capul să vadă încotro a luat-o Kirsty. Observă uimit că s-a apropiat destul de mult în cele douăzeci de secunde de neatenție și că e aproape de gard. Nu se uită deloc în jurul ei și pare cufundată în gânduri. Traversează strada, ajunge la gard și face stânga spre intrare.

„Aoleu, aici vine”, își spune el și iar se face mic, încercând să se pituleze în tufișul de hortensii din spate.

O vede prin filtrul tufișului dens cum intră pe poartă și merge pe alee. Încetinește puțin acum, că nu mai e pe stradă, dar tot în lumea ei e. Parcă nu-i intră aerul în plămâni, căci gâfâie ca un personaj victorian melodramatic. Intrigat, dă roată tufișului când se apropie Kirsty de movila pe care e cocoțat și o urmărește. Dă o tură de parc, care nu durează prea mult, e doar ceva mai mare decât unul din scuarurile din cartierele londoneze, apoi se prăbușește pe o bancă, la capătul puterilor.

Se poartă cam bizar. Întinde mâinile în față și se uită lung la ele. Tremură. Se apucă de cap și se leagănă înainte și înapoi, ca un copil.

„O supără ceva”, își spune el. „Foarte bine. Să vadă și ea cum e”.

Coboară de pe movilă ușurel, trece pe cealaltă parte și se duce în spatele căsuței grădinarului, unde se simte protejat de rododendronul înalt, așa încât s-o audă dacă zice ceva.

Deja vorbește la telefon. Are glasul pițigăiat, dar slab, altfel decât cum îl știa el. Parcă e în stare de șoc. E cuprinsă de panică și degeaba încearcă să se controleze.

— Bună, Minty! spune ea la telefon. Sunt Kirsty Lindsay. Am vreo șansă să fi terminat Jack conferința? Fir-ar să fie! Bine. Poți să-l rogi să mă sune urgent? Da, pe mobil. Sunt în Whitmouth. Da, bine, mersi!

Pune telefonul pe bancă și începe din nou să se legene. Își cuprinde corpul cu brațele de parcă îi e frig, cu toate că soarele strălucește destul de tare încât să lumineze fiecare detaliu de pe fiecare fațadă coșcovită. Se ridică și se mută pe altă bancă. Martin trebuie să se țină după ea, cât poate de încet, ca să nu se dea de gol, și se pitește la umbra unui fag uriaș. Se sprijină de bancă și închide

ochii, acoperindu-i cu palmele, ca și cum o doare capul.

Telefonul sună și sparge tăcerea. Îl înșfacă.

— Alo? Hei, salut, Jack! Mersi că m-ai sunat. Da, nu încă, dar sigur se întâmplă azi. Deocamdată e acuzat doar pentru pățania de sâmbătă, dar nouăzeci și nouă la sută îl condamnă pentru crime. Numele? Da. Victor Cantrell. Da. Tipul de săptămâna trecută. Lucrează la mașinuțele electrice din parcul de distracții. Nu, nu e încă oficial. Nu vor să spună nimic până nu termină cu acuzațiile. Dar jumătate din oraș pare să știe că el e și tocmai a apărut soția lui în vizită. Așa că da, sunt destul de sigură. Îți scriu ca să ai numele, în caz că anunță mai târziu. Da. Fii atent, chestia e că trebuie să plec acasă. Îmi pare rău. Nu cred că întârzii cu materialul, dar nu pot rămâne aici.

Pauză. „Se răzgândește”, crede el. „Nu asta a vrut să spună”.

— Trebuie să plec acasă. Trebuie să mă ocup de copii. Da, îmi pare rău. Jim lucrează în oraș săptămâna asta și Soph s-a îmbolnăvit. Pare să aibă gripă. E foarte bolnavă. Da, m-au sunat de la școală. Nu. După cum ziceam, e în oraș. Trebuie să mă ocup eu. Îmi pare rău.

Minte de îngheață apele. Își dă seama de asta, fiindcă o vede cum își frânge mâinile, cu telefonul prins între umăr și ureche.

— Da, știu, dar nu e nici prânzul. Nu-mi ia mai mult de o oră să trimit materialul după ce ajung acasă. Nu am de ales. Îmi pare rău. Și oricum, de mâine se ocupă Dave.

Tace și ascultă. Când vorbește din nou, are un ton și mai scăzut.

— Știu. Da, știu, Jack! Am niște surse la fața locului și mă sună sigur dacă apare ceva nou. În câteva secunde o să anunțe oricum și „Associated Press”. Știu că nu e ideal, dar e tot ce pot face. N-o pot lăsa singură în spital. Și, Jack? Nu cred că o să mă mai pot ocupa deloc săptămâna asta. Dacă ai

să-mi dai ceva ce pot face la telefon… Nu, bine. Înțeleg. Sun la redacție, sper că au ei ceva. Da, știu, dar ai și tu copii, nu?

Jack vorbește, așa că ea tace. Martin vede că se înroșește și că suferă cumplit.

— Da, înțeleg. Nu mai târziu de 4 și te sun săptămâna viitoare când…

Își ia telefonul de la ureche și se uită la el. Jack i-a închis. Deschide geanta să bage telefonul în ea, după care se ridică brusc și se uită spre oraș.

Se uită și Martin. A fost așa de concentrat la Jackie, încât nu a observat gloata care se apropie. E deja incontestabil. Voci, strigăte și pași cu duiumul. Se întoarce și se uită spre poarta principală, de unde aude un nume care se distinge în tot haosul și care se tot repetă:

— Amber! Amber! Aici, Amber!

∵

Amber intră în parc. Ba merge, ba aleargă, iar în fața ei sunt zece – doisprezece bărbați în impermeabile care fug cu spatele, se lovesc unii de alții și o strigă pe nume. Din când în când, unul dintre ei se depărtează puțin, se oprește și ridică aparatul foto deasupra capului, îndreptat spre gloată. În spate, alt grup de urmăritori o strigă:

— Amber! Amber! Amber!

Amber Gordon e palidă și tremură. Își ține geanta în față ca un scut. Parcă nici nu vede pe unde merge, așa se clatină. Nu zice nimic. Își vede de drum și își tot mută geanta dintr-o parte în alta, într-o încercare futilă de a se ascunde de fotografi. Și ea vorbește la telefon, cu toate că Martin nu are cum să audă.

Grupul se apropie și acum aude câte ceva.

— Cum te simți, Amber?

— Vrei să transmiți ceva familiilor?

— Cum ți s-a părut Victor când l-ai văzut?

— Ce ți-a spus?

— Ce însemnătate au toate astea pentru tine, Amber?

— Ai știut?
— Te-a luat prin surprindere?
— Ce-o să faci acum?
Așa deci. Vic Cantrell e criminalul. I-a auzit numele de câteva ori prin magazine, pe Cornișă, în cafenea, unde își cumpăra micul dejun, și acum, de pe buzele lui Lindsay. Dovada supremă e că Amber Gordon e urmărită de o gloată. Nu mai poate de bucurie.
„Se prăbușesc zeii”, își spune el. „Nu trebuie să faci nimic pentru asta, nu? Doar să aștepți destul cât să se pice toți, unul câte unul”.
Aruncă o privire spre Kirsty Lindsay, care a dispărut de pe bancă, doar că nu a făcut ce se aștepta el. În loc să se alăture degrabă colegilor ei, face ceva foarte straniu. Se cațără grăbită și trece prin stratul de flori, prin țărână, peste rădăcinile fagului, ajunge la trunchiul copacului și se sprijină de el. Îl ocolește și se ascunde în umbra gardului viu. Martin se încruntă.
„Ce naiba are de gând?”
În momentul de față, fotografii din primele rânduri aleargă în paralel cu el, exaltați de goana după Amber. E ca o vânătoare de vulpi. Amber e răvășită și pare să mârâie – de furie? de frică? – pentru că i se văd dinții până la molari. Preț de o clipă, mai că-i pare rău pentru ea, dar apoi își aduce aminte cum l-a umilit, răceala cu care l-a alungat când a sunat-o pe Jackie, șocul descoperirii legăturii ei cu Kirsty Lindsay și nu-i mai e milă. Primește ce merită.
Femeia se oprește brusc și încearcă să apeleze la bunul lor simț.
— Vă rog! strigă ea. Vă rog! Lăsați-mă în pace! Nu știu nimic! Nu am nimic de zis!
Se face liniște o secundă, înainte ca haosul să se iște din nou.
— Unde te duci, Amber?
— Cum ai aflat?
— Spune-ne ce simți!

— Ești alături de el?

Amber trage aer în piept și țipă.

— Lăsați-mă-n pace!

O rupe la fugă, nesigură pe picioare. Pare că mai are o urmă de putere în picioare. Cursa continuă și trec pe lângă ascunzătoarea lui Martin, pe lângă Kirsty Lindsay care se pitește în umbră, pe lângă bănci, și coșuri de gunoi, și straturi de flori. Amber ajunge la poarta laterală și își face loc să iasă din parc, ajunge în stradă și se îndreaptă spre faleză.

„Fac pariu că se duce la Funnland. Eu acolo m-aș duce. Măcar acolo sunt paznici”, se gândește Martin.

Kirsty iese de după copac și rămâne o clipă cu privirea ațintită asupra colegilor ei însetați de sânge. Inexpresivă, cu buzele strânse, se întoarce apoi pe călcâie și începe să meargă repede spre ieșirea din oraș. Ai zice că vrea să stea departe de Amber, că o sperie ceva.

Se asigură că nu o să se mai uite în spate, apoi iese și el din spatele rododendronului și pornește pe urmele ei.

35

Acasă, în sanctuar, la adăpostul zidurilor, bariera care ține lumea departe, locul după care tânjești pe timp de furtună. Kirsty stă în salonul tăcut, cu ziarul *Sun* întins pe masa din față. Lumina soarelui pătrunde pe geam și cade în dreapta ei. Se gândește la Amber și se întreabă dacă o fi ajuns și ea acasă sau dacă o fi apelat la vreo cameră de motel anonim, la vreun prieten sau la vreo rudă care s-o poată adăposti și pe ea.

Whitmouth a ajuns pe prima pagină la *Sun*. O fotografie imensă, color, granulată – în absența vinovatului însuși – cu Amber în parc, semiprotejată de ochelarii de soare, cu impermeabilul ei bej, strâns bine în talie. Ține telefonul la ureche și își arată colții, ca o primată bătrână și speriată. Dar nu asta e interpretarea ziarului, cel puțin, nu asta vrea. Niciun redactor de pe lumea asta nu e atât de naiv încât să nu poată observa diferența, dar asta nu înseamnă că merge careva pe mâna adevărului, când au de scandalizat o lume întreagă.

NICIO GRIJĂ PE LUMEA ASTA, spune titlul.

Kirsty citește printre rânduri.

Apriga Amber Gordon se plimbă pe faleză, vorbește și râde la telefon, fără să țină seama de familiile victimelor.

„Băga-mi-aș picioarele, au transformat-o în «nevasta cea ticăloasă»”.

Citește mai departe:

Ieri-dimineață, femeia de serviciu, soția lui Victor Cantrell, suspectul principal din cazul Strangulatorului de la mare, s-a dus cu bunătăți în vizită la soțul ei, reținut la secția de poliție a orașului Whitmouth, unde au petrecut împreună o bucată de timp nestingheriți. În mod surprinzător, după aceea s-a plimbat prin oraș și s-a dus să se

distreze la Funnland, pe plajă. Familiile din parcul de distracții ar fi fost șocate să afle ce vedetă aveau în mijlocul lor.

„Acolo lucrează!” își spune Kirsty. „Acolo lucrează, ce naiba! Și știți asta! Toți știți asta. Acum zece zile, când a găsit cadavrul, stăteați la rând să-i atribuiți citate…”

Cantrell urmează să fie acuzat în cazul seriei de crime care au avut loc în oraș. Pentru Gordon, totuși, nu se schimbă nimic. Mai multe la pagina 5.

Kirsty deschide ziarul și găsește restul articolului, însoțit de o poză mică și veche cu Amber și Victor pe plajă.

Shaunagh Bettes, 21 *de ani, vecina lor, spune: „E uluitor! Te-aștepți să-i fie jenă. Mereu a fost ciudată – o snoabă, care își bagă nasul în treburile altora, de parcă e ea mai bună ca noi toți –, dar după cum se purta, ziceai că e complet nevinovată”. Strângându-și bine în brațe fiica în vârstă de doi ani, Tiffany continuă: „În locul ei, veneam în genunchi să le cer scuze oamenilor, dar ea, parcă nici n-a făcut nimic greșit. Nu pot să cred că mi-am adus copiii lângă niște oameni ca ăștia. Dacă se întâmpla ceva? Nu mi-aș fi iertat-o niciodată”.*

O altă vecină, Janelle Boxer, 67 de ani, spune: „Mereu s-a purtat urât cu mine. Nu vorbesc niciodată cu nimeni, dar uneori o auzi că țipă la el și îl umilește. Și alaltăieri făcea asta, chiar aici, în grădină, unde putea să audă oricine. Greu de crezut că n-a știut nimic. Trebuie să fi observat ea ceva. O parte din fetele alea s-au luptat și sigur avea urme pe el. Știu că nu vrei să recunoști că trăiești cu un monstru, dar sigur mai era ceva la mijloc”.

Cantrell vă apărea mâine în fața magistraților din Whitmouth, acuzat de uciderea lui Nicole Ponsonby, Kiesha Brown, Hannah Hardy și Stacey Plummer, plus tentativa de omucidere din seara de vineri a unei tinere a cărei identitate o protejăm deocamdată. Cadavrele femeilor au fost găsite în stațiunea de pe coasta sudică, după ce au fost atacate, violate și abandonate fără milă. Știri noi despre alte acuzații legate de crime nerezolvate în acest oraș în anii trecuți vom avea la sfârșitul săptămânii.

Între timp, Gordon (mai sus, în fotografie cu Cantrell, anul acesta, la grătarul de pe plajă) nu se căiește. „Nu am făcut nimic”, a spus ea reporterului nostru ieri. „Ce-ar fi să mă lăsați în pace?”

Cu litere groase, sub articol, se face trimitere la o altă relatare: **Nopțile mele în vizuina Strangulatorului: paginile din mijloc.**

Kirsty se uită la fotografie și îl recunoaște pe Victor Cantrell ca fiind salvatorul, apoi hărțuitorul din noaptea de la Danceattack.

„Aoleu, el era?” se întreabă ea. „În *Tribune* am dat vina pe Șobolan, când de fapt am fost urmărită de criminalul adevărat?”

I se face rău și îi e rușine pentru colegii ei și pentru faptul că se folosesc de cuvinte pentru a da orice interpretare vor în momentul ăla. Insinuări, aluzii, conexiuni false, așa se manifestă ziariștii care nu au fapte. Îi e rușine de ea, pentru că a făcut același lucru în articolul de duminică. Nu e prima dată când face asta – nu e ceva ce poți evita, atunci când îi vine o idee redactorului și te plătește ca să dovedești că are dreptate – dar nu crede s-o mai făcut vreodată din greșeală.

„E incredibil cât de mincinoși suntem toți… De-asta mi-am ales meseria asta, pentru că sunt cea mai mare mincinoasă din lume? Îmi mint zilnic soțul și copiii, și lucrurile se vor înrăutăți de-acum.

Chiar și după douăzeci și cinci de ani, eu și Bel avem o legătură solidă, iar eu nu pot uita asta, la fel cum nu pot spune adevărul”.

Se uită la ziar și se întreabă ce alte prostii mai are de găsit.

∵

Blessed apare cu mâncare și un ziar, foarte compătimitoare. Amber e cât pe ce să nu-i deschidă ușa, dar bate la ușă și strigă atât de insistent, că până la urmă se uită printre perdele și o vede în mulțime. Îi deschide ușa, moment în care un fotograf bagă piciorul în ușă, în speranța că va reuși s-o țină deschisă cât să fotografieze interiorul casei. Poate chiar o poză cu Amber neglijentă, femeia care a stat atâta timp în capot, că și-a împins bărbatul la crimă.

Are loc o mică luptă și Blessed se apucă să-i țină predici individului, apoi intră, îl împunge cu umbrela în picior și strigă:

— Pe-aici nu treci! Pe-aici nu treci!

Mary-Kate și Ashley latră furioase la picioarele ei, în timp ce trântește ușa și se întoarce spre Amber, în timp ce se șterge pe haine, de parcă tocmai a trecut printr-o furtună de nisip.

— Așa! spune ea. Mare brânză!

Amber izbucnește în lacrimi. Blessed așază pungile cu cumpărături și o ia în brațe. E prima îmbrățișare pe care Amber o primește în ultimii ani. Vic nu o lua în brațe – acum e clar că dacă te prindea, nu-ți mai dădea drumul până nu te omora. Asta o face să plângă și mai tare.

— Îmi pare rău! exclamă Blessed. Aș fi venit mai devreme, dar nu ai răspuns la telefon și am crezut că ai plecat, până am auzit că ai fost la Funnland.

— Nu, răspunde Amber, nu, am fost aici tot timpul.

— Ți-am adus de mâncare. N-am știut ce-ți place, așa că am luat câte un pic din mai multe. Să-mi spui ce-ți trebuie și-ți aduc.

Amber își trage nasul și își șterge ochii.
— Poate niște… Am rămas fără mâncare de câini, care mănâncă numai ton și pâine prăjită.
Ar vrea o sticlă de whisky de fapt, dar știe că nu îi poate cere acestei femei, care consideră că bețivii ajung în iad.
— Bine, spune Blessed.
Se duc cu pungile în bucătărie: fasole, conopidă, banane, șuncă, mousse de ciocolată, pâine feliată, unt de alune, brânză cheddar, roșii, nuggets de pui – pe care Blessed se grăbește să-i bage în congelator – și lapte gras.
— Ești foarte generoasă, spune Amber. Pot să-ți dau niște bani?
Blessed scutură vehement din cap.
— În niciun caz. E datoria mea. Nu pot lua bani de la cineva care a dat de necaz. Trebuie să-mi spui de ce ai nevoie, ca să-ți aduc, poate mâine, poate poimâine. Să-ți fac o cană de ceai?
— Nu, îmi fac eu, spune Amber.
Blessed se așază pe scaun și Amber umple cana electrică.
— Cum e la muncă? Ce zice lumea?
Blessed țâțâie.
— Exact ce te aștepți, Amber!
— Cine vă supraveghează?
Blessed se simte ușor penibil.
— Mi-au cerut mie, în lipsa ta. Sper că nu te deranjează.
Cana electrică anunță că apa a fiert.
— Da, normal. Mă gândeam eu că te-ai potrivi. Ai fost mereu organizată.
Blessed zâmbește cu toți dinții.
— Mulțumesc. Încrederea ta înseamnă foarte mult pentru mine.
— Lapte și zahăr?
— Da, te rog! Două, te rog! Amber?
— Da?
— Trebuie să-ți arăt ceva. Nu aveam de gând, dar pe urmă m-am gândit că poate ar trebui să știi.

Iar o lasă picioarele și se sprijină de blat.

— Bine. Ce e?

∵

Kirsty se întoarce la masă cu o ceașcă de cafea și se apucă să citească paginile din mijloc. O blondă în jur de patruzeci de ani, machiată din belșug – fard gros, buze stacojii – și cu o tunsoare evident nouă stă pe jos într-un studio, pe o hârtie de fundal albă, sprijinită într-o mână, îmbrăcată cu o rochie petrecută și încrucișându-și picioarele încălțate în pantofi cu tocuri.

CEA MAI NOROCOASĂ FEMEIE ÎN VIAȚĂ, spune titlul. Blonda povestește bizara viață din casa Strangulatorului, anunță manșeta.

O femeie ne-a povestit ieri cum a scăpat ca prin minune din mrejele presupusului Strangulator de la mare, Victor Cantrell. Atrăgătoarea blondă Jackie Jacobs, 38 de ani, a fost ademenită de farmecul afemeiatului și timp de patru luni, la începutul anului, s-a întâlnit cu el, în secret.

„Dacă asta are treiș'opt de ani, eu sunt Kate Moss", își spune Kirsty. „Și vai de capul ei, dacă au scris despre ea că e doar «atrăgătoare», înseamnă că stilistul ăla a muncit de-a rupt".

Pe scara frumuseții, în ce privește tabloidele, mai e o singură treaptă sub cuvântul „atrăgător" și ăla se referă la culoarea părului. Sub machiaj, Jackie Jacobs arată probabil ca un buldog.

„Sunt șocată", spunea Jackie ieri. „Nu credeam, atunci când m-am încurcat cu el, că Vic se va dovedi a fi un criminal cu sânge rece. Era cel mai încântător bărbat pe care-l cunoscusem vreodată. Și mai și arăta bine. Normal că îmi plăcea. Chiar știa să aibă grijă de el!"

Jackie l-a cunoscut pe Vic când lucrau împreună la parcul de distracții Funnland, pe faleza din Whitmouth – Jackie fiind consultant în

domeniul igienei, iar Vic, om bun la toate, se ocupa de instalații. „Era ceva mai dur decât sunt eu obișnuită”, spune Jackie, „de obicei iubiții mei au o profesie, de exemplu, ultimul partener era consultant IT, dar avea ceva care mă atrăgea la el foarte tare”.

Jackie știa că Vic locuia cu o femeie pe care, pe vremea aceea, o considera prietena ei – Amber Gordon, femeie de serviciu în același parc –, dar nu s-a putut abține să nu se implice. „Nu mă mândresc cu asta”, spune ea, „dar nu m-am putut abține. Vic era atât de charismatic, încât mă simțeam neputincioasă în prezența lui. Și-apoi, mi-am dat seama mai târziu că situația era cu totul alta decât crezusem.

Mă tot gândesc că ar fi trebuit să-mi dau seama atunci. Nu e ca și cum nu mi-am dat seama că atmosfera era foarte ciudată în casa lor. Oricine ar fi observat asta. Nu prea vorbesc între ei și el iese mereu în barurile faimoase din Whitmouth, când e ea în tura de noapte. Vic nu era un amant tocmai blând, nu s-ar putea zice că era romantic. Uneori venea, mă găsea în parc și mă punea să îi fac lucruri sexuale în instalațiile închise pentru mentenanță sau în zona închisă publicului. Îi plăceau actele sexuale. Mă prindea de gât, uneori și acum mă cutremur când mă gândesc ce era în capul lui”.

Totuși, lucrurile au devenit ciudate când concubina lui Cantrell a început să-i dea atenție lui Jackie. „Pe vremea aceea, nici nu mi-a trecut prin cap”, spune Jackie. „Credeam că era prietenoasă. Nu mă gândeam că știa ce se petrece între mine și Vic. Dar acum, când mă uit în urmă, ceva – ceva tot era. În orice caz, era ciudată. Își băga nasul în treburile oamenilor, îi controla, venea mereu la noi la muncă și ne întreba ce mai facem, de parcă știa ea ce știa. Mă simțeam aiurea când era de față, bineînțeles, pentru că eu credeam că mă culcam cu bărbatul ei fără ca ea

să știe, dar acum mă întreb dacă nu cumva a știut de la bun început. Și nu doar despre noi”.

Materialul e însoțit și de alte fotografii. Amber și Vic la o masă într-un bar, Jackie – mult mai puțin atrăgătoare, observă Kirsty – la intrarea unui tobogan helter-skelter, pe ponton. Descrierea e un tezaur de aluzii și informații răstălmăcite.

Ciudat: Cantrell și Cordon pe faleză, la un bar; Nevinovată: Jackie, pe vremea când se înțelegea bine cu amantul ei, Cantrell. Habar nu avea de secretul lui.

Kirsty nu prea știe de ce a ales ziarul să o prezinte pe Amber ca răufăcător. Poate din cauza faptului că nu a dat interviuri, că nu a angajat o companie de relații publice, înainte să îl viziteze pe Cantrell în arest. Motivațiile presei, atunci când inventează răufăcători și nevinovați, sunt un mister pentru ea. Aproape sigur, de multe ori, are legătură cu faptul că povestea îi amintește redactorului de vreun copil care l-a terorizat în școală sau de vreun politician nesimpatizat, în general, te prinzi de asta când fac comparații cu alte cazuri celebre sau există și alte planuri, cum ar fi încercările lingușitoare pe care le-a făcut *Sun,* ca să convingă orașul Liverpool să renunțe la „fatwa”, la douăzeci de ani după dezastrul de la Hillsborough[33]. Sau, pur și simplu, o poveste banală într-o zi în care nu se întâmplă nimic senzațional. Ea știe foarte bine ce înseamnă să fii o celebritate malefică.

La câteva luni după ce a început relația secretă cu Cantrell, Jackie a început să aibă probleme în relația cu un bărbat cu care se întâlnea oficial la vremea aceea. Cordon totuși a făcut în așa fel încât să își bage coada. „Chiar nu era nimic grav. Niște prostii. M-aș fi descurcat și singură, dar ea a insistat să intervină. A preluat controlul complet”.

Gordon a insistat până și ca Jackie să se mute în casa lor de două camere, ca să poată sta cu ochii pe ea. Pretendentul lui Jackie voia să se împace cu ea, dar Gordon nici n-a vrut să audă. „Parcă nu voia să am pe nimeni, era foarte ciudat", relatează Jackie. „Acum, dacă mă uit în urmă, chiar mă urmărea peste tot".

Jackie și-a dat seama curând că n-o lăsa singură nicio clipă, nici în casă, nici afară. Gordon o ducea și o aducea de la serviciu și chiar insista *să o însoțească atunci când ieșea seara în oraș. „Cred că nu voia să mă văd cu el", spune ea. „Mă voia doar pentru ea. Sau poate se prinsese că mă văd cu Vic și voia să stea cu ochii pe mine".*

Între timp, Cantrell se retrăsese și devenise distant. Pe cât voia Gordon s-o țină în casă, pe-atât părea el că voia s-o scoată afară. „Nu știu ce se întâmpla între ei. Poate că devenea gelos", spune Jackie. „Amber se purta foarte ciudat. Cred că voia să-mi dea impresia că mă protejează, dar era mai mult de-atât. Voia să mă controleze. Cred că mă plăcea. Din ce-am văzut, sigur nu-l plăcea pe prietenul ei".

„Asta era, faimoasa acuzație de lesbianism. Orice femeie malefică devine și mai malefică dacă o faci să pară lesbiană. Mai avem mult până să ne potolim cu chestiile astea", își spune Kirsty.

Jackie a mai trecut prin ceva similar, spune materialul în continuare.

Când era adolescentă, a fost ademenită de un cuplu mai în vârstă, pentru o partidă de sex în trei. „Nu știu ce-i cu mine", râde ea, „dar e clar că e ceva. După ce am refuzat-o pe Amber și m-am mutat din casa lor, s-a răzbunat rău pe mine. Brusc, eram vinovată pentru tot soiul de lucruri la muncă, se certa cu mine, mă punea rău cu directoarea. Până la urmă, a trebuit să plec.

Lucram acolo de ani de zile și din cauza ei am rămas fără slujbă”.

Vestea arestului lui Cantrell a venit ca o surpriză: „A fost un șoc îngrozitor”, spune ea. „Mi-amintesc cum tremuram în fața chioșcului de ziare. Nu mă puteam opri din tremurat și mă gândeam: dacă eram eu? Am fost singură cu el de atâtea ori și a avut atâtea ocazii. Nu știu de ce nu m-a omorât pe mine, dar ce știu e că sunt cea mai norocoasă fată din lume”.

∵

Amber nu credea că mai are lacrimi, dar îi șiroiesc în timp ce citește. Blessed nu zice nimic, doar o privește cu mâinile împreunate pe masă.

„Nu mă atinge fiindcă știe că nu aș suporta”, își spune Amber. „Mă simt jegoasă, trădată și complet singură”.

Dă să vorbească, dar nu reușește decât să scoată un geamăt nefericit.

— O, Amber! spune Blessed. Îmi pare așa de rău… nici nu știam dacă să-ți arăt sau nu.

— Nu, nu, oricum aflam. Trebuia să știu, o liniștește Amber.

— Trebuie să pleci din locul ăsta, o sfătuiește Blessed. Oamenii ăia de-afară te vor ucide cu povestea asta. Nu ai unde să te duci?

Ea clatină din cap. Speră cumva ca Blessed să-i deschidă ușa, dar știe că e imposibil.

„Nu am prieteni. La treizeci și șapte de ani nu am niciun prieten adevărat, curajos, căruia să nu-i pese de ce zice lumea. Doar câțiva cunoscuți prietenoși, cum e Blessed, oameni buni cărora nu le place să-i vadă pe alții necăjiți, dar nici măcar unul care să aibă minimum de decență oricare să-mi ducă lipsa când n-oi mai fi. Nu am prieteni, nu am familie. Sunt singură după toți anii ăștia”.

— Dar poliția…? Nu se poate să… sigur există…

Blessed caută termenul potrivit.

— … un adăpost.

Amber clatină din cap și se simte cuprinsă de tristețe.

— Au adus un polițist să păzească ușa câteva zile, dar asta pentru că nu mai puteau să intre vecinii în casele lor.

— Și centrul de asistență pentru victime?

— Ăla e pentru victime. Oricum, trebuie să fiu disponibilă. Trebuie să stau la dispoziția lor pentru interogatoriu.

„Și în plus, sunt obligată de termenii eliberării condiționate. Nu pot pleca nicăieri. Oriunde mă duc, trebuie să anunț. Și de fiecare dată când sun la ei, e aceeași poveste, lună de lună: ultimul polițist cu care am vorbit a plecat, pentru că îi tot mută de la o secție la alta și cel care l-a înlocuit nu știe cine sunt până nu vede dosarul. Li se schimbă tonul vocii când își dau seama, nu mai știu ce să facă și mă sună mai târziu. Poate în ochii lumii sunt în continuare o prioritate, dar în sistem m-am rătăcit de ani de zile. Și dacă aș încerca, până săptămâna viitoare pe vremea asta nu se întâmplă nimic. Cei ca mine nu se clintesc, pentru că nu au de ales. Ofițerii supraveghetori nu te apără dacă dai de bucluc, mai degrabă te pedepsesc dacă tu ai provocat buclucul. E o concesie pe viață: ei nu sunt acolo ca să te sprijine, ci ca să stea cu ochii pe tine". Blessed pare șocată.

— Interogatoriu?

Amber vede cum i se formează gândul în minte și Blessed îl debitează:

— Doar nu te consideră… implicată în chestia asta…

„Iar acum, și tu stai și te întrebi. Până acum erai de partea mea, cu toată indignarea de rigoare, dar acum până și tu mă suspectezi".

O ia cu frig, vechiul ei mecanism de apărare.

— Nu! Blessed! Nu am nimic de-a face cu asta!

Se ridică brusc de la masă, se duce la chiuvetă și începe să spele vasele care încep să se adune pe

uscător. „Nu știu cum, că nu-mi aduc aminte să fi mâncat”.

— Nu! Nu asta am vrut să spun, nu… se apără Blessed.

— Nicio grijă, Blessed! spune ea. E normal. În fond, am trăit cu el în casă. Poate oi fi și eu vreo criminală în serie.

— Nu, protestează Blessed, nu mă gândeam la asta.

— Toată lumea crede asta, spune Amber, în timp ce îi dau din nou lacrimile, mai mult de furie decât de tristețe.

Îi sună telefonul. Se ține bine de marginea chiuvetei până se adună. Ignoră telefonul.

— Nu răspunzi? întreabă Blessed.

Clatină din cap.

— Sigur e alt ziarist. Numai ăștia sună de sâmbătă încoace.

— Nu numai ei, o corectează Blessed.

— Nu. Nu, îmi pare rău.

— Vrei să răspund eu?

Amber ridică din umeri și Blessed răspunde.

*

Kirsty nu prea știe ce să spună, doar că trebuie să spună ceva. Se aștepta să intre căsuța vocală, așa că se miră să audă o voce de om, cu ton jos și timbru puternic, pronunțat cu grijă de o femeie din Africa Centrală.

— Ați sunat la Amber Gordon.

— Da, bună ziua! spune ea, cu teama de a nu se da de gol. Pot să vorbesc cu ea?

— Pot să vă întreb cine sunteți, vă rog? e întrebată.

— Ăăă…

E derutată în clipa asta, fiindcă nu știe dacă își va aminti numele ei de-acum și dacă e cazul să-l folosească. În cele din urmă decide să i-l spună:

— Kirsty Lindsay.

— Kirsty Lindsay, repetă femeia și face o pauză, înainte să adauge: Și ce doriți?

— Voiam să știu cum se simte, spune ea aproape sincer.

— E bine, răspunde femeia. Vreți să-i transmit un mesaj?

— Pot să vorbesc cu ea?

— Nu. Îmi pare rău, dar nu poate răspunde la telefon. Dacă vreți să-i lăsați un mesaj, pot să…

Se aude un foșnet și receptorul schimbă urechea. Se aude vocea neprietenoasă și defensivă:

— Ce vrei? Te-ai gândit că îți ofer material de publicat?

— Nu! protestează ea. Nu, Amber!

— Să știi că te-am văzut, exclamă Amber. În fața secției de poliție. Cu prietenii ăia ai tăi.

— Eram… da… asta mi-e meseria. Nu mă așteptam să apari tu.

— Tare meserie… Mișto. Și-acum? Vrei exclusivitate?

E sarcastică, disprețuitoare și cinică.

— … nu. Bineînțeles că nu. Am plecat de-acolo. Mi-am strâns lucrurile și am plecat acasă. Am plecat imediat ce te-am văzut.

— Bine, bravo! Ce tare ești!

— Îmi pare rău, Bel!

Nici nu-și dă seama ce nume a pronunțat, dar vrea să încheie conversația.

— Am făcut o greșeală. Credeam că poate… nu știu…

— Du-te-n mă-ta! o înjură Amber. Am destui de-ai tăi la ușă să-mi ajungă o viață. Ce naiba, Jade? Ce dracu’ te-a făcut să crezi că e mișto să te faci ziaristă?

Kirsty e șocată să-și audă vechiul nume.

— Nu ca ziaristă te-am sunat, Amber, nu asta sunt în clipa asta, ci…

Amber o întrerupe sfidător:

— Prietenă? Asta voiai să spui? Prietenă?

— D-da.

Se simte mică și vrednică de dispreț. Amber pufnește în râs.

— Hai, te rog eu, scutește-mă! spune ea. Nu suntem prietene. Ne-am cunoscut pentru o zi, proasta dracului, și uite unde am ajuns din cauza asta!

Ora 1.45 după-amiaza

Magazinul e închis, cu obloanele trase. Miercurea închid devreme.

Chloe începe să se vaiete când își dă seama că nu o să primească nici dulciuri, nici suc și începe să se frece la ochi.

— Șșș! face Bel.

Sunetul o enervează cumplit, fiindcă e același ton cu care atrage atenția sora ei, Miranda, lucru care de obicei duce la pedepsirea lui Bel.

— N-are sens să plângi, spune Jade, mai pragmatică. Nu-i ca și cum schimbă lucrurile cu ceva, nu?

— Vreau acasă, se lamentează fetița. Vreau la mami!

— Haide! spune Jade. Te ducem înapoi la sora ta.

Chloe, roșie ca gluga pe care și-a strâns-o în jurul capului, rămâne în urmă, în timp ce ele pornesc tăcute pe drumul pe care au venit.

∵

Amândouă știau într-un fel sau altul că n-o să-i mai găsească pe Debbie și pe Darren la întoarcere, dar Jade tot înjură când vede banca goală.

— Futu-i mama ei de viață, nenorocitul de Darren!

— Unde s-au dus?

— Habar n-am! se răstește Jade.

Chloe izbucnește din nou în lacrimi.

— Uaaaaaa! urlă ea. Vreau la mamiiiiii!

— Taci din gură! strigă Jade la ea. Doar nu e vina mea.

— Ce ne facem? întreabă Bel.

Jade se încruntă și se gândește.

— Păi, n-o putem lăsa aici, nu?

— Nu știu. Doar nu e vina noastră, repetă Bel nădăjduind că scapă de copil.

— Da, dar o să fie vina noastră, nu?

— Mda, așa cred, confirmă Bel. Să vorbim cu un adult?

Jade o imită în bătaie de joc. Și ei îi e cald, foame și sete, și s-a săturat de prostii.

— Să vorbim cu un adult?

Bel se schimbă la față și tace. Chloe se așază pe jos, cu picioarele în față, ca o păpușă de plastic.

— N-o putem lăsa aici, spune Jade hotărât. Poate veni oricine. N-ai auzit de pericolul pe care-l reprezintă străinii?

— Păi și ce să facem cu ea?

— O ducem acasă, ce altceva? propune Jade.

— Știi unde stă?

— Da, pe Down Bourne End.

— Da' asta-i în celălalt capăt al satului!

— Ai vreo idee mai bună?

Bel nu zice nimic. Evident că nu are, doar că ar prefera să nu se fi băgat în chestia asta. Jade se ghemuiește lângă copila care plânge și încearcă să se uite în ochii ei.

— Haide, Chloe! Hopa sus!

Chloe începe să urle și mai tare și o plesnește pe Jade peste față, ca să se facă bine înțeleasă.

— Au! strigă Jade.

Își pierde răbdarea și începe s-o târască pe fetiță de brațe.

— Te ducem dracului acasă, vită mică ce ești! Haide! Ridică-te dracului în picioare! Haide, Bel, ajută-mă odată!

Reușesc împreună s-o ridice pe Chloe în picioare. Fetița atârnă între ele, ținută de subraț, dar refuză să-și pună picioarele pe pământ.

— Aoleu, ce naiba? exclamă Jade exasperată.

Încep să o târască pe drum. Soarele e aprig, iar fetița se încăpățânează și, în consecință, cântărește destul de mult, chiar dacă o cară amândouă fetele. Nu sunt nici trei sute de metri

până la poarta școlii, dar îi parcurg în zece minute și ajung toate trei leoarcă de transpirație.

— Haide, vacă egoistă! gâfâie Jade.

Inima îi bubuie în piept și simte că în curând o să iasă aburi din ea.

— Lăsați-mă în pace! țipă Chloe. Lăsați-mă jos!

Jade își pierde răbdarea și azvârle copila cât colo pe jos, în timp ce strigă la ea:

— Foarte bine! Exact asta am să fac, la dracu'!

— Ajutor! Ajutor! țipă Chloe.

— Ce faceți acolo? se aude o voce în spatele lor.

Cele două fete ridică privirea și se miră să vadă că au companie. Buna femeie din comitetul de flori a apărut cu un coș în brațe și cu mâna pe portiera unei mașini Toyota turcoaz.

— Nu e treaba dumitale, spune Jade.

— Ba sigur că e treaba mea, spune femeia, dacă văd două fete mari că necăjesc așa un copil și mă gândesc să vă duc imediat la mama ta, îi spune ea lui Bel.

— Nu se poate, gâfâie Bel. Nu e acasă.

— O ducem acasă, n-o necăjim, îi explică Jade, doamnă Băgăcioasă!

Apoi îi vine o idee.

— Nu o recunoașteți pe sora ei? întreabă.

Știe că sora vitregă a lui Bel e de vârsta lui Chloe, a cărei mutră roșie ca racul de furie nu poate fi recunoscută oricum sub glugă.

— E isterică fiindcă s-a închis magazinul.

Femeia se uită suspicios.

— Nu e sora mea! țipă Chloe.

— Soră vitregă, spune Bel, ca să-i țină isonul lui Jade. Toată lumea știe asta.

— Lăsați-mă în pace!

Jade se întoarce dinspre femeie și se uită urât la Chloe.

— Atunci mergi dracului, se răstește ea, ca să nu trebuiască să te cărăm în spate!

— De ce nu e niciun adult cu voi? întreabă doamna Parker, poreclită Băgăcioasa.

— Ba e. Romina e la garaj și trebuie să apară, spune Bel.

— Ce-a pățit la genunchi? se interesează femeia.

Fetele se uită mirate. Undeva pe drum, Chloe s-a zdrelit la genunchi și sângele s-a amestecat cu ulei și cu pete de iarbă.

— Uite, sângerează! le arată femeia.

Fetele ridică din umeri și încep să o curețe cu mâinile, de parcă o pot vindeca prin forță brută. Chloe țipă și ripostează cu pumnii încleștați. Doamna Parker cea băgăcioasă se uită la ceas.

— Trebuie să ajung la Great Barrow în cinci minute, spune ea.

— Bine, spune Bel. O ducem acasă.

— Și o spălăm, adaugă Jade. E doar o criză, trece.

— Păi, nu mă mir, spune doamna Parker cea băgăcioasă. Se uită din nou la ceas și se hotărăște să le țină un discurs.

— Nu puteți să vă purtați așa cu cei mici, le spune ea. Puțin îmi pasă cine te-a educat așa de prost, Jade Walker! Până și tu știi asta.

— Da, doamnă Găgăuță! spune Jade.

— O s-o sun pe mama ta în seara asta și o să-i spun ce-ai făcut, o amenință pe Bel. E o rușine. De la un Walker nu mă aștept la nimic bun, dar tu ar trebui să fii mai deșteaptă.

— Așa e, doamnă Găgăuță! spune Bel.

Femeia o privește cu suspiciune, dar fata are o expresie de respect lingușitor și înclină capul într-o parte asemenea lui Shirley Temple.

— Sigur, spune ea, în timp ce deschide portiera. Mă rog, personal, cred că vă trebuie amândurora o mamă bună de bătaie, dar na…

Trântește portiera, pornește motorul și coboară geamul.

— Dezinfectați-i rănile, le ordonă ea. Altfel se infectează. Serios. Ar trebui să ai grijă de sora ta mai mică, nu s-o tratezi ca pe un animal.

Bagă în viteză și pleacă. Cele trei fete, din care cea mică se uită urât dintre fetele mai mari, o urmăresc cu privirea tăcute.

— Sugi pixu', doamnă Găgăuță! spune Jade.

Îi trage un șut în coapsă lui Chloe.

— Asta pentru că ne-ai băgat în rahat. Haide! Scoală! Dacă mai aud un sunet, aici te lăsăm!

36

Oricine mai citește ziare are un ritual anume pentru asta: locul, ora și poziția pe care le dedică acestei activități, că e ora prânzului, când faci naveta, când doarme în sfârșit copilul. E un ritual mai intim decât orice poate oferi televiziunea. Într-o zi obișnuită, Kirsty și Stan, împreună cu colegii lor, trec prin toate pe internet, cât timp fierbe apa pentru ceai și în fundal rulează știrile nonstop. În timp ce așteaptă să se termine conferința și să primească temele de lucru, răsfoiesc știrile de la Reuters și Associated Press, ca să aibă o idee despre ce urmează să se întâmple. Apoi, de cele mai multe ori, se așază undeva cu ziarul lor preferat – deși toți se prefac că favoritul lor e chiar publicația pentru care lucrează.

∵

Martin Bagshawe își citește ziarul la bibliotecă în general, dar astăzi cumpără o sticlă de cacao cu lapte, un scotch egg[34], niște cartofi prăjiți cu brânză și ceapă și ziarul *Sun*. Îl citește în timp ce așteaptă să apară Kirsty Lindsay, ca să-și dea seama care dintre cele cinci case la care se uită este a ei. A închiriat o dubă albă cu cardul de urgență și și-a cumpărat o salopetă bleumarin, fiindcă, din experiența lui, nimeni nu se întreabă ce caută un individ îmbrăcat în salopetă într-o dubă care nu mai pleacă. Nu are nici cea mai vagă idee cât mai are de așteptat, dar speră să poată trage de timp cu sudoku.

∵

Deborah Prentiss lucrează la Asda, prima tură a zilei, și citește ziarul la ora două, când ajunge acasă, înainte să facă puțină ordine și să ia copiii de la școală. Are în fiecare zi același ritual: vine, pune apa la fiert, urcă să se schimbe de uniforma de poliester pe care o urăște, fiindcă e mândră de felul în care arată, de când era adolescentă chiar.

Nu stă cu uniforma pe ea mai mult decât trebuie. Se fardează din nou, își perie părul strâns sub plasa pe care trebuie să o poarte la brutărie și, după ce își pune o fustă și un pulover decent, coboară și își face ceaiul. Apoi se așază la masa din bucătărie, unde petrece o jumătate de oră prețioasă, ca să afle despre ce scandal sau dezastru mai scrie *Mirror*. În ciuda faptului că ea însăși a fost subiectul speculațiilor unui tabloid pe vremuri, tot îi place. Ce îi place de fapt este că ziarul ăsta îi oferă o fereastră prin care poate să privească lumea cea urâtă și întunecată, din confortul casei ei frumoase și liniștite și crede fiecare cuvânt. Numește asta „timp pe care mi-l aloc doar mie".

∵

Milioane de oameni cu aceleași expresii goale, care se scaldă în vorbe goale și care cred că după ce au făcut asta le știu pe toate. Kirsty, care încă digeră conversația pe care tocmai a avut-o la telefon, se surprinde în oglinda de deasupra policioarei și observă că nimic din ce simte nu i se poate citi pe față.

„Am făcut ce-am putut", își spune ea. „Sunt nebună, nici asta nu trebuia să fac, să ajung așa departe. Trebuie să-mi revin și să sun la redacție înainte să paseze toate temele pe întreaga săptămână. Trebuie s-o uit pe Amber Gordon. Face parte din trecut și acum nu are voie să însemne nimic pentru mine".

∵

Martin o găsește pe Jackie în paginile de mijloc și mârâie puțin când îi citește relatarea. Coboară geamul și scuipă pe jos. Nu e nimeni pe stradă, nu mișcă nimic în casele astea de suburbie, dar pe de altă parte, liber-profesioniștii nu au același program ca restul lumii. Kirsty Lindsay vine și pleacă pe nepusă masă, iar el trebuie să fie aici în cazul în care își face apariția.

Jackie pare bătrână și frivolă sub tot machiajul ăla. Nu-i vine să creadă că a fost atras de ea și că a

simțit o emoție atât de intensă pentru o astfel de femeie. Acum nu simte nimic în afară de un oarecare dispreț și e vag curios să vadă ce are de spus. Nu o mai vrea acum și, în timp ce citește și își dă seama ce femeie slabă e, așa ușor de influențat, o vrea și mai puțin, dar se bucură că i s-au confirmat toate suspiciunile. Nu a fost părăsit din cauza lui, ci din cauza altora. E povestea vieții lui. Mereu i s-au pus piedici și obstacole, de când se știe, iar Amber Gordon e doar una dintr-un lung șir de profesori, autorități, șefi și așa-ziși prieteni care i-au dat de furcă. Iar acum, această Kirsty Lindsay îl acuză de ceva ce nu a făcut și crede, ca o îngâmfată ce e, că poziția ei o va proteja. În tot timpul ăsta, e evident că pe Vic Cantrell l-a protejat, ceea ce înseamnă că o protejează și pe Amber Gordon, printr-o înțelegere tacită cu el. După părerea lui, ea se face vinovată de crimele lui, ca și cum le-ar fi înfăptuit chiar ea.

Numai că nu și-a reglat conturile cu Martin. Amber Gordon poate aștepta. În momentul ăsta nu are nicio șansă s-o prindă singură, dar speră din tot sufletul ca ziariștii ăia să-i facă viața amară. E plină lumea de femei stricate. Jackie Jacobs, cu fusta ridicată să-și arate picioarele, e doar una. Nu poți face mai multe lucruri deodată. Trebuie să stabilești prioritățile, iar acum prioritatea lui e Kirsty Lindsay. A tot acumulat furie din noaptea de la Danceattack, când umilința lui a redevenit o vietate care-l roade pe dinăuntru. A văzut în sfârșit cum e să te relaxezi și acum știe cum să profite de asta.

„Nu mai durează mult. Va trebui să iasă din spatele ușilor ălora șmechere și atunci o să știu exact unde stă”.

Mușcă din ou și se sprijină de spătar, în așa fel încât din stradă nu se mai vede decât vârful capului, acoperit de șapca de baseball și ochelarii de soare. I-a plăcut foarte mult să se pregătească pentru misiunea asta, ca să nu fie recunoscut. Se

simte ca James Bond, într-o misiune MI5 și adrenalina pompează de câte ori apare cineva de după colț. S-ar putea să dureze o vreme până identifică ținta lui printre toate casele astea, dar nu se grăbește deloc. A ajuns aici cu ajutorul unui tertip surprinzător de simplu: a sunat la *Tribune* și a cerut cu Minty (își aducea aminte numele ăsta de când a tras cu urechea la conversația din parc) și a zis că e de la relații cu publicul și că are ceva pentru Kirsty, dar nu are adresa completă. Fata s-a mulțumit cu faptul că el știa măcar orașul în care locuiește.

Își termină oul și netezește pagina.

∵

Deborah se uită de sus la cei care citesc *Sun* cu tot disprețul unei persoane care se consideră de stânga. Nu știe că M*irror* dedică la fel de mult spațiu orașului Whitmouth, ca și rivalul tabloid, și cam în aceeași manieră. Speculații, înțelepciunile vecinilor (aceiași vecini cu gura mare despre care scrie și în *Sun,* de-ar ști ea asta) și informații puține care pot fi scoase la iveală, despre personaje anonime precum Strangulatorul de la mare și zgripțuroaica lui. Țara asta nu iubește decât un singur lucru mai mult decât un criminal în serie pe cinste, și anume pe nevasta acestuia. Deborah își afișează expresia încruntată pe care o poartă oricare om de bine astăzi, în timp ce se cufundă în detaliile exagerate și în șarlotă.

În ziarul ei e aceeași fotografie care apare și pe prima pagină a ziarului *Sun:* o blondă spălăcită și plictisitoare, cu ochelari de soare și un rânjet lipsit de stil. În asta, totuși, încă nu și-a acoperit de tot fața și pare că face cu mâna.

„Cine se crede?” își spune Deborah, în timp ce își termină și biscuitul. „Vedeta zilei? Cam ciudat”, își spune ea. „Mi se pare cunoscută. Parcă o știu de undeva. Nu că am văzut-o în vreo poză – deși cine știe ce mizerii mai sunt zilele astea prin ziare –, ci în viața reală, îmi spune ceva felul în care stă,

nasul, maxilarul și alunița aia uriașă și grețoasă de pe moacă. Mă întreb dacă ne-am cunoscut. Că așa pare. Unde oare? Sigur nu la Whitmouth”.

Absentă, mai ia un biscuit din pachet și îl bagă în ceai.

„Știu de ce”, își explică ea. „Din cauza aluniței ăleia sinistre. Îți sare în ochi. Cum văd o femeie cu un neg dintr-ăla, îmi displace pe loc. Din cauza lui Annabel Oldacre am rămas cu impresia că oricine are gogoloi ca al ei e un criminal în serie. Îmi aduc aminte cum mă uitam cu orele la negul ăla în timpul procesului și la vita aia care mi-a ucis sora și așteptam să-și primească pedeapsa. E clar că m-a marcat. Toate sentimentele care m-au încercat atunci s-au concentrat asupra unei hibe de pe fața ei. Dar seamănă foarte tare”, își mai spune ea, în timp ce soarbe ceaiul prin biscuitul înmuiat. „Și chiar îl are în același loc ca ea”.

∵

Martin dă pagina. Gordon ocupă și spațiul ăsta. Își mușcă buza în timp ce o privește cum rânjește, de parcă se duce la o petrecere. Preferă să pretindă că nu era acolo când a fost făcută poza.

„Se pare că-i place atenția”, își spune el în gând. „Profită de cele cincisprezece minute de glorie, dar nu e precum Kirsty. Cel puțin nu și-a dedicat viața scopului de a băga minciunile în casele oamenilor”.

∵

Jim o sună ca să mai uite de emoțiile pe care le are înainte de întâlnirea cu Lionel Baker. A citit și el ziarele în tren și Kirsty parcă îl și aude cum clatină din cap și țâțâie la vederea materialului despre Whitmouth.

— Biata femeie! spune el. Au crucificat-o.

— Știu. E înfiorător, nu?

— Ești singura care a fost cât de cât corectă.

— Da. Naiba știe cum au luat decizia să publice asta.

Îl aude cum împăturește ziarul. Jim se răzbună întotdeauna pe publicațiile care îl enervează mototolind ziarul și aruncându-l la gunoi. Se uită pe geam și vede că vița-de-vie – fir-ar ea să fie – pe care a plantat-o vecinul ei cu trei ani în urmă scoate capul printr-o gaură în fundația șopronului lor.

„Viața e o bandă lungă de alergat împotriva naturii, într-un fel sau altul”.

— Cred că mă las de citit ziare, anunță el. Pare complet inutil. Inventează tot soiul de mizerii. Habar n-au de nici unele și decid să transforme femeia asta într-un dușman, doar ca să-și umple spațiul. Mereu vezi chestii dintr-astea. Nu vor să recunoască faptul că nu știu mai multe decât noi, ceilalți.

— Ușurel, spune Kirsty. Dacă nu mai citește nimeni ziarele, eu cum îmi mai câștig existența?

∵

Nimeni nu a reușit să afle mare lucru despre presupusul Strangulator. Să fie poate o pagină despre el, dar în sezonul mort nu ajunge o pagină. Fotograful de la M*irror* a urmărit-o pe Amber Gordon până la Funnland și apoi până la casa aia banală socială în care stă. I-a făcut o fotografie în timp ce-și plimba mini-cățeii ăia, pe care de obicei îi vezi în brațele celor precum Liza Minelli. Casa e evident neglijată, are o scândură de lemn peste fereastră, iar straturile de flori sunt călcate în picioare și pline de noroi. Deborah citește polilogia de sub poză și se minunează.

Iubita Strangulatorului de la mare, Amber Gordon, își plimbă cățeii de parcă ar fi o zi normală. Gordon, șefa echipei de curățenie, a refuzat să vorbească cu reporterul de la Mirror *când acesta a abordat-o, imediat după ce s-a dus cu cadouri la iubitul ei, aflat în interogatoriu la secția de poliție din Whitmouth. La casa lor murdară de la periferia orașului i-a înjurat pe*

fotografi și a cerut să fie lăsată în pace atunci când am încercat să aflăm ce știe despre crimele partenerului său: „N-am făcut nimic!”

Cum devii criminal, pagina 13

În fotografie se vede că strigă.

„E cam de vârsta mea”, își spune Deborah. „Poate un pic mai tânără. Mă întreb cum o fi să treci prin ce trece e. Știa? Sigur știa. Doar nu trăiești cu cineva și nu știi ceva de genul ăsta, nu?”

Răsfoiește până ajunge la pagina 13 și începe să citească.

*

Martin se uită spre stradă în timp ce caută un post de radio. Radio 2, muzică pop, asta-i trebuie. Pop clasic pentru o suburbie clasică.

Se miră că ea a ales să locuiască pe strada asta. Își imaginase ceva mai modern, mai minimalist, cam ce apare pe Channel 4. Un depozit convertit, cărămidă goală și niște tencuială albă sau pereți de sticlă. Dar nu se aștepta la patru camere sus pe patru camere jos, o grădină de dimensiuni medii plină de flori și delfini de ciment. O serie de case cu perete comun, de la 1930, un garaj, o pergolă, o verandă și detalii arhitecturale în cărămidă atestă că proprietarii au fiecare personalitatea lui.

„Dacă locuiește într-un astfel de loc, probabil are familie. Două fete pe care le cheamă ceva de genul Jacintha și Phoebe. Poate și un câine rasa Weimaraner”.

O birmaneză demnă iese pe o alee, se așază pe trotuar și supraveghează zona.

„Da, normal. Sigur are una din pisicile chele, Sfinx, sau un dalmațian. Ceva stupid și inutil, menit să impresioneze victimele modei”.

Se uită în oglinda retrovizoare, vede ușa care se deschide câteva case mai în spate și apare Kirsty Lindsay. Se duce spre un Renault mic și prăfuit parcat pe alee și descuie. Pare nevinovată și adâncită în gânduri, nu se uită nici în stânga, nici

în dreapta. Martin alunecă în jos, cu toate că nu există nicio șansă ca ea să îl recunoască așa cum arată acum, din spate. O vede cum caută ceva în torpedou și scoate un dispozitiv cu GPS și un cablu.

„Normal că are GPS. Bună treabă dacă pui mâna pe el”, își spune el. „Cam ciudat totuși. E cea mai banală casă de pe stradă, acoperită de glicină, iar mașina aia are cel puțin opt ani vechime”.

Era în stare să-și parieze banii pe o săptămână că stă în casa cu jaguarul.

∵

În articolul care vorbește despre cum devii criminal mai sunt și alte poze cu Amber Gordon, lucru care denotă clar că ea a avut o contribuție majoră în povestea asta, chiar dacă l-a cunoscut doar șase ani din cei patruzeci și doi ai lui. Se pare că nu prea există poze cu Victor Cantrell înainte s-o cunoască pe ea, doar câteva făcute în parcul de rulote din Cornwall, unde a lucrat înainte să se mute în Whitmouth. Deborah simte din nou că o detestă visceral pe femeia asta. Din cauza negului ăluia nenorocit, care e chiar identic, e în același loc, are aceeași formă și culoare. Care sunt șansele? Câți oameni pot avea mizeria aia acolo?

Tresare.

„Și să aibă aceeași vârstă…”

Deborah își aude aerul șuierând la ieșirea din plămâni. Strânge ziarul în pumni și își apropie fața de imagine.

„Să-mi trag una!”

Dincolo de paloare, douăzeci și cinci de ani mai târziu, atitudinea sfidătoare, ochelarii de vedetă… are aceeași linie a feței, buza superioară la fel de lată ca cea inferioară, sprâncenele dense și negre și nepotrivite cu tenul.

Nu se poate!

Încremenește. A fost zilnic la proces, cu mama ei: victimele deposedate, rămase în viață. Se uita la

Annabel Oldacre și la Jade Walker, care stăteau în boxa acuzaților și depuneau mărturie în prima zi.

„Mi-au furat surioara. Le-am cerut s-o ducă la magazin și au răpit-o. Cretinele! Cretinele alea nenorocite!"

Iar mai târziu, când a terminat cu asta, s-a uitat la cefele lor, la profilurile care priveau spre avocați – între ele nu s-au privit nici măcar o dată timp de patru zile. Se uita la fețele lor și voia ca ele să o privească în timp ce intrau și ieșeau din sală, ca să vadă ce făcuseră. Reținuse fiecare trăsătură a lui Annabel Oldacre, dar nu se aștepta să o mai vadă vreodată, cu toate schimbările care veniseră în ultimul sfert de secol pentru a ascunde copilul care fusese.

— Să-mi fut una! spune Deborah și întinde mâna spre telefon. Să-mi fut una!

37

Se uită la emisiunea „Question Time”, care bombardează politicienii cu întrebări, când deodată îi sună telefonul în geantă. Se gândește să nu răspundă. Jim a avut o zi bună. A venit acasă plin de speranță și îmbibat în Chablis grand cru pe care l-a consumat la Paternoster Square Corney & Barrow și pentru prima oară de zile încoace a bine dispus-o. Nu vrea ca lumea să-i strice dispoziția. Vrea să se prefacă pentru o seară măcar că viața e dulce și calmă, și plină de speranță. Dar până la urmă răspunde. Întâi se aude un pârâit, apoi niște strigăte.

— Alo? Alo?

— Stan?

— Alo? strigă el din nou și înjură. Stai așa!

Așteaptă. Acum îl aude mai clar și e mai liniște în jurul lui.

— Mama lor de căști! mârâie el. Ce faci?

— Bine. Tu?

El nu se obosește să răspundă.

— Unde ești?

— Acasă.

— Aș fi zis că ești la Whitmouth.

— Nu. A preluat Dave Park. Sunt acasă.

— Băga-mi-aș picioarele! Nenorocitul de Dave Park.

— N-are nimic, spune ea. Cred că oricum mi s-a tăiat de Whitmouth, sinceră să fiu.

— Mama naibii! spune el. Bănuiesc că n-ai numărul lui de telefon, nu? Nu, stai liniștită. Nu contează.

— Bine.

Ridică din umeri, neputincioasă.

— Oricum cu tine voiam să vorbesc, spune el.

Jim se încruntă și se joacă cu telecomanda. Nu-i place când vorbesc oamenii la telefon când se uită el la televizor. Imediat o să dea mai tare ca să

sugereze asta. Ea se ridică de pe canapea și vorbește de pe hol. Se așază pe treapta de jos lângă maldărul de rufe și începe să sorteze șosete.

— Speram să facem schimb de informații, continuă Stan.

— Așa…

— Mă duc acum acolo. Pentru M*irror.*

— *Mirror?* Pe bune?

— Da, păi în momentul ăsta n-au acolo decât un începător. Restul aleargă după fundul celebrităților. Au zis că vor pe cineva cu ceva mai multă experiență pentru chestia asta.

— Care chestie?

— Aoleu, nu-ți verifici rapoartele?

— Nu în ultimele ore, nu lucrez.

Aude mirarea lui. Stan nu face pauză de lucru. Și dacă ar fi la terapie intensivă în spital ar verifica tot.

— Am înțeles. Ei bine, a apărut ceva, spune el. *Mirror* a primit exclusivitate, în sensul că e prima sursă, pentru că la ei a văzut tipa pozele și a făcut legătura, dar de vreo oră și ceva a apărut pe PA Media, iar mâine o să scrie în toate ziarele.

Zi *mai repede, Stan!*

— Așa…

— A sunat cineva și toată povestea asta cu Cantrell a luat amploare. Trebuie să… Știi tu. Am nevoie de numărul ei dacă îl ai, că tu…

— Stan, despre ce vorbești? îl întrerupe ea.

— Mă duc acolo, peste Amber Gordon, îi explică el. Îți spun dinainte. Mă gândeam că vrei să vii și tu. Ca… știi tu, colegă. Liber-profesioniștii trebuie să se ajute unii pe alții uneori și îți sunt dator. Și pentru că am impresia că am nevoie de o gagică. Toți par să aibă impresia că a te duce la ușa omului ține de cât de mare o ai, dar uneori e nevoie doar de o femeie, nu de un bărbat, și…

— Nu cred că, dacă n-a vrut să vorbească până acum, se răzgândește brusc, spune ea.

— Nu, nu înțelegi. Nu e vorba de gagiul ei. Mă rog, este, că altfel nu s-ar fi prins nimeni, dar…

Ea știe ce urmează în secunda următoare. Frica o cuprinde instantaneu ca un val din Arctic. Scapă șosetele din mână și strânge telefonul de teamă să nu-l scape și pe el.

— Se pare că doamna Cantrell e nimeni alta decât Annabel Oldacre, spune el.

Un mare „Nu!” îi scapă din gură, dar cu altă semnificație decât își imaginează el.

— Da, îți vine să crezi?

— Nu.

— A fost identificată, continuă el. De către sora victimei, după câte se pare.

— Dar nici n-o cunoștea, izbucnește ea. S-au cunoscut doar…

Se oprește brusc înainte să divulge prea multe. Nici ea nu-și aduce aminte de Debbie Francis, doar vag, piercingurile și geaca de piele cu ținte mai degrabă decât figura ei. I se face pielea găină când se gândește că era cât pe ce să se expună chiar ea. Sudoarea i se prelinge pe șira spinării, în vreme ce în cealaltă cameră izbucnesc aplauze.

Stan continuă să vorbească nestingherit.

— Da, dar se pare că a fost prezentă zilnic la proces. S-o fi gândit că se împacă astfel cu ideea, cumva. Dar sigur a avut ocazia să le studieze fețele în timp ce era acolo, nu? Oricum, care erau șansele?

— Nu așa mari cum crezi, spune ea. Surprinzător de mici, dacă mă întrebi pe mine. Aceleași șanse pentru oricine are statutul ei social, iar o contribuție majoră l-a avut locul în care trăiește. Faptul că are un… trecut nu are legătură cu șansele. În Whitmouth are loc o crimă violentă în fiecare an, chiar dacă nu e înfăptuită de un criminal în serie. Și cam toți criminalii au neveste.

— Îhî, face Stan. Ai dreptate. Mă rog. Ce poveste, nu? Chestia e că după ce îți arată cineva cu degetul e evident. Ai fi zis că și-ar fi scos

prostia aia de neg de pe față când și-a schimbat numele, nu? Parcă autoritățile au vrut să fie recunoscută. Și „Amber”… nu s-au străduit prea mult în privința numelui.

Kirsty dă să zică ceva și își vede reflexia în geamul ușii de la intrare. Se privește și caută pe fața ei trăsăturile copilului care a fost. Nu recunoaște mare lucru. A avut mereu o mutră comună, genul de față obișnuită, și nici măcar nu are alunița lui Bel. Genul de față pe care o vezi mereu. Și-apoi era grasă pe vremea aceea.

„Ani și ani de cartofi prăjiți și ketchup mi-au atenuat trăsăturile”.

— Deci vii? întreabă Stan.

„Cred că glumești. Trebuie să stau cât mai departe posibil de Annabel Oldacre. Ar trebui să plec chiar în clipa asta în Australia. Să-i spun lui Jim că am fost concediată, să mă las de jurnalism și să vând pizza în Queensland, doar că nicio țară în care merită să trăiești nu acceptă aplicații de reședință din partea celor ca mine și oricum e genul de slujbă pe care se așteaptă toată lumea să o am și unde mă caută toate ziarele de ani de zile. Cariera, diploma, faptul că sunt o poveste de succes a serviciilor sociale au fost cea mai bună deghizare pe care o puteam alege. Să mă ascund printre șacalii care mă caută a fost cel mai bun camuflaj. Singurul lucru mai bun ar fi fost să găsesc o cale să intru în poliție”.

— Of, Stan… încearcă să găsească scuze. Nu, îmi pare rău. Nu pot. Chiar dacă nu era teritoriul lui Dave Park acum. Mâine mergem la mama lui Jim, în Herefordshire. Trebuie să mă apuc de făcut bagaje, să pregătesc totul…

— Doamne Dumnezeule! exclamă Stan. Care îți sunt prioritățile?

— În momentul ăsta, familia, spune ea, știind cât se va enerva să audă asta și în speranța că va închide telefonul dezgustat.

Îl aude cum pufnește.

— Haide, femeie! Ce tot spui? De ani de zile te străduiești să obții o slujbă la *News*. Dacă o faci să vorbească, îți apare poza lângă articol. Ce naiba, te și angajează dacă reușești să publici înainte de *Mirror*.

Rămâne tăcută. Se teme că vocea îi va trăda frica, îl aude cum își aprinde o țigară și mai încearcă o dată să o convingă.

— Hârtie de ambalat, Kirsty! spune el. Asta se va întâmpla cu porcăria pe care ai scris-o săptămâna trecută. Vor uita toți de ea.

Se preface că se gândește.

— Of, nu, Stan! Mulțumesc. Sunt extrem de recunoscătoare, dar îmi pare rău. Îți dau numărul lui Dave. Dacă vrei, îl sun chiar eu. Și oricum, mă va urî pe veci dacă rămâne cu impresia că i-am furat gloria. Știi cum e.

— Mă rog, bine. Să nu zici că nu ți-am făcut nicio favoare.

— Nici vorbă.

Abia mai respiră. Vrea să închidă, ca să se poată gândi.

— Îmi pare rău, Stan, și sunt super recunoscătoare! Extrem de recunoscătoare. Dar nu pot. Trebuie să închid. Îmi pare rău.

— Stai așa…

Vrea să îi mai spună ceva, dar ea închide. Se face mică pe treapta din spatele ei. Sophie a aruncat o bluză de trening murdară peste rufele curate. O ridică, își îngroapă fața în ea și inspiră adânc mirosul fiicei ei adolescente.

„Doamne, copiii… Ce s-ar întâmpla cu ei?”

E speriată. O altă frică, diferită de cea pe care a simțit-o în noaptea aia în Whitmouth, deși sentimentul acela că urmează ceva, că se apropie repede din spate, e similar: o frică ancestrală, reprimată multă vreme, care îi pune stăpânire pe fiecare celulă în parte și o lasă fără puteri. Nu știi cine se uită, cine pândește în umbră. Nu poți lăsa niciodată garda jos, nu te simți niciodată în

siguranță. Pot trece și trei ani fără să se întâmple nimic, apoi, într-o zi, deschizi inboxul și vezi că un om pe care l-ai considerat dintotdeauna rezonabil, civilizat și atent a trimis un e-mail în masă, în care scrie că urmează să fii eliberat condiționat și că nu trebuie să se întâmple asta. Sau cineva se duce la ziare și pretinde că a băut cu tine într-un bar de pe Costa del Crime sau că a cumpărat o casă de la tine în Wythenshawe sau că a fost obiectul prădătorului homosexual din tine în cine știe ce închisoare și te cuprinde din nou frica și groaza. Aștepți pe urmă ca soțul tău să se uite atent la pozele vechi cu tine încă o dată și de data asta să te privească și să-și dea seama. Aștepți să te trezești într-o dimineață cu gloata la ușă.

La Amber deja au ajuns, înarmați și gata de acțiune.

„Dumnezeule, deja a fost aruncată la lei!”

Pozele cu casa ei… e clar că stau acolo de zile întregi cu furcile în mâini și cu făcliile aprinse. O să iasă măcel.

Aude muzica emisiunii „Question Time” în sufragerie. Încearcă să se adune înainte să vină Jim s-o caute.

38

Amber se trezește la zgomotul ferestrei sparte. Nici măcar nu-și dăduse seama că adormise. Pe la opt se întinsese să se odihnească un pic. Se ridică, îmbrăcată complet, cum stă de câteva zile, gata să o ia la fugă. Se întreabă dacă ar fi bine să aprindă lumina, dar se răzgândește. Se vor prinde că e acasă și asta le convine mai mult decât dacă nu e aici. O parte irațională din ea s-a agățat de speranța că dacă merge pe burtă, refuză să vorbească, să coopereze, hărțuitorii de-afară vor renunța și vor pleca. Știa că se minte singură. E a treia fereastră pe care o sparg în ultimele douăzeci și patru de ore.

Se uită la ceas. S-a făcut unsprezece. Nu mai ține socoteala de vreo trei ore. Caută cu mâna piciorul de masă pe care îl cară după ea prin casă și își dorește să fi locuit într-o țară în care baseballul să fie sport național. Coboară din pat, direct în pantofii fără șireturi pe care îi ține lângă pat pentru urgențe, ca să-i găsească rapid și pe întuneric.

Înaintează încet spre camera goală. Aude chiar și de la etaj mișcare în grădina din față, pași și oameni care își dreg glasul. Vede perdelele fluturând în briză și o cărămidă printre cioburile din pat. S-au întors. Vecinii, bețivii, cei care vor ca ea să le cunoască Valorile. Când se închid barurile și după ce pleacă jurnaliștii, le place să vină aici și să spună ce au pe suflet. Polițistul tânăr, care stă uneori afară, iar a plecat. Nu are cine să facă fotografii, așa că nu e nevoie de el. Nu aruncă nimeni cu pietre când e poliția aici.

Se retrage în dormitor, se sprijină de ușă și deschide telefonul. Treizeci și trei de apeluri pierdute și douăsprezece mesaje.

„E din ce în ce mai rău. Mai multe decât ieri. S-a întâmplat ceva? A apărut vreo noutate? Sau își

pasează numărul de la unul la altul și până joi îl are toată țara?”

Le ignoră și caută numărul secției de poliție. Nu are sens să sune la urgențe. Tot la aceeași oameni ajunge apelul.

Rezemată de ușă, ascultă țârâitul. Își dă seama că nu vede câinii și se miră. De când a fost Vic arestat, nu s-au clintit de lângă ea. Seara se duc sus cu ea la culcare și se ghemuiesc la picioarele ei, pe pătură, iar dimineața sunt lângă ea, ca s-o întâmpine cu mesajul că au mai supraviețuit o noapte, lucru care-i dă puterea să meargă mai departe.

„Probabil că am dormit mai adânc decât credeam”, își spune ea, în timp ce numără de câte ori țârâie telefonul. „Am văzut că se mai scoală noaptea și își văd de-ale lor”.

După ce sună de douăsprezece ori, se aude o voce calmă și lipsită de griji pentru cineva care trebuie să răspundă noaptea la telefon.

— Poliția din Whitmouth.

— Sunt Amber Gordon, spune ea încet, de frică să nu o audă cei de dincolo de pereți.

Polițistul nu pare să recunoască numele.

— Victor Cantrell…

— A, da, bună seara! spune el, nu prea prietenos.

— E cineva în fața casei mele. Mi-au spart geamul.

— Bine, spune el, dar nu pare deloc îngrijorat. O clipă.

Amber se întoarce pe coridor și ascultă. E clar că sunt niște oameni în fața casei. Intenționat nu vorbesc, dar tot aude o indicație dată în șoaptă, apoi un șușuit, le simte prezența, nu sunt doar câțiva oameni, ci o gloată întreagă. Se aude un sunet metalic, ca și cum cineva încearcă să deschidă poarta grădinii, și se încordează toată, fiindcă nu e sigură dacă va rezista zăvorul, care, oricum, nu o protejează foarte bine. Și poarta, și

gardul cedează dacă le tragi două șuturi. Nu poate decât să spere că au și ei o limită și înțeleg că, dacă trec de ea, protestul devine încălcarea proprietății. Și totuși, asta nu-i oprește când e vorba de daune. Nu mai durează mult până când cineva decide că dacă tot au spart ușa, următorul pas logic e să intre. Nu poate rămâne aici.

— Doamnă Gordon?

Îi sare inima din loc. Aproape că uitase că aștepta la telefon.

— Trimitem o mașină la dumneavoastră. Ar trebui să ajungă în aproximativ douăzeci de minute.

„Douăzeci de minute? Poate fi moartă până atunci".

— Nu pot ajunge mai repede? Ce s-a întâmplat cu băiatul care stătea la ușa mea?

— Resurse limitate, răspunde el. Dacă vreți, puteți face plângere la secretarul de stat. Nu știu dacă ați observat, dar jumătate din forțele de poliție din țară au fost de serviciu la poliția metropolitană vara asta.

„Cât să mai suport?"

I se umplu ochii de lacrimi.

— Dacă doriți, vă pot aduce aici, mai spune el.

— Pentru ce?

— V-am sunat toată seara. S-ar putea să doriți arestul pentru protecția dumneavoastră. Deocamdată. Cum doriți.

Celule, coridoare, zăvoare. Ecoul betonului vopsit, cozile lungi la mâncare proastă. Izolare unde nu se aplică drepturile omului. Amintirea cruntă a sentimentului de vină și Vic, trei celule mai departe. Tresare, ca atunci când visezi că ești în cădere. Celula lui și celula ei: parteneri în toate cele.

— De ce? întreabă ea. Sigur există altă opțiune… Să nu am de ales între locul ăsta și o celulă.

— Cum ziceam. Facem cum doriți. Dar s-ar putea să fie cel mai bine, spune el și adaugă semnificativ: Având în vedere circumstanțele.

— Circumstanțele.

Ce frumos spus…

— Nu pot să… alt loc nu există? Doar nu vreți să… nu mă puteți duce la un hotel?

— Doamnă Gordon, spune el cu un ton care sună ca o insultă pe care ea nu o înțelege, e singura cale prin care vă putem garanta siguranța, *având în vedere circumstanțele.* V-am tot sunat, nu ați răspuns. Și oricum, mă îndoiesc foarte tare că există vreun hotel pregătit să vă primească.

— Nici ieri nu mi-ați putut garanta siguranța, protestează ea. De ce sunteți brusc așa…?

— A, face el, nu știți!

O cuprind fiorii.

— Ce să știu?

— Au aflat cine sunteți, doamnă Gordon! Ziarele.

I se usucă gura.

— Cine sunt…?

— Annabel Oldacre, spune el, înainte să adauge disprețuitor: dar, desigur, știați asta.

Amber închide.

*

Se târăște în patru labe prin cameră și dă perdeaua ușor la o parte. Se uită pe drumul întunecat și vede cioburile în grădină. Tresare, icnește. Sunt în jur de treizeci de oameni acolo care stau în picioare, cu mâinile în buzunare și se uită spre casă, asemenea unor figuranți dintr-un film cu zombi.

„Dumnezeule, sunt moartă! Până dimineață vor fi sute”.

Trebuie să accepte oferta polițistului. În clipa în care apare mașina de poliție, trebuie să iasă urgent din casă și nu mai contează ce urmează. Dacă apucă să intre gloata, nu va supraviețui.

Se târăște la parter și își trage un hanorac pe ea. Își strigă încet câinii. Trebuie să-i ia cu ea, nu-i poate lăsa aici. Odată ce o vede mulțimea, se termină și cu casa, și cu tot ce e în ea. Știe că n-o vor lăsa să păstreze câinii în secție, dar după ce îi aduce, vor deveni responsabilitatea altcuiva, că doar nu îi vor lăsa pe treptele secției ca să se apere singuri. Sigur vor găsi o soluție pentru ei. Asociația pentru protecția animalelor. Orice. Orice e mai bine decât să-i lase la mila gloatei.

Nu răspunde niciunul dintre ei. Nu se aud nici lăbuțele și gheruțele pe gresie. Or fi afară. Au ieșit pe ușa pisicii peste noapte. Se teme să-i caute afară. Vrea să se ascundă la adăpostul ușilor încuiate și al sufrageriei baricadate până vine poliția. Dar trebuie să-i găsească acum! Nu va mai avea timp pe urmă. După ce răspunde la ușă și mulțimea se asigură că pot pune mâna pe ea, va mai avea timp doar să fugă. Trebuie să-i ia pe sus, să-și ia geanta pe care o are pregătită pe hol și să fugă spre mașina de poliție înainte să fie linșată.

Înșfacă cheia de la ușa din spate din cuierul de pe hol și se duce pe furiș în bucătărie. Liniște și beznă. Obiectele cunoscute seamănă cu niște fiare ghemuite în umbră, care abia așteaptă s-o atace. Se oprește la mijlocul drumului și se uită în grădină. Vrea să se asigure că nu i-a scăpat nimic, înainte să deschidă ușa și să se expună.

Apoi îi vede.

∵

Sunt mici, atât de mici și lipsiți de apărare. Nu au făcut niciun rău nimănui.

„Dragele mele…”

Amber iese în grădină și își dă seama că îi curg lacrimile pe față.

„Nu suport, nu suport așa ceva! E dincolo de orice putință a mea. Au venit, i-au luat și au profitat că au încredere în oameni și i-au pedepsit ca să mă pedepsească pe mine”.

Se uită neajutorată la micile cadavre. Au fost strânse de gât. Le-au stors viața din ele, tot așa cum a făcut și Vic cu fetele alea. Le-au agățat cu zgarda de frânghia de rufe și briza le ciufulește blănița fină și le tot răsucește în aer. Ochii lor negri și rotunzi sunt ieșiți din orbite. Amber scâncește de durere.

„Mary-Kate și Ashley, prietenele mele! Bietele mele prietene! Dragele mele! Nu trebuiau să vă facă asta. N-ați greșit cu nimic”.

Scapă cheia de șoc și îngenunchează ca să o caute pe pipăite. Le privește figurile chinuite și plânge în hohote.

Poarta se zgâlțâie în țâțâni. A auzit-o cineva. Amber încremenește și se face mică sub cadavrele micuțe, la lumina lunii, în timp ce urmărește poarta care se hâțână. Nu se vor cățăra pe ea de data asta. De data asta vor trece prin ea.

— Annabel! se aude o voce surescitată de bărbat. Tu ești, Annabel?

Amber sare în picioare. N-o mai salvează nicio poliție de-acum. Știu că e în casă. S-a dat de gol.

Poarta se zgâlțâie din nou și aude un pârâit. Nu mai așteaptă, nu mai gândește. Fuge spre gardul vecinului din cealaltă parte și se cațără pe el. Cade în stratul de flori și simte cum ucide florile sub greutatea picioarelor. Gonește prin grădină, spre următorul gard. N-are cum să mai iasă pe strada Tennyson. Singura cale de scăpare e să ajungă la Coleridge Close.

Ora 2.30 după-amiaza

Bel se așază greoi pe pragul ușii. Îi vine să *plângă, dar Jade pare că urmează să explodeze și nu vrea s-o enerveze și mai tare. Bosumflată, Chloe se joacă cu șnurul hanoracului. Cumva are noroi pe față și zici că a coborât pe horn. Bel e leoarcă de sudoare. E sleită de puteri de nemâncată ce e.*

„Nu știu cât mai pot”, își spune ea. „Vreau să mă întind și să dorm”.

— Deci? De ce n-ai zis că nu e nimeni aici? întreabă Jade.

— Mami s-a dus la Chippy, spune Chloe, ca și cum ăsta ar fi un răspuns. La cumpărături.

— Dă-o-n mă-sa de treabă! înjură Jade.

— Credeam că e Debbie aici, explică Chloe.

— Normal că nu-i aici, mârâie Jade.

— Unde e? întreabă Bel.

Știe că pricepe mai greu, dar s-a prins totuși că Debbie făcea sex cu Darren Walker când au dat peste ei, la bancă. I se pare logic că au venit acasă să facă sex în camera ei, pentru că toată lumea știe că acolo se face.

— Doar nu s-a dus la tine acasă, nu? întreabă ea, neștiutoare.

Jade izbucnește într-un râs sardonic.

— Nu, s-a dus la petrecerea din grădina Palatului Buckingham.

— În geacă de piele? întreabă Bel, nesigură.

Jade îi surprinde privirea și râde din nou. Începe să creadă că n-o prea duce capul pe Bel. E a treia glumă pe care nu o pricepe.

— Glumeam, îi spune. Dar îți garantez că nu e la noi.

Chloe începe să scâncească din nou. Fetele își dau ochii peste cap și Jade îi spune:

— Nu începe iar, că nu avem ce face!

Cum a început, la fel de repede se oprește din plâns și își trage nasul. Îi vine o idee.

— La râu.

Mama ei nu o duce niciodată la râu. A fost doar de două ori. Pentru Chloe, râul e un fel de Disneyland, magic și magnetic. Nu primește de mâncare, dar măcar se distrează în apă.

— La râu? întreabă Jade cu suspiciune.

— S-a dus la râu.

— De ce s-a dus acolo?

— Ca să înoate.

— De ce nu te-a luat și pe tine?

Chloe începe să plângă din nou.

— Bine, bine. Te ducem la râu, spune Jade și își dă ochii peste cap. Îl omor pe Darren. Îl omor pe nenorocitul ăla.

— Glumești, spune Bel.

— Ce?

— Sunt cinci kilometri.

— Bine, atunci. Ai altă idee?

Bel se uită deznădăjduită în jur.

— Când vine mama ta?

Chloe ridică din umeri. Nu știe. Nu are noțiunea timpului.

— Ore, și ore, și ore, spune ea.

Realitatea e că, exact în clipa asta, mama ei se află în stația autobuzului din Chipping Norton și ajunge acasă în treizeci și cinci de minute, dar Chloe nu înțelege cum funcționează timpul, nu știe nici să citească ceasul. Nu știe decât că, atunci când vine mama ei cu autobuzul, e trecut de ora prânzului. Fiindcă nu a mâncat încă, are impresia că vor trece foarte multe ore, iar râul o cheamă, cu buruienile de la fund, picnic, acadele și băuturi reci pe care oamenii le aduc în cutii de răcire și uneori mai dau și altora. A fost acolo doar cu mașina și nu are nici cea mai vagă idee cât înseamnă cinci kilometri pe jos sau cât mai e până la prânz.

— Ore, repetă ea și așteaptă.

— Și sora ta e sigur acolo?

— Da, spune Chloe cu încredere.

— Traversăm pe câmp, decide Jade.

— Pe câmp? întreabă Bel. Nu există potecă?

— Nu pățim nimic, spune Jade. Mai bucură-te și tu de viață.

39

Ultima barieră înainte de Coleridge Close e un zid din cărămidă galbenă cu o împletitură de nuiele deasupra, pe care se agață tufele de trandafiri. Amber gâfâie în urma efortului pe care trebuie să-l depună ca să fugă, să se cațăre, să se aplece ca să nu fie văzută, să se arunce pe spate când rottweilerul de la numărul șaptesprezece latră și se smulge în lanț. Câinele a alertat urmăritorii, iar aceștia au depistat direcția în care evadează. Se uită la obstacolul din față și aude un pârâit și niște înjurături, în timp ce un gard cedează sub presiunea unui corp masiv, patru uși se deschid și lumina se revarsă în stradă.

— Unde s-a dus?

Vocea e alarmant de aproape. Avea impresia că s-a îndepărtat bine de ei, dar omul ăsta e foarte aproape, poate la două curți distanță.

— Unde pizda mă-sii e?

— Coleridge, strigă altă voce. Sigur spre Coleridge se duce.

— Futu-i! strigă prima voce și inspiră de două ori. Haide! Futu-i crucea mă-sii!

Ridică tonul ca să zbiere teatral. Acum se aprind toate luminile, dar cei care locuiesc aici asta par să nu fie acasă, altfel au prins-o.

— Hei! Se duce spre Coleridge!

În depărtare, în propria ei grădină, cad la o înțelegere exprimată prin țipete.

„Futu-i!”

Îi bubuie pulsul în urechi. Amber fuge spre zid și sare, aruncându-se în masa de spini. Dacă ajung pe strada asta, o prind imediat. Nu-și poate permite să aibă grijă. Trebuie să dispară până dau ei colțul. Aude spalierul pârâind sub greutatea ei și începe să-i curgă sânge pe încheietura mâinii. Își prinde hanoracul în spini, dar nu se oprește să se

gândească, ci se târăște prin pietriș și se aruncă pe cealaltă parte.

Hanoracul nu cedează imediat și rămâne o clipă în aer, cu fața în frunze, apoi se sfâșie și cade într-o poziție neplăcută. O durere infernală o face să-și înăbușe un țipăt când îi trosnesc oasele. Apoi se eliberează și o ia la fugă, fiindcă adrenalina convinge durerea să-i permită efortul.

Se uită peste umăr în fugă, alunecă și pierde secunde prețioase. Probabil au ajuns deja la jumătatea străzii Tennyson. Trebuie să părăsească drumul ăsta și să se facă nevăzută. Șchioapătă spre colțul străzii Marvell, unde se adăpostește.

Cunoaște bine drumul, e cel care duce la apartamentul lui Blessed, doar niște garaje și străduțe secundare, în rest e pustiu. La jumătatea drumului e un teren de joacă, chiar între străduțele care ies în Browning și în Tennyson, abandonate de mult de familii, de când a ajuns norul de cocaină în zona de sud-est. Drogații s-au mutat, terenul – sau ce a mai rămas din leagăne și tobogane sau din sala de gimnastică în paragină – a rămas al nimănui.

Pe Coleridge se aud constant pași, înfiorător de aproape. Nu mai poate continua cu piciorul rănit. Ezită o clipă, apoi se aruncă pe poarta terenului de joacă și se ascunde sub un gard viu, printre gunoaiele aduse de vânt. Se târăște ușurel printre cărămizi și buruieni. Aude pașii care dau colțul, încetinesc și ajung pe drumul pustiu. Amber înaintează încetișor. Dincolo de groapa de nisip e o platformă de cățărat veche în formă de trenuleț, la un metru înălțime, ruginită de ploi, spartă și năpădită de urzici. Știe că se vor uita peste gard, ba poate chiar vor intra în parc, dar n-o vor crede atât de proastă încât să se bage singură în cușcă. Speră. Trebuie să spere. Nu are unde se duce.

Ajunge la trenuleț și se strecoară prin gaura rotundă, potrivită pentru un copil de șase ani. Cioturi, bețe, nu contează, trece prin ele și se

afundă în întuneric. Lumina pătrunde prin găurile de sus, dar jos, unde face cunoștință cu spațiul în care se află, e bine și întuneric.

Urmăritorii ajung pe drum, mândri de numărul lor mare și, în urma lor, sar frunzele din tufișurile pe lângă care trec. Îi aude oprindu-se la poartă, aude o brichetă care se aprinde și adulmecă fumul de țigară care se ridică în noapte.

— Băga-mi-aș picioarele! se aude vocea celui care a încercat și poarta mai devreme. Unde a dispărut? Doar nu s-o fi întors…

Răspunde o femeie cu o voce cu atât mai înspăimântătoare, cu cât nu se aștepta la asta. E Janelle Boxer, prietena lui Shaunagh, vecina ei. Parcă o vede cu ochii minții: îndesată, solidă, cu o față care se potrivește cu numele pe care-l poartă.

— N-avea timp. Acolo s-a dus, pe-acolo pe undeva. Nu avea timp să ajungă la capăt.

Cineva împinge portița. Se aud pași pe pietriș. Știe că toți caută orice ascunzătoare, așa că își ține respirația, parcă de teamă să nu i se vadă în aerul verii. Stă pe beton ud și plin de țărână și frunze putrezite. Miroase a tot soiul de fluide umane.

— Putem aduce câinele.

— Neee! N-o mai prindem până apucăm să-l aducem.

Se aude un vâjâit – poate de bâtă de baseball, poate un lemn dintr-o schelă, care se plimbă peste frunzișul de lângă ea. Amber încremenește și își face și mai mult loc în întuneric.

— Băga-mi-aș picioarele! înjură primul bărbat.

Ceva lovește peretele de lemn. Se face mică și își mușcă buza.

— Crezi că s-a dus acasă?

Vorbește mai încet acum. Se îndepărtează.

— Pe-aici, nu?

Ceilalți îl urmează. Aude poarta târâtă prin pietriș și zăvorul rupt bălăngănindu-se.

— Neee! spune cineva. Știi unde s-a dus? La ferma de porci.

— Păi, să sperăm că acolo rămâne!

Cineva ridică vocea.

— Annabel!

Râd toți.

— Hai la joacă, hai la joacă!

Râd din nou și vocile li se sting treptat.

— Nu-mi vine să cred. Îți vine să crezi? În tot timpul ăsta era printre noi. Îmi aduc aminte. Bietul copil! Ți-aduci aminte? Praf era! Plină de vânătăi, oasele rupte. O sadică nenorocită.

— Ar trebui să-i arate cineva cum e.

— Îți vine să crezi? Ea și Rose West, altă criminală în serie. Am copii, pentru numele lui Dumnezeu! Putea să…

— Hai să mergem la poliție! Poate s-a dus acolo. Poate dacă ne despărțim…

— Hai, atunci! Dacă ne urcăm în mașini, ajungem înaintea ei.

— Nu fi fraier, o să fie polițiști peste tot!

Iar râd.

— Nu sunt așa sigur. Vărul meu, Ray, lucrează în noaptea asta. Sunt super nervoși. Crede-mă! Dacă e să se facă cineva că nu vede…

Vocile se pierd în depărtare. Amber se ridică și se sprijină de perete. O înjunghie piciorul de durere. În întuneric, îi revine în fața ochilor imaginea cățelușelor, dragilor ei Mary-Kate și Ashley, scumpele ei prietene, își strânge la piept genunchii și începe să plângă.

∵

Nu știe ce să facă. Nu poate aștepta zorii aici, doar întunericul o protejează. Așteaptă ceea ce pare o eternitate înainte să îndrăznească să își folosească telefonul, de teamă să nu o audă cineva și să nu o dea de gol lumina telefonului. Apoi o sună pe Blessed, pentru că nu știe ce altceva să facă.

Numără până la șase înainte să audă vocea lui Blessed, care răspunde amețită de somn. Probabil

a adormit în timp ce completa registrele de comenzi, ei i se întâmpla mereu asta.

— Blessed, eu sunt!

— Cine?

— Eu. Amber. Sunt Amber, Blessed!

— Nu! o respinge Blessed.

Închide telefonul și Amber rămâne singură în întuneric.

∵

Nu poate rămâne aici. Se șterge la ochi și iese în noapte. E pustiu. În depărtare aude bubuitul monoton de pe strada cluburilor și țipetele turiștilor care nu au habar de teroarea care se desfășoară printre ei, dar care sărbătoresc eliberarea de sub amenințarea cu moartea. O doare piciorul, dar o ține. Pornește spre centru, ferindu-se de lumina felinarelor stradale și oprindu-se la colțuri, ca să recalculeze opțiunile. E un singur loc în care se poate duce acum.

∵

Durează o oră. La lumina zilei, în siguranță, nevătămată, durează doar jumătate de oră, deși strada principală nu o atrage deloc și de obicei o ia pe-acolo când nu merg autobuzele. Își trage gluga pe cap, își pleacă ochii și pornește șchiopătând, în speranța că mașinile care trec nu-i vor lumina trăsăturile cât să poată fi recunoscută. Pe faleză înaintează aproape târâș. Se ascunde în fiecare cadru de ușă de câte ori se apropie cineva, se preface fascinată de vitrine și de panouri publicitare. Orașul e aglomerat, iar ea se simte goală și expusă: e singura îmbrăcată complet, singura trează și singura neînsoțită. În jurul ei apare un grup de tipi beți, care râd și își țuguie buzele la ea.

— Așaaa, bunicuțo!

Se face mică, îi bubuie inima, dar nu au recunoscut-o. Normal, nu-s localnici. Vin din Yorkshire sau din Lancashire, după accent, și au băut toată noaptea, așa că nu sunt la curent cu

știrile. Probabil că aici e mai în siguranță decât oriunde altundeva, printre tineri nepăsători. Și totuși…

Undeva trebuie să fie. Vecinii ei nu s-au dus acasă, e clar, sunt prea surescitați, surmenați și înfuriați pe bună dreptate. Cutreieră orașul, pândesc secția de poliție și așteaptă ca ea să facă ceva, orice. Nicăieri nu e în siguranță. Dar măcar știe un loc cu porți încuiate, cu securitate, chiar dacă menirea lor e să protejeze bunurile de valoare și să supravegheze vânzările biletelor mai mult decât pe oameni.

Vede semnul din față: luminile colorate sunt stinse noaptea, dar intrarea pentru personal e luminată și primitoare. Funnland, a doua casă a ei, ultima speranță. Barierele sunt blocate și chioșcurile de bilete, închise. Simte că i se închid toate ușile în nas. O săptămână întreagă a lipsit din motive medicale și doar Blessed s-a interesat de ea, dar nici măcar Blessed nu vrea să mai aibă de-a face cu ea acum. Dacă, însă, o vede în fața ochilor, n-o s-o poată alunga.

Mai are o sută de metri și gata. Mulțimile de pe trotuar s-au mai retras, fiindcă după ce se închide parcul, adolescenții nu prea mai au cu ce să se distreze pe-aici. Amber își strânge gluga instinctiv peste bărbie. În afară de ochii speriați, nu se mai vede nimic din fața ei.

Ajunge la poarta personalului și caută cardul în buzunar, ușurată să-l găsească. Jason Murphy e la geamul chioșcului său și citește. Nu se uită. Bun.

Își trece cardul prin cititor. Se aude un sunet mort. Împinge poarta, dar aceasta nu se deschide. Înjură încet și mai încearcă o dată. La fel. Nu e sunetul vesel care-i permite accesul, nici cel care anunță deschiderea porții. Cardul a fost blocat. Nu poate intra.

Se simte privită din spate și ridică ochii. Jason e cât se poate de atent la ea acum. Stă cu bărbia în mână, zâmbește vag și strâmb și se uită la necazul

ei. Ea ridică mână și arată spre poartă. Jason nu se clintește. Doar se uită. Amber îi arată cardul, ridică din umeri și se preface mirată, apoi îi sugerează printr-un gest să apese butonul, ca s-o lase să intre.

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet neplăcut, triumfător și vesel. Scutură din cap. Apoi îl vede cum întinde mâna spre telefon și privirile li se întâlnesc.

O privește în continuare și începe să vorbească. Îi vede buzele formând silabele numelui: Amber Gordon. Annabel Oldacre.

Se întoarce și pornește mai departe, șchiopătând, spre plajă.

40

Jim adoarme repede cu ajutorul vinului, oboselii și stresului care, de data asta, vine cu speranță, iar Kirsty stă cu ochii în tavan. Undeva, în noapte, se desfășoară întreaga dramă, dar nu are habar în ce fel. Știe doar că îi e foarte frică și că vrea să-și facă valizele și să fugă, să se distanțeze de orice dovadă că ar fi fost vreodată în Whitmouth.

„Ce proastă sunt! Super proastă! Trebuia să fi fugit cum am dat ochii de ea. Trebuia să fi anunțat autoritățile și să scot totul la iveală oficial, să mă apăr și să îi asigur că sunt o victimă a unei coincidențe extraordinare. Dacă află acum, dacă le spune cineva că am fost văzute împreună la cafenea, am pus-o. Și Jim a pus-o, și Sophie, și Luke, iar lumile lor se vor prăbuși și nu vor mai avea niciodată încredere în nimeni și în nimic. Orice am făcut până acum, orice tentativă de remediere, toate regulile respectate și instrucțiunile cărora m-am supus, toate momentele mele de bunătate și de penitență se vor anula într-o clipă, din cauza unui impuls nebunesc de curiozitate.

Mâine, când mergem la mama lui Jim, o să sun la birou ca să anunț că nu mai lucrez o vreme, orice ar însemna asta. Găsesc eu ceva, gripă aviară, tifos, hepatită B, meningită, nu contează atât timp cât se ia și n-o să mă vrea nimeni în preajmă. Nu numai că nu mă mai apropii de Whitmouth, dar o să mă prefac că n-am călcat niciodată pe-acolo. Mă pricep la disimulare, doar am făcut asta toată viața”.

Pe noptieră, telefonul se trezește la viață. Lumina puternică și vibrația îl face să danseze pe suprafața lustruită. Jim se mișcă, mormăie și se întoarce pe cealaltă parte. Kirsty se uită la ecran și vede un număr necunoscut. Nici nu e nevoie, știe că e Amber.

Trimite apelul în căsuța vocală. Câteva secunde mai târziu, sună din nou, nici măcar nu a făcut pauză să lase mesaj.

„Doamne, Kirsty, cum ștergi numărul ăsta din istoricul apelurilor? Îi vor verifica telefonul. Trebuie, nu? Nu, de ce ar trebui să facă asta? Timp de douăzeci de ani nu a făcut nimic rău. Doar m-a sunat pe mine”.

Respinge din nou apelul și o trec toate transpirațiile când vede că sună a treia oară.

— Aoleu, răspunde odată! murmură Jim. Încerc să dorm.

Kirsty coboară din pat și intră în baie. Nu aprinde lumina, fiindcă zgomotul ventilatorului îl va trezi de tot. Se așază pe toaletă în beznă și, când începe să vibreze telefonul din nou, răspunde în șoaptă.

Vocea lui Amber șoptește și ea, cuprinsă de panică, cu valurile în fundal. E pe plajă. Sigur e pe plajă.

— Trebuie să mă ajuți!

— Unde ești?

— Te rog! Mă caută toată lumea.

— Unde ești? repetă ea.

Își face planul că îi va bloca numărul și va suna la poliție, îl va suna pe Stan, pe Dave Park și îi va trimite să o ia de-acolo.

— Trebuie să mă iei de-aici.

— Nu!

Cuvântul îi explodează din gură.

— Nu pot, Amber! Știi că nu pot. E o nebunie, e o idee țicnită.

— Doamne, nu înțelegi! Sunt urmărită de o gloată! Mi-au spart geamurile! Mi-au omorât câinii! Jade, o să mă linșeze!

— Te rog, spune Kirsty, nu gândești limpede! Spune-mi unde ești și trimit pe cineva. Trimit poliția să te ia.

— Nu fi proastă! spune Amber. Polițiștii sunt tot oameni care locuiesc în Whitmouth. Dacă le

spui… Trebuie să mă scoți de-aici. Nu am la cine să apelez.

— Nu pot. Știi că nu pot. Amber, dacă vin acum acolo… dacă mă apropii de tine…

— Nu-ți cer să dăm petrecere împreună, toanto! Dar ai o mașină, nu? Ce naiba?! Vino și ia-mă! Du-mă undeva! Nu contează unde. Scoate-mă pe autostradă, du-mă la un motel și lasă-mă acolo. Nu contează, văd eu ce fac pe urmă. Dar acum trebuie să plec de-aici. Nu înțelegi? În clipa în care se face lumină, sunt moartă!

— Nu, spune Kirsty. Nu pot. Știi că nu pot. Spune-mi unde ești. Trimit pe cineva.

Aude un țipăt metalic la celălalt capăt. Se gândește o clipă că e prea târziu și își dă seama că e un strigăt de frustrare.

— NU!

— O să fac ce pot, spune ea, dar asta nu pot. Și nu vreau. Dacă fac asta, suntem amândouă terminate.

— Kirsty, spune Amber, nu mă poți lăsa aici! Te implor! Trebuie să mă ajuți!

Se străduiește să fie fermă.

„Nu pot, e prea mult. Îmi cere prea mult. Vor afla. Vor ști că eu am ajutat-o și vor afla cine sunt. Nu pot. Nu e vina mea. Nu eu am ales… nu e soțul meu cel care…”

— Nu. Nu, repetă.

Liniște. Îi aude respirația. Trei valuri se lovesc de mai și absorb orice alt sunet.

— Trebuie! repetă deodată Amber, dar cu alt ton.

Kirsty e înfuriată.

„Cine se crede femeia asta să-mi spună ce să fac? Nu e șefa mea. Nu e prietena mea. Din cauza ei se întâmplă toate, ea e motivul pentru care am trăit o minciună de viață. Nu-i datorez nimic. Absolut nimic”.

— Nu! spune din nou, ferm.

Vocea lui Amber e lipsită de emoții când începe din nou să vorbească. O face cu răceală și cu autoritatea pe care o avea și în ziua în care au ucis-o pe Chloe, când a preluat controlul și a început să dea ordine.

— Zici tu nu, doar că trebuie, îi spune. Pentru că și tu ești implicată, fie că îți place, fie că nu.

Amenințarea implicită o enervează și o pune în defensivă.

— Cum adică? se răstește.

— Du-te dracului, Kirsty Lindsay! Dacă nu mă ajuți, îi sun pe toți. Pe fiecare în parte. Pe toți, înțelegi? Fiecare ziar, fiecare televiziune, pe oricine îmi trece prin cap. Și atunci n-o să mai fiu singura. Înțelegi? Înțelegi ce spun? Știe toată lumea cine sunt eu acum. Nu am nimic de pierdut. Dacă nu mă ajuți, jur pe ce-am mai sfânt că vor afla fiecare detaliu despre tine!

41

Martin se trezește în toiul unei altercații. Uită că doarme de câteva ore în spațiul incomod al banchetei din dubă, dar dă cu ochii de strada curată din suburbie, cu mașinile frumoase aranjate în parcare și se dezmeticește. Își saltă cozorocul șepcii și își lungește gâtul ca să se uite la Kirsty Lindsay. E lângă micul ei Renault, cu geanta pe umăr și cu cheia în mână și se ceartă cu soțul ei. Încetișor, ca să nu se dea de gol, deschide geamul și trage cu urechea.

— Nu pot să cred, spune Jim.

E în picioarele goale și își strânge halatul peste boxerii în care doarme de când nu mai e Soph bebeluș. Ea deschide portiera și își aruncă micul bagaj pe bancheta din spate. Nu știe dacă o va folosi, dar e un obicei de care nu se poate dezbăra, după atâția ani în care meseria o poate face să rămână oriunde peste noapte și, din reflex, o ia și când pleacă la supermarket.

— Îmi pare rău, chiar trebuie! spune ea.

— Ba nu trebuie deloc! ripostează el. Nu trebuie. Știu și ei că ești în vacanță! De ce ai răspuns la telefon?

Preferă să aleagă varianta leneșă și dă vina pe el.

— Tu mi-ai spus să răspund! Și oricum, tu răspunzi la telefon de fiecare dată.

— Aia e altceva, începe el. Mama…

Îi vede privirea și tace. În cursul mariajului, înveți că există subiecte pe care e mai înțelept să le eviți. Cum ar fi liber-profesionalismul lui Kirsty. Ea e convinsă că oamenii care provin din familii iubitoare presupun de obicei că cei care au avut familii nasoale nu sunt atașați emoțional de ele. Își amintește ferocitatea primei ei reacții când el a zis: „Pentru tine nu e nicio problemă" și știe că poate face mai rău. Își înghite cuvintele când o aude inspirând profund.

— Scuze! spune el.

— Nu-i nimic.

Jim se întreabă dacă va folosi nepăsarea lui ca armă. Are impresia că așa ar merita.

— Îmi pare rău că eu nu am o mamă căreia să-i duc grija, adaugă ea, dar culmea e că-mi pasă de a ta.

Mingea e din nou în terenul lui.

— Așa de tare încât nu vii s-o vezi mâine. De când aștepta asta… și știai! îi reproșează el.

— Și ți-am spus! Vă prind din urmă imediat ce pot. Am o singură slujbă, Jim! Nu am ore fixe, și vacanțe fixe, și pensie asigurată. Tot ce am e voința mea de a mă adapta. În momentul ăsta e o meserie cu risc. Știi că peste tot oamenii cedează. Avem nevoie de bani. Nu pot refuza nimic.

„Doamne, aproape că mă conving și pe mine de ceea ce zic!” își spune ea.

— Tu încă nu ai slujbă, adaugă tăios și îl vede cum se face mic, de parcă l-a pocnit.

„Doamne, Doamne! Cât m-am străduit până acum să nu menționez stresul cel mai mare, să nu-i subminez încrederea în el, să nu-l fac să se simtă prost că nu are de lucru și cu o simplă propoziție stric tot. Ne va lua luni de zile să trecem peste asta. Luni. Și nici măcar nu va ști că am făcut asta ca să-l protejez pe el”.

El tace o clipă, apoi spune:

— Nu mai pot continua așa.

Kirsty trântește ușa și se duce lângă el.

— Cum, Jim? Așa cum? Nu pari foarte supărat când îți spun oamenii că-mi citesc materialele prin ziare. Nu pare să te deranjeze să te dai mare cu informațiile pe care le ai și le poți împărtăși la dineuri, nu?

Alături se aprinde o lumină la o fereastră.

— Ssst! șuieră Jim. Mai încet!

Ea vrea să exagereze cearta, ca să nu fie nevoită să-i spună prea multe înainte de plecare, așa că insistă. Jim nu vrea ca vecinii să-și bage nasul.

Mai bine moare în casă decât să se dea în spectacol în stradă, cu un cuțit în spate.

— Ce? exclamă ea agresiv.

— Vecinii.

— Atunci du-te înăuntru!

Jim își dă seama că nu are rost să se mai certe. Nimic n-o va convinge, doar că nu-i vine să creadă că a răspuns la telefon la două noaptea, s-a îmbrăcat și a plecat la mașină, dar în același timp o cunoaște suficient cât să știe când nu are rost să se certe cu ea. Și mai știe că îi ascunde ceva. A știut asta de la începutul relației lor, după felul în care îi sclipesc ochii și i se încordează falca atunci când ating anumite subiecte.

„Stă în carapacea ei nenorocită. Și poate fi foarte a dracului când vrea să închidă un subiect, iar eu sunt prea moale și o las în pace, pentru că nu vreau s-o stresez, chiar dacă toată lumea știe că uneori trebuie să deschizi o rană ca să se poată vindeca. Trebuie să mă schimb. După ce-mi găsesc de lucru și mă echilibrez un pic, trebuie să fiu ceva mai dur, că altfel și la optzeci de ani o să ocolim subiectele alea. O iubesc foarte mult, dar uneori am impresia că avem numai jumătate de relație".

Clatină din cap și se întoarce în casă.

— Bine, nu are sens să ne mai certăm. Dar ca să știi, nu-mi convine. De fapt, sunt șucărit. Ai promis că mergi cu mine și nu-mi convine.

Ea aproape că cedează, dar își amintește amenințarea lui Amber și se simte distrusă.

— Jim…

— Lasă…

— Haide, hai să nu…

— Ne vedem la Hereford până la urmă. Ține-mă la curent. Dacă nu e un efort prea mare.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

— Sigur… spune el înainte să închidă ușa. Normal că-ți pare rău.

∵

Kirsty așteaptă pe alee până se stinge lumina.

„Dacă mai mint mult, o să dăm de dracu' în curând. Nu e prost. E tolerant, dar nu prost. Uneori, când se uită la mine, știu că își pune întrebări. Am supraviețuit până acum fiindcă e un om bun și nu vrea să pună presiune pe mine. Am noroc că l-am găsit. Nu știu ce alt bărbat ar tolera așa ceva".

Se urcă în mașină și scoate telefonul. Sună de câteva ori înainte ca Amber să răspundă și atunci o face încet, de teamă să nu fie auzită.

— Eu sunt. Am plecat spre tine, spune Kirsty.

O aude pe Amber inhalând aerul și înghițindu-și lacrimile.

— Mulțumesc. Mulțumesc.

— Ești în siguranță?

— Așa și-așa. Cred. Sunt pe ponton. La capăt.

Kirsty o vede în ochii minții ghemuită pe băncile din parcul searbăd, dincolo de capătul trenulețului, cu figura luminată uneori de farul portocaliu din vârful toboganului uzat.

„Poate ar trebui să sun pe cineva, să-i fac o favoare și s-o trădez. Dar nu, nu pot suna anonim, nu într-o lume în care telefoanele sunt urmărite tot timpul".

Și chiar dacă așa ar fi mai bine pentru toată lumea, Amber nu va vedea lucrurile așa și nu își va ține gura.

— Fac aproape o oră și jumătate. Ești OK până ajung?

— Sper! spune Amber. Nu vine nimeni noaptea aici. Porțile sunt încuiate. Am folosit cardul meu de la Funnland, ca să desfac yala de la intrarea personalului.

— Bine. Ajung cât pot de repede, spune Kirsty.

Închide și pornește motorul. Habar n-are ce-o să facă atunci când ajunge în Whitmouth. Speră să-și înece furia și ranchiuna, cât să pună ceva la cale până ajunge. Altfel cine știe, e posibil ca dorința lui Jim ca ea să își deschidă sufletul să se îndeplinească într-un mod sinistru.

∵

Martin urmărește mașina cu privirea și, după ce iese de pe alee pe stradă, își ridică scaunul și pornește și el motorul, dar nu aprinde luminile până iese din parcare, ca să nu-i atragă atenția. Mai stă puțin, până dă colțul, apoi pornește și aprinde farurile. Străzile sunt goale la ora asta a nopții, așa că nu o poate pierde din vedere, iar apoi își imaginează că cea mai puternică armă pe care o are când ajung la destinație, va fi elementul surpriză.

Ora 4.15 după-amiaza

Poarta e încuiată și prin gardul viu trece gardul electric. Fermierul are oi pe câmp anul ăsta și toată lumea știe că oile sunt greu de ținut în țarc. Totuși, poarta nu stă bine în țâțâni, toată așchii și creozot, și cu barele prea apropiate una de alta, ca să poată trece printre ele, așa mici cum sunt.

— Bun, deci trebuie să ne cățărăm, spune Jade.

Se uită la Chloe ca să evalueze situația. În ultimul sfert de oră, copilul pare amețit, parcă n-o mai țin picioarele. A tot căzut la fiecare câteva sute de metri și de fiecare când se ridică durează mai mult.

— Ar trebui să-ți scoți ăla, spune ea în timp ce trage de șireturile hanoracului. Cred că fierbi în el.

Chloe nu reacționează și se mișcă precum melcul. Nu mai are chef nici să plângă. Chiar și mai devreme, când s-a zgâriat la picior în sârma ghimpată, a scos mai degrabă un geamăt. Mai au de trecut patru câmpuri până ajung la râu, asta e bine.

„Nu știu ce să fac cu ea. Cred că se îmbolnăvește”, își spune Jade.

Are dubii reale că o vor găsi pe Debbie la destinație, dar au ajuns până aici, iar gașca aceea care se distrează la Evenlode în fiecare zi a verii e cea mai bună sursă de ajutor la care se poate gândi. Ea și Bel îi scot hanoracul și dezbracă fetița pasivă. Brațele ei subțirele sunt pline de vânătăi și bluza strâmtă e udă de transpirație. Văd pentru prima oară părul ei blond, auriu, cu cârlionți lipiți de cap. Se clatină ușor. Parcă nici în ochi nu mai are sclipire. Înșfacă haina de la Jade și o strânge la piept ca pe un ursuleț de pluș.

— Haide! spune Jade, pe un ton mai blând decât cel cu care i s-a adresat toată ziua. Vezi

până acolo?

Arată spre o cărare în iarbă, care iese din pădure, în dreapta lor, și străbate câmpia arsă de soare.

— O vezi? E pârâul. Când ajungem acolo, facem o baie și bem apă. Ne răcorim puțin și dup-aia mergem pe lângă el până la râu.

Chloe se uită în față dezinteresată.

— Haide! spune Jade din nou și pune un picior pe treapta de jos a scării din poartă, după care se agață de partea de sus ca să-i arate cum se face.

— Nu-s așa sigură, spune Bel.

— Nu fi proastă, spune Jade. Mă cațăr pe porți de când aveam trei ani.

Nu e sigură că e adevărat ce spune, dar știe că face asta de niște ani și oricum nu e ca și cum ar fi cine știe ce brânză. Și apoi, nu are idee cum altfel ar putea proceda, poate doar s-o dărâme. Escaladează poarta ca pe o scară, își trece un picior pe cealaltă parte și rămâne călare pe poartă, de unde se uită la cele două fete de jos.

— Nu-i mare brânză! spune ea.

Își trece și celălalt picior și sare jos. Chloe se uită la ea cu gura căscată.

— Hai! o încurajează pe Jade. Ajut-o!

Bel împinge copilul în față. Parcă are picioarele din beton. Abia și le târăște, de parcă sunt prea grele pentru ea. Bel se așază în genunchi și saltă un picior de-al lui Chloe pe treapta de jos. Încearcă să-i prindă mâinile trei bare mai sus, dar Chloe refuză să renunțe la hanorac. După câteva încercări, Bel îi desprinde un braț și i-l agață de poartă.

— Vezi? E ca o scară.

Chloe nu face nimic. Își lipește fața de hanorac și inspiră adânc, ca să se liniștească. Se uită la Jade ca la un animal de la grădina zoologică.

În cele din urmă, Bel pune mâinile pe fundul lui Chloe și împinge. Nu vrea, dar ridică piciorul. Celălalt picior îi rămâne în aer. Copila se clatină.

Pare speriată, dar nu spune nimic. N-a zis nimic de când au trecut prin frunzele de pătlagină de la Hundred-Acre.

— E OK, hai! Pune celălalt picior pe următoarea bară. Hai că poți!

Bel o sprijină cu tot corpul pe Chloe ca să o susțină.

„Dacă înainte mi se părea grea, acum parcă-i un sac cu nisip", își spune ea. Desprinde mâna fetiței în care ține hanoracul, ca să i-o prindă de poartă. Chloe nu se ține bine și o împunge cu cotul în coaste, de teamă să nu dea drumul hanoracului prețios.

— Așa, spune Bel. Încă un pic.

E imposibil de greu să o manevreze până sus, dar, până la urmă, ajunge cu fundul în dreptul barei, unde se clatină din șolduri.

— Ridică piciorul! spune Jade. Haide! Trece-l peste bară!

Chloe se uită în jos, de parcă acum vede pământul pentru prima oară, apoi se apleacă și se întinde peste bara de sus. Scapă hanoracul care ajunge între corpul ei și poartă și o face să alunece.

— Haide! exclamă Jade.

Chloe se uită încremenită la ea și strânge bara cu picioarele.

— Hai odată, Chloe!

Bel se înfurie, nu știe de ce. Știe doar că vrea să se termine mai repede ziua asta. S-a săturat să aibă răbdare, nu-i place ce zi are, ba o înțeapă urzicile, ba spinii, ba îi intră țărână în pantofi și, pur și simplu, nu mai suportă copilul ăsta. Vrea să treacă odată peste poartă. Sare și o împinge, cu ultima fărâmă de putere.

Chloe alunecă de pe bară și plonjează cu capul înainte, în aer. Trece o veșnicie până aterizează.

42

Imediat ce pornesc de pe loc, își imaginează că se îndreaptă spre Whitmouth și, având în vedere ce spun știrile la radio constant pe drum, bănuiește și ce anume o cheamă acolo. Până ajung, la trei și jumătate, se simte aproape trădat. Toți jurnaliștii din țară se duc în oraș probabil și nu are nicio șansă să o prindă singură, îi e clar că orice are de gând să facă – și nu prea își dă seama care e planul încă, doar că o va pune într-o situație dificilă – trebuie să fie singur cu ea. E tentat să renunțe în noaptea asta, să se ducă să doarmă, fiindcă, în fond, tot acolo va fi și dimineață. În ultimul moment, gestul ei îl surprinde. În loc să-și lase mașina în locul obișnuit de la gară sau să se cazeze la Voyagers Rest, continuă să meargă pe strada Brighton până în centrul orașului. Intrigat, o urmărește.

Merg încet. Începe să plouă ușor și barurile sunt închise, dar orașul e plin de oameni. Nu de mulțimea de tineri, ca de obicei, ci de bărbați și femei între două vârste, cu mutre hotărâte și cu bâte de crichet în mâini. Chiar și prin ferestrele bine închise, atmosfera se simte încinsă. Zâmbește când înțelege că întreg orașul a aflat știrile despre Amber Gordon.

„Numai unei persoane amabile ca ea i se putea întâmpla asta”, își spune.

Par concentrați în jurul secției de poliție, cu toate că, pe unde trec, orice colț de stradă pare păzit. Bărbați musculoși, în tricouri, cu un gât cât trunchiul de copac și brațe care plesnesc la încheieturi, femei cu o veșnică expresie de dezacord, cu toții stau neclintiți și atenți și se uită în noapte, de parcă se așteaptă să răsară din neant o armată de Daleks[35]. În fața secției de poliție se află un grup sumbru și furios care așteaptă sub privirea absentă a ușilor închise: presa, bineînțeles,

care caută orice pentru materialul de dimineață, dar mai mult, mult mai mult, oameni obișnuiți. Vecinii lui scoși din vizuine de mirosul vânătorii.

Se așteaptă ca ea să oprească pe-aici, pe undeva, dar se pare că merge mai departe, trece pe lângă mulțime și închide geamul în mers, parcă de frică să nu fie jefuită. Martin se încruntă și rămâne un pic mai mult în urmă. Sunt singurele mașini de pe drum și nu vrea să-l vadă tocmai acum, după ce-a bătut atâta drum.

∵

Kirsty conduce încet și se întreabă dacă are cumva vreo eșarfă, o căciulă, o basma în bagaj, cu care să o ascundă pe Amber când o găsește. Altfel nu se întorc prin oraș, când toată lumea se uită suspicios pe geam în timp ce trece. Se apropie de mare și mulțimea începe să se rărească. Mai trec câțiva oameni ieșiți de prin baruri în ploaia care se întețește, dar aici nu se uită decât în pământ. Cornișa însăși e o mare de ambalaje de la fast-food și mucuri de țigări aruncate pe jos. Până și toneta de burgeri s-a mutat pe strada Brighton, ca să profite de excesul neașteptat de clienți.

„Poate. Poate scăpăm cu bine dacă o bag în portbagaj sau se întinde pe bancheta din spate”.

Oprește în zona de încărcare la intrarea pe ponton și oprește motorul. Deschide ușa și, pentru prima oară de când a venit în Whitmouth, își dă seama că aici aude marea mai mult decât orice altceva. Valurile par gigantice în timp ce năvălesc pe plajă și, când se retrag, dau pietrele peste cap. Acum își dă seama cât de asurzitor e zgomotul în timpul zilei, dacă reușește să acopere vuietul unei mări atât de sălbatice. Un cuplu se smotocește sprijinit de vitrina unui magazin, dar altfel nu e nimeni pe Cornișă. Își pune geaca pe ea și observă o dubă care trece încet pe lângă ea și parchează în spațiul eliberat de rulota cu burgeri. Se uită prin ploaia care distorsionează imaginea de dincolo de parbriz. Nu vede pe nimeni coborând.

Își ia telefonul de pe scaunul de lângă ea, îl deschide și sună. După o clipă, afișează numărul și bateria moare.

— Băga-mi-aș picioarele! înjură Kirsty cu voce tare.

Apasă din nou. Nimic. A făcut una dintre cele mai prostești greșeli: a uitat să-și încarce telefonul înainte să se culce, mai ales după ce l-a folosit până la epuizare.

— Băga-mi-aș picioarele! repetă și lovește volanul.

Îi vine să plângă. Închide geamul și se eliberează, înjurând cât o țin plămânii, în mod repetat.

— Futu-i! Futu-i! Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Nu poate suna, nu o poate anunța pe Amber că a ajuns, nu are de unde să o ia și nu poate stabili o întâlnire. Porțile amenințătoare ale pontonului sunt închise, iar ploaia se întețește. Amber, dacă nu au pus mâna pe ea, a început numărătoarea inversă pentru distrugerea lui Kirsty.

„Nu vreau să mă duc acolo. Mi-e frică”.

Apoi deschide portiera și iese în noapte.

Martin se uită în oglinda retrovizoare și o vede cum coboară din Renault. Rămâne o clipă pe loc și se uită spre oraș. Apoi, ca și cum ar fi mulțumită că nu o vede nimeni, se întoarce și pornește grăbită pe plajă, pe lângă ponton.

Asta îl ia prin surprindere. Se aștepta să se ducă la colegii ei. Nu-i vine să creadă că îi ușurează misiunea. Coboară repede din dubă și închide portiera cât poate de ușor în urmă. Dacă merge pe plajă, zgomotul mării și pașii pe pietricelele năpădite de alge vor înăbuși orice sunet, dar tot e bine să fie precaut. O ia la fugă pe stradă, ascuns în umbra gardului parcului Funnland și, lipit de el, se uită după colț.

∵

Kirsty ciulește urechile, temându-se să nu fie urmărită, dar e liniște și aude doar mugetul mării,

foșnetul nisipului strivit pe pietriș și geamătul brizei care lovește instalația de beculețe stinse. La câțiva metri de-a lungul pontonului se vede o portiță ascunsă printre barele metalice ale gardului, pe care o folosesc cei de la curățenie și mentenanță, ca să intre și să iasă în afara programului. Kirsty sare peste un morman de pietriș, alunecă pe o piatră care cade de pe o alta și cade în genunchi.

— Futu-i! murmură.

Se uită peste umăr înspăimântată că a auzit-o cineva. Pantofi sport de doi bani, nu rezistă decât pe suprafețe plane, cum ar fi banda de alergat. Începe să meargă cu grijă și se ține și de gard.

Pare încuiată. Chiar e încuiată, dar când se uită mai bine, vede că yala e mai mult de formă decât să țină poarta încuiată. Își caută în geantă cartela de transport public – fiindcă a învățat cu câțiva ani în urmă că nu e o idee bună să se folosească de cardul bancar pentru genul ăsta de lucruri –, bagă mâna printre bare și o deschide imediat.

Se mai uită o dată în spate, vede că nu e nimeni și intră, trăgând poarta după ea. Începe să alerge șchiopătând pe scara scurtă care urcă pe ponton. Mijește ochii în întuneric în lungul aleii din fața ei și pornește spre capătul pontonului.

∵

Se simte încă o dată excitat. Nu mai poate de bucurie când o vede cum alunecă pe pietriș, se ridică cu greu și se pitește la umbra pontonului. A prins un fir serios aici. Orice ar ieși din asta, nu are decât de câștigat. Fie Amber Gordon e ascunsă pe aici pe undeva, în întuneric și Kirsty Lindsay se duce să o caute, fie nu e acolo și atunci Lindsay va fi singură.

Aude sunetul porții care se deschide și pași pe scara metalică. A găsit intrarea de serviciu și urcă pe ponton. Martin zâmbește.

„Perfect!” își spune el. „N-am cum s-o mai pierd. E o singură cale de acces, dacă vrei să intri

sau să ieși de pe ponton”.

∵

Trenulețul „cu aburi”, care plimbă turiștii pe pontonul din parcul de distracții de la opt dimineața până când rămân fără mărunțiș ultimii clienți, a fost garat, cu ușile prinse cu o sumedenie de lanțuri și lacăte. Sunt patru sute de metri până la capăt, o plimbare ușoară în circumstanțe normale, dar nu și când scândurile sunt ude, plouă continuu și nu știi ce vei găsi când ajungi la destinație.

„Poate nici nu e acolo. Poate a fugit deja, poate și-a găsit o ascunzătoare și așteaptă telefonul tău”.

„Haide, Kirsty!” își spune ea. „Vino-ți în fire! Vii și pleci și imediat ce e ea în siguranță, o să fii și tu. Nu trebuie să mai vorbești vreodată cu ea, nici s-o vezi și nici măcar să te mai gândești la ea”.

Pornește mai departe cu eșarfa strânsă pe cap. E august și, în vreme ce iese spre mare, aerul e umed ca în pivniță.

Își aude propriii pași, grei ca aerul nopții. Îi curge nasul.

„Ce fac?” se întreabă. „E cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată”. Apoi se corectează: „Al doilea cel mai stupid. În orice caz, nu am de ales, pentru că nu e vorba doar de mine, nu? Acum o urăsc. Până acum îmi era milă de ea, mă gândeam că vedem lucrurile la fel, dar acum o urăsc. Poate ar trebui să mă întorc în oraș și să le spun morților vii de pe la colțuri unde e. În fond, dacă moare, nu poate spune nimic. Dacă o las să moară, se termină și problemele mele…”

Clatină din cap și respinge gândul.

„Nu asta sunt. Nu sunt așa, oricât mi-ar plăcea”.

Pe lângă șina de tren sunt niște stații mici și inutile, din fier alb și cu geamuri de seră. Ca orice altceva de-aici, pontonul este o relicvă a vremurilor elegante, când numai cei avuți și servitorii lor puteau călători în străinătate, iar aici veneau doctori și avocați și se amestecau printre măcelari și băcani. Acum, liniile elegante ale

balustradelor sale sunt ascunse de panouri publicitare țipătoare. Lumina lunii trece palidă printre nori și face să se vadă că jumătate dintre ferestrele stației sunt sparte. O briză îi aduce ploaia în obraji și vremea se înrăutățește.

Aude ceva în spate: metal hârșâit pe metal. Poarta?

*

Martin așteaptă cinci minute – cronometrate – înainte să o urmeze. Nu e nevoie să stea chiar în spatele ei. Doar știe unde se duce. Se face mic lângă zid și îi vede capul conturat deasupra balustradei din capătul scării. Face stânga și se îndreaptă spre mare, după care dispare și toate sunetele sunt înecate de valuri.

Profită de moment și se furișează ca un crab la adăpostul pontonului. Aici nu are cum să-l zărească. E în siguranță, pitit, iar ea habar nu are că e pe urmele ei. Brusc, îi vine să izbucnească în hohote de râs. Se strecoară spre poartă și o împinge. Nu a mai încuiat-o la loc și a mai și lăsat o bucată de carton, dintr-o copertă de agendă, între zăvor și cadru. Nu se aștepta să cedeze și nu mai poate opri poarta care se lovește de gard. O apucă în momentul acela, dar zgomotul metalic răsună departe.

Martin se face mic și așteaptă ca o statuie la piciorul scării.

∵

Kirsty se ascunde în spatele clădirii, unde așteaptă cu respirația tăiată și cu ochii în toate părțile. Nimic. Nu apare nimeni de pe scări. Nu se aude nimic în afară de afișul care prezintă un magician, al cărui spectacol de dimineață este o contribuție a consiliului local, care dorește ca structura în paragină din capăt să fie numită teatru.

„Tresari și la umbra ta”, își spune ea, „pentru că știi că faci o tâmpenie, pentru că te-ai speriat de moarte alaltăieri pe Tailor’s Lane și acum crezi că ești urmărită”.

Traversează șina și pornește mai departe pe cealaltă parte a ei, ca și cum ajută la ceva.

„Te urăsc, Amber Gordon! O să-mi fie greu să fiu civilizată când ne vedem, oricât de speriată ești, oricât ai nevoie de ajutorul meu. Din cauza ta, mi-e și mie frică! Din cauza ta, groaza acidă a descoperirii mă roade constant și îmi erodează căsnicia! Îl iubesc. Doamne, cât îl iubesc și ție nu-ți pasă! Nu eu am ucis-o, Amber, ci tu!”

Vântul aprig îi zboară eșarfa și o lasă cu gura căscată în vântul crunt și brusc al mării. Nu poate să înțeleagă cum au ajuns oamenii să vină de plăcere în orașul ăsta. Scândurile sunt alunecoase, iar pe alocuri, pe unde se mai fac reparații, vede ustensile abandonate. Ciocane și răngi imense, pe care poate pune mâna oricine.

A ajuns la mijlocul drumului și are constant impresia că e urmărită. De camere de supraveghere poate? Nu a văzut niciuna, dar e obligatoriu să existe în prezent. Amber e aici de câteva ore deja și nu a venit nimeni s-o gonească. Ori nu sunt camere deloc, ori nu funcționează, ori nu se uită nimeni la ele.

„Normal că te crezi urmărită”, își spune în gând. „Fiindcă asta înseamnă pentru tine sfârșitul lumii, încetează, Kirsty! E o frică de situație, nu e reală”.

Însă se oprește și se uită din nou în spate. Nu e nimeni și treptele abia se mai văd în depărtare.

„Ce prostie!” își spune. „Nu m-am priceput niciodată să fac diferența între un pericol imaginat și unul real. Dacă aveam talentul ăsta, nu am fi în situația asta”.

∵

Martin înaintează pe brânci până în capătul scării și se uită pe ponton. Nu s-a întors. Proasta asta merge mai departe și a trecut pe cealaltă parte a șinei, ca să-i ușureze lui misiunea. Tot ce are de făcut e să ajungă pe furiș în stație și să se pitească, pe urmă o poate urmări îndeaproape.

*

Luna străpunge norul o fracțiune de secundă și creează un râu pe mare. Pentru o clipă, Whitmouth arată frumos, scăldat în lumina tristă, iar silueta dezolantă a clădirilor din anii șaizeci aflate în spatele falezei este îmblânzită de ceața care le împresoară. O pală de vânt rapidă îi aruncă stropii ințepători în ochi și o face să se adăpostească sub o mică arcadă, la intrarea sălii de jocuri.

Înăuntru e beznă. Mașinile pândesc pitite în umbră, podelele sunt ude și lipicioase și așteaptă să vină dimineața și echipa de curățenie. Două scrumiere uriașe dau pe dinafară de fiecare parte a ușii duble. În timp ce se ghemuiește sub acoperișul lat de două palme, cerurile se deschid de parcă a dat cineva drumul la robinet și ploaia începe să umple rigolele. Marea face nazuri, iar valurile vin și pleacă, mârâind nervoase. Simte pontonul zguduindu-se sub ea.

Kirsty aleargă ultimii cincisprezece metri până ajunge în scuarul central, unde nu e nimeni. Nici urmă de Amber, doar coșuri de gunoi pline și bănci goale. Se oprește într-o baltă și se uită disperată în jur. Nu e nimeni. Doar ea, ploaia torențială și lumina stroboscopică a toboganului spiralat. În fața ei se înalță silueta teatrului cu o postură eduardiană, cu două gemulețe ca doi ochi negri, Marco Magnificul rânjește pe un afiș înalt de șase metri. Credea că o va găsi pe Amber la adăpost, dar nu e nimeni nici aici.

— Băga-mi-aș picioarele! strigă Kirsty, în timp ce ploaia îi spală față.

Știam eu că trebuia să rămân în mașină. Știam eu că nu trebuia să vin. Poate fi oriunde. Poate a și luat-o poliția și nu mai trebuie să stau aici…

Deschide gura și strigă cât o țin plămânii, ca să acopere răgetul furtunii pe mare și pânzele corturilor de tarot, bătute de vânt printre straturile de flori.

— BEL! BEEEEEEEEL!

Cu coada ochiului vede o mișcare. Se întoarce brusc, gata să se apere și vede că s-a deschis ușa mini-muzeului de ceară, de unde apare capul lui Amber, speriată și plină de speranță.

— Futu-i! strigă Kirsty și duduie prin bălți, până la adăpost.

43

Se numește „Casa terorii de ceară” pe bună dreptate. Miroase a cârpe ude și mucegăite și a deznădejde, iar prima scenă care o întâmpină, chiar în clipa în care pătrunde pe ușă, este o execuție la ghilotină. E întuneric, se vede doar ledul luminii de urgență și, din ungherele întunecate, se zăresc forme lipsite de trăsături.

Ploaia țăcăne pe acoperișul de hârtie gudronată și podeaua se clatină sub forța furtunii.

„Mă simt ca într-o barcă, într-un golf, în toiul iernii”, își spune ea.

— De unde a venit potopul ăsta? întreabă ea din întuneric. Abia picura când am ajuns aici.

— E normal aici. Se cheamă Turbatul Whitmouth. Ceva legat de estuarul Tamisei și de Marea Nordică.

— Nu putem pleca de-aici încă.

— Nu, confirmă Amber. Dar se potolește imediat. Nu durează niciodată prea mult. Haide!

O ia înainte, printre draperiile grele de catifea care separă sala principală de intrare. Sala e aglomerată, înghesuită și luminată într-un roșu straniu. Niște figuri familiare, dar nu prea, se holbează încremenite într-o lume paralelă misterioasă, cu ochii goi și gurile înțepenite pe veci. Acum că au ieșit din hol, apar alte scene, mai sălbatice: un bărbat întins pe un stativ, cu un rictus pe față, un țăran cambodgian cu o pungă de plastic în mână – una obișnuită, de care găsești pe toate drumurile – pe care o ține pe fața unui bărbat în costum, soldați din Primul Război Mondial care se târăsc prin noroi și sârmă ghimpată. Pe un banner întins dintr-un perete în altul scrie CRUZIMEA OMULUI FAȚĂ DE OM.

„Și toate, la prețul de 9,95 lire intrarea, TVA inclus”, se gândește Kirsty. „Un chilipir”.

— Dumnezeule, spune ea, e petrecere în iad! Făceam pe mine de frică dacă trebuia să stau aici.

Amber râde fără să se amuze.

— Ciudat, eu am făcut pe mine de frică până să ajung aici. Sinceră să fiu, ei sunt cea mai bună companie din ultimele zile.

Se prăbușește pe un fel de canapea din mijlocul camerei.

— Îți mulțumesc că ai venit, spune. Nu știu ce m-aș fi făcut.

Kirsty se înfurie din nou.

— Păi, nu prea mi-ai dat de ales, nu?

Amber se uită în altă parte, rușinată.

— Îmi pare rău.

Kirsty se uită urât la ea. Amber o privește în ochi.

— Pe bune, o asigură. Chiar îmi pare rău. Nu știam ce să fac. Sunt căutată de toată lumea, peste tot și nu mă ajută nimeni. Aveam nevoie de tine.

Kirsty își aduce aminte de mulțimile din oraș, de armele improvizate și de absența poliției. Se așază pe o bancă la câțiva metri de ea. Știe că Amber are dreptate, dar nu vrea să se apropie, nici măcar să se uite la ea.

— Cum a fost drumul? întreabă Amber deodată, cu o voce sociabilă, de parcă s-au întâlnit să ia masa împreună.

— A fost OK.

Kirsty e uimită cât de relaxat îi răspunde. Drumurile sunt libere noaptea, normal.

— Da, spune Amber. Noi – eu și Vic – numai la ora asta plecam, când mergeam în Wales. Făceam jumătate din timp, a calculat el.

— Mda…

Îi ia câteva clipe să se prindă că Vic la care se referă Amber așa de relaxată e același cu tipul pe care ea și colegii lui îl numesc automat Presupusul Strangulator de la mare, Victor Cantrell, mențiunea „presupus” urmând să dispară după condamnare,

evident. Observă că lui Amber îi pică fața când își dă seama care e realitatea acum.

„Se poartă ca soacră-mea după ce a murit tatăl lui Jim și i-a luat ceva să se obișnuiască cu ideea”, își spune Kirsty.

Vorbea despre ce făceau ei împreună, părerile lui în diverse situații, ce zicea, ce făcea și apoi, tot așa, îi pica fața și se lăsa liniștea. Au trecut câțiva ani buni până când ea și oricine se afla în prezența ei puteau menționa numele lui fără să simtă jalea ca un nor deasupra capetelor.

„Probabil așa se simte și Amber acum”, se gândește ea. „Aceeași atitudine, lipsită de compătimire. Statutul unei văduve e unul nobil. Nu există mângâiere pentru cei intimi. Atât am plâns toți anii ăia la Exmouth, că numai la familia mea nu m-am gândit. Numai după ce i-am făcut pe Soph și Luke m-am gândit cum trebuie să fi fost pentru ei”.

— Ce era în Wales? o întreabă.

Amber suspină.

— Mai nimic, de fapt. Mergeam uneori acolo, când nu era sezon, pe coasta Pembrokeshire. El, Vic, s-a dus odată acolo cu un program pentru copii nevoiași. Îi plăcea acolo. Îi plăcea să revină.

— Da, e frumos locul, spune Kirsty.

— Ai fost?

Fac conversație din stânjeneală, vorbe goale menite să umple abisul dintre ele.

„Asta nu e deloc normal. Parcă suntem doi străini în autobuz”, își spune Kirsty. „Hai, nu mai ploua, încetează dracului mai repede! Nu vreau să fiu aici”.

— Bunicii lui Jim s-au retras în Saunderfoot. Are o mulțime de amintiri frumoase de-acolo.

— Jim…? A, da! Soțul tău, spune Amber distrată.

Kirsty își aduce aminte ce a adus-o aici.

— Da, spune tăios. Soțul meu.

— Cu ce ziceai că se ocupă?

În întrebare, Kirsty aude ecoul vocii mamei celei sociabile și proaste a lui Bel, care vorbea întruna, ca să nu permită niciun moment intim între ele și își educa fiica fără să îi ofere dragoste.

— Nu contează cu ce se ocupă, răspunde.

Și-a pierdut răbdarea.

— N-are a face cu tine. Dar dacă vrei să punem întrebări, am și eu una. Vorbeai serios?

— Ce?

Amber se uită în ochii ei și înțelege la ce se referă.

— A, amenințarea! Vrei un răspuns sincer?

— Da. Dacă se poate.

— Bine. Atunci, nu știu. Îmi pare rău. Probabil că nu. Nu cred că aș fi obținut nimic din asta, nu?

Kirsty nu mai ascultă de fapt. Vrea mai degrabă să-i transmită șantajistei ce părere are despre asta.

— Jim nu merită asta. Nu-mi vine să cred că ai face-o. Sau copiilor mei. Ce ți-au făcut ei?

Amber trage aer în piept.

— Nimic, răspunde.

— Și-atunci? Te răzbuni pe mine? Din cauza soțului tău te răzbuni pe al meu?

— Îmi pare rău, spune Bel din nou. Îmi pare rău, chiar îmi pare. Regret că ți-am făcut asta, dar eram…

— Stai, că nu de mine îmi pasă, o întrerupe Kirsty.

Amber se uită sceptică.

— Sigur…

Kirsty cedează. Se privesc cu suspiciune și ascultă vântul.

— Mă rog, acum am venit, spune Kirsty în cele din urmă. Ce vrei să fac cu tine?

„Să-mi salvezi viața”, își spune Amber. „Nu e mare lucru, dar…”

Undeva, în spate, se aude o ușă lovindu-se încontinuu. Kirsty tresare, se uită la Amber și face ochii mari. Amber pare calmă.

„Ciudat”, se gândește Kirsty. „În locul ei, n-aș fi așa calmă. Parcă pentru ea lupta s-a terminat, parcă n-o mai afectează nimic”.

Amber clatină din cap, de parcă face un ultim efort să gândească.

— Nu-i nimic. A trebuit să intru… forțat. Mi s-a părut mai sănătos să vin prin spate. Probabil am rupt lacătul. Asta se aude.

Kirsty ridică din sprâncene.

— Ce?

Amber e iritată de privirea ei.

— Kirsty, mi-era frig! Ce voiai să fac?

— Nu-i nimic, spune Kirsty repede. Nu-i nimic, îmi pare rău.

— Poate ar trebui s-o închidem.

Amber se ridică în picioare.

— Da, așa ar trebui.

Dincolo de sala principală, unde Hitler îl înfruntă pe Stalin și Kim Jong Il pe Mao, muzeul se împarte într-o serie de încăperi pe marginea unui coridor îngust, vopsit în roșu, care oferă, conform plăcuțelor de deasupra ușilor, teme precum CRIMINALI ÎN MASĂ, MOLIME ȘI TORTURĂ. Amber o ia înainte cu foarte multă încredere, în mod surprinzător, urmată de Kirsty, care vine timid, uitându-se în toate părțile când trece pe lângă ușile întunecate, dincolo de care se poate ascunde oricine și orice.

Coridorul se termină cu ușa de incendiu, dincolo de care bubuie ploaia și rage marea din ce în ce mai tare, ca o gloată din depărtare. Pe jos, lângă ușă, e o mică baltă, în interior. Ușa exterioară se lovește monoton.

— Uau, plouă serios! spune Amber, uitându-se la apa de la picioare.

Împinge ușa și vântul se năpustește înăuntru, plesnindu-le cu rafalele de ploaie peste față. Dincolo de ușă se află o cameră de depozitare, în care se văd un divan modular în paragină, o măsuță, un manechin dezmembrat aruncat într-un

colț, ca după o luptă, o cafetieră închisă și niște pahare de polistiren care dansează în aerul neliniștit. Pe peretele din față, ușa se izbește încontinuu de o masă împinsă la perete. Amber se duce spre ea și o închide cu forță, timp în care o udă ploaia.

Liniștea care se lasă e aproape asurzitoare.

— După câte se pare, încuietoarea n-a pățit nimic. Mă gândeam că am stricat-o.

Kirsty râde nervos.

— Deja am intrat prin efracție, Amber!

Amber se uită la ea.

— E o mare diferență între intrarea prin efracție și încălcarea unei proprietăți, Jade! Cum ai reușit să te uzi în halul ăsta?

Se întoarce spre coridor. Apa s-a întins și curge un șuvoi până spre sala principală.

„Cred că încă picură de pe mine”, își spune Kirsty. „Doamne, câtă apă e!”

— Și apropo, spune brusc Amber, noi suntem aici. Știai?

Pe Kirsty o apucă tremuratul.

— Pe bune?

— Da.

— Unde?

— Avem o categorie a noastră.

Face semn spre o ușă în stânga, pe care scrie PREA TINERE CA SĂ UCIDĂ.

— Glumești… face Kirsty.

— Deloc. Din fericire, nu ne-au pus chiar laolaltă cu copiii criminali, deși mă miră asta.

Kirsty nu prea vrea să se uite, dar e inevitabil atrasă spre ușă și nu se poate mișca din cadrul ei. Simte că-i stă inima. Amber aprinde lumina. E o cămăruță cu câteva statui de ceară înghesuite, ceea ce o face și mai sinistră. În ciuda faptului că au loc anual peste zece crime înfăptuite de copii, doar cinci apar reprezentate aici, printre obiectele intenționat alese pentru a emoționa vizitatorii: balansoare, casetofoane, rochii de petrecere

aranjate pe spătarele scaunelor, tot ce ea nu a avut de fapt. Sunt cei cinci celebri: John Venables, Robert Thomson, Mary Bell și, îngrămădite conspirativ lângă o poartă, ea și Bel.

Kirsty se duce să se uite la manechinul care o reprezintă și i se face pielea de găină când se vede prin ochii națiunii care a condamnat-o. Un metru cincizeci înălțime, făcut pe baza unei fotografii de la școală, singura pe care o avea cineva, în afară de cea făcută de poliție pentru dosar. Nu avea alte fotografii cu ea, pur și simplu. I-au înlocuit uniforma de școală cu o rochie diformă, de copil, menită să o facă să pară mai tânără decât era de fapt. Are față dolofană, părul tuns castron, buzele cu colțurile coborâte ca la bătrâni, în cazul ăsta o bătrână care a dus o viață țâfnoasă și care a făcut numai răutăți. E o imitație brută, ca acele sculpturi medievale care reprezintă niște lei și pe care le găsești prin muzee, dar făcute de cineva care nu știe cum arată un leu, doar a auzit cum îl descriu marinarii. Și totuși, fără niciun dubiu, ea e, ușor de recunoscut mai ales mulțumită blondei imperioase și semețe de lângă ea, care stă cu o piatră în mână.

„Jade Walker și Annabel Oldacre” scrie pe plăcuța ștearsă, cu marginile uzate de degetele care au atins-o ani la rând.

Ambele în vârstă de unsprezece ani, Walker și Oldacre au șocat o lume întreagă când au înfăptuit brutala crimă asupra lui Chloe Francis, în vârstă de patru ani, pe un câmp din satul Long Barrow, Oxfordshire, pe 17 iulie 1986. Fetele au răpit fetița de lângă magazinul de dulciuri din sat și au plimbat-o prin mai multe locuri, înainte să o lovească cu bâta și să o înece într-un pârâu, în aceeași după-amiază. Corpul lui Chloe era acoperit de tăieturi, zdrelituri și vânătăi, avea trei coaste rupte și un cot dislocat, ceea ce dovedește că au supus-o unei torturi brutale, timp de o zi întreagă. Numai rănile de la cap indicau atâta

ferocitate, încât fetița nu le-ar fi putut supraviețui. Pentru a-și ascunde crima, insensibilele fete au îngropat micuțul cadavru al lui Chloe în pădure, unde a fost mutilat de sălbăticiuni, prefăcându-se timp de câteva zile că nu știu nimic. Familia a fost obligată să o îngroape în sicriu închis. Walker provenea dintr-un mediu sărac, dar Oldacre, considerată de mulți ca fiind cea dominantă între ele, era fiica unui proeminent om de afaceri și mergea la unul dintre internatele de prestigiu din Marea Britanie, ceea ce l-a determinat pe detectivul care s-a ocupat de investigație să o descrie ca „cea mai rece creatură pe care a întâlnit-o în toți anii lui de muncă polițienească.”

— Așa arătam? întreabă Kirsty încet.

Tot nu se poate asocia cu acel copil, cel care a ucis-o pe Chloe.

— Chiar așa arătam?

— Doamne! spune Amber cu dezgust. Mai contează?

— Da… nu. Doar că… tu te recunoști? Din ce se spune despre noi?

— În fiecare zi nenorocită, spune Amber cu amărăciune în glas și iese pe culoar. Tu, nu?

— Păi…

Kirsty se întoarce cu spatele la statui, fiindcă o doare să le privească. Stinge lumina, ca și cum în felul ăsta imaginea o să-i părăsească memoria.

— N-o să scăpăm niciodată de asta, nu-i așa? întreabă ea nefericită.

De peste coridor, aude un icnet care sună a revoltă.

— Asta? strigă Amber. Asta?? Cum adică „asta”?

Iese la lumină și vede furia și disperarea în ochii vechii ei conspiratoare.

— Cum de te-au lăsat să pleci, Jade?

— Cum adică?

— Refuzi să înțelegi. Mie asta mi-au spus tot timpul, că dacă mai neg mult, dacă nu accept că am înfăptuit o crimă, nu îmi vor mai da drumul niciodată.

— Păi da, protestează Kirsty, normal! Doamne, n-am pretins nicio clipă că…

Amber pornește nervoasă mai departe și se așază pe canapeaua din catifea roșie.

— O, ba da! În fiecare zi faci asta. La fel ca mine. Haide, na! Spune-mi, față de cine nu te prefaci? Spune-mi un singur om, în afară de supraveghetorul care ți-a fost desemnat luna asta. Haide!

Kirsty nu răspunde. Amber s-a înroșit și scuipă cuvintele pe care parcă le-a acumulat ani la rând.

— Soțul tău… cum îl cheamă? Jim? I-ai povestit? Când vă plimbați voi doi pe plajă la Sauderfoot, când ieșiți la cina de aniversare. Da? Când stați la lumina lumânărilor și mâncați bruschete? Hai să bem un pahar de șampanie, sau cum? Da? Zi!

— Bel, te rog, încetează!

— Apropo, dragul meu, ți-am povestit vreodată cum am ucis un copil?

— Taci!

— Crezi… crezi că dacă ai ajuns undeva, o să treacă? Crezi că dacă ai un soț și copii, și te duci la biserică de Crăciun, și bei vin fiert și nu te știe nimeni, asta înseamnă că nu s-a întâmplat? Nu poți șterge trecutul, Jade!

— Nu! protestează din nou. Nu am vrut niciodată să… dar, Bel! Nu sunt ea! Nu mai sunt fata aia! Nici eu și nici tu!

— Ei, căcat! spune Amber. O să fii ea până mori! Căcatul ăla împuțit care a ucis un copil e în tine. Obișnuiește-te cu ideea.

Kirsty stă în ușă și inspiră adânc, tremurat.

„Ce furioasă e!” își spune. „Nu prea știu cum să mă port în situația asta. Nu prea-mi amintesc cum

eram atunci. Ce am făcut… e un fel de vis pentru mine. Un coșmar oribil, pe care nu-l pot uita”.

Amber se întinde pe jos și își pune un braț peste ochi. Kirsty se uită la ceas. E trecut de patru. Furtună sau nu, trebuie să se pună în mișcare curând. Nu se pot baza pe vreme, oamenii de la curățenie tot vin la muncă. Se duce, se așază și pune o mână pe brațul lui Amber, cu un gest futil de a o liniști.

— Mă gândesc la asta zi de zi, spune Amber. Știi asta? La tot. La felul în care s-a întâmplat. Toată prostia… O, Doamne! În fiecare zi îmi aduc aminte de fața ei. De hanoracul ăla stupid, de felul în care arăta. De noroiul din ochi. Dumnezeule…

Kirsty își aduce aminte de fața lui Chloe care dispărea sub țărâna și frunzele pe care le împingeau peste ea de pe marginea gropii. Își aduce aminte de o râmă, mirată că a fost expusă la lumina apusului, cum a plecat săpând rapid un adăpost lângă urechea fetiței. Nu a uitat. Nu a uitat nicio clipă. Uneori visează să își încalce eliberarea condiționată și să caute familia Francis pentru a repara lucrurile. Dar cum le repari? Cum i-ai putea despăgubi?

— Eram copii, spune ea.

— Asta nu e o scuză, spune Amber. Ca adult, ai doar niște straturi în plus. Nu ai vrea să existe o mașină a timpului? Un mod prin care să putem da timpul înapoi? Dacă o lăsam pe plajă, măcar… Atâta tot… Dacă plecam și gata… „Nu, nu e responsabilitatea noastră, hai s-o lăsăm aici!” Ți-aduci aminte?

— Da, spune Kirsty și zâmbește ironic. Am zis că nu o putem lăsa, că poate vine cineva și o omoară.

Cu coada ochiului, Kirsty vede o statuie mișcându-se. Se ridică brusc și icnește. Se uită în beznă, sperând că e o halucinație. E extenuată. Începe să aibă vedenii. Nu-i nimic.

Dar nu, se mişcă din nou! Silueta pipernicită a unui bărbat iese dintre tiranii de ceară. La început crede că e o stafie şi încă speră că se află doar în imaginaţia ei. Numai că, în clipa în care apare la lumină şi îl recunoaşte pe piticul dubios din clubul de noapte, ştie că omul e real şi că a auzit tot ce au vorbit ele aici.

44

El nu are de gând să rămână în preajma lor și țâșnește spre ușă, timp în care își agață mâneca de Iosif Stalin, pe care îl doboară. Amber deschide ochii și se ridică în șezut.

— Futu-i! strigă Kirsty. Futu-i mama mă-sii, nu! Nu!

Nu mai gândește, sare în picioare și năvălește după el. Încearcă să-l prindă de hanorac, dar materialul sintetic îi alunecă printre degete, iar el se aruncă în noaptea furioasă.

— Futu-i mama mă-sii! strigă din nou Kirsty, în timp ce ușa se lovește.

— Cine era?

Amber parcă tocmai s-a trezit dintr-un vis, e ca un somnambul și nu percepe gravitatea situației.

— Nu contează!

Ușa refuză să cedeze în timp ce trage de ea, fiindcă lemnul s-a umflat și e înțepenită după ce a împins-o el cu toată forța în fugă. Își pune toată greutatea la bătaie ca s-o deschidă.

— Nu știu! Nu știu cine e! Bel, ne-a auzit!

Ușa cedează în sfârșit, și se năpustește afară, în ploaie. Nu așteaptă ca Amber să-i înregistreze cuvintele, pur și simplu începe să gonească după el.

„Copiii mei, Doamne, copiii mei! Nu-mi mai pasă de mine, nu, dar, Doamne, ei sunt așa de mici! Nu vor ști ce să facă atunci când se va prăbuși toată lumea în jurul lor. Aș face orice, Doamne, orice, aș muri pentru ei, Doamne, aș omorî!”

Îi vede tivul hanoracului care-i zboară după colțul chioșcului de suveniruri și continuă vânătoarea. Ploaia orizontală va complica al dracului de tare fuga, odată ce iese de la adăpostul clădirilor pe ponton, dar pornește oricum și acvaplanează pe scândurile ude.

Dă colțul și îl vede la cinci-șase metri, cum aleargă zgribulit, împotriva ploii. Încă un pic, așa de puțin mai are, dar, cum se apropie de el, Martin începe să câștige teren, iar pe ea încălțămintea nu o ajută deloc la tracțiune.

— Stai! strigă ea. Oprește-te! Te rog!

Martin aruncă o privire peste umăr, iar Kirsty îl vede înfiorat de teamă și de triumf.

„Mă urăște. Nu știu cine e, dar m-a urât de mult, dinainte de seara asta, se vede în ochii lui. Îmi aduc aminte de el, din clubul ăla de rahat. E tipul despre care credeam că m-a urmărit. Uitasem de el din cauza lui Vic Cantrell, dar acum îmi amintesc. Și atunci mă ura, mi-a și spus asta. De când mă urmărește? De când?"

Dincolo de șuierul vântului, aude ușa izbindu-se în spatele ei. Probabil vine și Amber după ea, în furtună. Mărește pasul și încearcă să-l prindă din urmă.

∵

Când iese, Amber derapează pe scândurile unsuroase și simte că-i cedează glezna deja lovită. Cade pe spate și patinează prin tot scuarul, până se lovește de o bancă și i se taie răsuflarea. Mijește ochii ca să-i protejeze de ploaie și-și șterge apa sărată cu mâneca, după care se uită în jur. Nu vede pe nimeni. E nedumerită și speriată de moarte. I-a luat ceva până să-și dea seama ce văzuse Kirsty imediat și acum nu știe ce să facă. După o noapte de alergătură, instinctul îi spune să nu se oprească până nu a scăpat de tot, dar există o singură ieșire de pe structura asta și aceea se află în direcția în care au luat-o Kirsty și bărbatul. Nu are de ales decât să-i urmărească. El nu se va opri din alergat deloc, mai ales după ceea ce-a aflat, mai ales că e conștient și că ele știu asta. Poate reușesc totuși să ajungă la mașina lui Kirsty înainte să dea el alarma. Trebuie măcar să încerce, să spere.

Face un efort să se ridice și se uită pe lângă ghereta de fast-food, dar nu vede nimic.

Vizibilitatea este extrem de redusă din cauza vântului și a ploii. După ce se ridică, se șterge de apă pe picioare și încearcă să se lase cu toată greutatea pe gleznă, dar șuieră de durere. Nu va putea ține pasul, dar trebuie să se ducă după ei, chiar și șchiopătând.

„Și pe urmă? Chiar dacă scăpăm, tot s-a terminat. Chiar dacă omul ăsta nu știe cine e Kirsty Lindsay, știe că ne-am văzut și că amândouă ne-am încălcat eliberarea condiționată. Pot eu să tot neg, dar la ce bun? Poate îl prindem din urmă și îl convingem că se înșală. Poate. Sau poate putem face apel la bunătatea lui și îl convingem că viețile copiilor lui Kirsty sunt mai valoroase decât premiul lui, dacă dezvăluie adevărul vreunui ziar. E o șansă mică, dar e singura pe care o avem".

În realitate, nu au nicio șansă. Amber știe că viața ei s-a terminat și știe asta de când cu arestul lui Vic, dar instinctiv tot a continuat să spere că mai are o șansă. Acum, însă, nu i-a mai rămas nimic: nici libertate, nici siguranță, nici pace. Întreaga țară știe cum arată la maturitate, urlă la ea din fața televizorului și o înjură la micul dejun. Acum e a lor, e omul negru în carne și oase, din nou proprietate publică. Știe că nu va mai avea niciodată parte de anonimat.

Și totuși, pornește după ei. Poate există încă o șansă pentru Kirsty, o șansă pentru copiii ei.

∵

Martin nu-și mai încape în piele de bucurie. Îi aude vocea care încearcă să acopere zgomotul mării și disperarea cu care îl roagă să se oprească.

„E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Mâine voi fi vizibil. Mâine vor ști cu toții cine sunt. Bărbatul care a descoperit adevărul".

Adrenalina îl ține în mișcare. În mod normal, și dacă aleargă câteva sute de metri obosește și se detestă, în seara asta, ajutat de vâltoarea mării și de fiorul descoperirii care îi dă bice, acoperă terenul

ca o gazelă tânără. Sare peste grohotișul șantierului de lângă stația trenulețului, fără să se oprească din alergat, gonind către faimă și libertate.

Puterea îi dă aripi. Cei mai aprigi dușmani ai lui. O singură dată îți pune viața în poală un asemenea dar.

„Kirsty Lindsay, știam eu că e ceva legat de tine, știam eu că ascunzi ceva! Dar asta? Nici nu mi-aș fi imaginat vreodată! Și iată, te ascundeai la vedere și probabil ai ținut legătura cu ea în tot timpul ăsta și îți băteai joc de toată lumea. Dar acum o să ți-o iei! Vai, ce-o să ți-o mai iei!"

O aude behăind din nou:

— Stai! Te rog! Te rog, așteaptă!

O aude cum derapează în spatele lui și aruncă o privire peste umăr. A ajuns la locul în care se fac reparații, s-a împiedicat și a căzut. Martin se oprește o clipă ca să o vadă cum se chinuie, își dă capul pe spate și râde.

*

Au ajuns la jumătatea pontonului, iar Kirsty continuă să alerge, trecând peste durere, peste faptul că nu o mai țin plămânii, peste faptul că jugulara stă să-i explodeze de panică.

„Oprește-te! Te rog, oprește-te! Putem discuta. Putem găsi o soluție".

Încet-încet, câștigă teren. Nu e o alergătoare, dar disperarea îi dă avânt.

„Trebuie să-l opresc. Trebuie".

El ajunge la lucrările din stație și sare peste ele, de parcă are aripi. Pe ea o doare genunchiul acolo unde s-a lovit și știe că nu va putea ține pasul cu el, că mai mult de-atât nu poate, dar e la câțiva pași în fața ei. Dacă l-ar putea încetini, dacă s-ar împiedica…

Ajunge la mormanul de gunoi al constructorilor și încearcă să sară peste el, asemenea lui Martin, dar își prinde piciorul în ceva metalic, ascuns în noapte, și cade cu mâinile în față. Aterizează pe un maldăr de lemne, mâna îi alunecă și dă peste un

obiect cu margini metalice neregulate. Simte un junghi de durere și apucă instinctiv obiectul. E greu și curbat: două bare scurte, în unghi drept, cu șurub în ambele capete. Știe exact ce e, fără să se uite: o cuplă, dispozitivul care prinde stâlpii schelei între ei, ca să dea siguranță structurii. Se pricepe foarte bine la schele, fiindcă ea și Jim au folosit așa ceva timp de opt luni, cât au renovat casa atunci când s-au mutat și au descoperit că, din păcate, cumpăraseră o casă care se surpă.

Gândul la Jim o face să salte capul și să îl caute cu privirea pe Omul Șobolan, care probabil că a luat-o mult înainte. Spre mirarea ei, e tot acolo, de cealaltă parte a grohotișului, cu brațele încrucișate și râde belicos.

— Jade! strigă el. Jade Walker!

O apucă instantaneu furia. Amintirea infestată și purulentă a acelei fete o macină lent și e gata să sară în aer. Vede crâmpeie cu ea, izolată în curtea școlii, din cauza faimei proaste pe care frații ei, de mult plecați de-acolo, o lăsaseră în urmă, cu adulții care o alungă de oriunde vrea să se oprească, revede ușile cu zăbrele și nopțile de foame, tatăl cu mâini brutale, preoții, profesorii și asistenții sociali care întorceau capul și se făceau că nu observă nimic. A fi Kirsty înseamnă a fi în control, e plasa ei de siguranță, singurul lucru care stă între ea și nebunia din trecutul ei.

— Nu! strigă ea, în bătaia vântului, chinuindu-se să se ridice în picioare.

A și uitat că are cupla în mână și că o ține atât de strâns, cu degetele întinse complet, pentru a-i putea cuprinde masa, încât sigur îi iese o vânătaie.

— Nu! Nu sunt! Sunt Kirsty Lindsay! Kirsty Lindsay! Nu suntem una și aceeași! Nu!

— Jade! repetă el și arată spre ea, cu gestul distinct al hărțuitorului din curtea școlii.

— Nu spune asta! țipă ea.

Se trezește gonind spre el prin furtună. Nu mai are nicio speranță de a se înțelege cu el de la om la

om. Nu mai vede la el nimic altceva în afară de bucuria pe care o afișează la nenorocirea ei și râsul triumfător.

— Încetează! Nu o cunosc! Kirsty mă cheamă! Nu sunt ea! Nu sunt!

— Așa e! strigă Martin Bagshawe, înnebunit de victorie și cu gura largă.

Nu s-a simțit niciodată atât de viu și de înflăcărat de puterea lui.

— Dar vei fi mâine, nu?

Îl lovește peste gura căscată, ca să-l facă să tacă.

45

Ploaia începe să se potolească la fel de repede cum s-a și întețit. Alergând și totodată șchiopătând, Amber aproape că se împiedică de ei. Apoi îi vede în spatele stâlpilor schelei, în mormanul de scânduri. Vede mai întâi spatele lui Kirsty, care stă aplecată și pare că plânge. Inițial crede că tipul a scăpat și că ea, disperată, a cedat, s-a resemnat și acum jelește. Apoi vede picioarele și tenișii albi, ale căror vârfuri se ridică spre norii grăbiți.

— Aoleu! spune ea, în timp ce se oprește brusc.

Kirsty nu o observă inițial. Stă aplecată peste el și îl privește fix. Slăbită, Amber intră în cadrul vizual și vede că bărbatul căzut este Martin Bagshawe. Icnește. Kirsty o aude și se întoarce brusc, albă la față.

— Nu am vrut să… nu am…

Amber se apropie și se așază în spatele ei.

— Dumnezeule, ce căuta ăsta aici?

Martin bolborosește. Cu toate că îl recunoaște de la distanță, abia acum îi vede partea stângă a feței zdrobită și dinții sparți, căzuți în balta de sânge de sub urechea lui.

— Îl cunoști? întreabă Kirsty.

Ea ridică din umeri. E irelevant.

— Cu ce naiba l-ai lovit?

— Nu știu…

Kirsty se uită la mâna dreaptă și, când vede cupla, o azvârle cât colo, de parcă o arde. Obiectul se rostogolește pe jos și ajunge într-o rigolă.

— Nu am… Doamne! E-n regulă, nu?

— Ba nu, răspunde Amber. Nu e în regulă.

Se lasă în genunchi lângă Martin și îi ia pulsul. E slab, dar îl are.

— N-am vrut, începe Kirsty. Nu mi-am dat seama că… Doamne, ce ne facem?

Martin bolborosește ceva din gura distrusă. Nu poate respira pe nas, fiindcă are nasul făcut terci.

Probabil că l-a lovit cu toată forța.

— Ce ne facem? întreabă din nou.

— Nu știu! Nu știu!

Amber încearcă să se gândească și să-și șteargă din memorie felul în care-i mergea mintea cu ani în urmă.

„Nu suntem în pădure, ca să-l îngropăm, asta e cert!”

— Unde ți-e telefonul? întreabă Kirsty.

Ridică ochii, speriată.

— De ce, Jade?

— Kirsty! protestează ea. Mă cheamă Kirsty! Trebuie să chemăm salvarea. O să…

— Și pe urmă?

— Nu pot să… Nu putem…

Își frământă mâinile ca un copil, cu părul lipit de frunte, cu uniforma ei de mamă din clasa muncitoare – blugi și jerseu – lipită de corp.

În mintea lui Amber, decizia e luată, ca și cum a pornit motorul.

— Nu gândești limpede, Kirsty! îi spune ea, cu tonul cel mai autoritar pe care-l poate aborda. Trebuie să pleci.

Kirsty se întoarce de parcă a plesnit-o.

— Ce?

— Haide, pleacă!

Kirsty e uluită și se uită cu o privire goală în ochii lui Amber.

— Nu pot, nu pot, uite ce-am făcut. Uite! Uită-te la el!

Amber se miră de calmul de care dă dovadă, acum că s-a hotărât.

— Nu e prea târziu, spune ea. Dacă pleci acum, n-o să afle nimeni niciodată. Dacă spun că eu sunt de vină, nici nu se vor îndoi de asta.

Kirsty rămâne cu gura căscată. Se uită de la Amber la Martin Bagshawe, ale cărui sunete gâlgâite se răresc pe măsură ce i se împrăștie sângele pe vopseaua lucioasă și veche. Încep să se întrezărească primele raze ale zorilor posomorâți

printre nori. În curând va apărea tura de dimineață, cu găleți, mături și înălbitor.

— Dar…

— Taci! spune Amber. Pleacă și gata!

Se privesc în lumina argintie. La picioarele lor, mareea; deasupra, țipătul pescărușilor care se trezesc și pornesc la vânătoare.

„Pleacă, pleacă și gata! Dacă mai stai, n-am s-o pot scoate la capăt", își spune Amber în gând.

Kirsty pare că mai are un pic și izbucnește în plâns. Trage aer în piept de trei ori, se cuprinde cu brațele, de parcă o dor coastele, apoi se întoarce pe călcâi și o ia la fugă pe pontonul de lemn.

Ora 4.30 după-amiaza

În clipa în care capul lui Chloe atinge pământul întărit, se aude un pârâit. Jade și Bel își fac curaj să audă țipătul care urmează. Doar că e liniște perfectă. E liniștea unei zile încinse la țară, în care numai ciocârlia cântă, briza agită ușor vârfurile copacilor și cursul indiferent al pârâului care traversează câmpia, iar în depărtare, se aude râsul vecinilor care se hârjonesc în apa frumos curgătoare a râului Evenlode.

Amândouă au același gând: „Aoleu, am îmbulinat-o!”

Chloe e inertă, ca o păpușă aruncată pe jos, cu capul dat pe spate și mâna dreaptă într-un unghi imposibil față de omoplat. Din nas și din crăpătura capului curge lent sângele maroniu, plin de materie vâscoasă, transparentă și cu cocoloașe. Are gura deschisă, ca și ochii ei mari și albaștri.

— Chloe?

Bel e prima care deschide gura. Îi tremură glasul, de parcă nu poate respira. Chloe nu răspunde, doar sângerează.

— Și-a pierdut cunoștința, spune Jade, cu toate că singura dată când a mai văzut așa ceva a fost ca rezultat al alcoolului și situațiile nu seamănă deloc între ele.

Bel se repede la poartă, sare peste ea și se lasă lângă cadavru.

— Nici nu știu dacă respiră, spune ea. Doamne, Jade, cred că s-a lovit rău!

Jade nu se clintește. Bel se uită urât la ea și mătură cu mâna plină de praf spre piciorul ei.

— Jade! strigă ea. Ajută-mă!

Jade se dezmeticește brusc și se aruncă lângă ele, ia mâna lui Chloe de pe jos, nu pe cea de sub spatele ei, și îi pune degetul mare pe încheietură, cum a văzut că fac medicii din „General Hospital”

la televizor. Nu simte nimic, dar nu știe nici ce ar trebui să simtă și oricum bătăile propriei inimi acoperă orice alt sunet.

— Chloe?

Apoi repetă numele mai tare, de parcă voința ar fi putut-o ajuta să schimbe ceva.

— Chloe!

Încearcă să-și amintească ce altceva util a mai văzut la televizor.

— Apă rece! sugerează.

— Ce?

— Dacă aruncăm apă rece pe fața ei, se trezește.

Bel nu știe nimic despre starea de leșin, dar are sens ce spune Jade. Evident că dacă-i aruncă cineva niște apă rece pe față, o să-și revină.

— Nu avem cu ce să aducem apa, spune ea, uitându-se spre pârâul care se află la câteva sute de metri.

N-are nicio șansă să dea fuga până acolo și să ajungă cu apa în căușul palmelor.

— Păi, atunci o ducem pe ea acolo, decide Jade. Haide!

Bel se uită suspicios la păpușa de cârpă mută.

— Nu vreau s-o ating. E plină de sânge.

Jade e surprinsă de reacțiile ei practice și calme.

— Bine, spune ea, tu o iei de picioare, și eu de sus.

Bel simte greață.

— Brațul… Brațul ăla pare… Te rog, ai grijă să n-o rănești!

— Cred că faptul e consumat, spune Jade.

∵

Câmpul e plin de ciulini. Jade o ține pe Chloe de umeri, cu capul atârnat în jos și vede sângele care îi pătează fusta și coapsele, în timp ce merge cu spatele și se zgârie în bălării. „N-o să uit niciodată asta”, își spune ea. „O să țin minte toată viața mea ziua asta”. Se împiedică de un smoc de

iarbă și e cât pe ce să cadă. Capul lui Chloe se lovește de pământ. Jade se cutremură când simte creștetul cu rana sinistră atingând partea din față a chiloților ei.

— Doamne, sper că n-a pățit nimic! gâfâie Bel. Crezi că a pățit ceva? Avem nevoie de un adult. Un adult ar ști ce să facă.

Jade aproape că scapă din mâini partea ei de povară.

— Ai înnebunit?

— Cum adică?

— Uită-te la ea, Bel! Uită-te cum arată! O să înfundăm pușcăria!

Bel se înroșește din ce în ce mai tare pe măsură ce își dă seama ce se întâmplă de fapt.

— Dar, vrea ea să protesteze, a fost un accident! O să le spunem. A fost un accident.

— Da, pe bune, spune în batjocură Jade. Și o să ne și creadă, nu?

— Păi de ce nu?

— Pentru că pe mine mă cheamă Jade Walker, de exemplu!

— Dar eu…

— Tu nimic! Tu ești cu mine. Toată lumea din sat zice că-i o minune că nimeni din familia mea nu a omorât încă pe nimeni. Nu. Trebuie s-o trezim și pe urmă trebuie să vedem ce facem mai departe.

Chloe scoate un sunet gâlgâit, ca o expirare, și fetele se uită la ea, cuprinse brusc de optimism. Îi văd buzele vinete, ochii dați peste cap și simt cum se duce.

— Haide, spune Jade, o putem trezi! Știu eu asta!

O ridică din nou de umeri, iar Bel o apucă de glezne, încearcă amândouă să se grăbească, să-și ducă povara printre capcanele din iarbă, cu soarele bătându-i în ochi lui Bel. Ajung la marginea pârâului lipsit de adâncime, nisipos, cu maluri stâncoase și joase. În stânga lor, la câțiva pași, e o baltă pentru vite, cu malul surpat pe

fiecare parte, iar în mijloc, un spațiu larg și adânc, în care să încapă boturile animalelor venite la adăpat, fără să înghită noroi. Jade dă din cap spre baltă și fetele se duc la marginea ei.

∵

A plouat de curând pe câmpie și povârnișul e alunecos, balta adâncă de o palmă e plină de nămol cenușiu, iar aerul e înțesat de muște și de balegă călcată în picioare. Ajung pe pantă cu povara și se trezesc cufundate în noroiul care li se lipește de încălțări. Jade își pierde un pantof și înjură în timp ce gâfâie. Trage și cade cu fundul în apă până la gât.

O scapă pe Chloe, care alunecă la vale. Bel, înțepenită și ea în noroi, înaintează greoi, îi dă drumul, se dezechilibrează și cade liber peste celelalte două. Își simte fața lipită de fața năclăită a lui Chloe, intră în panică, se zbate în noroi și iese din apă gâfâind. Jade a rămas undeva, sub apă, țintuită sub greutatea lui Chloe. Bel o vede cum dă din picioare, zărește mâna care iese la suprafață, o apucă și trage în sus. Se sprijină cu piciorul de piatra alunecoasă și își pierde din nou echilibrul. Îi dă drumul lui Jade și încearcă să pipăie fundul apei, ca să-și ia avânt și să iasă la suprafață. Sub apă sunt alge maronii și bule de aer care îi împresoară corpul agitat.

Iese la suprafață. Jade e în cealaltă parte a bălții, unde se târăște pe coate, tușește și scuipă. Are crenguțe și nămol în păr, iar în jurul urechii i s-a agățat o tulpină de nalbă, a cărei floare arată ca un cercel de pirat pe obrazul ei stâng. O simte, o dă la o parte speriată și o aruncă în mijlocul apei, unde cade pe trupul lui Chloe, pe jumătate scufundat. Fetița nu se mișcă și are fața sub apă.

— Dumnezeule! exclamă Jade și se aruncă din nou în baltă.

Pune mâna pe fată și o târăște pe mal. Bel se aruncă după ele și împreună ridică fetița pe uscat,

urmărind cu disperate orice semn de viață. Din gură îi atârnă lintiță.

— Nu respiră! Nu respiră!

Bel îi întoarce mâna moartă și o bate ușor pe obrajii palizi.

— Respirație gură la gură! propune Jade.

A tot văzut în serialul ăla. Morții se trezesc, tușesc și plâng sub pumnii bătăioși ai paramedicilor. O împinge pe Bel la o parte, se sprijină cu palmele pe pieptul lui Chloe și începe să își ia avânt ca s-o resusciteze. Face asta preț de cinci minute, când aude un pârâit înăuntru, după care, din gura deschisă a copilului ies niște bule uleioase.

46

Găsește un pachet de Camel mototolit în buzunar: mai sunt trei țigări și o brichetă mică în folia pachetului: e semnătura lui Jackie. Probabil le-a lăsat acolo într-una din dățile când i-a împrumutat hanoracul și a ieșit în grădină să fumeze. Se uită o clipă la ele și se gândește:

„Ce mama naibii? Doar nu mai are cine să-mi spună să nu mai fumez și nu e ca și cum o să trăiesc până la adânci bătrâneți…”

Bagă o țigară în gură, o aprinde și inhalează adânc, filtrând optimismul neplăcut al zorilor. Ustură și e râncedă, iar creierul ei, dezobișnuit de lupta cu forța nicotinei. Se sprijină cu o mână de peretele stației, câteva secunde, ca să nu cadă din picioare.

„Măi să fie! Nu prea observi efectele dacă o faci mereu, dar tutunul e al naibii de puternic”, își spune ea.

Martin mișcă și bălmăjește ceva vag uman. Amber se uită la el și vede că sângele lui i-a ajuns la picioare, își trage picioarele scârbită și mai trage un fum.

„Dacă mai sângerează, înseamnă că încă îi bate inima. Trebuie să stau aici până moare. Trebuie să mă asigur că e mort înainte de a da telefon”.

Pe faleză aude motorul unei mașini care se trezește la viață și roțile care scârțâie când pleacă din parcare.

„Ea e”, își spune. „Sper că nu se răzgândește. S-a irosit destul. Viețile noastre, această existență amară și frământată trebuie să înceteze la un moment dat. Ciclul răzbunării și pedepsei pe care le transmitem următoarei generații trebuie să se oprească odată. Nu vreau să se extindă, să-i distrugă soțul cel amabil și copiii ei curați și teferi. La ce bun? Cui i-ar folosi asta? Societății. Știu. Societății. Dar să fim serioși: societății nu-i prea

pasă pe cine dă vina, atât timp cât există un țap ispășitor”.

Mai trage un fum și se îndreaptă spre cupla aruncată pe jos, de care s-au lipit sângele, părul și pielea lui Martin. Fierul a fost vopsit roșu ca să nu ruginească, dar la impact, vopseaua s-a scorojit. O ridică cu două degete și o ține în fața ochilor, fascinată în mod bizar.

„Fac pariu că n-o să dea bine la Oficiul de Sănătate și Siguranță, cineva o să-și piardă slujba din cauza asta”.

Se sprijină de balustradă și aruncă obiectul cât poate de tare. Se uită cum cade în spirală într-un val care îl trage la fund. Îl vede cum se scufundă și se miră că apa sărată a mării din Whitmouth e atât de curată, încât să permită atâta vizibilitate. Marea se va ocupa de restul. Nimic nu rămâne neșlefuit în adâncurile nesfârșite și neliniștite. Și dacă vor căuta, și dacă vor găsi, și dacă mai sunt amprentele lui Kirsty pe el, nu o va lega nimic de crimă.

Ceva îi atrage atenția. Martin are convulsii. Călcâiele lui lovesc în ponton ca niște pistoane, cu degetele perfect drepte și tensionate. Nu mai are mult. Și dacă sună la salvare, având în vedere morțile la care a mai fost martoră, șansele lui de supraviețuire sunt nule. Are pielea vânătă și dincolo de rămășița de buză i se văd măselele de minte. Nu vrea să facă asta. N-o să-i plângă nimeni moartea, e sigură de asta, iar dacă va face sacrificiul ăsta, vrea să se asigure că nu e degeaba.

Își termină țigara și o aruncă în urma armei crimei. Un pescăruș plonjează în speranța că a prins ceva bun și țipă dezgustat. Spre mirarea ei, începe să zâmbească.

„Ar trebui să profit mai mult de aceste ultime minute”, își spune ea. „Bănuiesc că e ultima oară când mai văd marea”.

În stație e o bancă din fier forjat, vopsită în alb, de unde se vede o priveliște superbă spre Funnland. Dincolo de zidurile parcului, prietenii ei

de odinioară probabil își termină treaba, șterg ultimele suprafețe, își strâng lucrurile, cască și oftează ușurați. Se așază și se uită la steaguri, la corturile cu dungi albastre și albe, la pietrele ude care sclipesc în primele raze ale soarelui. Trei siluete mici pornesc încet spre vârful roller coasterului: fie echipa de mentenanță, fie niște tineri care au trecut de Jason Murphy și sărbătoresc nemurirea.

„Nu-i mare lucru de capul tău, Whitmouth, dar ești locul meu! Singurul loc la care m-am gândit vreodată, chiar dacă nu pentru mult timp, ca la casa mea. O să-mi fie dor de tine!”

Își mai aprinde o țigară.

∵

O altă despărțire, cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

Amber își amintește de mama ei, în vizită la centrul de detenție. Venise cu mâna goală, înfășurată toată în cașmir și parcă îmbătrânită. Bel vrea să se arunce în brațele mamei, dar se lovește de o mână întinsă, care nu-i permite apropierea.

— Nu! spune Lucinda. Nu face asta!

Nu au voie să vorbească singure. Bel înțelege în sfârșit că, orice-ar fi, ea nu va mai fi niciodată singură. Totuși, halterofila tunsă milităreşte le lasă o oarecare intimitate și se așază în cealaltă parte a camerei. Bel stă pe un scaun tapițat cu stofă pătată și cu picioare tubulare, de oțel. Lucinda, după ce se uită în jur, alege un scaun de plastic gri și mucegăit de lângă masă și se așază cu grijă pe el, parcă de teamă să nu se infecteze. La un metru unul de altul, ambele scaune sunt fixate în podea, ca să nu poată fi folosite în caz de bătaie. Își pune geanta pe masă și își sprijină cotul pe baretă, cu grijă, cu toate că sunt doar ele două acolo. Își așază elegant un picior peste celălalt. Poartă cizme cu toc, din piele verde.

— Ce faci?

Pare cel mult o îngrijorare politicoasă. Bel răspunde așa cum a fost antrenată din primii ani de copilărie. Zâmbește și spune:

— Foarte bine, mulțumesc! Tu ce faci?

Este răspunsul standard pe care îl dă din ziua crimei. Lucinda e primul ei vizitator, sau primul pe care-l cunoaște personal, de la proces încoace.

— Mă bucur să aud, spune Lucinda. Mă bucur că ești bine.

Lui Bel îi dau lacrimile și Lucinda se strâmbă.

— Aoleu, nu mai fi copil!

Bel își lasă capul în jos și caută să se adune. Mama ei nu a încurajat niciodată emoțiile, cel puțin nu din partea lui Bel.

— Ce fac ceilalți? întreabă ea în cele din urmă.

— La ce te aștepți?

— Nu…

— Michael era să divorțeze de mine, spune Lucinda. Dar, slavă Domnului, s-a răzgândit! Se pare că înțelege că nu pot fi trasă la răspundere pentru ceea ce ai făcut tu.

— Îmi pare rău, se scuză Bel umil.

Își privește manșetele roase ale puloverului și se întreabă cât mai durează vizita asta.

— Mă rog! spune Lucinda după o pauză. Am venit să-ți spun că plecăm. Ne mutăm în Singapore.

Bel nu răspunde. Pentru ea e deja clar că s-a terminat, casa e închisă și familia plecată. Nu s-a ferit nimeni să-i ascundă știrile. A văzut scândurile peste ferestre, grilajul de oțel la ușă, ca în cazul revoltei de la ferma Broadwater. Familia Walker fusese mutată cu domiciliul, li se schimbaseră numele, copiii mai mici fuseseră luați de serviciile sociale, iar cei mari, împrăștiați în cele patru vânturi. În ce privește familia ei, era mai complicat, fiindcă statul nu prea te ajută dacă ai conturi în bancă. Și, în același timp, nici nu prea se bagă în treburile tale.

— L-au transferat de la bancă, spune în continuare Lucinda. Drăguț din partea lor. Dar, na, se și pricepe la ce face. E și celebru, cu toate că mă îndoiesc că ai aprecia tu asta. Oricum, asta e. Îndrăznesc să spun că nu ne mai întoarcem. Așa am ajuns, condamnați la o viață de țigani internaționali, mulțumită ție! Mă gândeam să-ți spun asta, așa, ca să știi.

— Bine, spune Bel pasiv.

Într-un fel se simte ușurată, acum, că știe clar ce-i rezervă viitorul. Ei nu îi vor lua apărarea, deci va trebui să se descurce singură.

— Mda, bun…

Lucinda începe să caute în geantă. Pentru o clipă, Bel are impresia nebunească cum că poate i-a adus ceva în dar. Ceva care să-i țină de cald sufletește pentru anii care vor veni, un simbol mic care să-i amintească faptul că a avut și ea o familie. Părul mamei, de obicei impecabil, e ciufulit și strâns la spate în coadă de cal și i se văd și rădăcinile crescute în părul blond. În ultimele șase luni, de când nu a mai văzut-o Bel, a făcut deja riduri la gură, observă ea.

„Din cauza mea, e numai vina mea”, se gândește Bel.

Lucinda găsește ce căuta și scoate din geantă o batistă brodată cu inițialele ei într-un colț. Își suflă nasul delicat și își coboară pe nas ochelarii de soare așezați pe cap, ca să nu i se mai vadă ochii.

— Cel puțin sora ta va avea șansa la o viață normală, spune Lucinda. Fără ca oamenii să știe, fără să se uite lung la ea și să se întrebe.

— Da, spune Bel.

— Cum ai putut, Annabel? o întreabă.

— Nu știu, răspunde ea. Nu am vrut. Nu asta a fost intenția, s-a întâmplat.

— Mai scutește-mă cu asta…

Lucinda nu se referă la crimă, aia e un soi de bârfă meschină, vandalism, chestii pentru curtea școlii.

— Nu, ce naiba! Mă refer la minciunile tale, toate minciunile pe care le-ai spus despre Michael.

— Nu am mințit! spune ea sfidător. Ți-am spus. Ți-am spus, dar nu ai vrut să asculți. Nu erau minciuni.

Lucinda nu vrea să audă. Nu a vrut niciodată să audă nici despre pivniță, nici despre grajduri, nici despre vizitele nocturne când ea era cufundată în somn și prinsă în mrejele somniferelor.

— Am încercat să-ți spun, mami, dar nu ai vrut să mă asculți!

Nici acum nu vrea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ți-a plătit avocatul, ce naiba! Cum ai putut să-i faci așa ceva?

— Mami… mai încearcă fata o dată.

— Mai taci! Am vrut doar să-ți spun ce părere am despre tine, atâta tot! Omul ăla te-a crescut de când erai bebeluș. Te-a înfiat din bunătate. Ne-a oferit tot. Nu pot să cred că așa ne răsplătești. Cum ai ajuns în halul ăsta, Annabel?

„Tu m-ai învățat”, își spune în gând, „am învățat că minciuna era șansa mea”. Se uită lung și clatină din cap. Nu mai e nimic de spus, cel puțin nimic din ce se vrea auzit.

Într-un colț, femeia care le păzește dă pagina revistei *Woman's* Own foarte expresiv. Lucinda se uită la ea, apoi pleacă ochii.

— Am terminat. Sunt gata să plec, ordonă ea.

Femeia lasă revista și scoate lanțul de chei din buzunarul pantalonilor bleumarin. Nu se înțelege nimic din ce gândește, parcă păstrează fiecare detaliu pentru disecția de mai târziu. Lucinda se întoarce spre Bel și îi mai aruncă o dată Privirea.

— Dumnezeule… întotdeauna ai fost o mincinoasă. Din clipa în care ai deschis gura să vorbești.

Se întoarce pe tocul verde și mărșăluiește spre ușă. Polițista îndreaptă un deget spre Bel.

— Acolo să stai! îi spune.

Ușa se trântește în urma lor.

∵

Țigara e extrem de bună în aerul umed al mării. Se sprijină de peretele stației și savurează fiecare fum în parte. Așteaptă ca luminile din față să se stingă, iar Martin suspină pentru ultima oară, înainte de a se preda.

„El a murit și Jade e în siguranță. Nu are cine să mai spună, nu are cine să mai vadă nimic”.

Scoate telefonul din buzunar și sună la urgență. Soarele sare din apă peste linia orizontului, iar ea scoate ultima țigară, mototolește pachetul și îl pune în buzunar.

— Bună ziua! spune ea calm, când răspunde operatorul. Am nevoie de ajutor. Cred că am omorât pe cineva.

Își aprinde ultima țigară, se așază și așteaptă.

EPILOG

Mama lui Jim se duce la culcare și ei se apucă să spele vasele. A îmbătrânit vizibil de la ultima vizită și pare bucuroasă să se ocupe altcineva de treaba asta, cu toate că întotdeauna a fost genul de femeie de modă veche, care consideră că a te trezi târziu, a te giugiuli în public și a lăsa vasele murdare sunt păcate, chiar dacă nu de moarte.

„În câțiva ani va împlini optzeci de ani”, își spune Jim, „mă întreb cât mai poate ține casa. Poate ar trebui să vedem ce planuri are, înainte să devină prea fragilă ca să le mai poată împlini”.

Kirsty spală vase, iar el, care încă știe bucătăria în care a copilărit, le șterge și le pune la loc. Kirsty tace. Nu a zis nimic toată ziua. Jim crede că de la oboseală. A dormit în mașină cât a condus el până aici, dar nu dormise două nopți înainte. Stă într-un picior în timp ce spală, ca să își ia greutatea de pe celălalt.

— Ce-ți face genunchiul? întreabă el.

— Bine, mai doare puțin.

— Îți aduc niște ibuprofen, spune el. Sigur are mama prin baie.

— Ar fi drăguț, mulțumesc, dragul meu! spune Kirsty.

Jim lasă cârpa și se duce tiptil spre baia familiară, care are pe pereți, aceleași ilustrații cu zâne din flori și aceeași umbrelă veche la ușă.

„Oare în ce moment al vieții începi să nu mai cumperi lucruri?” se întreabă.

Îi place stabilitatea pe care i-o oferă proprietatea mamei lui, amintirile fiecărui scaun și porțelan pe care le-a ales cu tatăl lui înainte de nuntă, lucruri de care au avut grijă și care, după cincizeci de ani, sunt intacte. Dar nu-și aduce aminte de mania cumpărăturilor de care suferă lumea în ziua de astăzi. Până ca el să aibă cea mai vagă idee pe ce lume se află, părinții lui ajunseseră în punctul în

care se duceau la magazin doar ca să înlocuiască lucrurile complet uzate. Nu-și petreceau timpul prin depozite uriașe cu scopul de a aduce îmbunătățiri sau de a arunca perdele doar pentru că s-au săturat de model, cum fac ei și Kirsty.

Merge tiptil pe lângă camera mamei și intră în baie. Faianță albă, aleasă cu grijă ca să nu depindă de capriciile modei, linoleum verde închis, chiuvetă, cadă și toaletă albe și funcționale după o sută de ani de când au fost instalate. Camera miroase a lavandă și a talc, miros specific bătrânelor, ar zice el, doar că așa a mirosit baia părinților lui de când se știe și e una dintre primele amintiri olfactive pe care le are. Îl cuprinde brusc nostalgia, o nostalgie după ceva ce, în fond, încă are.

„Dacă trebuie să se mute? Dacă e nevoită să se mute într-un apartament mai mic și să aleagă ce lucruri ia cu ea? Cred că m-ar ucide asta. Cred că nu m-aș mai putea opri din plâns".

Deschide ușa cu oglindă a dulapului și caută pastilele, cu senzația pe care o are de obicei când umblă în lucrurile altora, că spionează sau că fură. Vede că mama lui ia statină și își propune să o întrebe de ce și, eventual, și ce-i mai face artrita. În prima seară își povestesc noutățile și desfac bagajele și nu prea ajung să vorbească despre ei până nu termină discuțiile despre înmormântările părinților colegilor de școală. Găsește analgezicul printre alte medicamente de stomac, sirop de tuse și spray nazal și ia două pastile, cu care se întoarce în bucătărie.

Kirsty a terminat cu oalele și a trecut la caserola pe care o freacă foarte concentrată, semn că e tensionată.

„Încă nu am apucat să vorbim", se gândește el. „Altă discuție amânată forțat. Urăsc să ne despărțim certați. Trebuie să putem să ne cerem scuze".

Vine și îi întinde pastilele. Kirsty își scoate mănușa de cauciuc, își dă o șuviță de păr din ochi și le înghite.

— Mersi!

— Nu mi-ai zis cum ai reușit să te lovești.

Kirsty are cearcăne și o expresie bântuită.

„Vai, cât de obosită e! Mâine trebuie s-o conving să stea în pat mai mult, deși nu-i place să lenevească atunci când vine aici”.

— O prostie, răspunde ea. Am alunecat pe pietrele de pe plajă. Nu știu cum nu-și rup oamenii picioarele pe-acolo.

— Pe plajă? Ai fost pe plajă?

Se înroșește puțin.

— Nu-ți face griji, Jim! Erau destui oameni. Oricum, nu mă mai duc niciodată singură în orașul ăla.

— Mulțumesc că te-ai întors, spune el și o atinge pe umăr. Pentru mine înseamnă mult.

Pentru un moment, pare că va izbucni în plâns.

— Da, răspunde ea. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, Jim! Sunt o soție rea.

— Ba nu.

O privește în ochi ca să-l creadă.

— Ești o soție minunată. Îmi pare rău că am strigat la tine.

— O să fiu mai bună, promite ea. Nu mai fac.

— Sst! face el, în timp ce o ia în brațe, acolo, lângă chiuvetă. Sst, Kirsty, nu-i nimic! Și eu o să fiu mai bun.

— Voi toți sunteți cei mai importanți. Sigur știi asta. Nu v-aș face rău intenționat. Sper că știi asta.

O mângâie pe păr și își lipește gura de creștetul ei.

— Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, spune el. Tu mă întregești.

Pendula din hol mormăie, în timp ce se pregătește să dea ora exactă. Aruncă o privire peste umărul ei la ceasul aragazului și vede că e aproape ora zece. Ea se uită mereu la știrile de la zece,

fiindcă, pe de-o parte, e o chestie emoțională, pe de altă parte, e la fel de important pentru rutina ei ca și rapoartele pe care le primește dimineața.

— Hai, îți fac o ceașcă de ceai și ne uităm la știri!

Ea se încordează ușor în brațele lui. În timp ce-i dă drumul, observă o privire care sugerează că nu e foarte încântată să facă asta. Râde și își trece palma peste obrazul ei.

— E OK, iubito! o liniștește el. Jurnalistă ai fost, jurnalistă o să rămâi! Nici nu vreau să te schimbi. Eram supărat. Nu am vrut să spun ce-am spus. Nu ai mai fi femeia cu care m-am căsătorit altfel, nu? Haide! Sunt gata imediat.

Kirsty se duce în sufragerie și, pentru o clipă, el aude reclamele care urlă la volumul comod mamei lui, înainte ca ea să găsească telecomanda și să dea mai încet. Pune apa la fiert și caută biscuiți în dulap. Știe că mama lui ține mereu digestive în casă. De obicei mai e și câte o prăjitură, dar nici ca adult nu uită regulile copilăriei. Prăjitura se mănâncă la ceai. Fructele sunt scumpe și mănânci unul după masa de prânz, iar cireșele se numără câte zece o dată. Dulciurile le primești după prânz duminica și asta, dacă ai fost cuminte. Dacă ți-e foame, poți mânca o felie de pâine prăjită, dar nu mai mult, ai grijă! Nu vrei să-ți strici pofta de mâncare înainte de cină. Zâmbește împăcat de amintirile care-l învăluiesc, ca întotdeauna, în cadrul copilăriei lui.

„Nu-mi pot imagina cum o fi fost pentru Kirsty și pentru câte are de compensat”, își spune el.

Găsește biscuiții și pune patru pe o farfurie, iar farfuria și cănile cu ceai pe o tavă metalică, cu un tucan Guiness pe ea. Probabil că a șutit-o tatăl lui din vreo cârciumă la un moment dat, cu toate că nu-i vine să creadă că ar fi făcut părinții lui chestii imorale când nu-i vedea nimeni. Pune zahăr în ceai, așa cum îi place lui Kirsty, dar cum rar își permite.

„Pe bune, detaliile astea fac viața frumoasă, nu vacanțele și cinele în oraș, nici dorința de a avea mai mult, ci cana de ceai și ghemuitul unul în altul la sfârșitul zilei, iertarea, uitarea, toleranța, sinceritatea, adevărul și încrederea, un loc în care să te simți în siguranță și în care să-i protejezi pe cei dragi".

Se duce cu tava în sufragerie, unde e întuneric, cu excepția veiozei standard din colțul camerei, cu abajurul prăfuit și cu ciucurii demodați, pe lângă lumina televizorului, care-i luminează figura preocupată. Stă pe canapea, cu picioarele sub ea, cu o pernă în brațe și se uită la știri. El așază tava pe măsuță și îi dă o cană cu ceai. Se așază apoi alături de ea și îi atinge prietenos degetele de la picioare. În fața unei clădiri albe cu steaguri, niște oameni la costum își strâng mâinile.

— Deci? Ce e nou? întreabă el.

— Națiunile Unite. Pakistan. Consiliul de securitate nu-și face treaba. Ca de obicei.

Ia cana în mâini, de parcă îi e frig, și suflă în ea ca un copil.

— Vrei un biscuit? o întreabă.

— Da, dă-mi!

El zâmbește și se uită la ea cum dă să înmoaie biscuitul, apoi își aduce aminte și se oprește. Cu toate că majoritatea rezoluțiilor de Anul Nou se duc pe apa sâmbetei, de asta s-a ținut, fiindcă teoria ei e că mănânci mai mult dacă nu trebuie să mesteci.

— Mă bucur că ești aici, repetă el. E plăcut. Știi tu.

Kirsty ia o mână de pe cană și îl strânge de mână. Își întorc privirile spre televizor în clipa în care se văd imagini cu faleza din Whitmouth, mașini de poliție, mulțimi care se îngrămădesc și poza acelei femei, Amber Gordon, cea al cărei supliciu de săptămâna trecută a enervat-o pe Kirsty. În această dimineață a avut loc un arest, în urma unei crime din toiul nopții, suspecta fiind

reținută de poliție. A doua zi va fi pusă sub acuzare.

— Dumnezeule! spune el. Ce s-a mai întâmplat acolo?

Kirsty tace și se uită la știre complet inexpresivă.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Jim, nu-mi vine să cred! Săptămâna trecută chiar îmi părea rău pentru ea. Și ieri îmi părea rău pentru ea! N-am zis asta? Kirsty, am zis sau nu?

Ea nu zice nimic, dar confirmă robotic. Jim pune cana pe masă. Are impresia că toate crezurile lui, tot liberalismul lui și credința creștină în izbăvire, convingerea că un copil nu poate fi etichetat drept malefic, oricât de monstruoase ar fi acțiunile lui au fost zdrobite cu barosul.

„Cum a putut?” se întreabă el. „Cum a putut?”

— Dumnezeule mare! repetă el, mirat de puterea sentimentelor care-l încearcă.

Parcă el însuși a fost trădat, parcă a venit însăși Amber Gordon și l-a plesnit peste față.

— Nici nu știu ce să mai cred. Chiar nu știu. Cum mai putem pleda pentru bunătatea înnăscută a spiritului uman când există oameni ca ăștia? Cum să facă așa ceva??

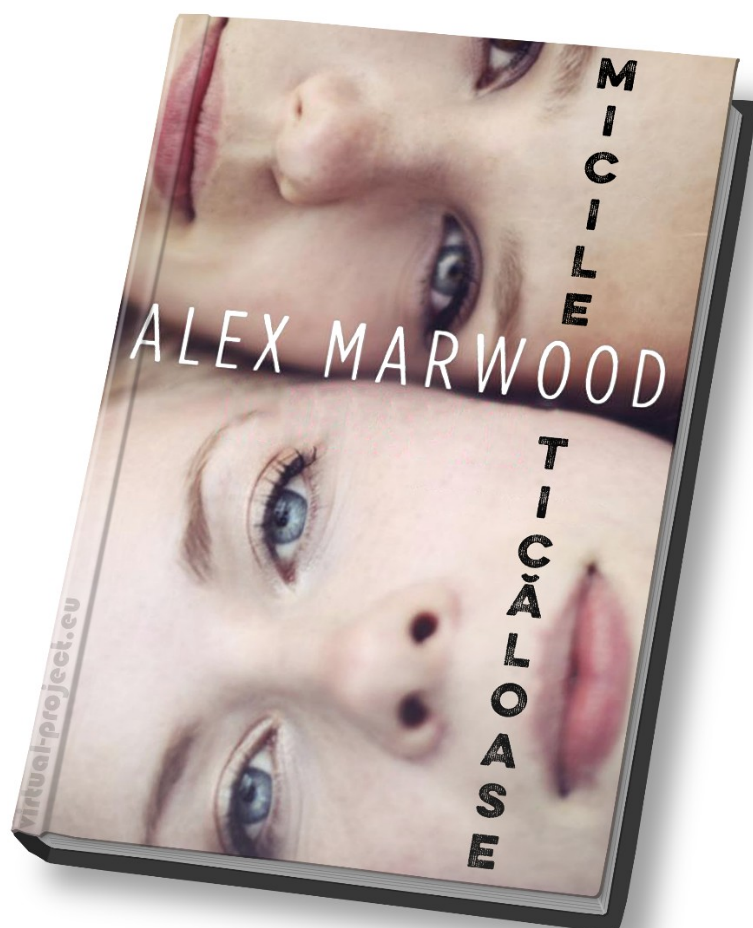
Poliția conduce femeia, acoperită cu o pătură, pe treptele secției de poliție Whitmouth. Sunt brutali și mulțimea prea puțin controlată. Femeia se împiedică de prima treaptă și e smucită în sus și aruncată pe ușă înăuntru.

— Păi, dacă e adevărat, spune el, se duce dracului tot ce-am crezut eu vreodată. Pare că va trebui să accept că e adevărat, că unii se nasc răi, cum se spune. Se pare că e posibil. Nu am vrut să cred, dar, na, cine seamănă se-adună. Vezi Hindley și Brady, Fred și Rose[36], ea și Cantrell. Doamne Dumnezeule!

Aruncă o privire spre soția lui, mirat că nu zice nimic. În mod normal, vorbește la fel de mult și de repede ca el când se uită la astfel de știri. E șocat

că îi curg lacrimile pe față, necontenit, dar ține gura încleștată, cu ochii mari și lipiți de ecran.

— Of, iubito! spune el și o îmbrățișează, fără ca ea să reacționeze. Îmi pare rău. Știu că ai fost de partea ei, dar nu e așa grav. Ești extenuată. E OK, Kirsty, nu trebuia să te țin trează până la ora asta. Hopa sus, hai la culcare! Trebuie să dormi. Crede-mă, o asigură el, dimineață nu va mai părea așa tragic!

virtual-project.eu

violin

[1] În original *learner-plate,* plăcuță de înmatriculare pentru șoferi începători, folosită ca accesoriu la petrecerile burlăcițelor.

[2] Într-un parc de distracții, un helter-skelter e un turn înalt cu tobogan care coboară în spirală.

[3] Instalație cu fotolii care se rotesc.

[4] Tutun de rulat.

[5] United Kingdom Independence Party (Partidul pentru Independența Regatului Unit), partid conservator din Marea Britanie, adept al retragerii țării din Uniunea Europeană.

[6] De la *sleazy,* murdar, soios.

[7] Citat din *Portretul lui Dorian Gray,* de Oscar Wilde: „Cinicul știe prețul oricărui lucru, dar nu știe valoarea nici unuia”.

[8] *Bin nazi* – nume generic dat unei persoane a cărei preocupare pentru colectarea selectivă a deșeurilor este considerată a fi exagerată *(bin* = pubelă; *nazi,* similar cu extremist, intolerant).

[9] Aluzie la David Cameron, fost prim-ministru al Regatului Unit.

[10] News Media Association.

[11] Canalul Mânecii.

[12] Cartier în sudul Londrei.

[13] Zonă elegantă a Londrei.

[14] Bognor Reigs, stațiune în West Sussex pe coasta sudică a Angliei.

[15] În proces de judecare.

[16] Emisiune politică cu public.

[17] Aluzie la *Infernul* lui Dante.

[18] Poreclă dată tabloidului *News of the World.*

[19] Cântăreț englez.

[20] Forma corectă este Voyagers’ Rest.

[21] Emisiune muzicală britanică.

[22] Comitetul Florilor, format din trei persoane, aranjează florile potrivite pentru slujbe, livrează și donează flori enoriașilor spitalizați sau care nu se pot deplasa la biserică.

[23] Formație englezească electro-pop.

[24] Stațiune la mare în sud-estul Angliei.

[25] Aluzie la gemenele Mary-Kate și Ashley Olsen, actrițe în copilărie, celebre pentru serialul american „Full House”.

[26] Legi ale regimului alimentar islamic (halal) și evreiesc (kosher), oarecum asemănătoare.

[27] *Fry-up* (în original) conține doi cârnăciori, două felii de bacon, ouă ochiuri, ciuperci, pâine prăjită, fasole și roșii.

[28] Răpirea și uciderea lui Milly Dowler a generat un scandal legat de accesarea clandestină a voicemailului fetei de către jurnaliști, în urma căruia agenția de presă News of the World s-a închis.

[29] Băutură care conține suc cu arome și alcool.

[30] Corespondent excentric, pedant, care trimite scrisori de plângere presei sau celebrităților.

[31] *I Am Legend,* film post-apocaliptic.

[32] În 2005, cu două zile înaintea celui mai important festival hindus, Diwali, din Delhi, India au avut loc trei explozii care au ucis 62 de oameni, în spatele cărora se presupune că s-au aflat grupări teroriste islamiste.

[33] Cel mai mare dezastru din istoria sportului britanic, când, pe 15 aprilie 1989, au murit 96 de oameni pe stadionul Hillsborough, la un meci de fotbal din semifinalele Cupei Angliei. Ziarul *Sun* a publicat știri false, conform cărora suporterii echipei Liverpool au jefuit persoanele decedate, motiv pentru care publicația a fost boicotată și nu a mai avut permisiunea de a trimite reporteri pe stadion.

[34] Ou fiert învelit în carne tocată și pesmet prăjit.

[35] Personaje extraterestre nimicitoare în serialul de televiziune britanic „Doctor Who”.

[36] Ian Brady și Myra Hindley, Fred și Rose West, cupluri de criminali în serie.

Table of Contents

Table of Contents